(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

lo el Santo Doctor, que padecieron esta tormenta San Cle-
te Alexandrino, San Hypolito Martyr, Tertuliano, Eusebio
rriense, y otros muchos, inmediatamente dice: *Certè, si tan-
& tam eruditi viri fastidiosis Lectoribus displicent, quid mihi fac-
erant, qui pro tenuitate ingenioli invidorum morsibus pateo?*
Acontece à muchos Escritores lo que sucediò à los Discipulos
la Magestad de Christo; que teniendo virtudes muy heroy-
, fueron calumniados de los Escribas, y Phariseos, por una
ra falta de ceremonia: *Quare Discipuli tui transgrediuntur tra-
nem Seniorum? Non enim lavant manus, cum panem mandu-*
. Con sus manos muy lavadas, y conciencias denegridas for-
on los Phariseos su queja. Ellos estaban llenos de enormes
ctos, y reparaban en otros ligeras imperfecciones. Ellos se
aban montes; y no podian estomagar sin vomitos los defec-
s agenos. Los montes en ellos, aun no eran tildes; y tildaban
montes los apices agenos. No lo estraño: porque hay en el
ndo hombres, con propriedades de moscas; que teniendo un
mbre el cuerpo sano, se tiran importunas à picar en una posti-
la, que en el cuerpo se descubre. Deberian tales hombres qui-
primero de sus ojos la gruesa trabe de molino, para quitar
ues la pajuela de los ojos de los otros. Pero assi como fue
sima, y divina providencia, que del mineral de los chismes,
uego de las calumnias, sacasse Christo mas acendrado, y pu-
el oro del honor de sus Discipulos: assi tambien sale mas acri-
do, y fino el oro de la estimacion, y aplauso de los Escrito-
, calumniados por defectillos de poquissimo momento.

A demàs de ser este un gran consuelo à los Escritores calum-
dos, no dudo estar todos persuadidos, que echar plumas, ò
guas malditas borrones en ligeras faltas de otros, no es prue-
de feos tiznes en la fama, que denigran; argumento sí irre-
gable de desdoro en quien desdora. Ea, que sì: aquella pluma,
engua calumniante, que và salpicando borrones, primero man-
su fama, que la agena. Aquel carbon denegrido, antes deni-
la mano que lo maneja, que las paredes del templo de la fama,
e obscurece.

Yo, à lo menos, habiendo considerado con reflexiva atencion
la el alma de esta obra, la encuentro tan lejos de padecer de-
tos, *aun los* mas leves, que antes bien me parece, que es su
tor acreedor à el elogio, con que celebrò Seneca una obra de
cio Quinto (4): *Quantum in illo (Dij boni) vigoris est! Quan-
animi! Hoc non in omnibus Philosophis invenies. Quorundam scrip-
ta clarum habent tantum nomen, catera exanguia sunt.
Sextium, dices: vivit, viget, liber est, supra hominem
sin escrupulo de adulacion, y lisonja le aplicaria otro
con que Vincencio Lirinense elogiò à Tertuliano: (5) T
qua rationum densitate ejus oratio conserta est, ut ad con
quos suadére non potest, impellat.* Este es, dice, aquel
los periodos de la oracion puso tan vehemente espirit
quien con la viveza de la sentencia no le lleva, con la
arrebata. Assi sintiò el citado Autor de las obras de
Y como assi siento yo del Autor de este *Examen.*

Por cuya causa, y por no contener este Libro c
opuesta à nuestra Santa Fè, y buenas costumbres, ni
galías de su Magestad, se le debe conceder la licencia,
para que salga à la luz publica. Assi lo siento: *salvo*, &
Real Convento de Santa Eulalia de la Ciudad de Pamp
de Abril de 1770.

Fr. Juan Bautista S

(5) *Vinc. Lirin.* Com. 1. cap. 24.

---

*NOS EL DOCTOR DON JUAN MIGUEL DE ECHENI
nonigo de la Santa Iglesia Cathedral de esta Ciudad, F
Vicario General de este Obispado de Pamplona por el Ilust
ñor Don Juan Lorenzo de Irigoyen, y Dutari, Obispo
Consejo de su Magestad, &c.*

POr la presente, y su thenor, y por lo que à Nos
mos, y concedemos licencia, para que sin incurrir
ni Censura alguna, se pueda imprimir, è imprima un
titulado: *Examen de los Reparos interrumpidos de Don
Erro*; compuesto por Don Pedro Antonio Martinez de
Cathedratico de Gramatica de esta Ciudad: Atento à qu
do fido visto, y reconocido con nuestro mandato, nos
tado no hallarse en èl cosa alguna contraria à nuestra S
y buenas costumbres. Dada en Pamplona à veinte y
Marzo de mil setecientos y setenta.

Doctor Echenique.

Por mandado de el Señor Pr
Don Juan Joseph

S102
n-46827

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

de Ciceron, le trasladaſſen a Erro, aun no quedaria bien caſtigada ſu audacia. Quièn no ſepa, que Erro es Preceptor de Gramatica, y lea en ſu papel, que el Latin de San Geronimo es el lodo del Latin, què juicio harà de eſte hombre? Razon tiene, para hacer, el que quiſiere. En eſte ſepulcro enlodado quiere tambien ſepultar el Latin de los Concilios, y otros libros ſacros; lo qual todo apurado, es decir, que la Igleſia de Dios no ſabe Latin: bien podia éſta echarle uno de los conjuros, que tiene contra los nublados maliciosos, à vèr ſi deſterraba éſta nube de Erro tan preñada de ſobervia. Al Siglo de San Geronimo pertenecen los S.S. Cirilo Hieroſolimitano, Ambroſio, Aguſtino, y otras lumbreras de la Igleſia latina, que deben eſceptuarſe del lodo de eſte Siglo. Del miſmo ſon Lactancio Firmiano, llamado el Ciceron de los Chriſtianos, y ſu Maeſtro Arnobio, ambos Africanos, Juvenco Eſpañol, Didimo, Maeſtro de San Geronimo, Prudencio, Claudiano, y Auſonio. Pero eſto no obſtante, es preciſo decir con Erro, que ſon del lodo del Latin ſus eſcritos; pero, Erro, *erras*: porque quando

quiere, que lea lengua
las honras, que le dà Erro, y muchas
pero no deja de ſer muerta, por mas ho
que le haga, pues la fieſta de ho
es fieſta de muertos. De los Palacios de
dice Keenfer: *que todos ſon patios, zagu*
y corralizas, y tal es el Prologo de Err
éſta primera parte; quiſo diſponer e
un gran Palacio, en que vivieſſe la Le
latina; pero quedóſe eſte Palacio en Z
nes, y ſin viviente, pues concluye dici
que goza la Lengua latina mil prerrogativa
que carecen otras lenguas muertas: con qu
ne à quedar la fieſta de la Lengua latina
lada en la Gallofa de Erro, para el dia d
das las lenguas difuntas.

3 El cuerpo de eſte Prologo es un n
preñado, que viene à parir en ſu ultima
te el raton, que ſe figura, para impugn
Gramatica; pero antes que echemos à
raton el gato, veamos primero el vu
eſte cuerpo. Dice: *que muchos Preceptores*
ben enſeñar: quiſo decir Erro, que nin
pero contúboſe: temiò la turba. Dixo mu
para dejarſe à sì lugar entre los que

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ntrario, le haria éſta honra. Llévaſſe de
los methodos, que frequentemente ſe
en las Aulas de Gramatica, y empuña
ada contra el Seminario Victorienſe. Sin
quiere Erro ſer ſolo, pues hiere tan à
, y ſinieſtro. Una cuchillada dà en Vi-
, otra en Pamplona, y ſi en la Burunda,
ncal hubiera ſalido alguna Gramatica elu-
, ya le tocaria algun tajo. Y ciertamen-
ue lo que eſtampa contra Don Joſeph
de Tejada, Autor del libro intitulado
ario Victorienſe, es muy fuera de pro-
: dice Erro, que dicho Autor enſeña,
Penſi facere, ſignifica deſpreciar, quando
uſtio, y otros ſignifica todo lo contrario.
eſte aſſunto pide un diſcurſo mas dilatado
ue es capàz eſte Prologo. Quièn dirà, que
no es aſsi, como Erro la pinta? Pero
ealidad es un falſo teſtimonio, que le-
à dicho Autor: pues lo que enſeña en
. 2. pag. 99. de donde lo tomò Erro,
lo que eſte dice, ſino lo ſiguiente: *El*
Penſi juntado à los verbos duco, y habeo,
niſmo, que nihili facere: eſtimar en nada.

Don-

Donde ſe ve claro, que Tejada junta el *Penſi* à los verbos *duco*, y *habeo*, y no al verbo *facio*, como Erro aſſegura: bien es, que Tejada ſe equivocò en el ſignificado, y Erro, à mi parecer, en decir, que ſe halla en Saluſtio, y otros junto el genitivo *Penſi* con el verbo *facio*, fundado, en que, aunque medianamente eſtoi verſado en la letura de Saluſtio, y otros, no lo he encontrado. Olvidóſe Erro ſin duda de la ſentencia de San Geronimo, que dice: (*) ſer jactancia pueril, el acusàr à los varones iluſtres para buſcar la propria fama. Pero aunque no ſe le hubiera olvidado, diſcurro, que le haria poca fuerza: oìd el porque.

4 Dice aqui, que *San Geronimo eſtà colocado en el ſiglo del lodo de la Latinidad. Deo gratias.* Ya eſcampa. Mucho ſe atreve la furia de Erro! pues ſe atreve, à poner nubes de lodo al Sol de la Latinidad: y quien aſsi procede contra el Latin de San Geronimo, no es mucho valdóne el mio. Si los azotes, que de mano de los Angeles llevò éſte Santo Doctor de orden de Dios, por lo adicto que era al Latin

de

(*) *Ep. ad Aug. In ipſo, &c.*

MEDITATIONES
GRÆCANICÆ IN ARTEM GRAMMATICAM,

In eorum gratiam, qui viua præceptoris voce destituuntur, & literas Græcas suo ipsi ductu discere coguntur.

NICOLAO CLENARDO
AVTHORE.

In his omnia summa cura & diligentia sunt recognita & collata: súntque ita excusæ, vt cùm ob aptam paulóque significantiùs disposítam methodum, tum ob breues ad marginem appositas annotationes, quibus lector quas res CLENARDVS cognitione digniores tractet, admonetur: tum etiam ob indicem quem cum Institutionibus coniunctum & communem adeptæ sunt, nouitiorum vsui ad alios quoque libros intelligendos futuræ sint accommodatiores.

PARISIIS,
Apud Henricum le Bé, ad insigne bonæ intentionis, in vico septem viarum, è regione Collegij de la Mercy.

1580.

Ex Bibliotheca D. Emmanuelis Vincentii à Murgutio.

R/6430

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

HVMANISSIMO SIMVLQVE DOCTISSIMO VIRO, IACOBO Cantæ, Reuerendiſſimi D. Cardinalis Campegij ſummo Cubiculario,

NICOLAVS CLENARDVS.

S. P. D.

ÆPENVMERO mihi venit in mentem, huiuſmodi libellum conſcribere, qui Græcæ linguæ ſtudioſis, poſt primum Grammaticæ guſtum, tanquam præceptoris inſtar eſſet, ſi quando viuæ vocis penuria laborarent. Atque id conſilij non defuerunt qui probarent: nihil tamen æquè confirmauit, vt tuum doctiſſime Canta iudicium. Cum enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, ſi rudimentariis iſtis tyronibus ſcriptor quiſpiam Græcus ita legendus proponeretur, vt ſinguli verſus verborum thematis inſignirentur. In illis enim rimandis miſerè pleroſque angi, quibus hac ratione ſcrupuli omnes eximi poſſẽt. Ibi me illico minùs iam propoſiti pœnitere cœpit, ſed quaſi oraculi authoritate permotus, inchoatum alioqui opus abſoluere ſtatui, eodem fermè filo, quod tua prudentia demonſtraſti. Mitto itaq; iſtuc Meditationes Græcanicas, eáſque ſub nominis tui auſpiciis editas, vt quiſquis inde fructus ad ſtudioſam iuuentutem manauerit, eum totum propenſiſſimæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deúmque precetur, vt quod præterea de iuuandis bonarum artium ſtudiis animo concepiſti, felicem ſortiatur exitum. Mihi certè pro effuſiſſimo iſto in literatos homines amore, augurari libet, & omnari licet, orbem aliquando ſibi gratulaturum de præclaris Iacobi Cantæ meritis. Bene vale vir integerrime, & Cãpegiam familiam literarum gloria, quod ſtrenuè facis, illuſtrare perge. Louanij, Anno M. D. XXXI. Calend. Iuliis.

IN

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

IN MEDITATIONES GRÆCANICAS PRÆFATIO.

GRAMMATICORVM præcepta, quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum vtilitatem adferũt, si & memoria fideli conseruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tãquam renouẽtur. Qua quidem in re tantum est momenti, vt hîc eos peccare potissimùm credam, quicunque studia linguarum infeliciter auspicati sunt. Videas plerosque, annos aliquot in quibusuis passim obuersari auditoriis, noctes diésque Grammaticos euoluere, professorũ dictata religiosissimè describere: & breuiter omnem (quod dici solet) mouere lapidẽ, vt artis quã sectantur omnes canones intelligant, cùm interim tot consumptis laboribus, ne id quidẽ sint assecuti, vt vel nominũ teneant declinationes, vel verborũ coniugationes. Vsq; adeo quosdam trãsuersos agitat inconsulta illa discendi libido, nouorũ semper & incognitorum auiditate sollicita. Itaque nõ immeritò graues sæpe viri, Paulino more, illud istis occinere solent: *Semper discentes, & nunquam ad scientiam veritatis peruenientes.* Indignum enim arbitrantur, precioſi temporis magno dispendio, linguã aut Græcam, aut Hebræã affectare, cùm tot sint alioqui artes egregiæ, & mortalium vsibus perquam necessariæ, in quibus summa cum laude versari possis. Neque tamẽ stultorũ mores plus valere debent, quàm prudentum industria. Quin potius errãtes in viam reducere cõuenit, & grassanti latiùs malo præsentaneum remediũ adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguã Græcam editis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretiũ me facturũ esse credidi, si discipulorum infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati, curam cõsiliúmq; pro virili parte præberẽ, qui sursum ac deorsum citra delectũ variis lectitandis auferũtur multarũ quidem horarum iactura, sed fructu exiguo. Atque animũ induxi, vt libellum aliquem rudi Minerua conscriberem, vbi Græcarũ literarũ candidatis, tanquã vocem præceptoris viuã imitarer: vt haberent qui iam rudimẽta percepissent, quid sequi, quid fugere deberẽt. Delecta siquidẽ epistola D. BASILII, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ contrà in præsens omittenda & in posterũ seponẽda, quàm potui fidelissimè cõmonstraui. Neque ab hoc instituto duxi alienius esse, verbulis singulis anxia quadã & barbara superstitione suum addere interpretamentũ, nihil veritus, ne in calumniam raperetur, quod paruulis & balbutientibus ipse quoq; me balbũ præstitissem. Subdidi tamen suã vnicuique sententiæ versionẽ. Latinam, vt eam edidit Budæus: partim ne quis nostris modò conspectis, ineptam & illatinã interpretationem, vt æquũ est, irrideret: partim vt collatis inter sese linguis, propria vtriusq; phrasis agnosceretur. Placẽt aliis alia, mihi hæc visa est epistola mirũ in modũ idonea quæ per omnes (vt ita dicã) syllabas exactè & diligẽter excuteretur: propterea quòd præter elegantissimã dictionem, & dignam viro graui venustatẽ, optimis monitis Christianos mores cõponit, sine quibus pernicioſum est quicquid vsquã literarũ ediscitur. Proinde cui in animo sedet nostro cõsilio, vti, vbi summã Grãmatices compẽdio paruo fuerit assecutus, nominũ verborúmq; inflexionibus, quantũ sat erit, degustatis, statim has legat Meditationes, neq; aliò conuertat, priusquã totam epistolã pertractauerit, & pensiculando vestigandóq; sic locis omnibus rationẽ à se ipse postulauerit, vt citra morã quicquid occurrerit, diluere possit: nihil inde proferatur vel minimi momẽti, quod non ad suũ thema tanquã ad originem referre queat. Nã eiusmodi exercitatio vnũ aliquem in libellum cõferenda est, ne perpetuò ad eãdem reuoluâre molestiã. Sed iã, exposita nostri propositi ratione, Basiliũ ipsũ loquentẽ audiamus, cuius est epist. ad hũc modũ inscripta:

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεόλογον, περὶ τῆς κατ' ἐρημίαν ἀγωγῆς.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de vita in solitudine agenda.

Argumentũ epistolæ Basilij.

SECESSERAT verò Basilius in Pontum, nactúsque locũ contemplationi appositum, eôdem Gregorium pellicere studuit, missis ad eũ literis, in quibus amœnitatem secessus graphicè depingit & laudat. Cúmque is respõdisset, regionis indolem non magnopere spectandam, vbi de lucro pietatis ageretur, & simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, vt ipse quoque in Põtum migraret: ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspicatur:

INTERPRETATIO Budæi.

VERBVM VERBO redditum.

SIC Tuam epistolam agnouit, vt ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscũt.

[1]ΕΠΕΓΝΩΝ [2]Σου [3]τὴν [4]ἐπιστολὴν, [5]ὡς [6]οἱ [7]τοὺς [8]τῶν φίλων [9]παῖδας [10]ἐκ [11]τῆς ἐπιφαινομένης [12]αὐτοῖς [13]ὁμοιότητος [14]πρὸς [15]τοὺς τεκόντας [16]ἐπιγινώσκουσι.

AGNOVI [2] tuam [4] epistolam, [5] vt [6] qui [8] amicorũ [9] proles [10] ex [11] apparente in [12] eis [13] similitudine [14] ad [15] parẽtes [16] agnoscũt.

SCHOLIA.

HVNC vertendi ordinem ad finem vsque seruabimus, & vbique adiectis scholiis, quoties opus erit, ad nostras Institutiones vel ad præsens opusculũ lectorẽ remittemus, ascripto paginæ *ac versus* numero. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcanicas incipiamus. [1] Vox epistolæ prima est (ἐπέγνων) γινώσκω, id est, nosco: cõpositum autẽ ex præpositione ἐπὶ, est ἐπιγινώσκω, hoc est, agnosco secũdus aoristus actiuus verbi γινώσκω, est ἔγνων, à verbo in μι tertiæ coniugationis γνῶμι, cuius futurum prim. est γνώσω, à primitiuo themate γνόω: vnde secundus aorist. actiuus ἔγνων: vt δίδωμι, fut. δώσω, aoristus sec. ἔδων: cuius formationem quære in Institutionibus, 105. 22. Sic à γνῶμι, fut. γνώσω, aorist. sec. ἔγνων, compositum ἐπέγνων, ex præpositione ἐπὶ, & ἔγνων. Abiiciunt enim præpositiones vltimã vocalem, quoties præfiguntur vocalibus, 49.7, [2] σου, genitiuus est pronominis primitiui, secundæ personæ, σὺ, σοῦ, tu, tui, &c. Vsurpãt verò Græci genitiuos primitiuæ speciei, vbi Latini per possessiuum loquuntur, tuam epistolam dicentes: illi autem σοῦ τὴν ἐπιστολὴν: quanquam & possessiuis vtantur, ἐπιστολὴν τὴν σὴν. Ἐπέγνων σε) Ex encliticis est σε, ideóque destituitur proprio accẽtu, 225. 45. & 226. 6. Enclitica verò nõ semper accentũ remittunt in præcedentem dictionẽ, sed quandoq; solùm ipsum amittunt, ἀτρείδης τε, πάρος γε: sic ἐπέγνων σε. id quando fiat, sensim ipse obseruabis, reperies σῶμά σε, non autẽ λόγός σε: rectè tamen διδάσκαλός σε. σώματά σε. Nam vocabula προπαροξύτονα, id est, quæ acuunt antepenultimã, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentum, non autem παροξύτονα, id est, quæ acuunt penultimã. Tametsi quod ad accentũ pertinet, securũ adhuc esse præstat, neque multùm de his rebus angi, priusquã in declinationibus & cõiugationibus probè versatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exactè perdidiceris. Tum denique ad accentus rationẽ veniendum erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omissis: scilicet vt ex animo & seriò quòd agendũ est, agas. Quandoquidem re ipsa cõperi, plerosque in his literis cùm plurimũ temporis contriuissent, tamen vix tãdem ad eam frugem peruenissent, vt iustam Grãmatices cognitionem nacti essent, nõ aliam ob causam, nisi quòd statim omnia simul nosse voluerint, & nulli tamẽ rei totos sese dedere. Atq; illud vel maximè linguis prouchen-

[1] ἐπέγνων.

[2] σου τῆς ἐπιστολῆς. *Genitiui triũ pronominũ primitiuorum pro propriis possessiuis.* 112. 11. *Dictiones encliticæ nunc accentũ solùm amittũt, et nunc in dictionẽ præcedentẽ trãsferunt* 227. 20. *Admonitio.*

uehendis impedimento consueuit esse, dum viri alioqui boni, sed è quorundã moribus hæc studia æstimant, putántque linguis singulis seculum esse tribuendum: cùm tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcam & Hebræam, sed & Chaldæam & Arabicã ita nosse possit, vt reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant, sed maximè prosint. Proinde, vt ad nostrũ institutum recurrat oratio, sic formari velim discipulum, vt primus labor impẽdatur declinationibus & coniugationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notârit: deinde se in authore quopiã exerceat, & singulas minutias excutiat, quẽadmodum in epistola præsenti facere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis assecutus erit, mox alterã curam suscipiat de accentibus, aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc non pertinẽt. itaque suaserim, libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantùm euoluere, verùm toties à capite ad calcem vsque perlustrare, quoties nouã prouinciam capessas: ita enim futurum est, vt & vetera, quæ iam didiceris, relectione confirmẽtur, & animus præsenti negotio detentus, minùs distrahatur alienis. [3] τλὺ, accusatiuus fœmininus articuli præpositiui, ἡ, τῆς, τῇ, τλύ. Adhibent autem articulũ ferme singulis dictionibus, interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa, de quo 115.5. [4] Accusatiuus singularis: ἡ ἐπιστολὴ, secundæ declinationis, vt ἡ τμὴ, τλὺ ἐπιστολτλὺ, τλύ τμωῦ. articulus additus facilè commonstrat nominum genus, numerum & casum: quòd si defuerit, adhibito lexico planum fiet: nam cęteri casus cum nominatiuo principalem syllabam habent eandem. At in verborum temporibus alia est ratio propter augmentum. Cùm verò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολήν accentu acuto, hic grauis positus est, τλὺ ἐπιστολὴν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudant, mutant acutum in grauem ob cõsequentem dictionem, 221.2. [5] Vt, quemadmodum: similitudinis aduerbium. idem significat ὡς. Est enim in pleriſque ῥῶ adiectio syllabica, vt etiam in articulis subiunctiuis, ὅῥωερ, ἥῥῶ, ὅῥῶ. 115. 4. Nemo verò sibi molestiã ascisçat in memorandis aduerbiorum variis significandi modis, aut cõiunctionum potestatibus, vt norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales aut causales. Illud pro partibus orationis, quas vocant indeclinabiles, satis fuerit, vt quando occurrent in authoribus, significationem & vsum obseruet. [6] Qui articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, 114.23. quòd si scribatur sine accentu οἱ, præpositiuus erit, qui nõ conueniret verbo ἐπιγινώσκουσι, sed participio, οἱ ἐπιγινώσκοντες, id est, agnoscentes. at οἳ ἐπιγινώσκουσι, qui agnoscunt. [7] Amicorum liberos. Inter articulum dictionis regentis, & ipsam dictionem regentem eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo, τοὺς παῖδας τῶν φίλων, liberos amicorum, τοὺς τῶν φίλων παῖδας, amicorum liberos. Sic reliquæ particulæ, vt præpositio cum casu, aut aduerbium, venustè ponuntur in medio, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον: τοὺς οὕτω καθεύδοντας: cuiusmodi sunt apud Latinos, vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interseritur, Temperatum orationis genus, Summã doctoris authoritatem, &c.

[8] Articulus indicat esse genitiuum pluralem à nominatiuo tertiæ declinationis ὁ φίλος, amicus: vt, ὁ λόγος, τῶν λόγων, τῶν φίλων. Semper verò genitiuus pluralis definit in ων, in omni declinatione: ideóque inde certum nominatiuum non licet colligere, nisi cõsulto lexico, aut præceptore. [9] Proles, liberos, ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδὸς, quintæ declinationis: accusatiuus pluralis τοὺς παῖδας, accentum habẽs in priori syllaba, cùm tamen genitiuus παιδὸς vltimam acuat, de hoc, 221.17. cur etiam παῖδας circunflectatur, nõ autem acuatur, dicendo παίδας notatum, 221.18. in ἑστώς, ἑστῶτος. [10] ἐκ & ἐξ idem significant: sed hoc ante vocalem, ἐξ αὐτοῦ, ex ipso: illud ante cõsonantem, ἐκ πατρὸς, ex patre. Præpositionum significata, regimen, & vsum disces optimè legendis authoribus, & doctorum interpretationibus, quales ætate nostra duos insignes vidimus, Erasmũ & Budæum. Quòd si cui libebit alieno magis frui labore, nõ habeo consilium expeditius, quàm vt ipsius Budæi cõmentarios, vbi de præpositionibus accuratissimè scripsit, diligẽter perlegat: præsertim si iam in literis grãdior sit, & pluscu-
lum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit le-

Discipulus quo pacto formandus.

3 τλὺ ὐπιστολήν.
Articuli præpositiui vsus.

4 Ἐπιστολήν.
De articulis notio.

Acutus in grauem.

5 ὥσπερ.
ῥῶ *adiectio syllabica.*

Partes orationis indeclinabiles quomodo discendæ.

6 οἵ.

7 τοὺς τῶν φίλων παῖδας.
Quid inter articulũ alicuius dictionis & ipsam dictionem soleat collocari.

8 τῶν φίλων.
Genitiuus pluralis semper in ων.

9 τοὺς παῖδας.

10 ἐκ τῆς ὑπαρχούσης.
ἐκ & ἐξ quid differant.
Præpositiones vbi & quomodo examinandæ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

xicon illud, quod nuper Parisiis excusum est opera Gerardi Morrhij: qui sedulò studuit, vt iuuentus in prõptu posita haberet, & suo loco, nõ modò quæ tradidit Budæus, verùm etiam quæcũque ex aliorum monumẽtis apiculæ in morem collegit. [11] φαίνω, compositum ἐπιφαίνω, ostendo, passiuum ἐπιφαίνομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum: nam crebrò passiua Græcorum reddimus per neutra Latinorum, aut contrà. Licet enim eandem rem diuerso nominare cõtingat idiomate, tamen quæ vocantur apud Grãmaticos partium orationis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt: vt nos dicimus in plurali, Diuitiæ, diuitiarũ: illi singulariter, ὁ πλοῦτος, τοῦ πλούτου: nos deponenti voce furor, illi voce actiua κλέπτω. Sic non mirandum, cùm illi dicant, ἐπιφαίνομαι, sub voce passiua, nos interpretemur non solũ ostendor, siue videor, sed etiã appareo, reluceo, & etiam per circunlocutionem, conspicuus sum. Igitur ab ἐπιφαίνομαι fit participium ὁ ἐπιφαινόμενος, qui ostenditur, apparens: aut si per nomẽ reddere velis, conspicuus. fœmininum ἡ ἐπιφαινομένη secundæ declinationis, genitiuus τῆς ἐπιφαινομένης. Ἐπιφαινομένης αὐτοῖς, apparente in ipsis. Cõposita regunt casum præpositionis, ἐπὶ datiuo iungitur, significans idem quod in: proinde verbum compositum datiuum habet, ἐπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluceo in ipsis: nam absurda fuerit imitatio, Inappareo ipsis, quod verbum Latinus non agnoscit. Quo factum est, vt in versione præsentis epistolæ, non sic verbum verbo reddere potuerimus, quin interdum cogeremur nimis esse inepti, dum saltem Latinis vocibus vti studemus, etsi peculiarem linguæ phrasim neglexerimus. Ideo vertimus, apparente in ipsis: non autem inapparente ipsis. [12] Datiuus pluralis pronominis αὐτὸς, de quo, III. 6. [13] Ὅμοιος, similis, ἡ ὁμοιότης, similitudo, τῆς ὁμοιότητος. A diectiua in ος formant substantiua fœminini generis in ότης, quorum genitiuus in ότητος, 28.2. Ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας. Obseruabis dictiones, quæ significant conuenire, consentire, similem esse: aut cõtra, dissidere, dissentire, pugnare, &c. præpositioni πρὸς adiungi: exempla notabis, vbi inciderint. [14] Præpositio πρὸς cum accusatiuo. [15] τίκτω pario, secund aorist. ἔτεκον, ab inusitato verbo τέκω ab ἔτεκον: participiũ ὁ τεκὼν, τοῦ τεκόντος: accusatiuus pluralis τοὺς τεκόντας, id est, eos qui genuerũt, aut peperunt, nempè parentes, quod tamen est nomen, non participium. Habent autem Græci in omnibus verbis, omnium temporum participia: Latini non item. Cùm sit igitur τεκόντας participium aoristi secundi, & significet præteritum, necesse est nos circũloqui per verbum & relatiuum, τοὺς τεκόντας, eos qui genuerunt. Nam à verbis actiuis, vt sunt pario, gigno, non fiunt participia præteriti temporis. Ideóque si velimus adhibere periphrasim, & tamen vna tantùm voce reddere, vel rationem temporis negligimus, & vtimur participio præsenti, gignentes, parientes: aut eius loco nomen ponimus, parentes, genitores. Idem facito in cæteris: vt si quando Latinum participium eiusdem temporis non reperiatur, inuenias nomen quod saltem significatione consentiat: sicut à verbo κλίζω, futurum κλίσω, aoristus primus ἔκλισα: participium ὁ κλίσας, qui creauit: pro quo verte, creatorem. [16] Agnoscunt, tertia pluralis, ab ἐπιγινώσκω.

11 ἐπιφαινομένης. *Partiũ orationis accidentia Latinis nõ conueniunt cum Græcis.*

Cõposita regunt casum præpositionis: quòd hæc Græcis verbo hæreat, quæ Latinis casui præponeretur.

12 Αὐτοῖς.
13 Ὁμοιότητος.

Denominatiua in ότης ab adiectiuis in ος, 228.32. Notio.

14 πρὸς τοὺς τεκόντας.
15 τοὺς τεκόντας.

Participij præteriti interpretatio.

16 ἐπιγινώσκουσι. *Nam quòd existimare te ais magnopere non referre, habitum structurámq; loci, ad ciendum in animo tuo desideriũ vitæ nobiscum agendæ, antequam compertum quippiã habeas de modo & ratione vitæ nostræ: tuus hic est profectò animíque tui sensus qui huius mũdi bona prorsus nihil esse ducas, prout*

[1] Τὸ [2] γὰρ [3] μὴ [4] μέγα [5] εἶναι [6] φῆσαι [7] τιὼ [2] Nam [3] haud [4] magnum [5] esse [6] dicere [7] loci [9] structuram, [10] ad [11] ingenerandum [12] impetum [13] aliquem [14] animo [15] tuo, [16] ad [18] cum [19] nobis [20] vitam, [21] priusquam [23] de [24] modo [25] aliquid [26] didiceris [27] & [28] conuersatione: [29] tuus [30] est [31] reuera [32] sensus, [33] & tui [34] animi, [36] omnia [38] hîc [39] nihili [40] facientis, [41] præ

[8] τοῦ [9] τόπου [10] κατασκευὴ, [11] πρὸς τὸ [12] ἐμποιῆσαι [13] ὁρμήν [14] τινα [15] τῇ [16] ψυχῇ [17] σου, [18] εἰς [19] τὸν [20] μεθ' [21] ἡμῶν [22] βίον, [23] πρὶν [24] ἂν [25] τοῦ [26] τρόπου [27] τι [28] μάθοις [29] καὶ [30] τῆς ἀναγωγῆς: [31] σὸν [32] ἦν [33] ὄντως τὸ [34] ἀλη- [35] καὶ [36] τῆς [37] σῆς [38] ψυχῆς, [39] τῆς [40] παύ- [41] τὰ [42] τῆδε [43] μηδὲν [44] πραγμόνης, [45] πρὸς

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

42 in 43 pollicitationibus 44 repoſita 45 nobis 46 beatitudine.

τὴν 42 ἐν 43 ἐπαγγελίας 44 ἀποκειμένην 45 ἡμῖν 46 μακαριότητα.

eſt beatitudo, quam reconditam in diuinis pollicitationib us habemus.

1 Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.

Articulus iunctus infinitiuo nominis vicem gerentis.

2 γὰρ.

Articulus Græcorũ quid Latinè reſpondeat.

SIC Ordina, τὸ φῆσαι τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν μὴ μέγα εἶναι, id eſt, dicere loci ſtructuram non magnum eſſe: hoc eſt, non multum habere mométi. Cæterùm articulus τὸ iungitur infinitiuo φῆσαι, tanquã nomini. Siquidem infinitiuus ſiue ſolus, ſiue cum caſu, nominis vice fungitur, ídque in neutro genere, & hoc loco tãquam nominatiuus habetur. [2] Enim, nunquam primum locum ſibi in oratione vendicat, ideòque vertimus per nam, propterea quòd Latini pro articulo τὸ nihil habent quod ponant, niſi dicant, τὸ γὰρ φῆσαι, ipſum enim dicere: aut, id enim nempe dicere: vt capiamus articulũ præpoſitiuum pro pronomine demonſtratiuo: id eſt, τὸ pro τοῦτο. ſiquidem hoc interdum fit, 114. 33. Alioqui ſi articulum ſuo more capias, cùm nihil Latinè reſpondeat, turpe foret dicere, τὸ γὰρ φῆσαι, enim dicere: quapropter vertimus, nam dicere. [3] Non magnum μὴ: non: alia ſignificata in præſens omitte, & ſuo loco diſcenda ducito. [4] Magnum, adiectiuum neutrum, de quo 136. 10. Sæpè alterius generis ſubſtãtiuo additur adiectiuum neutrum, τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν εἶναι μέγα, Loci ſtructuram eſſe magnum: veluti ſubſtantiuè, hoc eſt, rem magnam, aut magni eſſe momenti, magnopere referre, vt Budæus vertit. [5] Eſſe, infinitiuus ab εἰμὶ, ſum, 158. 5. [6] Infinit. Aoriſti primi, ab indicat. ἔφησα, vt τύψαι, ab ἔτυψα. cur ergo non φήσαι, vt τύψαι accentu acuto? Iam monuimus, non aliud eſſe agendum prima lectione huius epiſtolæ, quàm vt caſuum, & temporum, & perſonarum terminationes rimaremur, & vides terminatione conſentire φῆσαι cum τύψαι, vtrunque in αι. Quod ad accentum attinet, αι in huiuſmodi ſolet haberi pro breui, 221. 24. longa verò ante breuem finalem circunflectitur, itaque ſcribendum non φήσαι, ſed φῆσαι, 221. 18. in ἑστὼς, ἑστῶτος. Vſitatum verò thema huius infinit. φῆσαι, eſt φημὶ, de quo, 164. 19. Nec tam ſignificat dico, quàm puto, & profiteor: vtrunque explicat Budæus, τὸ γὰρ φῆσαι, nam quod exiſtimare te ais. [7] De articulo dictionis regentis & rectæ, vide notata 277, 35. in τὰς τῶν φίλων παῖδας. [8] Loci, ὁ τόπος, tertiæ declinationis, τοῦ τόπου. [9] Structuram, ἡ κατασκευὴ, ſecundæ declinationis. [10] Ad ingenerandum animo tuo. Gerundiis & ſupinis Græci carent, in quorum locũ ſubeunt infinitiui, adiectis articulis neutri generis, τοῦ τὸ ἐμποιῆσαι, hoc eſt (vt rudiùs loquamur) ad ingenerare, id eſt, ad ingenerandum: aut, cauſa ingenerandi. Nam prius ſupinum, gerundium in di, vel dum, fermè efficit infinitiuum adminiculo præpoſitionis τοῦ. [11] Infinitiuus primi aoriſti actiui, ab ἐμποιέω indo, ingenero, innaſci facio: quaſi intus facio, vel ineſſe facio. Capiatur ſimplex ποιέω, & per craſim ποιῶ, primæ coniugationis circunflexorum, futurum ποιήσω, aoriſtus primus ἐποίησα, infinitiuus ποῆσαι, vnde compoſitum ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιέω, ex præpoſitione ἐν, migrante ν in μ, propter π ſequens. Quomodo verò ſe habeant præpoſitiones ἐν, & σὺν, in compoſitis, vide 210. 19 & 29. in verbo συρρήγνυσθαι. Quoties inciderit verbum compoſitum, vt facilior ſit temporũ formatio, tolle præpoſitionem & excutito ſimplex, vt modò fecimus in infinitiuo ἐμποιῆσαι. [12] Deſyderium aliquod & impetum. nam hoc prioriè vox ſignificat, veluti cum animus aliquò fertur, & aliquid agere geſtit, odio vel amore prouocatus. Nominatiuus eſt ἡ ὁρμὴ, ſecundæ declin. Accuſat. τὴν ὁρμὴν, vt τὴν τιμήν. [13] Accuſatiuus ſing. fœminini generis, nominatiuus τίς, τινὸς, τινὶ, τινὰ, quod habes 28. 33. Quamquam ſi quis rectè perceperit ordinem, quem ſecuti ſumus in quinta nominũ declinatione, facilè inuenerit omnia, vel nobis tacentibus. Primò ſcripſimus quæ deſinerent in vocalem, nempe α, ι, υ, ω: nam nullum nomen quintæ declinationis deſinit in aliquam reliquarum vocalium, ε, η, ο: deinde ſequuntur finita in cõſonantem, nec vllum deſinit in aliquam iſtarum conſonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ. π, τ, φ, χ, ſed in vnam reliquarum, nempe, ν, ξ, ϱ, ς, ψ, quas quinque conſonantes, variæ præcedunt vocales aut diphthongi, hoc ordine, αν, εν, ων, ιν, ον, ϋν, υν, ων. in litera ξ, non vocalium facimus diſcrimina, ſed varias aſcripſimus terminationes genitiui, κος, γος, χος, pro

Infinitiuus primi aoriſti.

3 μὴ μέγα.
4 μέγα.
Adiectiuũ neutrum alterius generis ſubſtantiuo additum.
5 εἶναι.
6 φῆσαι.

Notio de accentu.

7 τὴν τοῦ τόπου κατασκευήν.
8 τόπου.
9 κατασκευήν.
10 τοῦ τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ.
Infinitiui cum articulis progerũdiis & ſupinis.
11 ἐμποιῆσαι.

12 ὁρμήν τινα.
13 τινα.

Ordo quẽ ſecutus eſt Clenardus in quinta nominum declinatione.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

affinitate trium inter ſeſe mutarum, tenuis κ, mediæ γ, aſpiratæ χ: ſequitur αρ, ερ, ηρ, ορ, υρ, ωρ, deinde ας, αις, αυς, ες, εις, ευς, ης, ις, ος, υς, ως, ſubduntur quæ in duas deſinunt conſonantes, λς, ρς, ξς, vltimò quæ in duplicem ψ deſinunt, vbi ſimiliter vt in ξ, non vocalium habita eſt ratio, ſed genitiui πος, βος, φος, pro tribus aliis mutis, tenui π, media β, aſpirata φ. Hunc ordinem quiſquis obſeruabit ſtatim nouerit, vbi quærendũ erit, quicquid occurret de nominibus quintæ declinationis. Eſt autem hoc nomen τὶς, ex encliticis, quæ proprio deſtituũtur accentu, 226. 1 & 5. ὁρμιὼ τινα, pro ὁρμιὼ τινά. Enclitica enim quandoque non remittunt ſuum accentum, ſed tantùm perdunt, vt notatum, 276, 37. in voce ἐπέγνων σε. Sic & enclitica diſyllaba, quandoque remittunt, ἄνθρωπόν τινα, quandoque tantùm perdunt, nempe ſi præcedat, περισπώμενον, id eſt, dictio cuius vltima circunflectitur, ποιῶ τινα: aut ὀξύτονον, id eſt, dictio cuius vltima eſt acuta, καλόν τινα, ſic hoc loco ὁρμιὼ τινα. in cuiuſmodi ablatus eſt accentus è voce τινὰ, nec tamen dictio præcedens vllum habet accentum, præter natiuum & proprium. Et in iſtis non obtinet canon ille de accentu acuto, qui ob cõſequentiã migrat in grauem, vt notatum, 277 25. in ἐπιστολιὼ. nam ſi encliticũ ſeruaret accentum, ſcriberemus ὁρμιὼ τινά. Acutus enim ob conſequentiam mutatur in grauem: at vbi encliticum accentũ perdit, acuta dictio præcedẽs manebit accuta, ὁρμιὼ τινα, non autem per grauem ὁρμιὼ τινα.[14] Animo tuo. ἡ ψυχὴ, τῆς ψυχῆς, τῇ ψυχῇ, ſecundæ declinationis, vt ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, [15] Genitiuis à σὺ pronomine, de hoc 276. 30. in σε τιὼ ἐπιστολιὼ, & in ἐπέγνων σε, 276. 34. [16] Præpoſitio εἰς cum accuſatiuo, εἰς βίον, ad vitam B V D Æ V S ὁρμιὼ εἰς τὸν βίον, hoc eſt (verbum è verbo) impetũ ad vitam, vertit, deſiderium vitæ. Non enim interpretis officium eſt, anxia quadam religione numerare voculas, & ſyllabis aſſidere, ſed Latinis auribus ſatisfacere, & Græcanicas figuras quàm maximè fugere: ad quod nihil æquè conducit atque ratio copiæ, in qua quiſquis erit bene verſatus, is facilimè præſtabit rectum interpretem.[17] Infirmioribus obſecuti, reddimus ineptiſſimè, vt cernerent quid cui reſponderet, hoc pacto, εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, ad cum nobis vitam. articulum enim τὸν, qui variis modis explicari poteſt, tanquam neglexímus, & ſcholiis ipſum declarandum reliquimus. Itaque articulus qui afficit præpoſitionem cum caſu, reddetur commodo aliquo adiectiuo, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, agendam nobiſcum vitam, 231. 29. [18] Apoſtrophos eſt, pro μετὰ ἡμῶν, 6. 8. & 10. Græci autem hîc à Latinis diſſentiũt, naturali præpoſitionis ordine ſeruato, dicentes μεθ' ἡμῶν, cum nobis: pro quo Latini, nobiſcum. Cæterùm μετὰ, cum, genitiuum habet: at μετὰ, poſt, accuſatiuum. [19] Genitiuus pluralis à pronomine ἐγὼ, 110. 11. [20] ὁ βίος, vita, tertiæ declinationis. [21] Priuſquam didiceris. πρὶν, antequam, priuſquam. [22] Hæc coniunctio ἄν, nunc eſt potentialis, οὐκ ἄν φαίης, nequaquam dicas, haud poſſis dicere: nunc planè vacat Vide Budæum in Commentariis linguæ Græcæ, vbi vſum explicat, & quibus modis iungatur. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, ſecurus neglige tanquam otioſam, donec in iſtis literis plus roboris collegeris. Multa diſſimulanda ſunt, vt loco & tempore diſcantur commodiore.[23] De modo: præpoſitio μετὰ cum genitiuo. [24] Nominatiuus ὁ τρόπος, vt ὁ λόγος, maſculinum eſt, quod inſpecto diſces lexico. ſiquidem genitiuus τοῦ τρόπου, conuenit vtrique generi, ſiue dicatur ὁ τρόπος, ſiue in neutro τὸ τρόπον, vt τὸ ξύλον: vtriuſque enim genitiuus eſſet τοῦ τρόπου. A verbis quorum penultima eſt ε, deducuntur nomina conuerſo ε, in ο, λέγω, dico, λόγος, ſermo: τρέπω, verto, τρόπος, mos, modus: item aliud τρόπη, mutatio, vt ab ἐπιστέλλω, id eſt, mando, mitto epiſtolam, fit nomen fœmininum ἐπιστολὴ, id eſt, epiſtola: nam Latinitate donatum eſt.[25] Aliquid: neutrum à communi τὶς, τινὸς, hoc eſt, aliquis, quiſpiam, vel quidam: quæ tria Græci vnica voce dicunt. Τὶ μαθοις) aliquid didiceris, noris. B V D Æ V S adiutus præſidio copiæ, verſionem fecit ſpecioſiorem, dum pro didiceris, vertit, compertum habeas. [26] Μανθάνω, diſco, ſecund. aoriſt. capit à μαθέω inuſitato: vnde futurum μαθήσω, aor prim. ἐμάθησα, ſec. ἔμαθον, abiiciendo ex aor. prim. penultimam vocalem cum conſonante ſequente, nempe ης, de hoc 88. 15. Ab ἔμαθον, optat. eſt μάθοιμι μάθοις, vt ab ἔτυπον fit τύποιμι. τύποις. [27] Et: coniunctio copulatiua. Quomodo

Τὶς, τινὸς, enclyticũ. Enclitica diſyllaba quãdo accentũ tantum perdunt.

Oxytona nõ mutãt acutũ in grauẽ ante dictiones encliticas.

14 ψυχῇ σε.
15 σου.
16 εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.
Interpretis officium.
17 τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.
Articulus præpoſitioni iunctus adiectiuo reddendus.
18 μεθ' ἡμῶν.
19 ἡμῶν.
20 βίον.
21 πρὶν ἂν μάθοις.
22 ἂν μάθοις.
23 μετὰ τοῦ τρόπου.
24 τρόπου.
Verbalia à præterito medio, 127. 22.
ἐπιστολή.
25 τί.
26 μάθοις.
27 καί.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

modo discendæ partes orationis indeclinabiles, scriptum, 277. 28. in ὥστις.

[28] Διάγω dego, vitam traduco, à διὰ & ἄγω, reiecta vltima præpositionis vocali propter vocalem sequentem, 49. 7. ab ἄγω, & compositis verbalia fiunt, adiectionæ syllabæ γή, ἄγω ἀγωγή, σωάγω σωαγωγή, εἰσάγω εἰσαγωγή: sic à διάγω fit διαγωγή, id est, institutum vitæ, & viuendi ratio, [29] Σὸς, σή, σόν, tuus, tua, tuum, pronomen possessiuum, 110. 18. Scribitur hîc σὸν graui accẽtu propter sequentem dictionem, 277. 23. in ὑποτολμῶ. quòd si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διανόημα τὸ σόν. [30] Est reuera: ὦ imperfectum ab εἰμί, 157. 20. sed crebrò ponitur pro præsenti ὑπάρχει. sic ἔδει pro δεῖ, ἐχρῶν pro χρῆν. [31] Profectò, reuera: aduerbium à genitiuo plurali participij verbi substantiui, ὤν, ὄντος, τῶν ὄντων, ν in ς, ὄντως, 158. 6. & 116. 13. [32] Sensus: à διανοέω. simplex νοέω, fut. νοήσω, præt. act. νενόηκα. pass. νενόημαι, vnde verbale τὸ νόημα, 126. 3. ablato incremento, & verso μαι in μα, compositũ διανόημα. Vt verò facilior sit thematis inquisitio & vtilior, memores esse conuenit, vnde tẽpora formẽtur, & sensim tãquam per gradus sursum ascẽdamus ad originem, donec inuentum sit præsens indicatiui modi: est enim thema hoc pacto quærẽdum: διανόημα reiice præpositionem, erit νόημα verbale in μα, quòd fit semper à præteriti pass. prima persona, sublato augmento: erit igitur νόημα à νενόημαι. porro præt. pass. formatur ab actiuo, vertendo φα in μμαι, χα in γμαι, vel κα in μαι. fuerit ergo νενόημαι ab actiuo νενόηκα. vbi autem præt. in κα desinit, fut. in σω, nisi sit quintæ coniugationis: proinde futurum erit νοήσω: nam in quinta coniugatione dicere νοηνῶ, contra canonem est, qui præscribit penultimam futuri quintæ coniugationis esse breuiandam: & alioqui si futurum esset νοηνῶ, præsens esset νοήνω, quod nusquam apparebit in lexico. relinquitur igitur futurum νοήσω, id quod proficiscitur à præsenti tertiæ coniugationis νοήδω, νοήθω, νοήτω: aut quartæ νοήζω, νοήσσω siue νοήττω: aut sextæ νοήω: aut primæ circunflexorum νοέω νοῶ: aut secundæ νοάω νοῶ: siquidem omnium istorum futurum esset in ήσω: verùm nullum eorum ostendet lexicon præter νοέω. Hanc thematis rimandi viam diligẽter obserua: parat enim miram facilitatem, vt statim occurrat origo, vnde tempora manare queant de hoc vide, 220. 24. [33] Et tui animi: hîc vtitur possessiuo pronomine σὸς, σή, σόν, tuus, tua, tuum: fœmininum ἡ σή, genitiuus τῆς, σῆς. poterat vti primitiuo genitiuo, σοῦ τῆς ψυχῆς, hoc est, vt vetusto more loquamur, tis animi: pro, tui animi: siquidem Græci genitiuos primitiuæ speciei μοῦ, σοῦ, οὗ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiuè & possessiuè capiunt: apud nos autem mei, tui, sui, nostri, vestri, tantùm passiuè: actiuè autem & possessiuè vsurpant veteres mis, tis, sis, nostrûm & vestrûm: tria, mis, tis, sis, exoleuerunt: nostrûm & vestrûm tantùm partitiuè capiuntur, vterque nostrûm, quilibet vestrûm, [34] Ἡ ψυχή, τῆς ψυχῆς, secundæ declinationis. [35] Ordina sic, τῆς μηδὲν πθεμερὴς πάντα τὰ τῇδε, nihil facientis omnia hîc, subaudi posita. interpres non malè hunc locũ extulit per secundam personam, hoc modo, qui huius mundi bona prorsus nihil esse ducas: tamen genitiuus τῆς πθεμυθὴς referendus est ad substantiuũ quod præcedit, nẽpe τῆς σῆς ψυχῆς: tuus, inquit, hic est profectò, animíque tui sensus: ψυχῆς, inquam, hoc est, animi vel animæ, τῆς μηδὲν πθεμυθὴς, hoc est, nihili esse ducentis: aut, quæ nihili esse ducat. Participiũ enim variè redditur, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, vt hoc loco, τῆς μηδὲν πθεμυθὴς, nihili ducentis, quæ nihili esse ducat, hoc est, vt quæ, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ per participia Græcis efferuntur, nos Latinitate donabimus per eiusmodi coniunctionem, quæ commodissimè facit ad sensum. [36] Omnia: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς: accusatiuus plur. neutri generis, τὰ πάντα, accentu in priore, licet genitiuus sit παντός. non πάντος, vide 222. 31. [37] Articulus aduerbio iunctus mutat ipsum in adiectiuum, χθὲς, heri: ὁ χθὲς, hesternus: ἡ χθὲς, hesterna, & ita per omnes numeros & genera, 231. 29. aut in isto articulo participium intelligitur verbi substãtiui ὤν, οὖσα, ὄν: aut aliud quippiam, quod loco & sententiæ congruit, seruata generis, numeri, & casus ratione: ἐκεῖ, illic, ὁ ἐκεῖ, qui illic est, habitat, ambulat, &c. οἶκοι,, domi aduerbialiter: τοὺς οἴκοι, intellige ὄντας, existentes, hoc est, domesticos: sic τὰ τῇδε, intellige

28 τῆς διαγωγῆς, *Verbalia in* ωγὴ *a* διάγω *& ab eo compositis.*

29 σὸν ὦν ὄντως.

30 ὦν ὄντως. *Imperfectũ pro præsenti.*

31 ὄντως.

32 διανόημα. *Thema quomodo inquirendum.*

33 καὶ τῆς σῆς ψυχῆς. *Genitiui trium pronominum primitiuorum actiuè & possessiuè capti.*

34 ψυχῆς.

35 τῆς πάντα τὰ τῇδε μηδὲν πθεμυθὴς.

Participium variè redditum.

36 πάντα.

37 τὰ τῇδε. *Aduerbiũ cum articulo quomodo reddendum.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

38 τῇδε. *Aduerbia in ᾳ vel η.116.27.*

ὅπτα, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hîc fiunt, vel geruntur: quæ in hoc mũdo sita sunt, &c. [38] Est autem τῇδε aduerbium sub forma datiui fœminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habéntque ᾳ vel η diphthongum impropriam, δημοσίᾳ, publicè: ἰδίᾳ, priuatim: βίᾳ, violenter: παῤῥησίᾳ, confidenter, liberè: sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, ἀπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κρυδῇ, πολλαχῇ, παντραχῇ, δίπλῃ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ, ταύτῃ. ad eundem modum τῇδε, quod fit ab articulo præpositiuo ὁ, ἡ, τὸ, qui aduentu particulæ δε, capitur pro demõstratiuo, 114.34. ὅδε pro οὗτος, hic: ἥδε, hæc: vnde datiuus τῇδε, huic & aduerbialiter hîc.

39 Μηδέν, 40 τιθεμένης.

[39] Nihil: ὁ μηδεὶς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδὲν, 27.17. [40] Τίθημι, 95.26. pass. τίθεμαι, part. ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, genitiuus τῆς τιθεμένης, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud Atticos enim passiua capiuntur actiuè: & alioqui deponentalia & media verba idem habent præsens & imperfectum cum passiuis. Porrò τίθεσθαι hoc loco significat idem quod λογίζεσθαι, id est ducere atque existimare: μηδὲν τίθεσθαι, nihili facere: μικρὰ τίθεσθαι, parui habere: ὑστεραν τίθεσθαι, posthabere: παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere. Verùm ista persequi non est præsentis instituti: tantùm illud studiosos adolescentes admonitos velim, si linguæ Græcæ proprietatẽ, & elegantem vocabulorum vsum tenere desyderent, vt commentarios BVDAEI summa cura perlegãt. Reperient enim incredibilem quendam thesaurum, vnde ad copiosè scribendum reddentur instructissimi.

Passiua actiuè capta.

Budæi commentarij.

41 πρὸς τὴν μακαριότητα. πρὸς, præut.

[41] Ad beatitudinem: nihili ducentis, inquit, ad beatitudinem, hoc est, præut est beatitudo. capitur πρὸς, vt apud Comicum præpositio ad: Nihil ad nostrã hanc, id est, præut nostra hæc est formosa: οὐδὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

42 ἐν ἐπαγγελίαις 43 ἐπαγγελίας. *Denominatiua in ία, 128.33.*

[42] In pollicitationibus: adiectiuum diuinis, interpres explicandi causa posuit. [43] A nominibus in ος tam substantiuis quàm adiectiuis, deducuntur substantiua in ία: κακὸς, malus κακία, malitia. ἄγγελος, nuntius, ἀγγελία, res quæ nuntiatur, ab, ἀγγέλλω, nuntio: cuius compositum ἐπαγγέλλω, ex præpositione ἐπὶ, & in voce deponentali ἐπαγγέλλομαι, promitto: hinc ἐπάγγελος, vnde ἐπαγγελία, secund. declin. datiuus pluralis ταῖς ἐπαγγελίαις.

44 ἀποκεῖμαι.

[44] Verbum κεῖμαι, 163.21. compositum ἀπόκειμαι, resideo, repositus vel depositus sum: particip. ἀποκείμενος, repositus: fœmininum ἡ ἀποκειμένη secund. declin. accusatius τὴν ἀποκειμένην. Nec miretur quis, quòd verbum præsentis temporis ἀπόκειμαι vertitur, repositus sum, & item participium ἀποκείμενος præsentis temporis per præteritum, repositum: vide notata, 278.5. in voce ἐπιφανομένης. Neque præterea hîc laborandum est, vt quia verbum κεῖμαι nobis occurrit, totam illius ediscas coniugationem: sed vbi excusso accusatiuo ἀποκειμένην ad ipsum thema perueneris, nempe κεῖμαι, hîc sistendum erit, nec vltra præsens tempus progrediendum. Id quod in omnibus obseruabis, ne lõgiùs curam extendas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurret obliquus non quiescẽdum nisi reperto nominatiuo si ipse inciderit nominatiuus, aut thema verbi, nõ scrutabimur anxiè quæ inde tempora deducantur. Cæterùm quia ad cõsummatum grammaticũ pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarum Institutionum carptim scripsimus, quæ incipiũtur, 118.6. cõsultum videtur, non quidem ea solùm ediscere, vt sparsim in excutiẽdo libello quopiam obuia erũt, sed huic quoque rei postea tempus suum tribuere & à capite ad calcem vsque perlegere, serio studio haud aliter atque feceris in præceptione primorum rudimentorum.

45 ἡμῖν, 46 μακαριότητα.

[45] Nobis: datiuus pluralis ab ἐγώ [46] Ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης, τῆς μακαριότητος: vide in voce ὁ μιότητος, 278.23. accusatiuus τὴν μακαριότητα.

Discipuli institutio.

Equidem scribere ad te non sustineo præ pudore, quæ in hoc extremorum finiũ recessu interdiu noctúque agito tãetsi enim vrbicas occupationes pro derelicto habui, vt

1 Ἐγὼ δὲ 2 ἀμὴ ποιῶ 3 αὐτὸς 4 ὅπῃ τῆς 5 ἐρχατιᾶς 6 ταύτης, 7 νυκτὸς καὶ 8 ἡμέρας, 9 γράφειν 10 αἰσχύνομαι: 11 κατέλιπον 12 μὴν 13 γὰρ 14 τὰς ἐν 15 ἄστει 16 διατριβὰς, 17 ὡς

1 Ego verò 2 quæ quidẽ facio 3 ipse 4 in 5 solitudine 6 hac, 7 nocte & 8 die, 9 scribere 10 erubesco. 11 de reliqui 12 quidẽ 13 enim 14 in 15 vrbe 16 occupationes, 17 tãquam

sex-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

[18] ſexcẽtorum [19] malorum [20] cauſas, [22] meipſum autem [22] nondum [23] derelinquere [24] potui.

[18] μυρίων [19] κακῶν [20] ἀφορμὰς, [21] ἐμαυτὸν δὲ [22] οὔπω [23] ἀπολιπεῖν [24] ἠδυνήθην.

ſexcentorum malorum cauſas, me tamen nondum ipſum etiam habere pro derelicto quiui.

1 ἐγὼ δέ.
2 ἀμφὶ ποιῶ.
3 αὐτός.
4 ἐπὶ τῆς ἐχαλιᾶς.
5 ἐχατιᾶς.

5 CONIVNCTIO Δὲ variè redditur, autem, verò, cæterùm, porrò, ſed, tamen, imò, rurſus, contrà, quin, potiùs: vt ſententia poſtulat. [2] Α articulus ſubiunctiuus, neutri pluralis, 114.27 ἀμφὶ eſt coniunctio. ποιῶ à ποιέω, circunflexum primæ coniug. [3] Ipſe: pronomen aptum tribus perſonis, 111. 6. [4] In ſolitudine: ἐπὶ cum genitiuo. [5] Η ἐχαλιὰ ſecun. declin. genit. τῆς ἐχαλιᾶς, per vocalem α, quòd deſinat in α purum. Cur autem ſcribatur genit. ἐχαλιᾶς per ᾶ circũflexum, notatũ, 222.7. Interpres ἐχαλιᾶς vertit, extremorũ finium receſſu: ſignificantur enim hac voce prædia ab vrbibus ſemota, receſſus, & ſolitudo ab hominũ ſtrepitu remota, ab ἔχατος, extremus. [6] Demonſtr. ὅτος, hic: αὕτη, hæc, genitiuus ταύτης, 110.26. [7] Nocte & die: tempus collocatur in genit. 229.13. Νυκτὸς) ἡ νὺξ, nox, τῆς νυκτὸς, noctis, 23. 34. Quanquam in huiuſmodi ſat fuerit indicaſſe nominatiuum, quo cõſpecto, facilè cognouerit lector, quomodo genitiuũ & reliquos caſus quærere debeat, nõ ignorans, quem ordinem in recenſendis terminationibus obſeruauerimus, de quo, 279.54. [8] Η ἡμέρα ſecund. declin. gen. τῆς ἡμέρας, quia exit in ρα. [9] Infinitiuus præſentis tẽporis, vt τύπτειν, ab indicatiuo γράφω: quod cùm ſit thema, ſiſtendum eſt, nec extra propoſitũ inquirenda ſunt reliqua tempora, 282.39. [10] Α αἰχύνω, dedecoro, pudefacio, ſuffundo pudore: αἰχύνομαι, pudefio, erubeſco, ſuffundor pudore, habes thema, ne longiùs angaris, vt reliqua rimeris tẽpora, ſed hìc ſiſtas. Cæterùm quæ verba paſſiuæ vocis, vt eſt αἰχύνομαι, ſint reuera verba paſſiua, quæ autem deponentia, & actiuo carentia, lectione authorum, vt pleraque alia, diſcendum eſt. Interpres γράφειν αἰχύνομαι, vertit ſic, ſcribere ad te non ſuſtineo præ pudore: quod ſpecioſius eſt & numeroſius, q̃ ſi verbum verbo reddidiſſet, ſcribere erubeſco: pro vno verbo αἰχύνομαι, id eſt, erubeſco, ſubſtituit multa per periphraſim, non ſubſtineo præ pudore. Quemadmodum autem rationes copiæ plurimùm valent ad parãdam verſionis elegantiam, ita & omnibus locis magno ſunt vſui: & iis potiſſimùm medentur incõmodis, quas adfert linguarum illa proprietas & phraſis. Proinde ſi quis expeditum & elegãtem interpretem præſtare ſtudeat, ſermonis vbertatem ſibi comparet, & tanquam in numerato, poſitúmque ob oculos habeat, quicquid ERASMVS de hoc genere præcepit, vir præter alias dotes innumeras, hac ad miraculũ vſque ſuſpiciendus, q̃ ita Græca in Latinum vertat, vt nullum Græcitatis veſtigium appareat: ídq; ea fide, vt nec ſententiæ quid addat, nec detrahat: cúmq; nihil minùs ſpectet, quàm vt totidem verbis reddat, tamẽ incredibili quadã dexteritate plerunque aſſequitur, vt citra ſenſus iacturam, dictionum tamen numero reſpondere videatur: hoc credo maximè fretus, quod ſcribendi vſu iam meditatum habet, quomodo in quamuis faciem formãda ſit oratio. Quo factum eſt, vt illius interpretationes, præterquã quòd Græcanicas figuras nuſquam redoleant, hoc etiam eximium præ multis aliis ſibi poſſint aſſumere, quòd tanquã fontes Latini eſſe credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic verò interpretem agere, & numeris omnibus interpretis fidem præſtare, neque tamen alium quàm ipſum videri argumenti authorem, id demum abſoluti artificis eſt. Equidem pro mea tenuitate, nõ poſſum doctiſſimos viros in hoc negotio verſatos inter ſeſe cõmittere, & de vnoquoque cenſuram ferre: ſed tamen omnibus cãditatis linguæ Græcæ non dubito conſilium dare, vt huius viri verſiones diligentiſſimè perlegant, excutiant, & imitari conẽtur. Alia in aliis eminẽt, neque omnia ſunt in omnibus illuſtria: interpretem fidelem, Latinum & elegantem, facilem, & commodum, in variis periclitatum, niſi nobis exibuit ERASMVS, nemo vnquam eſt exhibiturus. γράφειν αἰχύνομαι) Valde vſitatus eſt Græcis infinitiuus, vbi nos gerũdiis vtimur & ſupinis, vt diximus, 279.34. in voce πρὸς τὸ ἐμπιῆσαι. verùm & alioqui, quemadmodum apud Latinos certa quædã verba gaudẽt infinitiuo, ita & apud Græcos βούλομαι λέγειν,

In expedito & elegãti interprete quid requiratur. Eraſmus.

Notio de infinitiuo.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

volo dicere: ὐ τολμῶ ποιεῖν, non audeo facere, &c. horum est hoc loco αἰχύνομαι γράφειν, erubesco scribere.[11] Λείπω, linquo, sec. aor. ἔλιπον, 55. 3. sic à καταλείπω composito, id est, derelinquo, sec. aor. κατέλιπον: nõ καταέλιπον: quia ἔλιπον incipitur à vocali, 49. 7.[12] Nusquam non obuiæ sunt hæ duæ coniunctiones. μὲν quidem, δὲ verò: vtimúrq; ipsis diuidendi gratia, vt sententiã à sententia, membrum à mẽbro discernamus: ac priorem locum vendicat sibi μὲν, posteriorem δὲ. Quamuis autem creberrimum sit δὲ, nullo præcedente μὲν, rarissimũ tamen est μὲν, quin postea subdatur vel δὲ, vel alia quæpiam coniunctio, quæ alteram sentẽtiam contineat priori respondentem, vt cui sit vel affinis, vel diuersa: itaq; hoc loco prior sententia est, κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, &c. subiungitur altera, ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπωλιπεῖν ἠδυνήθην. Cæterùm BVDAEVS pro μὲν & δὲ, posuit tametsi, tamen: quæ duo minùs Græcitatem sapiunt, quàm illa priora.[13] Enim: de hac cõiunctione diximus, 279. 8. Et quæ præterea nobis denuo ac sæpius occurrent, ea sat erit semel declarasse: vocis verò significatum altera versio facilè monstrauerit, aut adhibitum lexicon.[14] Articulus τὰς affixit præpositionem cum casu, de quo, 280. 30. in vocem τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. verti poterat, in vrbe oblatas aut datas: aut per relatiuum, quæ in vrbe offerebãtur, quæ in vrbe mihi dabantur, quibus, cùm in vrbe agerẽ, inuolui & implicari solebã: nam hic sensus est: sed breuitatis studiosus, cõpendiò dixit, vrbicas occupationes.[15] Τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, sine crasi, 132. 8. datiuus verò ἄστεϊ crasim admittit ἄστει, si non à nominatiuo ἄστυ, certè ab inusitato nomine primæ declinationis contractorum, τὸ ἄστος, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστει, vt τεῖχος: quemadmodũ non solùm dicitur δόρυ, sed & τὸ δόρος, τοῦ δόρεος δόρους, τῷ δόρεϊ δόρει, vt τείχει.[16] Τείβω, sec. aor. ἔτριβον, compositum διατρίβω, secund. aorist. διέτριβον: vnde verbale ἡ διατριβὴ, secundæ declinat. accusatiuus plural. τὰς διατριβάς. Multa sunt verbalia, quæ seruant characteristicon secundi aor. διέτριβον, ἡ διατριβή.[17] Tanquam, vt, veluti: alia significata suo seruentur loco. Caueant verò studiosi, ne vocabulorum significationes inquirant, quo tempore sunt in grãmaticis occupati præceptionibus, qua in replurimũ sæpenumero peccatur. deinde iactis fundamẽtis, vbi ad authorum lectionem sese contulerint, si non aderit interpres, confugiendũ ad lexicon, sed verbi significatum illud modò tractent, & quantum dabitur, in memoria reponant, quod loco præsenti satisfaciat: reliqua si fieri potest, ne legant quidem. quòd si scriptorem probè sibi videãtur intelligere, vel viua præceptoris voce freti, vel fida alioqui adiuti interpretatione, stultũ est à lexicis petere cõsilium: in quibus vt omnia tradantur planissimè, etiam quæ vocis vsum prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minúsque viuida sunt, neq; tam penitus hærent, vt quæ ipse tibi legendis authoribus paraueris.[18] τὰ μυρία, multa & innumera: pro quo Latini sexcenta, numerus finitus pro infinito: genitiuus pluralis τῶν μυρίων.[19] Ὁ κακὸς ἡ κακὴ, τὸ κακὸν, malus, a, um: genitiuus pluralis neutri generis τῶν κακῶν, malorum.[20] Ἡ ἀφορμὴ, secundæ declinat. τὰς ἀφορμὰς accusatiuus plur.[21] Meipsum: pronomen compositum, 111. 12.[22] Nondum: πω tanquam adiectio syllabica, sic μήπω, ita apud nos syllaba dum in nondum, necdum, quiddum, haudũ.[23] Λείπω, sec. aorist. ἔλιπον, infin, λιπεῖν. sic à composito ἀπολείπω, sec. aor. ἀπέλιπον, infin. ἀπολιπεῖν,[24] Λύναμαι, possum, verbum deponens secund. coniug. in μι, à primitiuo δυάω: futur. δυνήσω, præt. act. δεδύνηκα, pass. δεδύνημαι, δεδύνησαι, δεδύνηται: aorist. prim. ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην: mutant enim augmentũ syllabicum in temporale, 141. 38. Nemo verò miretur, nos in rimãdo themate, aut formãdo tempore multa proferre quæ non sint recepta: neq; enim quæ recepta sint recensemus, sed quomodo vnunquodque formetur.

Similitèrque illis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nausea perditè afflictantur.

[1] Α᾽λλ᾽[2] ὅμοιός[3] εἰμι[4] τοῖς[5] ἐν θαλάσσῃ[6] ἐπὶ τῆς[7] κατὰ τὸν[8] πλοῦν[9] ἀπειρίας[10] ἀπολυμυθίοις καὶ[11] ναυτιῶσιν.

[1] Sed [2] similis [3] sum [5] in mari [6] præ [7] circa [8] nauigatione [9] inexperiẽtia [10] pereũtibus & [11] nauseantibus.

11 κατέλιπον.

12 μὲν.
μὲν & δὲ in diuisionibus.

13 γὰρ

14 τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς.
Articulus præpositioni iunctus.

15 ἄστει.

16 διατριβάς.

Verbalia ab aoristo secundo.

17 ὡς.
Vocabulorũ significationes vnde & quando inquirẽdæ.

18 μυρίων.

19 κακῶν.
20 ἀφορμάς.
21 ἐμαυτόν.
22 οὔπω.
23 ἀπολιπεῖν.
24 ἠδυνήθην.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Α'ΛΛΑ' ὅμιος, apostrophos, 6.8. Vsus te docebit quæ vocales desint, vbi assidua lectione didiceris ἀμὰ non ἀμὸ, & ita in reliquis. BVDAEVS ἀμὰ vertit que: nam hæc coniunctio varia significat, nec tãtùm est aduersatiua. [2] Similis sum: rectè vertit, similiter affectus sum. Tentabis ipse memor copiæ, num aliter quoq; reddi queat ita nobiscum agitur, perinde res nostræ sese habent: & breuiter, quæcunque voces similitudinem æqualitatémque significant, tibi in mentem veniãt, & quod optimum duxeris, id ponere licebit. [3] Accentum hoc loco remittit in præcedentem dictionem: est enim encliticum, 226.6. Cæterùm coniugationem huius verbi substantiui εἰμὶ habes, 157. 18. sed quia hîc præsens tempus occurrit, id est, thema, nõ est necesse ad reliqua descendere tempora, vt antè monuimus. [4] Inter articulum τοῖς & participium ἀπολλυμένοις, interseruntur aliquot particulæ: de quo satis iam scriptum est in præcedẽtibus. 277. 35. [5] In mari: præpositio ἐν cum datiuo θαλάσσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θάλασσα secundæ declinationis. [6] Sic ordina, ὑπὸ τῆς ἀπειρίας, præ inexperientia, κατὰ τὸν πλοῦν, circa nauigationem, vel in nauigatione: aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας, præ inexperientia, ἀπειρίας, inquam, τῆς κατὰ τὸν πλοῦν, quæ est circa nauigationem, quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum τῆς, vt maximè quadrat. nec est aliud ἀπειρία κατὰ τὸν πλοῦν, inexperientia circa nauigationem, quàm inexperientia nauigandi. proinde interpretatus est totam hãc particulam duabus vocibus, nauigandi insolẽtes, capta voce, vt apud Comicum, Quid tu Athenas insolens? Υ' πὸ] præ, cum genitiuo, ὑπὸ δέους, præ metu. [7] In nauigatione, circa nauigationem, hoc est, inter nauigãdum: præpositio cum accusatiuo. [8] Πλέω, nauigo: hinc ὁ πλόος, nauigatio, vt à τρέπω fit τρόπος, 280. 46. in voce τρόπου. Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόος πλοῦς, accusatiuus πλόον πλοῦν, 131.28. [9] Πεῖρα, experientia: inde ἄπειρος, inexpertus: nam α est στερητικὸν μόριον, id est, primatiua particula, faciens è substãtiuo adiectiuum, quod rei priuationem significet, μοῖρα, pars, ἄμοιρος, expers: Φόβος, metus, ἄφοβος, intrepidus: sic à πεῖρα fit ἄπειρος, vnde substantiuum ἡ ἀπειρία, τῆς ἀπειρίας, secundæ declinationis. Siquidem ab adiectiuis in ός fiunt substantiua in ία, κακός, malus, κακία, malitia: vt notatum, 282. 24. in ἐπαγγελίας. Nec tamen analogia freti, conabimur quæuis à quouis deducere: sed spectendus est authorum vsus: magnus magnitudo, non magnitas: contra pius pietas, non item pietudo: iustus iustitia non iustitas nec iustitudo. sic apud Græcos φίλος φιλία, amicus amicitia, nõ item καλὸς καλία, pulcher pulchritudo. [10] Pereuntibus & nauseantibus, pro quibus BVDAEVS, qui nausea perditè afflictantur. participium alterum mutauit in verbum eiusdem temporis, & relatiuum: deinde vocem vnam duabus reddidit per periphrasim, pro nauseare, afflictari nausea: pro altero participio ἀπολλυμένοις substituit aduerbiũ perditè: aut contrà, pro ἀπολλυμένοις, perditè afflictantur, pro ναυλιῶσιν, ablatiuũ nausea. Faciamus periculum, num alio quoq; pacto vertere liceat: qui nausea pereũt, quos miserè cruciat nausea, qui pditè nausea torquentur, quos perditè grauat nausea, quos ad interitum vsque nausea premit, qui perditè vexantur nausea, quos infestat & perdit nausea, quibus nauseæ molestia perniciem adfert. Quanquam ista partim liberiora sunt, quàm pro officio interpretis: tãtùm ostendendam hoc modo viam putaui, qua ratione eruenda sint quæ studiosis huius rei cõducant, vt vbi dictionem latissimè, pluribúsque verbis explicauerint, ea demum seligant, quæ compẽdiò ad sententiam proximè videantur accedere. Α'πολλυμένοις] ὀλλύω, compositum ἀπολλύω, vnde actiuum in μι, ἀπόλλυμι: pass. ἀπόλλυμαι, perdor & pereo: particip. ἀπολλύμενος tertiæ declinat. datiuus plur. τοῖς ἀπολλυμένοις, qui regitur à nomine ὅμοιος: nam vt Latini, sic & Græci similitudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa communia syntaxeos capita spectat, fermè idem obtinet apud vtrosq; quapropter in Institutionibus nostris ista perquam paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iam ludo Latino percepisset, id ne cõmemorare quidem voluimus, rati nos operam pdituros, si doctũ & memorem admonueremus. [11] Ναυτιάω, crasis ναυτῶ: part. ὁ ναυλιάων, τοῦ ναυλιάοντος, τῷ ναυτιάοντι, crasis ναυλιῶντι: datiuus plur. τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ντ ex datiuo singulari, 32. 32.

1 ἀλλ' ὅμιος.
2 ὅμιος εἰμι.
3 εἰμι.
4 τοῖς, &c. ἀπολλυμένοις.
5 ἐν θαλάσσῃ.
6 ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας.
Articulus præpositioni iunctus.
7 κατὰ τὸν πλοῦν.
8 πλοῦν.
9 ἀπειρίας.
α priuatiuum in cõpositione, 224.53.
Substãtiua in ία ab adiectiuis in ος.
10 ἀπολλυμένοις.
ναυτιῶσιν.
Interpretibus præsidio copiæ quantùm concedatur.
Eadem sentẽtia variè reddita.
Græcorũ & Latinorum syntaxis fermè eadem.
11 ναυτιῶσιν.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

& 34 Scribitur autem ναυτιῶσιν per ν in fine, de quo, 47.34. & 138.19,

Nãque illi magnitudine nauigij offensi tanquã vehemẽtiùs succutientis, in lembum aut nauiculam cùm transilierint, sic quoque non secius à nausea laborãt: nimirũ molestia ipsos ac bile quò trãsierint cũque comitãtibus.

[1] Οἱ τῷ [2] μεγέθῃ τῶ [3] πλοίῳ [4] δυσχεραίνουσιν [5] ὡς [6] πολλὺ [7] τὸν σάλον [8] παρεχομένῳ. [9] κἀκεῖθεν [10] ἐπὶ τὸν λέμβον [11] ἢ [12] τὸ ἀκάτιον [13] μεταβαίνοντες, [14] παντα χοῦ ναυτιῶσι καὶ [15] ἀπορῦνται. [16] συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ [17] ἀηδία καὶ ἡ [18] χολή.

[1] Qui [2] magnitudine [3] nauigij [4] offenduntur, [5] tanquam [6] multam [7] iactationem [8] præbente. [9] & illinc [10] in lembum [11] aut [12] acatium [13] transeũtes, [24] vbiq; nauseãt & [13] hærent. [16] trãsgreditur enim cum ipsis [17] molestia & [18] bilis.

[1] Οἱ: Articulus subiũctiuus, pro quo interpres, namque illi. Siquidem relatiua sæpenumero causam indicant. [2] Τὸ μέγεθος, magnitudo: τῦ μεγέθεος, τῷ μεγέθεϊ, & per crasim μεγέθῃ, vt τείχῃ, primæ declinationis contractorum. [3] Τὸ πλοῖον, τῦ πλοίῳ, tertiæ declin. [4] Δυσχεραίνω, indignor, indignanter ferò, offendor datiuo iungitur: tertia plur. δυσχεραίνουσι, cui additur litera ν, de hoc, 47.34. [5] Tanquam multam iactationem præbenti: qui datiuus refertur ad casum μεγέθῃ: indignantur nauis magnitudini tanquam præbenti multam iactationẽ, id est, vt quæ, siue quippe quæ præbeat multã iactationem. [6] Accusatiuus nominatiui πολὺς: de quo, 136.5. [7] Ὁ σάλος tertiæ declin. iactatio in mari, vndarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent vectores huc atque illuc quassari, & in vtraq; nauis latera protrudi. [8] Præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima vel actiuè proferuntur, vel passiuè: horum est παρέχω & παρέχομαι, præbeo: part. ὁ παρεχόμενος. Scitè interpres pro παρέχεσθαι σάλον, id est, præbere & efficere iactationem & agitationẽ, vsus est verbo succutere. Nã propriè succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur, vt sessorem concutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulentã nauigationem accõmodauit, quoties in vasto nauigio vector haud aliter concutitur, atq; sessor à succussatore. Accusatiuum autem πολὺν expressit aduerbio vehementiùs: παρεχομένῳ πολὺν τὸν σάλον, præbenti multam iactationem, mutauit in Vehementiùs succutientis. quanquam si anxiè superstitiosi esse volumus, vertendum est non succutientis sed succutiẽti. Participium enim παρεχομένῳ tribuitur datiuo μεγέθῃ, non genitiuo πλοίῳ, nisi fortè BVDAEVS genitiuum legit παρεχομένῳ πλοίου, succutientis nauigij, non autem μεγέθει παρεχομένῳ, magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ, cùm tam pulchrè constet sensus, dubio procul, iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorúmque hęsitãtiæ sic mederi, vt quasuis amoliremur remoras. [9] Crasis pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, 155.30. & 157.1. [10] Ἐπὶ præpositio: ὁ λέμβος tertiæ declinationis. [11] Ἢ, aut: hæc litera varia significat, vt variant illius spiritus & accentus. [12] Genus est nauiculę piscatoriæ. [13] Participium plur. à μεταβαίνω, transeo. [14] Παντα χοῦ, vbique: ναυτιάω, nauseo: tertia plur. ναυτιῶσι, per crasim ex ναυτιάουσι: hîc autem verbum est ναυτιῶσι: suprà verò participium datiui plur. qui voce consentit cum tertia plur. 104.38. [15] Ἀπορέομαι, hæreo, perplexus sum: tertia plur. ἀπορέονται, crasis ἀπορῦνται, vt ποιοῦνται. [16] Simplex ἔρχομαι, compositum ex μετὰ μετέρχομαι: deinde altera præfigitur præpositio σὺν: nec tamen dicitur συμμετέρχομαι, sed συμμετέρχομαι, migrante ν in μ, vt 279.39. in voce ἐμποιῆσαι: tertia persona sing. συμμετέρχεται, vt τύπτεται. Composita verò ex σὺν gaudent datiuo, 229.30. sic hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis trãsit, nisi ineptire velis & dicere, cõtransit eis, pro eo quod est, vnà aut pariter cum eis transit. BVDAEVS vertit, quò transierint cunque comitãtibus, per tmesin: pro, quocunque transierint comitãtibus. Mutauit quoque interpres orationis faciem, dum in locum verbi cum coniunctione causali, substituit ablatiuum: pro, nam comitãtur, dixit comitan-

1. οἱ.
Relatiua causam indicant.
2 μεγέθει.
3 πλοίῳ.
4 δυσχεραίνουσιν.
5 ὡς πολὺν τὸν σάλον παρεχομένῳ.
6 πολύν.
7 τὸν σάλον.
8 παρεχομένῳ.
Eadẽ significatio in voce eiusdem verbi actiua & passiua.
In Budæi interpretationem disquisitio.

9 κἀκεῖθεν.
10 ἐπὶ τὸν λέμβον.
11 ἢ τὸ ἀκάτιον.
12 τὸ ἀκάτιον.
13 μεταβαίνοντες.
14 παντα χῦ ναυτιῶσι.
15 ἀπορῦνται.
16 συμμετέρχεται.

Budæi interpretatio examinatur.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

mitantibus: propterea quod ablatiui absolutè positi crebrò causam reddunt, vnde & particulam adiecit, nimirum. [17] Ἀνδὴς, molestus, iniucundus: ἀνδία, molestia. Suidas interpretatur ἀνορεξία, id est (si ita loqui liceret) inapetentia, cum stomachus destituitur appetitu, quod iis cõtingit, qui nauigationis impatientes nauseant. [18] Bilis, & pro ira capitur: vnde præcessit δυχεραίνουσι, indignantur, stomachantur, offensi sunt. Obseruabis hoc loco nõ pertinere ad interpretem, vt periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed vtcunque visum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respondeat, aut periodum in membrum, membrum in incisum redigat, aut contrà geminã periodum transferat in vnam. Verbi gratia, BVDAEVS si exactè singula tantùm spectasset, at non potiùs vniuersam sententiam animo concepisset, tres absoluisset, vt habet Græcus, periodos, hoc modo: Nam illi magnitudine nauigij offenduntur, tanquam vehementiùs succutientis. Deinde in lembũ aut nauiculam cùm transilierint, sic quoque non secius à nausea laborant. Nã molestia ipsos ac bilis quò transierint cunque comitantur. Vides hîc tria esse pronuntiata, quæ tribus absoluta sunt verbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atque in Græcis tres periodi totidem constant verbis, δυχεραίνουσι, ναυτιῶσι, συμμετέρχεται: quæ tria ad vnicam translata sunt periodũ, vultu sermonis nõnihil immutato, quod duo verba δυχεραίνουσι & συμμετέρχεται reddit per participia, offensi, & comitãtibus. Atque hæc variandi figura, iacenti alioqui & frigenti orationi mederi solet. Quandoque enim Græca rectè habẽt multis distincta periodis, vbi Latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potiùs feratur multitudine, quàm clausularũ. est rursum vbi cõtrà fieri præstiterit, vt plausibiliores sint multæ sententiæ paucis grauatæ membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior: quæ omnia is demũ nosse poterit, quisquis & optimos quosq; interpretes pressiùs excusserit, & ipse quoque sese in vertendis Græcis exercuerit, idque nõ oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positis rationibus, quot tandem modis singula verti queant, quóve pacto verbum nũc participio, nunc adiectiuo reddatur: participium interdum verbo, interdum nomine: oratio actiua in passiuam conuertatur, aut contrà: & ita in cæteris omnibus ad manum sit variandi forma.

17 ἀνδία.

18 χολή. *Interpres in vniuersa sententia reddenda, mẽbris aut incisis non astringitur.*

[1] Tale [2] igitur [3] quiddam [4] & [5] nostrum. nam [6] domesticas [7] perturbationes [8] simul circunferentes, vbique [9] cum [10] similibus tumultibus [11] sumus. [12] itaque [13] nihil [14] magnũ [15] solitudine [16] lucrati sumus [17] hac.

[1] Τοιοῦτον [2] οὖν [3] τι [4] καὶ [5] τὸ ἡμέτερον. τὰ γὰρ [6] ἔνοικα [7] πάθη [8] συμφερόντες, παντα-χοῦ [9] μετὰ τῶν [10] ὁμοίων θορύβων [11] ἐσμέν. [12] ὥστε [13] οὐδὲν [14] μέγα τῆς [15] ἐρημίας [17] ἀπωνάμεθα [16] ταύτης.

Huiusmodi igitur quiddã nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquò circunferentes gentium, vbique locorum perinde versamur in tumultu. quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

1 τοιῦτον. 2 ἦν. 3 τί.

TALE: Neutrum in ον, de quo 129. 25. [2] Igitur, ergo: coniunctio nunc illatiua, nunc continuatiua. [3] Quiddam: neutrum ab infinito nomine τίς τινὸς, de quo, 28. 33. destituitur autem proprio accentu, quod sit encliticum: de quo, 226. 2. & 6. nec tamen ipsum remittit in præcedẽtem dictionem ἦν. Nulla enim syllaba geminum fortitur accentum. igitur ἦντι scribendum vnico accentu: at in σῶματι duplex est: syllaba nanque μα proprium nullum habet, ideóque locum tribuit accẽtui particulæ τί. Quòd si dictionem encliticam præcesserit syllaba proprium accẽtum possidens acutum, ísque ob cõsequentiam migret in grauem, vt θεὸν τινὰ φιλεῖ, rursum reponetur acutus. si encliticũ proprio destitueris, θεόν τινα φιλεῖ, non autem θεὸν τινα φιλεῖ. [4] Et, etiam, quoque: verti posset, huiusmodi igitur nobis quoque cõtigit: nisi quòd καὶ multis locis abundat, de quo vide Commentarios BVDAEI, in quibus pleniſſimè docet vsum partium orationis indeclinabilium. [5] Nostrum: pronomen possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrũ, subaudi, est: crebro enim verbum substantiuum intelligitur, cùm alioqui apertus est sensus. Capitur autem nostrum

Notio de dictionibus encliticis.

4 καὶ. *καὶ abundans. Cõmentarij Budæi.*

5 τὸ ἡμέτερον. *Verbum substantiuũ intellectum*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Ludit copia.

6 ἔνοικα πάθη. Adiectiua præpositionum adminiculo formata. Græci in compositione felicissimi.

7 πάθη. 8 συμφερόμενοι Composita quomodo Latinè interpretanda.

9 μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμέν.

10 ὁμοίων θορύβων. 11 ἐσμέν. 12 ὥστε. 13 οὐδὲν. 14 μέγα. 15 ἐρημίας. 16 ταύτης. 17 ἀπωνάμεθα. Thematis perquisitigandi modus.

subſtãtiuè, id eſt, res noſtra ſiue negotiũ noſtrum, pro quo interpres dixit, nobis cõtigit. Liceat tibi quoque ſic vertere: Ad hunc igitur modum noſtræ quoque res ſeſe habent, Neque verò aliter nobiſcũ agitur, In eiuſmodi igitur ſtatu res noſtræ quoque ſunt ſitæ, Ad eundem rerum ſtatum nos quoque redacti ſumus, Eodem nimirum fermè loco res quoque noſtræ cõſiſtunt, &c. [6] Domeſticas perturbationes: οἶκος, domus: ἔνοικος domeſticus, quaſi dicas, in domo exiſtens. Plurima verò præpoſitionum adminiculo formantur adiectiua, aut quæ tãquam adiectiuè capiuntur, cuiuſmodi ſunt ea, quæ officium aliquod ſignificant, aut functionem. & muneris alicuius adminiſtrationem: quorum quidem nominũ tanta eſt copia, vt nulla ſint lexica numerandis omnibus abſoluta. Cũ ſint enim Græci in omni cõpoſitionis genere feliciſſimi, nec tam arctis cõcluſi ſpatiis vt Latini, nullus vnquam futurus eſt modus, qui nouis cõcinnandis vocibus ſtatuatur: ſed pro re nata & licuit, ſempérque licebit ſcita compoſitione recèns & nuper exorta ſignare. [7] Τὸ πάθος primæ declinat. contractorum, τοῦ πάθεος: plurale τὰ πάθεα, & per craſim πάθη. [8] Si Latinis æqualis permitteretur audacia, verterent cõcircunferentes, ſed aures nõ ferunt. Itaque quoties iſtiuſmodi occurrunt, quæ ad verbum cõmodè & venuſtè reddi non poſſunt, vt fermè cõtingit in Græcorum compoſitionibus, ſpectare conuenit ſententiam, & illã verbis aſſequi vel diuerſiſſimis. Vim præpoſitionis σὺν ſic exprime, vna nobiſcũ circunferentes. nam quod addit interpres, quoquò gentiũ, non ad ſignificatum præpoſitionis facit, ſed toti ſententiæ ſeruit & ornatui. Συμφερόμενοι) φέρω, fero: adde præpoſitionẽ φερί, περιφέρω: præfige alterã præpoſitionẽ συν, ſed migret ν in μ, συμφέρω: vnde particip. συμφέρων, τοῦ συμφέροντος, plurale, οἱ συμφέροντες. [9] Cũ ſimilibus, hoc eſt, eiſdem tumultibus ſumus: pulchrè interpres, perinde verſamur in tumultu: genitiuũ ὁμοίων expreſſit aduerbio perinde: μετὰ θορύβων, dixit in tumultu: pro verbo ἐσμὲν, poſuit verſamur. [10] Nominatiuus ſingularis ὅμοιος θόρυβος, tertiæ declinationis. [11] Sumus: ab εἰμὶ, ſum, 157.19. [12] Itaque quapropter, quare. [13] Nullũ, nihil: ab οὐδεὶς, 27, 17. [14] Neutrum à μέγας, 136.10. [15] Η' ἐρημία, τῆς ἐρημίας, ſecundæ declinationis. [16] Nominatiuus αὕτη, genitiuus ταύτης, 110.28. [17] Tolle præpoſitionem ἀπὸ, manet ſimplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα, per ſyncopen, vt ſcripſimus, 187, 20 & 25. igitur ὠνάμεθα eſt aor. prim. medius pro ὠνησάμεθα, cuius ſingulare ὠνησάμην, ab aor. act. ὤνησα, fut. ὀνήσω. præſens ὀνέω, pro ο, quod ratione augmenti vertebatur in ω. Cęterùm dum iſtiuſmodi ratione verborum themata quærimus, nihil nos offendat, quòd per quæ decurrimus tempora, crebrò ſint inuſitata nec enim hoc hîc agitur, vt ſciamus receptũ themáne ſit ὀνέω, an potiùs verbũ in μι, ὄνημι: tantùm paratur via quæ temporum formationes demõſtret. Οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης) gaudet hoc verbum accuſatiuo cum genitiuo: accuſatiuus ſignificat fructum & emolumentũ quod percipimus, genitiuus autem id vnde fructus proficiſcitur. idẽ fit in verbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco vtrũque vſurpauit, τί μὴν γάρ, inquit: σὺ ἀπολαύσας τῶν ὁρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; quemnã fructum percipies è mõtibus? quid verò boues conſequãtur emoluměti è tua pulchritudine? Interpres pro accuſatiuo οὐδὲν μέγα, poſuit nõ magnopere, aduerbialiter: Nõ magnopere adiuti ſumus ab hac ſolitudine.

At verò quæ facta à nobis oportuit, vndeque auſpicandum fuit ei, qui veſtigiis hærere voluit eius, qui nobis ſalutis viam præiuit (ſi quis, *inquit*, ponè me venire vult, abiuret ſemetipſum, & tollat ſuam ipſe crucẽ, & ſequantur me) *hæc ferè ſunt.*

Α[c]1 μὴν τοι 2 ποιεῖν 3 ἔδει, καὶ 4 ὅθεν 5 ὑπῆρξεν 6 ἡμῖν 7 μετ' ἴχνων 8 ἔχεσθαι τοῦ 9 πρὸς σωτηρίαν 10 καθηγησαμένου (11 εἴτις 12 γάρ, φησι, 13 θέλει 14 ὀπίσω 15 μου 16 ἐλθεῖν, 17 ἀπαρνησάσθω 18 ἑαυτὸν, καὶ 19 ἀράτω τὸν 20 σταυρὸν 21 αὐτοῦ, καὶ 22 ἀκολουθείτω 23 μοι) 24 ταῦτά 25 ἐστιν.

Quæ [1] verò [2] facere [3] oportebat, & [4] vnde [5] licuit [6] nobis [7] veſtigiis [8] hærere [9] ad ſalutem [10] præeuntis (11 *ſi quis* 12 *enim*, inquit, 13 *vult* 14 *poſt* 15 *me* 16 *venire*, 17 *abneget* 18 *ſeipſum*, & 19 *tollat* 20 *crucem* 21 *ſuã*, & 22 *ſequatur* 23 *me*) 24 *hæc* 25 *ſunt:*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

[26] in quiete [27] mentem habere [28] conari [29] conuenit.

ἐν ἡσυχίᾳ [27] τὸν νοῦν ἔχειν [28] πειρᾶσθαι [29] πρέπει.

iam primùm mentem pacatam habere conueniebat.

A T, Verò, verùm: aduersatiua coniunctio: hoc loco respondet coniunctioni μέν, quæ multò antè præcessit, ἃ μὲν ποιῶ αὐτός, &c. nam post μέν, vt scripsimus, 284. 5. in voce μέν, fermè sequitur δέ, aut alia quæuis cõiunctio, posteriori sententiæ aut membro seruiens: hîc prior oratio, vbi ponitur μέν, statum rerum BASILII continet: altera quæ effertur per μέντοι, declarat quid ipsum agere conueniebat. [2] Infinitiuus à verbo ποιέω, ποιῶ, 79. 9. [3] Oportebat: impersonale δεῖ, oportet, 186. 9. finge vocem personalem, & cape tertiam personam, δέω, δέῃς, δέῃ, & per crasim δεῖ: imperfectum ἔδεον, ἔδεες, ἔδει, crasis ἔδει: est enim impersonale actiuæ vocis. [4] Vnde, è quibus: aduerbium. [5] Simplex ἄρχω, fut. ἄρξω, aorist. prim. ἦρξα: compositum ὑπάρχω, fut. ὑπάρξω, aor. prim. ὑπῆρξα, ὑπῆρξας, ὑπῆρξε, quod verbum infinitiuo iunctum tanquam impersonaliter accipitur, pro cõtigit, licuit, euenit: ὑπῆρξεν ἔχεσθαι, licuit hærere. fortè BASILIVS scriptum reliquit, ὑπῆρξεν ἄν, id est, licuisset. in exemplari Aldino deest hæc vox ὑπῆρξεν, sed tantùm excusum est, ὅθεν ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχεσθαι, vnde nobis vestigiis hærere: quod nescio an secutus sit BVDAEVS, interpretatus in hunc modum, vndéque auspicandum fuit ei, qui vestigiis hærere voluit, &c. quasi quippiam subaudiendum putârit: ὅθεν, vnde, & è qua re, subaudi proficiscitur, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, hærere vestigiis: quanquam alioqui ab iis auspicari conuenit, vnde licet remassequi. [6] Nobis: datiuus plur. ab ἐγώ, 110. 13. [7] Genitiuum pluralem indicat articulus τῶν, sed cùm quiuis genitiuus plur. desinat in ων, & articulus τῶν sit omnis generis, aut præceptore opus est aut lexico, vt discas nominatiuum esse τὸ ἴχνος, vestigium, primæ declin. contractorum, τοῦ ἴχνεος, τῶν ἰχνέων, crasis ἰχνῶν.

1 μέντοι. *Post μέν ponitur alia coniunctio:*

2 ποιεῖν. 3 ἔδει.

[8] Infinitiuus ab ἔχομαι, hæreo: postulat genitiuum. [9] Ad salutem: σωτὴρ, seruator, τοῦ σωτῆρος: vnde ἡ σωτηρία salus. Nam quemadmodum à nominatiuis in ος fiunt substantiua in ία, κακός, ἡ κακία, 282. 25. in voce ἐπαγγελίαις: ita & à genitiuo desinente in ος, quandoque huiusmodi fiunt nomina in ία, vt τοῦ σωτῆρος, ἡ σωτηρία secundæ declin. [10] Genitiuus est. Ordo est, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν τοῦ καθηγησαμένου πρὸς σωτηρίαν, hærere vestigiis eius, qui præiuit ad salutem. nominat. ὁ καθηγησάμενος, participium à primo aor. med. καθηγησάμην: prim. aor. actiuus esset καθήγησα, fut. καθηγήσω, præsens καθηγέω: verùm solùm est receptum in voce passiua siue media καθηγέομαι, crasis καθηγοῦμαι primæ coniug. circũflexorum. Tamen quoties hæc verba deponentia siue communia sunt excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum & passiuorum, quamuis non sint recepta. ideóque à καθηγησάμην sursum ascẽdemus ad præsens vsque καθηγέω, sed lexicon docebit tãtũm receptum esse καθηγέομαι, quod est compositum ab ἡγέομαι. nam κατὰ perdit vltimum α, quia verbum incipitur à vocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, καθηγέομαι, non κατηγέομαι 49. 17. & 15. Cæterùm deponentiũ verborum tempora quædam fiũt vt in passiuis, quædam vt in mediis: quod vsu magis disces quàm præceptis. Est autem καθηγοῦμαι, idem quod præco, præceptor sum: hinc καθηγεμὼν, author, præceptor, qui rem instituit. [11] Si quis: τὶς aliquis, encliticum est, & accẽtum remittit in præcedentem syllabam εἰ, quæ ex se accentum nullum habet, cuiusmodi & alia scripsimus, 225. 45. [12] Φημὶ, dico: tertia persona φησὶ, 164. 26. éstque ex encliticis, & accentu destituitur, 226. 1. & 8. Est autem locus, quẽ citat BASILIVS, Lucæ capite nono, nisi quòd ibi additur hæc particula, καθ' ἡμέραν, id est quotidie. [13] Vult: prima persona θέλω, volo. [14] Post me: aduerbium est cum genitiuo. Græcorum quædam aduerbia per præpositionem reddimus. [15] Genitiuus ab ἐγώ: destituitur accentu tanquã encliticum. [16] Ἐλεύθω, secundus aor. ἦλυθον, syncope ἦλθον: infinit. ἐλθεῖν, 148. 20. [17] Tolle præpositionem ἀπὸ, manet, ἀρνησάσθω, aoristus primus medius imperatiui, vt τυψάσθω: secunda persona ἄρνησαι, vt τύψαι: indicatiuus ἠρνησάμην: aor. prim. actiuus esset ἤρνησα, fut. ἀρνήσω, præsens ἀρνέω: sed receptun est deponens ἀπαρνέομαι: inde ἀπαρνέομαι, abnego. [18] Semetipsum: pronomen com-

5 μέν, 284. 5.

10 δεῖ, 186. 9.

15 ὑπῆρξεν.

20 ὅθεν, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν,

25 τὸ ἴχνος,

4 ὅθεν. 5 ὑπῆρξεν.

6 ἡμῖν. 7 τῶν ἰχνῶν.

8 ἔχεσθαι. 9 πρὸς σωτηρίαν. *Substantiua in ία à nominatiuis & genitiuis in ος.*

30 καθηγησαμένου.

35 *Tempora deponentium & cõmunium quomodo excutiẽda.*

40 καθηγέομαι,

45 εἴ τις.

10 καθηγησαμένου.

Deponentia capiunt sua tẽpora & à voce pass. & à media, καθηγεμών.

11 εἴ τις. *Vide 226. 12. & 227. 21.*

12 φησὶ. 13 θέλω. 14 ὀπίσω μου. *Aduerbia per præpositionem reddita.* 15 μου. 16 ἐλθεῖν. 17 ἀπαρνησάσθω. 18 ἑαυτόν.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

19 ἀράτω.
20 σταυρόν.
21 αὐτῦ.
αὐτῦ pro αὐτοῦ.
22 ἀκολυθείτω.
23 μοι.
24 ταῦτά ἐστιν.
25 ἐστιν.
Atticismus.
138.19.
26 ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν.
27 τὸν νοῦν.
28 πεφᾶσθαι.
29 προσήκει.

positum, III. 17. [19] Αἴρω, tollo: fut. ἀρῶ. aor. prim. ἦρα: imperatiuus ἆρον, ἀράτω, vt τύψον, τυψάτω. [20] Ὁ σταυρὸς, crux: tertiæ declin. [21] Ipsius: crebrò reperies αὐτῦ, pro ἑαυτῦ, quod per aphæresim dicitur pro ἑαυτοῦ, III. 28. [22] Ἀκολουθέω, sequor: datiuum regit, 229.25. imperatiuus ἀκολούθει, ἀκολυθείτω, & per crasim ἀκολουθείτω, vt ποιείτω, ποιήτω, 78. 21. [23] Datiuus ab ἐγὼ: ex enclititis est accentu carens. [24] Ταῦτα, hæc: neutrum plurale pronominis οὗτος, 110. 31 Iungitur verbo singulari, 227. 40. [25] Est: tertia singularis ab εἰμὶ, sum, 157. 18. éstque ex encliticis. Scribitur autem ἐστιν per ν more Attico, qui personis in iota finitis addunt ν siue sequatur vocalis, siue consonans, siue absoluta vt sententia siue non, ídque receptissimum in ecclesiasticis scriptoribus. [26] Ἔχω, habeo: infinitiuus ἔχειν, habere: ἐν ἡσυχίᾳ, in quiete: pro quo BVDAEVS, pacatam habere. ἡ ἡσυχία, quies, secundæ declinat. datiuus ἡσυχίᾳ, per ᾳ diphthongum impropriam. ἐν, in, præpositio iuncta datiuo ἡσυχίᾳ. [27] Accusatiuus: nominatiuus ὁ νόος, crasis νοῦς. 131. 24. [28] Πέφαμαι, nitor, conor, tento, secundæ, coniug. circunflexorum: infinit. πεφᾶσθαι, crasis πεφᾶσθαι. [29] Conuenit, impersonaliter: præsentis temporis, à πρὸς & ἥκω: cõpositum προσήκω, cõuenio. BVDAEVS imperfecto reddit, iam primùm, inquiens, mentem pacatam habere conueniebat. pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν ἔχειν πεφᾶσθαι προσήκει, hoc est, verbũ è verbo, in quiete mentem habere, conari conuenit: ordo est, conuenit conari habere, id est, vt habeas, aut vt habeat quis mentem, &c. Magnus est enim vsus infinitiui Græci, & sæpenumero commodè redditur per optatiuum præcedẽte particula vt, aut alia simili. Cæterùm nos docendi gratia rudiùs vertimus, quò per omnia discipulo satisfaceremus. Neque verò miretur si inter Græca nihil resp̃deat illi. Iam primùm nec interpretem damnet, quasi infinitiuũ πεφᾶσθαι neglexerit. Latinis auribus ille inseruiuit, & sensum bona fide reddidit. Verùm iam deinceps in istiusmodi versionis siue libertate, siue authoritate, non multùm immorabimur, sed BVDAEI doctissimam interpretationem tãtùm ascribemus. Vbi enim singulorum verborum themata commõstrata fuerint, & grammaticas minutias exactè perueστigauerimus, facilè quiuis iudicio ipse suo consequetur, quid interpres aut prudens adiecerit aut, securus trãsmiserit. quorum vtrunque quantum permissum sit, fidorum interpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absoluamus. De interpretãdi ratione, aliàs fortè & copiosiùs dicemus.

Infinitiuus per optatiuum redditus.

Interpretis libertas.

Vt enim oculus continuo circũactu versatus, & nunc horsum illorsúmque deflexus, nunc sursum deorsúmque erectus vicissim ac depressus, exactè cernere nequit, sed obtutu incumbere in rẽ visam eum oportet, siquidem conspectum rei perspicuũ facturus est: hunc in modum mẽtem humanam sexcentis mũdi curis distractam euidenter cernere veritatem vix est vt euenire possit.

1 ὡς γάρ.
2 ὀφθαλμὸν.
3 περιαγόμενον.

[1] Ὡς γὰρ [2] ὀφθαλμὸν [3] περιαγόμενον [4] συνεχῶς, [5] καὶ νῦν μὲν [6] ἐπὶ τὰ πλάγια [7] περιφερόμενον, νῦν δὲ [8] πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω [9] πυκνὰ [10] μεταστρεφόμενον, [11] ἰδεῖν [12] ἐναργῶς [13] οὐχ [14] οἷόντε, ἀλλὰ [15] χρὴ [16] πρόσπεφυκυῖαν [17] τὴν ὄψιν τῷ [18] ὁρωμένῳ, [19] εἰ [20] μέλλοι [21] ἐναργὴς [22] αὐτοῦ [23] ποιεῖσθαι τὴν [24] θέαν. [25] οὕτω καὶ νοῦν [26] ἀνθρώπου [27] ἐν [28] μυρίοις [29] πρᾶγμ [30] ἐν τῷ κόσμῳ [31] φροντίδων [32] περιελκόμενον, [33] ἀμήχανον ἐναργῶς [34] ἐνατενίσαι τῇ [35] ἀληθείᾳ.

[1] Vt enim [2] oculũ [3] circumactũ [4] assiduè, [5] & nũc quidem [6] in obliqua [7] circũlatum, nũc verò [8] ad superna & inferna [9] idẽtidem [10] reuersum, [11] cernere [12] euidẽter [13] non [14] possibile, sed [15] oportet [16] affixũ esse [17] obtutũ [18] viso, [19] si [20] futurus sit [21] euidente [22] ipsius [23] facere [24] conspectũ: [25] sic & mẽtẽ [26] hominis [27] ab [28] innumeris [30] in mundo [31] curis [32] distractam, [33] difficile euidenter [34] intẽdere [35] veritati.

1 Ὡς γάρ: respondet ei quod sequitur, οὕτω sic. 2 Oculum: ὀφθαλμὸς tertiæ declinat. 3 Accusatiuus participij præsentis temporis nominatiuus ὁ περιαγόμενος

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

γόμενος, à passiuo περιάγομαι: actiuum περιάγω, circumago, circunduco, verso, à περὶ & ἄγω: nec abiicit περὶ vocalem, licèt verbũ ἄγω incipiatur à vocali, 49. 7. & 13. [4] Συνέχω, contineo: inde συνεχὴς, continuus, primæ declinat. contractorum, τῆ συνεχέως, τὴν συνεχέων, crasi συνεχῶν, & ν in σ conuerso, fit aduerbium [5] συνεχῶς, quasi dicas, continenter: qua voce Cæsar vtitur pro assiduè, & citra intermissionem: Cõtinenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorũ formatione, 116. 13. Pro περιελκόμενον συνεχῶς, BVDAEVS habet, continuo circũactu versatus. [5] Et nunc quidem: νῦν aduerbium temporis. [6] In obliqua: neutrum plurale accusatiui casus: nominatiuus singul. ὁ πλάγιος, obliquus, transuersus, tertiæ declinat. pro ἐπὶ τὰ πλάγια, BVDAEVS, horsum illorsumque. [7] Φέρω, compositum περιφέρω, pass. περιφέρομαι, circũferor participiũ ὁ περιφερόμενος tertiæ declinationis: accusatiuus τὸν περιφερόμενον. [8] Sursum ac deorsum: ἄνω aduerbium, sursum, suprà: κάτω, deorsum infrá. Aduerbiis articuli adduntur in quouis genere & numero, sensúsq; redditur Latinè per cõueniens aliquod participium, aut aliam quãpiam vocem, quæ maximè quadrat: ὁ ἄνω, qui sursum versatur τὰ ἄνω, sursum sita: τὰ κάτω, deorsum posita: πρὸς τὰ ἄνω, ad ea quæ sursum consistunt. Πρός) Præpositio: iuncta est accusatiuo τὰ ἄνω. [9] Neutrum plurale ab adiectiuo πυκνὸς, densus, frequens. Neutra verò adiectiua in vtroq; numero tanquam aduerbiascunt: πολλὰ, multùm: sic πυκνὰ, frequenter: pro quo BVDAEVS vicissim, id est, identidem, crebrò, per interualla. [10] Accusatiuus est: nominatiuus ὁ μεταστρεφόμενος, participiũ præsentis temporis à passiuo μεταστρέφομαι: actiuum μεταστρέφω, cõuerto, reuerto: à μετὰ & στρέφω, pro πυκνὰ μεταστρεφόμενον, id est frequentur cõuersum, vertit erectus vicissim, ac depressus. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφεσθαι, id est sursum conuerti, non aliud est quàm erigi: contrà πρὸς τὰ κάτω μεταστρέφεσθαι, deorsum conuerti, tanquam est deprimi. id verò per vices contingit sibi mutuò succedẽtes, ideo πυκνὰ μεταστρέφεσθαι dixit, vicissim erigi ac deprimi. [11] Videre: infinitiuus secundi aoristi. 194. 2 in εἶδω. [12] Manifestè, euidenter: aduerbium factũ à genitiuo plurali ἐναργῶν: nominatiuus ὁ καὶ ἡ ἔναργὴς, primæ declin. contractorum. [13] Non: ὐ ante consonantem, ὐ ποιήσω: οὐκ ante vocalem tenuem, οὐκ ἐποίησα: οὐχ ante aspiratam, οὐχ ἅπας. [14] Οἷος, potens, possibilis: quod nomen Ionico more capit parelcon τε, οἷός τε, neutrum οἷόν τε. [15] Oportet: impersonale, 219. 13. [16] Simplex ἐρεῖσθήναι, vt πεφθῆναι, aorist. pr. pass. infinitiui modi: indicatiuus ἤρεισθην, à tertia persona præt. passiui ἤρεισται: prima persona ἤρεισμαι: præt. act. ἤρεικα, fut. ἐρείσω, præs. ἐρείδω, id est, firmo, figo: περιερείδω, applico: affigo: περιερεῖσθαι τὴν ὄψιν, affigi oculum. siue aspectum applicari. [17] Ὄπτομαι, video: præt. ὦμμαι, secũda persona ὦψαι: hinc ablato incremẽto verbale fit ἡ ὄψις, τῆς ὄψεως, τὴν ὄψιν, secũdæ declinat. cõtractorum. [18] Ei quod videtur: ὁράω, video: ὁράομαι, videor, crasis ὁρῶμαι, secundæ coniug. circunfl. particip. ὁρώμενος, datiuus τῷ ὁρωμένῳ: pro quo BVDAEVS dicit, rem visam. Nam huiusmodi participiis præteriti tẽporis sæpius abutimur, & ad significationem præsentis accõmodamus, quòd Latini non habeant participium præsens à verbo passiuo. Quamquam & Græci & Latini participia crebrò solent vsurpare, nõ habita ratione tẽporis, sed significati: vt rem visam dicamus nõ eam solùm quam tempore præterito vidimus, sed omne id in quod oculus officio suo fungi potest: sic Græci τὸ ὁρώμενον participio præsentis tẽporis appellãt quicquid cerni potest, siue nunc in præsentia cernatur, siue anteà cõspicuum fuerit, licèt iam lateat, neque appareat, id est τὸ ὁρώμενον, & visum, pro obiecto visus, vt Physici loquuntur, accipimus. [19] Si: coniunctio hîc posita cum optatiuo μέλλοι. [20] Optatiuuus vt τύπτοι: indicat. μέλλω: quod verbũ peculiariter gaudet infinitiuo: solentq; Latini hanc phrasim reddere his verbis, futurum est vt: μέλλω ποιεῖν futurum est vt faciã: μέλλω γράψαι, futurum est vt scribam: μέλλω τύψαι, futurũ est vt verberem. cuiusmodi planè eadem sunt cũ futuris, faciam, scribã, verberabo: sed vocum vsus est obseruãdus. nos rudium ducentes rationem, pro μέλλοι diximus, futurus sit. [21] Ὁ καὶ ἡ ἐνάργης, primæ declin. contractorum: τῆ καὶ τῆς ἐναργέως, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα, crasi ἐναργῆ, id est, euidentem, manifestum, aut, vt BVDAEVS, cõspicuum: hîc capitur in genere

4 συνεχῶς.
5 καὶ νῦν μήν.
6 ἐπὶ τὰ πλάγια.
7 περιφερόμενον.
8 πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω.

Aduerbia cum articulis.

9 πυκνά.

Adiectiua neutra aduerbiascunt.

116. 30.
10 μεταστρεφόμενον.
11 ἰδεῖν.
12 ἐναργῶς.
13 οὐκ.
14 οἷόντε.
15 χρή. 16 περισεσθῆναι.
17 τὴν ὄψιν.
18 ὁρωμένῳ.

Notio de participiis Græcorum & Latinorum.

19 εἰ.
20 μέλλοι.

Constructio & interpretatio verbi μέλλω.

21 ἐναργῆ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

22 αὐτῆ

23 ποιεῖσθαι.

24 θέαν.

25 ὅτω. ὅτως.

26 ἀνθρώπου.

27 ὑπὸ

28 μυείων. 29 τῆς ὑπὸ σῆ, κατὰ τὸν κόσμον Φρυγιάδων

30 κατὰ τὸν κόσμον

31 Φρυγιάδων.

32 ἀπειλκόμενον.

33 ἀμήχανον.

34 ἐνατενίσαι.

Notio de aoristorum significatione & usu.

35 ἀληθείᾳ.

Denominativa in εια ab adiectiuis in ης, 128.45.

fœminino: eius substantiuum θέαν.[22] Αὐτὸς, ipse. III.6. neutrum αὐτὸ: genit. αὐτοῦ refertur ad ὡρωμένῳ datiuum neutrum. BVDAEVS habet pro αὐτοῦ ginitiuum, rei: quia ὡρωμένῳ, vertit, rem visam. [23] Infinitiuus à ποιέομαι, 80. 25. & in voce passiua capitur actiuè, ideóq; regit accusatiuũ à tergo τὴν θέαν, 286. 22. in παρεωμένῳ. [24] Hæ θέα, aspectus, visus: at ἡ θεὰ, dea: vtrunque sæcũ dæ declin. accusatiuus à θέα est τὴν θέαν. [25] Sic: ante consonantẽ οὕτω, ante vocalẽ ὅπως. [26] Nominatiuus ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος tertiæ declin. [27] Hæc præpositio cum genitiuo solet addi dictionibus passiuè significantibus, vt apud Latinos à vel ab: τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, verberor abs te: sic hoc loco, ὑπὸ μυείων Φρυγιάδων σχολιαζόμενον.[28] Antè hoc explicatũ est, 284. 38. [29] BVDAEVS vertit, mundi curis. Quomodo autem explicari possit articulus ille τῆς iunctus præpositioni cum casu κατὰ τὸν κόσμον, ostensum est, 285. 15. in verbis ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀτειείας.[30] Κατὰ, in: præpositio cum accusatiuo κόσμον: nominatiuus ὁ κόσμος tertiæ declin, [31] Hæ Φρυγιάς, τῆς Φρυγιάδος, τῇ Φρυγιάδι. [32] Ἕλκω, traho ἀπείλκω, distraho: passiuum ἀπείλκομαι, particip. ὁ ἀπειλκόμενος, τὸν ἀπειλκόμενον, distractum: est tamen præsentis temporis. vide de hoc in voce ὁρμάω, 291. 40. [33] Μηχανὴ, conatus, machina: vnde per α priuatiuã particulam fit ἀμήχανον, difficile, quod nulla ratione vel arte fieri possit. [34] Ἀτενίζω, fixis oculis intueor: futur. ἀτενίσω, aoristus primus ἠτένισα, infinitiuus ἀτενίσαι, vt τύψαι: cõpositũ ἐνατενίσαι, ab indicatiuo præsenti ἐνατενίζω, quod datiuũ regit τῇ ἀληθείᾳ, ratione præpositionis ἐν: vide, 278. 16. in ὑπεφαινομένης αὐτοῖς. Nec mireris interpretem ἐνατενίσαι vertisse per infinitiuum præsentis tẽporis, cernere: vt & priùs ἐφεστερῆσθαι, incumbere, & ἰδεῖν, cernere. quãdoquidem aoristi variis tribuuntur temporibus, & latissimè patet eorum significatio & vsus. [35] Veritati: adiectiua in ης primæ declinationis contractorum, faciunt substantiua fœminina in εια: ἐνάργης, euidens, ἡ ἐνάργεια, euidentia: ἀληθὴς, verus, ἡ ἀλήθεια, veritas, τῆς ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ per α diphthongum impropriam, & hoc differt à nominatiuo ἀληθεία.

Atque ei quidẽ qui nondũ coniugalibus vinculis astrictus est rabidæ cupidines, & impetus effrænes, amoréſque incessunt perditissimi.

Ἀλλ᾽ τ μὲν οὔπω τοῖς [1] δεσμοῖς τῦ [2] γάμου [3] συνεζευγμένον, [4] λυσσώδεις [5] ἐπιθυμίαι, καὶ [6] ὁρμαὶ [7] δυσκάθεκτοι, καὶ [8] ἔρωτές τινες [9] δυσέρωτες [10] ἐκταράττουσιν.

Sed quidem nondum [1] vinculis [2] nuptiarum [3] constrictum, [4] rabidæ [5] cupidines & [6] impetus [7] irretenti, & [8] amores quidam [9] perditi [10] perturbant.

1 δεσμοῖς.

2 γάμου.

3 συνεζευγμένον.

DATIVVS Pluralis: nominat. ὁ δεσμὸς tertiæ declinat. est verbale à δέω, ligo, 155.37. [2] Ὁ γάμος, nuptiæ, tertiæ declinat. est singulare, cùm nos vtamur plurali, nuptiæ. vide 278.9. in ἐπιφαινομένης. [3] Ζεύγνυμι tempora sumit à ζεύγω, vt scriptum est, 168,32. in verbo ἄγνυμι, futurũ igitur ζεύξω, præterit. act. ἔζευχα, pass. ἔζευγμαι, particip. ἐζευγμένος, & cõpositum συνεζευγμένος, accusat. τὸν συνεζευγμένον: verbum tamen scribitur συζεύγνυμι, non autem συνζεύγνυμι, vt συζάω non συνζάω, 210.28. Est autem συνεζευγμένος, coniugatus: pro quo BVDAEVS, constrictus.

4 λυσσώδεις.

Adiectiua in ώδης.

[4] Multa sunt adiectiua in ώδης communia primæ declinat. contractorum, ἀνὴρ, ἀνδρός, vir, viri, ἀνδρώδης,, virilis: ἰξὸς, viscũ, ἰξώδης, viscosus: sic λύσσα, rabies, λυσσώδης. rabidus, τῦ καὶ τῆς λυσσώδους: pluraliter οἱ καὶ αἱ λυσσώδεις, crasis λυσσώδεις.

5 ἐπιθυμίαι.

6 ὁρμαὶ.

[5] Nominatiuus pluralis: singularis ἡ ἐπιθυμία, concupiscentia, secundæ declin. [6] Hæ ὁρμὴ secũdæ declin. impetus, subitus animi affectus & motus, quo temerè huc vel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus, dolentibus, aut alio affectu subitò raptis.

7 δυσκάθεκτοι.

κάθεκτος.

δυς & εὖ incompositione, 126.35.

[7] Retentu difficile: ἔχω, fut. ἕξω per aspirationem, quæ manet in præterito ἔσχα, pass. ἔσγμαι, ἔσξαι, ἔσχλαι: vnde ablato incremento, fit verbale ἐκτὸς: sic à composito κατέχω, id est retineo, verbale κάθεκτος, id est, cohibitus & retentus. & licet scribatur κατέχω, tamen per θ scribitur κάθεκτος: nam κατεχω fit à κατὰ & ἔχω: at κάθεκτος ab ἐκτὸς, quod habet aspirationem. A κάθεκτος fit δυσκάθεκτος retentu difficilis, & qui cohiberi non potest, id est, effrænis. Particula verò δυς in compositione significat difficultatem, impossibilitatem, malum & pernicioſum: cuius cõtrarium est εὖ. Cùm sit autem

ὁρμαὶ

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ὄχμαι fœmininum, tamen dixit non δυσχάθεκλαν, sed δυσχάθεκτοι. Attici nanque adiectiua in ος communi genere solent vsurpare, 118.13. [8] Ἔρως, amor: τῦ ἔρωτος, plurale ἔρωτες quintæ declin. τινες enticlitũ à nominatiuo τὶς, remittit accentum. [9] Ab ἔρως fit adiectiuum δυσέρως, id est, perditè amans, aut minimè amandus: explica particulam δυς, vt loco quadrabit, ἔρωτες δυσέρωτες, amores perditissimi, aut amores infelices & pernicioſi. [10] Ταράσσω, turbo: ἐκταράσσω, conturbo, molestus sum. Præpositio ἐκ in compositis sæpè facit ad auxesim: ἐκκάμνειν supra modum defatigari: ἐξαθενεῖν, valde debilitari. ἐκλαράσσουσι tertia persona plur.

8 ἔρωτές τινες.

9 δυσέρωτες.

10 ἐκταράσσουσι.

ἐκ in compositione.

At [1] iam [2] occupatum [3] coniuge [4] alter tumultus curarũ [5] excipit: in [6] orbitate [7] proliũ [8] desideriũ, [9] vxoris [10] custodia, [11] domus ꝓcuratio, [12] ministrorũ [13] præfectura [14] in [15] cõtractibus [16] dãna, cũ [17] vicinis [18] digladiationes, in [19] foro [20] concertationes, [21] negotiationis [22] pericula, [23] agriculturæ [24] labores: [25] vnaquæque dies [26] propriam [27] venit [28] ferens [29] animi [30] caliginem. Et [31] noctes [32] diurnas [33] curas [34] excipientes, in [35] eisdẽ [36] phantasiis [27] fallunt mentem.

τὸν δὲ [1] ἤδη [2] κατειλημμένον [3] ὁμοζύγῳ [4] ἕτερος θόρυβος φροντίδων [5] ἐκδέχεται. ἐν [6] ἀπαιδία, [7] παίδων [8] ἐπιθυμία, γυναικὸς [10] φυλακὴ, [11] οἴκου ἐπιμέλεια, [12] οἰκετῶν [13] ἀρχία, [14] αἱ κατὰ [15] συμβόλαια [16] βλάβαι, οἱ [17] περὶ τὰς [17] γείτονας [18] ἀγωνισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς [19] δικαστηρίοις [20] συμπλοκὴ, τῆς [21] ἐμπορίας οἱ [22] κίνδυνοι, αἱ τῆς [23] γεωργίας [24] ἀγωνίαι. [25] πᾶσα ἡμέρα [26] ἰδίαν [27] ἧκει [28] φέρουσα τῆς [29] ψυχῆς [30] ἐπισκότησιν. καὶ αἱ [31] νύκτες τὰς [32] μεθημερινὰς [33] φροντίδας [34] ἀναλαμβάνουσαι, ἐν [35] ταῖς αὐταῖς [36] φαντασίαις [37] ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν.

Cõiugio autẽ mancipatũ curarũ agmen excipit: in orbitate, desiderium prolis, vxoris custodia, domestica procuratio, seruilium officiorum cõstitutio, damna ciuilibus in contractibus accepta, digladiationes cum vicinis, forenses concertationes, negotiationis alea, agriculturæ labores: vnaquaque dies suã adfert animo caliginem. Iam verò noctes diurnas curas excipiẽtes, per easdem rerũ speciei impostura mentẽ factitant.

IAM: Quanquam huiusmodi particulas, quas facilè commonstrauerit lexicon, non est necesse curiosiùs recensere, vt neque quoties sese offeret casus nominatiuus, aut præsens indicatiui primæ personæ. quandoquidem has Meditationes in hoc tantùm cõscripsimus, vt verborum themata, & casum nominatiuum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus. [2] Λαμβάνω, tempora sumit à λήβω: futurum λήψω, præt. act. λέληφα, & Atticè εἴληφα. 145.13. passiuum εἴλημμαι, participium εἰλημμένος: sic à καταλαμβάνω καταλελημμένος, acculat. τὸν κατειλημμένον. [3] Ὁμόζυγος, coniunx. Multa deriuantur ab ὁμὸς, similis: ὁμόψηφος, eiusdem sententiæ & suffragij: ὁμόχρονος, coætaneus: ὁμόζυγος coniunx dicitur quòd eiusdem sit iugi, & pari cum marito iungatur copula, à ζυγὸς, id est, iugum: datiuus τῇ ὁμοζύγῳ, tertiæ declin. [4] Alter vel alius tumultus curarum: ἕτερος θόρυβος tertiæ declin. Φροντίδων à Φροντὶς. [5] Ἐκδέκομαι, excipio, à δέχομαι: tertia persona sing ἐκδέχεται, vt τύπτεται. [6] Παῖς, παιδὸς, puer, proles: ἄπαις, ἄπαιδος, orbus, sine liberis: vnde ἡ ἀπαιδία, orbitas secundæ declin. vt antè diximus à σωτὴς, σωτῆρος fieri ἡ σωτηρία, salus, 289.27. [7] Liberorum, prolium: à nominatiuo παῖς, παιδός. [8] Θυμὸς, animus: ἐπιθυμέω, concupisco, à prepositione ἐπὶ, in, quasi in animo gero: ἐπιθυμία, desyderium, auiditas, concupiscentia.

1 ἤδη.

Meditationes hæ in quẽ finem cõscriptæ.

2 κατειλημμένον.

3 ὁμοζύγῳ. Facta ex ὁμὸς.

4 ἕτερος θόρυβος φροντίδων. 5 ἐκδέχεται. 6 ἀπαιδία.

7 παίδων.

8 ἐπιθυμία.

H γυνὴ, vxor, genitius, τῆς γυναικὸς, ab inusitato nomine γύναιξ vide heteroclita, 135.27. [10] Verbalia plurima seruant figuratiuam literam secundi aoristi, quæ in verbis quartæ coniug. est γ, si futurum desinat in ξω, 55.10. itaque à verbo σφάπτω, iugulo, futur. σφάξω, aoriſt sec. ἔσφαγον, verbale nomen ἡ σφαγὴ, cædes: ἐπιτάπτω, impero, ἐπιταγὴ, imperium: sic à φυλάπτω, custodio, foret nomen ἡ φυλαγὴ, custodia, per γ: dicitur tamen φυλακὴ, siquidem huiusmodi mutarum, tenuis, aspiratæ, & mediæ, magna est inter sese affinitas, tradúntq; ope-

9 γυναικός.

10 φυλακή.

Verbalia cum aoristi sec. characteristica.

Mutarum magna inter sese affinitas.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ras mutuas, vt crebrò aliam pro alia reperias. aut fit ἡ φυλακὴ à nomine φύλαξ, custos, τοῦ φύλακος. vnde ἡ φυλακή. [11] Domus procuratio, cura & diligentia: οἶκος, domus, tertiæ declin. ὁ ἐπιμελὴς, accuratus, diligens: vnde ἡ ἐπιμέλεια, diligentia, vt ἀλήθεια ab ἀληθὴς, de hoc, 292. 26. in ἀληθεία. [12] Ὁ οἰκέτης, famulus primæ declin. τῆς οἰκετῶν, accentu circũflexo in vltima. 222 13. [13] Προΐστημι, præsideo, & præsum, à πρὸ & ἵστημι: προΐσταμαι, præficio, præfecturam confero, simplex verbum ἵστιμι, futur. στήσω, præt. act. ἕστακα, pass. ἕσταμαι, ἕστασαι: sic à composito προΐσταμαι, præt. προέσταμαι, προστασαι: * vnde ablato incremẽto. fit duplex nomen verbale ἡ πρόστασις & ἡ προστασία, id est, præfectura, præsidẽtia, plurale αἱ προστασίαι. [14] Vim articuli afficiẽtis præpositionem cum casu pulchrè expressit participio, damna ciuilibus in contractibus accepta. [15] A βάλλω compositum συμβάλλω, quod præter alia significat paciſci, & cõtractus conuentáq; inire: vnde verbale συμβολὴ, & inde συμβόλαιον, hoc est, pactum & contractus. Fermè autem huiusmodi verbalia à βάλλω & compositis, efferuntur per ο non α, vt βολὴ, προσβολὴ: καταβολὴ: sic συμβολὴ: & inde συμβόλαιον, vt ἐπιβόλαιον, &c. [16] Βλάπτω, noceo, secund. aoristus ἔβλαβον, tanquam à themate βλάβω, 154. 5. hinc verbale βλάβη, damnum, per idem effertur characteristicon nempe β. [17] Ὁ γείτων, vicinus, τοῦ γείτονος. habito genitiuo, facilè ad reliquos casus perueneris, τοὺς γείτονας. [18] Πλήττω, percutio: fut. πλήξω, præt. act. πέπληγα, pass. πέπληγμαι, πέπληξαι, πέπληκται: vnde verbale πλήκτης, percussor, & per metaphoram obiurgator & cõuiciator, vnde verbum πληκτίζω aut πληκτίζομαι. Illa enim in ίζω & ίζομαι passim à quouis deducũtur, vt doctis authorib⁹ visum est: compositum διαπληκτίζομαι, verbum deponẽs, id est, decerto, pugno, contendo. fut. à πληκτίζω est πληκτίσω., præt. act. πεπλήκτικα, pass. πεπλήκτισμαι: * vnde verbale ablato incremento ὁ πληκτισμὸς: sic à διαπληκτίζομαι, verbale διαπληκτισμός. Vtrùm verò recepta sint πληκτίζω, πληκτίζομαι, an tantùm διαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio: tãtum ostendimus quo pacto verba fiãt, quæ quidẽ nũc actiua, nunc cõtrà passiua, nunc simplicia, nunc cõposita solùm in vsu versantur, quemadmodum apud Latinos recipiuntur composita, aspicio, cõspicio, despicio: & inde aspectus, cõspectus, despectus: non autem simplex spècio, licèt vsurpetur nomen speciei. [19] Δικάζω, fut. δικάσω, præt. act. δεδίκακα pass. δεδίκασμαι, δεδίκασαι. δεδίκασται: * vnde verbale τὸ δικαστήριον, forum iudiciale, tribunal: datiuus plur. τοῖς δικαστηρίοις, tertiæ declin. nam δικάζομαι est, lites ago, contendo [20] Πλέκω, συμπλέκω: συμπλέκομαι, confligo, negotium habeo cum aliquo: verbale ἡ συμπλοκὴ, congressio conflictus, secundæ declin. migrat ε in ο. vt suprà dictum, 280 46. in τρόπου. [21] Πόρος, quæstus, prouẽtus: ἔμπορος, mercator: ἡ ἐμπορία, τῆς ἐμπορίας, sec. declin. præpositione ἐν & nomine πόρος. vide 228. 25. in ἔνοικα πάθη. [22] Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδυνος, periculum, pro quo BVDAEVS posuit, aleam. [23] Γέα & per crasim γῆ, terra: ἔργον, opus: inde γεωργὸς, agricola: ἡ γεωργία, agricultura, τῆς γεωργίας. [24] Πονέω, laboro: fut. πονήσω. præt. act. πεπόνηκα, pass. πεπόνημαι, πεπόνησαι: verbale ἡ πόνησις, secund. declin. cõtractorum τῆς πονήσεως, αἱ πονήσεες, & crasi πονήσις: compositum διαπονήσις, à nominatiuo διαπόνησις, à verbo διαπονέομαι, excolo, elaboro. [25] Ἡ ἡμέρα, dies, secundæ declin. ὁ πᾶς, omnis, fœmininum ἡ πᾶσα, neutrum τὸ πᾶν. [26] Ἴδιος, proprius: fœmininum ἡ ἰδία, τῆ ἰδίᾳ. Quomodo verò se habeant fœminina adiectiuorum, scriptum, 118 6. [27] Ἥκω, ἥξεις, ἥξει, venio, venis venit. [28] Φέρω, fero: participium ὁ φέρων, ἡ φέρουσα. [29] Ἡ ψυχὴ secundæ declin. τῆς ψυχῆς. [30] Σκότος, tenebræ: verbum σκοτέω, futur. σκοτήσω, præt. act. ἐσκότηκα, pass. ἐσκότημαι, ἐσκότησαι: vnde * verbale ἡ σκότησις, τῆς σκοτήσεως, τῇ σκοτήσει: compositum ἐπισκότησις, nominatiuus ἡ ἐπισκότησις secundæ declin. contractorum, à verbo ἐπισκοτέω, obtenebro. [31] Ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox, noctis: plurale αἱ νύκτες. [32] Ἡ μέρα, dies: μεθ' ἡμέραν per apostrophon pro μετὰ ἡμέραν, propriè significaret post diẽ, quia μετὰ iuncta accusatiuo significat post: verùm Atticè capitur pro ἐν ἡμέρᾳ, in die, per diem, interdiu. Cæterum quia ratione apostrophi legitur, μεθ' ἡμέραν tanquam vnica dictio μεθημέραν, fit inde adiectiuum ὁ μεθημερινὸς, diurnus, ἡ μεθημερινὴ: accusat. pluralis τὰς μεθημερινάς. [33] Ἡ

11 οἴκου ἐπιμέλεια.
12 οἰκετῶν.
13 προστασίαι.
* 126. 6.
14 αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι.
15 συμβόλαια.
Verbalia à βάλλω sumunt ο pro α.
16 βλάβαι.
17 γείτονας.
18 διαπληκτισμοί.
Verba in ίζω & ίζομαι derivata, 90. 44.
* 126. 3.
19 δικαστηρίοις.
* 126. 11.
20 συμπλοκή.
21 ἐμπορίας.
22 κίνδυνοι.
23 γεωργίας.
24 διαπονήσεις.
25 πᾶσαι ἡμέραι.
26 ἰδίαν.
27 ἥκει.
28 φέρουσα.
29 ψυχῆς. 30. ἐπισκότησιν.
* 126. 6.
31 νύκτες.
32 μεθημερινάς.
33 Φρυτίδας.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Φρυ-

Φροντὶς, τῆς Φροντίδος, τὰς Φροντίδας. [34] Λαμβάνω, sec. aorist. act. ἔλαβον, participium ὁ λαβὼν, ἡ λαβοῦσα: compositum παραλαβοῦσα, à ϖϱοσλαμβάνω, plurale αἱ ϖϱοσλαβοῦσαι. [35] Datiuus pluralis ab αὐτὴ pronomine relatiuo: quod non solùm significat ipsum, * sed etiam capitur pro, Eodem: αὐταῖς φαντασίαις, eisdem phantasiis. [36] Φαίνω, futurum φανῶ, præteritum actiuum πέφαγκα, passiuum πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται: verbale φαντὸς, vnde verbum φαντάζομαι: finge vocem actiuam φαντάζω, futur. φαντάσω, præt. act. πεφάνταγκα, pass. πεφάντασμαι, secunda persona πεφάνταστα: * vnde nomen verbale ἡ φαντασία secundæ declin. datiuus plur. ταῖς φαντασίαις. [37] Ἀπατάω, fallo: tertia plural. ἀπατάουσι, crasis ἀπατῶσι: compositum ἐξαπατάω, ἐξαπατῶσι.

34 ϖϱοσλαβοῦσαι.
35 ταῖς αὐταῖς.
* *Supple, modò habeat articulum.*
36 φαντασίαις.
* 226.6.
37 ἐξαπατῶσι.

[1] Τούτων δὲ [2] φυγὴ [3] μία, ὁ [4] χωϱισμὸς ἀϖὸ τοῦ [5] κόσμου [6] ϖαντός. κόσμου δὲ [7] ἀναχώϱησις, οὐ [8] τὸ [9] ἔξω αὐτοῦ [10] γενέσθαι [11] σωματικῶς, ἀλλὰ τῆς [12] ϖϱὸς τὸ σῶμα [13] συμπαθείας τῇ ψυχῇ [14] ἀϖοῤῥῆξαι, καὶ γενέσθαι [15] ἄϖολιν, [16] ἄοικον, [17] ἀνίδιον, [18] ἀφιλέταιϱον, [19] ἀκτήμονα, [20] ἄξιον, [21] ἀϖϱάγμονα, [22] ἀσυνάλλακτον, [23] ἀμαθῆ τῶν [24] ἀνθϱωϖίνων [25] διδαγμάτων, ἕτοιμον [26] ϖϱοσδέχεσθαι τῇ [27] καϱδίᾳ τὰς [28] τῆς [28] θείας [29] διδασκαλίας [30] ἐγγινομένας [31] διατυϖώσεις.

Quarum rerũ vna demum cautio est, si ab omni se mũdo abdicárit qui hanc vitare molestiam instituerit. Est verò secessus à mũdo, non extra mundum esse corpore, caterùm à cõsensu corporis mutuáque affectione animum abrumpere, non ciuem esse, non domum posßidere, non familiam, nihil propriũ habere, non sodalitatis officia, non amicitiã colere, prædia nulla, nullas facultates habere, negotiis vacare, inaptum sit admittere

risgentium contractus humanásque disciplinas non nosse, ita se comparare, cor vt humanum disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

[1] Horum autem [2] fuga [3] vna, [4] separatio à [5] mundo [6] vniuerso. Mundi verò [7] secessus, [8] non [9] extra ipsum [10] fieri [11] corporaliter, sed [12] cum corpore [13] consensu animum [14] abrumpere, & fieri [15] extorrem [16] sine domo, [17] carentem proprio, [18] nesciũ sodalitatis, [19] inopem, [20] sine facultatibus, [21] vacantem negotiis, [22] alienum à cõtractibus, [23] rudem [24] humanarum [25] disciplinarũ, paratũ [26] admittere [27] corde ex [28] diuina [29] doctrina [30] ingenitas [31] informationes.

GENITIVVS Pluralis demonstratiui neutri generis τοῦτο, masculinum τοῦτος, fem. αὕτη, 110.27. [2] Φεύγω, fugio: secundus aorist. ἔφυγον: verbale nomen ἡ φυγὴ, fuga, vide 294. in φυλακή. [3] Εἷς, vnus, 27.16. & 120.14. fem. μία. vna. [4] Χωρίζω, separo: fut. χωρίσω, pret. act. κεχώρικα, pass. κεχώρισμαι: * verbale ὁ χωρισμός, [5] Ὁ κόσμος, mundus: genitiuus τοῦ κόσμου. [6] Ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, quintæ declinat. [7] Χωρέω, fut. χωρήσω, præt. act. κεχώρηκα, pass. κεχώρημαι, κεχώρησαι: * verbale χώρησις: compositum ἀναχώρησις, secessus, ab ἀναχωρέω, secedo. [8] Articulus τὸ afficit orationem quæ cõstat ex infinitiuo: id est, nempe extra mundum esse. [9] Aduerbium cum genitiuo: quibusdam Latinorum præpositionibus respondent Græcorum aduerbia. [30] Γίγνομαι, secundus aorist. med. ἐγενόμην, 184. 24. infinitiuus γενέσθαι. vt τυπέσθαι ab ἀτυπόμην. [11] Τὸ σῶμα corpus, τοῦ σώματος inde adiectiuum σωματικῶς, corporalis, genitiuus plur. τῶν σωματικῶν, à quo aduerbium σωματικῶς, migrante ν in σ, 116.13. [12] Scripsimus, 278.26. in voce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictionibus addatur præpositio πρός. BVDAEVS vertit συμπαθεῖαν πρὸς τὸ σῶμα, corporis consensum & mutuam affectionem. [13] Πάσχω, patior, secund. aorist. ἔπαθον à πήθω: vnde nomina ἀπαθὴς, εὐπαθὴς, &c. per α & θ: sic à composito συμπάσχω, condolesco, & alienis incommodis afficior siue tãgor, fit συμπαθὴς, qui eiusdem est affectus: vnde substantiuum ἡ συμπάθεια, quasi dicat condolescentia, naturalis ille consensus animi cum corpore. [14] Ῥήγνυμι, frango, rumpo: futurum ῥήξω, 209.1. aorist. pr. ἔῤῥηξα, infinit. ῥῆξαι: compositum ἀποῤῥῆξαι, abrumpere, ab ἀποῤῥήγνυμι, per geminum ῥῥ, 208.33. [15] Ἡ πόλις, ciuitas, vnde ἄπολις, extorris, qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis,

1 τούτων.
2 φυγή.
3 μία. * 126.3.
4 χωρισμός.
5 κόσμου. 6 παντός.
7 ἀναχώρησις.
* 126.6.
8 τὸ ἔξω αὐτοῦ γενέσθαι.
9 ἔξω αὐτοῦ.
10 γενέσθαι.
11 σωματικῶς.
12 ϖϱὸς τὸ σῶμα συμπαθείας.
13 συμπαθείας.
14 ἀϖοῤῥῆξαι.
15 ἄϖολιν.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

De iis quæ fiunt per α priuatiuum, & quomodo sint interpretanda.

MAGNVS Hoc loco catalogus eorum quæ fiunt per α particulam priuatiuam, quæ quidem BVDAEVS non eadem semper voce reddidit, licet compositionis ratio sit vna in omnibus: ideóque vt in cæteris, ita & in istis iuuabimur copia, vt nobis obuia sint quæcunque scitè & cõmodè priuationem significant: deinde cõminiscamur apta verba, quibus negationem tribuamus, ἄποlιν γενέσθαι vertit, non esse ciuem: ἄοικον, non possidere domum, non familiam. quæ quidem multis aliis verbis, & rectè verti possunt, ἄπολιν γενέσθαι, ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutũ esse, & item alio & alio pacto, vtcunque commodum erit negationem explicare. [16] Quoties α priuatiuum præfigitur vocalibus, solet interseri ν: ἄξιος, dignus, ἀνάξιος, indignus: verùm id nõ est perpetuum, vt ἄεργος, ἄϋπνος, ἀόρατος, ἄοκνος, ἄωρος, ἄωρος: sic ab οἶκος domus adiectiuum formatur ἄοικος, qui domo caret. [17] Ἴδιος, proprius, priuatus: ἀνίδιος, qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter vendicet. [18] Ἑταῖρος, sodalis, amicus: φιλέταιρος, sodalium studiosus, & amicitiam colens: ἀφιλέταιρος, qui sodalitatis & amicitiæ officia non colit. [19] Κτάομαι, acquiro, possideo: ἀκτήμων, inops, qui prædia non habet. Multa in μων deducuntur à futuro vocis act. μνάομαι, reminiscor, fut. act. esset μνήσω: inde μνήμων, memor: sic à κτάομαι, fut. act. κτήσω: vnde, si receptum esset, diceretur κτήμων, opulentus, qui multa possidet: hinc ἀκτήμων, qui possessionibus destitutus est: genitiuus ἀκτήμονος, accusatiuus τὸν ἀκτήμονα. [20] Βίος, vita, victus, & facultates quibus vita sustinetur, quæque ad vsum vitæ pertinent: hinc ἄβιος is dicitur, qui iis rebus caret. [21] Πρᾶγμα, res: capitur pro negotio & molestia, vt παρέχειν πράγματα, facessere negotium: hinc fit ἀπράγμων, qui nec aliis exhibet negotium, nec ipse libẽter negotiis inuoluitur, τοῦ ἀπράγμονος. [22] Ἀλλάττω, inde συναλλάττω, contraho, paciscor, ineo contractus & conuenta: tertia persona præteriti pass. συνήλλαχται:* verbale συνάλλαχτος: vnde ἀσυνάλλακτος, vt δυσκάθεκτος à κατέχω, 292. 53.

[23] Μανθάνω, discо: sec. aorist. ἔμαθον ab inusitato μαθέω: hinc ἀμαθὴς, genitiuus ἀμαθέος primæ declin. contractorum, τὸν ἀμαθέα, crasis ἀμαθῆ, id est, rudẽ, nescium, indoctum. Crebrò verò genitiuum h[illegible]sta adiectiua, quæ fiũt ex particulis α, ευ, δυς, quorum exempla passim obtrita. [24] Ἄνθρωπος, homo: ἀνθρώπινος, humanus. [25] Διδάσκω à διδάχω facit præt. pass. δεδίδαγμαι:* vnde verbale τὸ δίδαγμα, τοῦ διδάγματος, τῶν διδαγμάτων. [26] Δέχομαι, fut. δέξομαι, aorist. prim. ἐδεξάμην, infinit. δέξασθαι: compositum ὑποδέξασθαι. [27] Datiuus à nominatiuo ἡ καρδία secundæ declin. [28] Ὁ θεὸς, deus: inde ὁ θεῖος, diuinus. [29] Genitiuus à nominatiuo ἡ διδασκαλία, à διδάσκαλος. [30] Γίνομαι, participium γενόμενος, ἡ γενομένη τὰς γενομένας: compositum ἐγγενομένας ab ἐγγίνομαι, intus generor, innascor, quasi dicas, intus fio. [31] A nomine τύπος, fit verbum τυπόω, fut. τυπώσω, præt. act. τετύπωκα, pass τετύπωμαι, τετύπωσαι:* vnde verbale ἡ τύπωσις, τῆς τυπώσεως, accusat. pluralis τὰς τυπώσεας, crasis τυπώσεις: compositum διατυπώσεις à verbo διατυπόω.

Composita ex α, ευ, δυς, cum genitiuo.

1 ἑτοιμασία.
* 126. 6.
2 ἀπομάθησις.
* 126. 6
3 συνηθείας.
4 προκαταχόντων
πρό in compositione.

16 ἄοικον.
α priuatiuum vocalibus præfixum ferè assumit ν 224. 54.
17 ἀνίδιον.
18 ἀφιλέταιρον
19 ἀκτήμονα.
Verbalia in μων à fut. act. vel à præt. pass. 126 30.
20 ἀπράγμονα.
21 ἀπράγμονα.
22 ἀσυνάλλακτον.
* 126. 11.
23 ἀμαθῆ.
Composita ex α, ευ, δυς, cum genitiuo.
24 ἀνθρωπίνων.
25 διδαγμάτων.
* 126. 3.
26 ὑποδέξασθαι.
27 καρδία.
28 θείας.
29 διδασκαλίας.
30 ἐγγινομένας.
31 διατυπώσεις.
* 126. 6.

Est autẽ huiusce modi cordis cõparatio, cùm ea doctrinæ discũtur, quæ praua consuetudine sedem in ipso occupauerũt.

[1] Ἑτοιμασία δὲ καρδίας, ἡ [2] ἀπομάθησις τῶν ἐκ πονηρᾶς [3] συνηθείας [4] προκαταχόντων αὐτὴν διδαγμάτων.

[1] Præparatio verò cordis, [2] obliuio ex praua [3] cõsuetudine [4] antè occupãtium ipsum doctrinarũ.

Ἑτοιμάζω, fut. ἑτοιμάσω, præt. act. ἡτοίμακα, pass. ἡτοίμασμαι, ἡτοίμασαι: * vnde ἡ ἑτοιμασία verbale. [2] Μανθάνω tempora sumit à μαθέω, futur. μαθήσω, præt. act μεμάθηκα, pass. μεμάθημαι, μεμάθησαι: * vnde ἡ μάθησις: inde ἀπομάθησις ab ἀπομανθάνω. [3] Συνήθης, consuetus: ἡ συνήθεια, consuetudo, τῆς συνηθείας, 293. 4. in ἀληθείᾳ. [4] Ἔχω, secund. aorist. ἔσχον à verbo σχέω, 196. 11. particip. σχὼν, σχόντος, τῶν σχόντων: compositum autem καταχὼν à κατέχω: inde προκαταχὼν à προκατέχω, id est, priùs occupo. Præpositio πρὸ in compositis quandoque præcedens tempus indicat, vt apud Latinos præ in verbo præuerto & cõsimilibus.

Οὔτε

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Neq; enim in [1] cera [2] scribere [3] possibile, non [4] delentem [5] insitos [6] characteres, neque animæ [7] placita diuina [8] accommodare, non ex [9] consuetudine [10] anticipatas opiniones ex ea [11] eximentem.

Οὔτε γὰρ ἐν [1] κηρῷ [2] γράψαι [3] δυνατὸν, μὴ [4] καταλείναντα τοὺς [5] ἐναποκειμένους [6] χαράκτῆρας, ὅτε ψυχῇ [7] δόγματα θεῖα [8] ἁρμόττειν, μὴ τὰς ἐκ τοῦ [9] ἔθους [10] προλήψεις αὐτῆς [11] ἐξελόντα.

Nã neque in tabulis cereis scribere possis, nisi priùs literas induxeris, quæ antè scriptæ fuerunt, neque animæ priùs diuina placita accommodaris, quàm anticipatas opiniones ab ea exemeris.

1 κηρῷ. 2 γράψαι. 3 δυνατόν.

DATIVVS A nominatiuo ὁ κηρὸς, cera, tertiæ declinat. [2] Γράφω, scribo: aorist. pr. ἔγραψα. infinit. γράψαι. [3] Δύναμαι, possum: verbum deponens secundæ coniug. in μι, vt ἵσταμαι, finge vocem actiuam δύνημι, fut. δυνήσω, præterit. act. δεδύνηκα. pass. δεδύναμαι per α, quia semper penultima præteriti pass. verborum in μι est breuis, 108. 21. tertia persona δεδύνηται: * verbale ὁ δυνατὸς, ἡ δυνατὴ, τὸ δυνατὸν, possibilis, possibile. [4] Λεαίνω, & inde καταλεαίνω, deleo: fut. λεανῶ, aor. prim. ἐλέανα, particip. λεάνας λεάναντος, τὸν λεάναντα, καταλεάναντα. Posuit BVDAEVS hoc loco verbum inducere, cuius vsus est propriè, cùm de opere tectorio fit sermo: & pro abolere capitur. Suetonius, Amplissimis verbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco, multa & deleta, & inducta, & superscripta inerant. Siquidem illito chartis attramento, tanquam delentur quæ priùs scripta fuerant. Vide cõmentarios BVDAEI in verbo ἐμπλάττω. Cæterum μὴ καταλεάναντα τοὺς χαράκτῆρας, vertit, nisi priùs literas induxeris. Nam participia significationis præteritę cùm non sint Latinis à verbo actiuo, necesse est vt vtamur verbo præteriti tẽporis, Nisi priùs induxeris: vel, vbi nõ induxeris: aut capiamus participium præteriti passiui, & orationem actiuam commutemus in passiuam, καταλεάναντα τοὺς χαράκτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus. [5] Κεῖμαι, iaceo, 163. 21. cõpositum ἐνάπκειμαι: hinc ἐναπκείμενος, participiũ. [6] Χαράττω, sculpo, imprimo: tertia persona præteriti pass. κεχάραχται: * vnde ὁ χαρακτήρ. [7] Τὸ δόγμα, * verbale à δοκέω, aut potiùs inusitato themate δόκω, præt. pass. δέδογμαι: hinc δόγμα. [8] Θέσις secund. aor. med. infinitiui à τίθεμαι, 97. 24. ἁρμόττειν ἁρμόσθαι. [9] Τὸ ἔθος τοῦ ἔθεος crasis ἔθους, vt τείχους. [10] Λαμβάνω, futurum λήψω à λήβω, præt. act. λέληφα, pass. λέλημμαι, λέλημαι: * verbale ἡ λῆψις, τῆς λήψεως, accusar. plur. τὰς λήψεις per crasim: sic πρόληψις, τὰς προλήψεις, crasis πρόληψις, à composito προλαμβάνω. [11] Ἐξαιρῶ eximo: simplex αἱρέω, sec. aorist. capitur ab ἕλω, & est εἷλον, partic. ἑλὼν, ἑλόντος: compositum ἐξελὼν, ἐξελόντος, accus. τὸν ἐξελόντα.

1 καταλεάναντα. 2 χαράκτῆρας. 3 ἐναποκειμένους. 4 χαράκτῆρας. 5 δόγματα. 6 ἁρμόττειν. 7 ἔθους. 8 προλήψεις. 9 ἐξελόντα.

[1] Ad verò hoc [2] maximam [3] vtilitatem nobis solitudo præbet, [4] consopiens nostras perturbationes, & otiũ [5] dans rationi, omnino ipsas ex anima [6] elidendi.

[1] Πρὸς δὲ τοῦτο [2] μέγιστον [3] ὄφελος ἡμῖν ἡ ἐρημία παρέχεται, [4] καταυνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ χωλὴν [5] διδοῦσα τῷ λόγῳ παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς [6] ἐκτεμεῖν.

Ad id autem assequendum solitudo grande operæpretiũ adfert, vt pote quæ perturbationes animi consopire solita sit, spatiúmque de indulgere, vi ratiocinationis ipsas stirpitùs ex anima elidendi.

AD Id autem: dictionem, assequendum, explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero vsurpare præpositionem ad, vt commodum subaudiatur gerũdium. [2] Superlatiuus à μέγας, 136. 10. [3] Vtilitas: nomen neutr. vt τεῖχος. [4] Εὐνὴ cubile: εὐνάζω, sopio: compositum καταυνάζω, participium καταυνάζων, ἡ καταυνάζουσα, vtpote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfectũ reddunt per solet aut consueuit. [5] Part. præsens fœm. à δίδωμι, 100. 22. [6] Τέμνω, sec aor. ἔτεμον, 215. 2. infinitiuus τεμεῖν: sic ἐκτέμνω, ἐκτεμεῖν.

1 πρὸς δὲ τοῦτο. 2 μέγιστον. 3 ὄφελος 4 καταυνάζουσα. *Imperfectũ per solet aut cõsueuit redditũ.* 5 διδοῦσα. 6 ἐκτεμεῖν.

P

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Vt autẽ feræ beſtiæ blanda manu permulſæ leni certamine ſuperantur : ita libidines , pauores, mœrores, animæ venefica mala, cõſuetudine conſopita , nec perpetuo irritamẽto efferata, eluctabiliora deinde virationis fiunt.

Ὡς γὰρ τὰ θηρία [1] εὐκαταγώνιστά [2] ἐστι [3] καταψηχθέντα ὕπνου ἐπιθυμίαι, καὶ [4] ὀργαὶ, καὶ φόβοι, καὶ λῦπαι, τὰ [5] ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακὰ, [6] κατευναθέντα μὲν τῇ ἡσυχίᾳ, καὶ μὴ [7] ἐξαγελαινόμενα τῷ [8] συνεχεῖ [9] ἐρεθισμῷ, [10] εὐκαταγωνιστότερα τῇ [11] δυνάμει τοῦ λόγου [12] γίνεται.

Vt enim feræ [1] facilesſuperatu [2] ſunt [3] permulſæ: ſic cõcupiſcentiæ, & [4] iræ, & pauores, & mœrores, [5] venefica animæ mala, [6] cõſopita per quietẽ, & nõ [7] exaſperata [8] aſſiduo [9] irratamento, [10] ſuperabiliora [11] virationis [12] fiunt.

1 εὐκαταγώνιστα. *126.11 & 303.29 εὖ *in compoſitione.*

A γωνίζομαι, tertia perſona præt. ἠγώνισμαι, * verbale ἀγωνιστὸς: compoſitum καταγώνιστος, ſuperabilis, à καταγωνίζομαι, vinco, ſupero : εὐκαταγώνιστος, qui facilè vincitur. Nam εὖ in compoſitis ſignificat facile, procliue, pronum, bonum. vide 292. 55. in δυσκάθεκτοι.

2 ἐστι.

[2] Verbum ſingulare, iungitur nominatiuo plur. neutri gen. θηρία. more Attico, 227.40.

3 καταψηχθέντα,

[3] ψήχω, fut. ψήξω, præt. ἔψηχα, paſſ. ἔψηγμαι, ἔψηξαι, ἔψηκται, aoriſt. prim. ἐψήχθην, participium ὁ ψηχθεὶς, τὸ ψηχθὲν, τοῦ ψηχθέντος, plurale τὰ ψηχθέντα: compoſitum κατατψηχθέντα, à κατατψήχω.

4 ὀργαί.

[4] Iræ: non hoc eſt in BVDAEI verſione, nec eodem ordine recenſet vt habent Græca: verùm ſcribarum & typographorũ incuria multa in huiuſmodi & omittere ſolet & confundere.

5 ἰοβόλα

[5] Ἰὸς, venenum: ἰοβόλος, venenoſus, quaſi venena iaculans, à βάλλω, iacio : & monuimus in voce συμβόλαια, verbalia verbi βάλλω efferri per ο, 294.35, ſic igitur ἰοβόλος, vt ἐκηβόλος, procul iaculans, Apollinis epitheton.

6 καλευναθέντα.

[6] Εὐνάζω, futur. εὐνάσω, præt. act. εὔνακα, paſſ. εὔνασμαι, εὔνασαι, εὔνασται, aoriſt. prim. εὐνάσθην; participium ὁ εὐνασθεὶς τὸ εὐνασθὲν, τοῦ εὐνασθέντος, plurale τὰ εὐνασθέντα: compoſitum κατευνασθέντα, à κατευνάζω, ſopio.

8 ἐξαγελαινόμενα.

[7] Ἄγελος, ferox, agreſtis: inde ἀγελαίνω, ἀγελαίνομαι, partic. ἀγελαινόμενος: compoſitum ἐξαγελαίνομαι, ἐξαγελαινόμενος, neutrum plurale ἐξαγελαινόμενα, efferata: tamen eſt præſentis temporis: vide de hoc, 291. 40.

2 συνεχεῖ.

[8] Ὁ συνεχὴς, primæ declin. contractorum, τοῦ συνεχέος, τῷ συνεχέϊ, craſis συνεχεῖ.

9 ἐρεθισμῷ.

[9] Ὁ ἐρεθισμὸς verbale ab ἐρεθίζω, factum à prima perſona præteriti paſſiui, 126.3.

10 εὐκαταγωνιστότερα. 11 δυνάμει, 12 γίνεται. * 227.40, & 298.

[10] Comparatiuus ab εὖ, καταγώνιστος. [11] Ἡ δύναμις, prim. declin. contractorum, τῆς δυνάμεως, τῇ δυνάμει, craſis δυνάμει. [12] Tertia perſona à γίνομαι, fio: * eſt rurſum verbum ſingulare cum nominatiuo plurali ἰοβόλα κακά.

15.

Eſto igitur locus alì. liquis huiuſcemodi, qualis hic noſter, ita ab hominũ cõgreſſu liber, vt à nullo extraneorum irrumpẽte aßidua interpelletur meditatio: pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit.

Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷόν περ ἐστὶ καὶ τὸ ἡμέτερον, ὑπομιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένων, ὡς μὴ τοῦ τυχόντος ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως διακόπτεσθαι. ἄσκησις δὲ εὐσεβείας τὴν ψυχὴν τρέφει τοῖς θείοις διαγνώσμασι.

[1] Sit igitur locus talis [2] qualis eſt [3] & noſter, [4] congreſſu hominum [5] liber, [6] vt [7] ne à nullo [8] externorũ [9] aſſiduitas [10] meditationis [11] interpelletur. meditatio autẽ [12] pietatis animẽ [13] nutrit diuinis [14] cogitationibus.

1 ἔστω. 2 οἷόν περ ἐστὶ. * 115.4. & 277.27 3 καὶ τὸ ἡμέτερον. * 287.51. 4 ὑπομιξίας. * 168.31. *126.6. 5 ἀπηλλαγμένων 6 ὡς. *235.15.

IMPERATIVVS Ab εἰμὶ, ſum, 157.28. [2] Περ adiectio eſt ſyllabica. * ὅπερ pro ὅς: ſic οἷόν περ pro οἷόν ἐστι. accẽtum remittit vt encliticum. [3] Καὶ * multis locis tanquam abundat. [4] Μίγνυμι, miſceo, fut. μίξω, * à μίγω, præt. act. μέμιχα, paſſ. μέμιγμαι, μέμιξαι : ſic ab ὑπομίγνυμι, id eſt, commercium habeo, fit ὑπέμιξαι : * vnde nomen verbale ὑπομιξία, commercium. [5] Ἀπαλλάττω, fut. ἀπαλλάξω, præt. act. ἤλλαχα, paſſ: ἤλλαγμαι, particip. ἠλλαγμένος: compoſitum ἀπηλλαγμένος ab ἀπαλλάττομαι, diſcedo, liber ſum: regit hoc verbum genitiuum ὑπομιξίας. [6] * Infinitiuo iungitur: id quod imitatur Horatius: Vt melius quicquid

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

quid erit pati: pro, vt patiaris.[7] Attici geminata gaudent negatione: vide Commentarios BVDAEI. μηδενὸς, genitiuus à μηδεὶς, 27. 17.[8] Ὁ ἔξωθεν, externus, aduerbium aduentu articulorum tanquam adiectiuum est, 231. 22.[9] Assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neutra, substãtiuè capta, ὁ καὶ ἡ συνεχὴς, τὸ συνεχές. [10] Genitiuus à nominatiuo ἡ ἄσκησις secundæ declin. contractorum: est verbale ab ἀσκέω, fut. ἀσκήσω, præt. act. ἤσκηκα, pass. ἤσκημαι, ἤσκησαι:* hinc ἡ ἄσκησις.[11] Κόπλω, διακόπλω, διακόπλομαι, interturbor, interpellor: infinit. διακόπλεσθαι. [12] Genitiuus à nominatiuo ἡ εὐσέβεια, ab adiectiuo εὐσεβὴς, 293. 4. [13] Τρέφω, τρέφεις, τρέφει, neutrio, alo.[14] Datiuus plur. à διανόημα, 281. 11.

1 μὴ ὑπὸ μηδενός.
8 τῆ ἔξωθεν.
9 τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως.
10 ἀσκήσεως. *126. 6.
11 διακόπλεσθαι.
12 εὐσεβείας.
13 τρέφῃ.
14 διανοήμασι.

Quid igitur [1] beatius [2] angelorum concentum in terra [3] imitari? statim quidẽ [4] incipiẽte die [5] in preces [6] exurgentem, & [7] hymnis, & canticis [8] venerari [9] creãtem? deinde sole [10] purè [11] resplendente [12] ad opera [13] conuersum, vbique ipsi precatione [14] præsente, & hymnis tanquã [15] sale [16] condire [17] actiones. Nam hilarẽ & [18] alacrem animæ [19] statum hymnorũ [20] cohortationes [21] largiuntur.

Τίν [1] μακαριώτερον τῦ τὴν [2] ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ [3] μιμεῖσθαι; εὐθὺ μὴν [4] ἀρχομένης ἡμέρας [5] εἰς εὐχὰς [6] ὁρμῶντα, καὶ [7] ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς [8] γεραίρειν τὸν [9] κτίσαντα; εἶτα ἡλίῳ [10] καθαρῶς [11] διαλάμψαντος [12] ἐπ' ἔργα [13] τραπόμενον, πανταχοῦ αὐτῷ τῆς εὐχῆς [14] συμπαρόσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ὥσπερ [15] ἅλατι [16] παραρτύειν τὰς [17] ἐργασίας. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ [18] ἄλυπον τῆς ψυχῆς [19] κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων [20] παρηγορίαι [21] χαρίζονται.

Ecquid igitur beatius, quàm hominẽ in terra concẽtũ angelorum imitari? ineunte statim die in orationes ire, in hymnis & cãticis creatorem venerari? exinde sole iam diluceſcente conuerti ad opera, nuſquam ſine oratione: deniq; cantici tanquã ſale cõdire actiones. Siquidẽ hilarẽ alacrémq; animæ æquabilitatẽ hymnica cohortamenta conferunt.

COMPARATIVVS A μακάριος. [2] Ὁ ἄγγελος tertiæ declinat. ἡ χορεία secundæ. [3] Μιμέομαι primæ coniug. circunflexorum, infinitiuus μιμέεσθαι, crasis μιμεῖσθαι. Est autem hoc loco infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis genitiui casus, qui pẽdeat à comparatiuo, ideóque adest articulus afficiens hãc orationem μιμεῖσθαι τὴν ἀγγέλων χορείαν: hoc modo, τί μακαριώτερον τῦ μιμεῖσθαι τὴν ἀγγέλων χορείαν: quid beatius ipso imitari angelorum cõcentum? quid beatius hac re, nempe imitari? &c. aut, quid beatius quàm imitari angelorum concentum? [4] Tempus ponitur in genitiuo, ἄρχομαι, incipio, part. ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη, τῆς ἀρχομένης. [5] In preces: ἡ εὐχὴ secundæ declin. τὰς εὐχάς. [6] Ὁρμάω, part. ὁρμάων, crasis ὁρμῶν, τῦ ὁρμῶντος, τὸν ὁρμῶντα: cuius verbi significatum vide in ὁρμὴ πτα, 279. 43. Interpres infinitiuo reddidit, ire: cùm potuisset retinere participium, & dicere, euntem. [7] Ὁ ὕμνος tertiæ declin. datiuus plur. τοῖς ὕμνοις. ἡ ᾠδὴ secundæ declin. datiuus plur. ταῖς ᾠδαῖς. [8] Infinitiuus à γεραίρω. [9] Κτίζω, creo: fut. κτίσω, aorist. prim. ἔκτισα, part. ὁ κτίσας, τῦ κτίσαντος, τὸν κτίσαντα, eum qui creauit. de hoc vide 278. 41. in τῦς τεκόντας. [10] Ὁ καθαρὸς, purus, τῦ καθαροῦ, * & conuerso ῦ in, σ, fit aduerb. καθαρῶς, purè. [11] Λάμπω, fut. λάμψω, aorist. prim. ἔλαμψα, particip. ὁ λάμψας, τῦ λάμψαντος: compositum διαλάμψαντος à διαλάμπω. Cæterùm genitiui Græcis absolutè ponuntur. 227. 44. [12] Apostrophus est, ἐπ' ἔργα, 6. 8. [13] Τρέπω, aorist. sec. ἔτραπον, medius ἐτραπόμην, participium τραπόμενος. [14] Εἰμὶ, sum participium ὤν, οὖσα, ὄν: compositum παρὼν, ἡ παροῦσα, τῆς παρούσης: deinde additur & altera præpositio σὺν, * συμπαροῦσα, συμπαρούσης, verba verò ipsa sunt πάρειμι & συμπάρειμι. [15] Τὸ ἅλας, sal, τῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι. [16] Ἀρτύω, παραρτύω, condio. Sæpæ quidem præpositio nihil addit significationi simplicis: tamen παρὰ sic multis locis accipitur vt significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus: παραρτύειν τὰς ἐργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare. [17] Ἐργάζομαι,

2 ἀγγέλων χορείαν.
3 μιμεῖσθαι. *Infinitiuus cũ articulo, loco nominis.*
4 ἀρχομένης ἡμέρας.
5 εἰς εὐχάς.
6 ὁρμῶντα.
7 ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς
8 γεραίρειν. 8 γεραίρειν. 9 κτίσαντα.
10 καθαρῶς.
*116. 13.
11 διαλάμψαντος.
12 ἐπ' ἔργα.
13 τραπόμενον.
14 συμπαρούσης.
*210. 29.
15 ἅλατι.
16 παραρτύειν.
17 ἐργασίας.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

† 126.6 præter. ἔἔργασμαι, ἐἔργασται † vnde verbale ἡ ἐργασία ſecundæ declinationis, ac-
18 ἄλυπον. cuſat. plur. ἐργασίας.[18] Λύπη, dolor: † inde adiectiuum ἄλυπος, dolore carens,
† 224. 53. ſine triſtitia, iucundus. [19] Statum, habitum: verbale à καθίστημι, id eſt, conſti-
19 κατάστημα. tuo, quod etiam ſignificat componere, pacatum & tranquillum reddere: vnde
interpres κατάστημα vertit, æquabilitatem. Simplex eſt ἵστημι, futurũ στήσω, præt.
† 105. 14. & 139. act. † † ἔστακα, pro ἕστηκα, paſs. ἕσταμαι: verbale στῆμα: ſic à compoſito καθίστημι fit
27. κατάστημα per η, quaſi deduceretur non à præt. paſs. verbi in μι, ſed verbi circun-
* 126.3. flexi, στάω, fut. στήσω, præt. act. ἕστηκα, paſs. ἕστημαι, * vnde τὸ στῆμα. ſic à καταστάω
20 παρηγορίαι. fit κατάστημα. de iſtiuſmodi vide notata in Inſtitutionibus, 196. 24. in verbo
Compoſitae ex ἀγορὰ ἔχω.[20] Ἀγορὰ, concio, locus ipſe, & ipſa oratio. Quæ hinc deducuntur mutant
mutant α in η. α in η, κατηγορία, ἀλληγορία, πεοσηγορία: ſic παρηγορία, plurale, αἱ παρηγορίαι.
21 χαρίζονται. [21] Tertia pluralis à verbo χαρίζομαι.

Quietus igitur ſtatus animæ expiationis auſpicatus eſt, cùm nec lingua loquitur quæ ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circunſpiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorũ proportiones, cùm nec aures animæ intentionem clangueſcere faciunt, auſcultãdis ipſæ modulamentis diſtentæ ad voluptatem ciendam accommodatis, nec facetorum hominum ridiculis aut ſcurrilibus dictis: quæres maximè compara ta eſt frangendæ animæ intentioni.

Quies ergo [1] principium [2] expiationis animæ neque lingua [3] loquẽte [4] res hominum, neque oculis [5] nitidos colores [6] corporum & [7] proportiones [8] circunſpiciẽtibus, neq; [9] auditu [10] vigorẽ animi [11] diſſoluẽte, in [12] auſcultatione [13] carminum ad voluptatẽ [14] factorũ, neq; [15] verbis [16] ſcurrilium & [17] ridiculorum hominũ, [18] quod [19] maximè [20] frãgere animi intentionem [21] natum eſt.

Ἡ εὐχὴ ἔστιν [1] ἀρχὴ [2] καθάρσεως τῇ ψυχῇ, μήτε γλώττης [3] λαλούσης [4] τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν [5] εὐχροίας [6] σωμάτων καὶ [7] συμμετρίας [8] περισκοπούντων, μήτε [9] ἀκοῆς τὸν [10] τόνον τῆς ψυχῆς [11] ἐκλυούσης, ἐν [12] ἀκροάσει [13] μελῶν πρὸς ἡδονὴν [14] πεποιημένων, μήτε [15] ῥήμασιν [16] εὐτραπέλων καὶ [17] γελοιαστῶν ἀνθρώπων, [18] ὃ [19] μάλιστα [20] λύειν τῆς ψυχῆς τὸν τόνον [21] πέφυκε.

Quies ergo [1] principium [2] expiationis animæ neque lingua [3] loquẽte [4] res hominum, neque oculis [5] nitidos colores [6] corporum & [7] proportiones [8] circunſpiciẽtibus, neq; [9] auditu [10] vigorẽ animi [11] diſſoluẽte, in [12] auſcultatione [13] carminum ad voluptatẽ [14] factorũ, neq; [15] verbis [16] ſcurrilium & [17] ridiculorum hominũ, [18] quod [19] maximè [20] frãgere animi intentionem [21] natum eſt.

Principium, Et origo: nam verbum ἄρχειν etiam ſignificat originem eſſe & authorem. [2] Ἡ κάθαρσις * verbale à ſecunda perſona præteriti paſs. κεκάθαρται, à καθαίρω, purgo. [3] Λαλέω. loquor: part. λαλῶν, ἡ λαλοῦσα.

[4] Res hominum, aut ea quæ ad homines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur genitiuo, ſubaudiendum eſt id quod maximè cõuenit: τὰ τῶν φίλων κοινὰ, res amicorum ſunt communes, aut bona amicorum, ſiue facultates eorum, & quæcunque ad ipſos pertinent. [5] Χροιὰ, color: εὐχροια, bonus color, ſecundæ declin. [6] Τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῶν σωμάτων. [7] Μέτρον, menſura, modus, mediocritas: * inde ἡ συμμετρία ſecundæ declin. ſymmetria, proportio. [8] Σκοπέω, part. σκοπέων, τοῦ σκοπέοντος, craſis σκοπῶντος, τῶν σκοπούντων: inde περισκοπούντων à περισκοπέω, [9] Ἀκούω, audio: ſec. aoriſt eſſet ἤκουον: * inde nomen verbale ἡ ἀκοὴ, τῆς ἀκοῆς, per ο in penultima [10] τείνω, tendo: inde ὁ τόνος, tonus, contentio, vigor, [11] Λύω, ἐκλύω, part. ἐκλύων, ἡ ἐκλύουσα, τῆς ἐκλυούσης. eſt autem ἐκλύω, diſſoluo, & viribus deſtituo: pro quo interpres, facio elãgueſcere. [12] Ἀκροάομαι, audio: verbale ἡ ἀκρόασις, * factum à ſecunda perſona præt. paſs. τῆς ἀκροάσεως ſecundæ declin. contractorum, datiuus τῇ ἀκροάσει, craſis ἀκρόασει. [13] Τὸ μέλος, carmen, canticum, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, craſis μελῶν, primæ declin. contractorum. [14] Ποιέω, facio, paſs. ποιέομαι, præt. πεποίημαι, part. πεποιημένος. [15] Ῥάω inuſitatum verbum, id eſt, dico: fut. ῥήσω, præt. act. ἔρρηκα, paſs. ἔρρημαι * verbale τὸ ῥῆμα, τοῦ ῥήματος, τῷ ῥήματι, dat. plur. τοῖς ῥήμασι. additur ι ob vocalem ſequentem, ῥήμασιν εὐτραπέλων, 47. 34. [16] Τρέπω, verto: inde τραπελὸς, mutabilis, per α: * ſiquidem ſec. aoriſt. effertur per illam vocalem ἔτραπον: hinc εὐτράπελος, comis, facetus: quam vocem BASILIVS in malam partem accipit, ſequutus Apoſtolum Paulum in epiſtola ad Epheſios, cap. 5. vbi ſumit

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ſumit εὐτραπελίαν pro ſcurrilitate quæ Chriſtianos non deceat. [17] Γελοιάζω, riſum moueo, tertia perſona præt. paſs. γεγελοίασαι: * verbale ὁ γελοιαστης, τοῦ γελοιαστοῦ primæ declin. genit. plur. τῶν γελοιαστῶν. [18] Quod, ſiue quæ res, nempe ſcurrilia dicta: eſt articulus ſubiunctiuus neutri generis. [19] Maximè: * ſuperlatiuus aduerbalis. [20] Λύω, ſoluo, infinit. λύειν, ſoluere. [21] Φύω, fut. φύσω, præt. πέφυκα, πέφυκας, πέφυκε, id eſt, natura comparatum eſt, ſiue natum eſt, quemadmodum dixit Ouidius: *At rubus & ſentes tantummodo lædere natæ*, id eſt, quæ, ex naturæ pronitate & aptitudine ſolent lædere.

17 γελοιαστῶν.
* 126.11.
18. ὅ.
19 μάλιστα.
* 123.17.20 λύειν.
21 πέφυκε.

Mens [1] quidem enim non [2] diſperſa [3] ad externa, neque à [4] ſenſoriis in mundum [5] diffuſa, [6] redit quidem ad ſeipſam, [7] per ſeipſam verò ad Dei [8] notionem [9] aſcendit.

Νοῦς [1] μὲν γὰρ μὴ [2] σκεδαννύμενος [3] ὅπι τὰ ἔξω, μηδὲ ἔσω τῶν [4] αἰσθητηρίων ὅπι τὸν κόσμον [5] διαχεόμενος, [6] ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, [7] δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὸν τοῦ [8] θεοῦ ἔννοιαν [9] ἀναβαίνει.

Quippe mens nec extrorſus diſſipata, nec in mundum per ſenſoria diffuſa, ad ſeſe ipſa redit, mox que ſuopte nutu ad Dei notionem euadit.

1 μὲν γάρ.
2 σκεδαννύμενος.
3 ὅπι τὰ ἔξω.
4 αἰσθητήριον.
† 126.11.
5 διαχεόμενος.
6 ἐπάνεισι.
7 δι' ἑαυτοῦ.
8 ἔννοιαν.
A νόος ſubſtantiua in νοια.
9 ἀναβαίνει.

VERTES Aptiſſimè, ſiquidem: nos ruditati conſulentes diximus, quidem enim. [2] Participium à σκεδάννυμαι. [3] Ad ea quæ foris ſunt: eſt articulus iunctus aduerbio, vt priùs τὰ ἄνω, τὰ κάτω, 291. 13. † Αἰσθάνομαι, ſentio, tempora capit ab αἰσθέομαι, 170. 12. finge vocem actiuam αἰσθέω, fut. αἰσθήσω, præt. act. ἤσθηκα, paſs. ἤσθημαι, ἤσθησαι, ἤσθηται: * vnde ablato incremento, hoc eſt, redeunte η in αι, & vltimam vertendo in τήριον, fit nomen verbale τὸ αἰσθητήριον, τὰ αἰσθητήρια, ſenſoria & ſedes ſenſuum. [5] Part. à διαχέομαι, à διαχέω, à χέω. [6] Εἶμι, εἶς, εἶσι, eo, is, it: 159. 2. ἄνειμι compoſitum, deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις, ἐπάνεισι: duæ ſunt præpoſitiones ὅπι & ἀνά. [7] Διὰ ἑαυτοῦ, apoſtrophos eſt. [8] Νοέω, intelligo: νόος, mens: hinc multa fiunt ſubſtãtiua præſidio præpoſitionum, quorum omnium penultima eſt diphthõgus οι, ὅπινοια, σύνοια, ὑπόνοια: ſic ἔννοια, notio, ab ἐννοέω, conſydero, intelligo. [9] Βαίνω, eo, vado ἀναβαίνω, aſcendo, euado.

1 μὲν γάρ.
2 σκεδαννύμενος.
3 ὅπι τὰ ἔξω.
4 αἰσθητήριον.
† 126.11.
5 διαχεόμενος.
6 ἐπάνεισι.
7 δι' ἑαυτοῦ.
8 ἔννοιαν.
A νόος ſubſtantiua in νοια.
9 ἀναβαίνει.

[1] Et illo [2] decore [3] circum luſtratáq; & [4] illuſtrata, etiam ipſius [5] naturæ [6] obliuionem [7] capit, neque ad [8] cibi curam, neque ad [9] veſtimentorum [10] ſolicitudinem animum [11] detrahens.

[1] Κἀκείνῳ τῷ [2] καλλεῖ [3] περιλαμπόμενός τε καὶ [4] ἐλλαμπόμενος, καὶ αὐτῆς [5] φύσεως [6] λήθην [7] λαμβάνει, μήτε πρὸς [8] τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς [9] περιβολαίων [10] μέριμναν τὸν ψυχὸν [11] κατελκόμενος:

Quo fit vt illo decore illuſtrate vndiq; intellectus, atque ſupernè illuminatus, naturæ quoq; ipſius obliuione capiatur, nec ad cibi iam curam dimittat animã, nec ad amictus anxietatem.

1 κἀκείνῳ.
2 καλλεῖ.
3 περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος. 226. 1. & 11. & 276 35.
περιλαμπόμενος.
4 ἐλλαμπόμενος.
5 φύσεως.
† 127.6.
6 λήθην.
7 λαμβάνει.
8 τροφῆς. * 280.46
9 περιβολαίων.

CRASIS Pro καὶ ἐκεῖνῳ, 155. 29. & 157. 1. [2] Craſis è datiuo καλλεῖ: nominat. ὁ κάλλος, τοῦ κάλλεος primæ declin. contractorum. [3] Harum particularum eſt ordo, vt τε præcedat, καὶ ſequatur: apud Latinos autem in proſa coniunctio q; ſecundum obtinet locum: at in carmine, Græcorum more q; præcedere poteſt, *Molémque & montes inſuper altos Impoſuit.* † Eſt autem particula τε ex encliticis, & accentum remittit. Περιλαμπόμενος) Participium à περιλάμπομαι, à περιλάμπω, id eſt, vndique illuſtro, ſplendore & lumine circũfundo & colluſtro: ſimplex eſt λάμπω. [4] Participium ab ἐλλάμπομαι, id eſt, diuinitus doceor & illuminor. à præpoſitione ἐν & λάμπομαι, ſed migrat ν in λ, propter λ ſequẽs, 210. 28. in συρρήγνυμι. [5] Φύω, ſecunda perſona præt. paſs. πέφυσαι: * vnde verbale ἡ φύσις, τῆς φύσεως ſecundæ declin. contractorum. [6] Ἡ λήθη ſecundæ declin. obliuio, lethe, à λήθω, lateo: pro quo tamen vſurpatum eſt λανθάνω. [7] Accipit: à λαμβάνω. [8] Τρέφω, nutrio: * ἡ τροφὴ, eſca, cibus, ſecundæ declin. [9] Βάλλω: inde περιβάλλω, induo: περιβολὴ, veſtis: τὸ περιβόλαιον, idem, tertiæ declin. de hoc

1 κἀκείνῳ.
2 καλλεῖ.
3 περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος. 226. 1. & 11. & 276 35.
περιλαμπόμενος.
4 ἐλλαμπόμενος.
5 φύσεως.
† 127.6.
6 λήθην.
7 λαμβάνει.
8 τροφῆς. * 280.46
9 περιβολαίων.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

10 μέριμναν. vide 294.14.in συμβόλαια.[10] Accusatiuus est ab ἡ μέριμνα, secundæ declinat.

11 καθελκόμενος. [11] Ἕλκω, traho: καθέλκω, deorsum traho, à κατὰ præpositione: pass. καθέλκομαι, part. καθελκόμενος. Estq; passiuorum more dictum καθελκόμενος τὴν ψυχὴν, detractus animam, per synecdochen, id est, habens animam detractã, vt fractus membra, 230.20.& 24.aut verbum pass. capitur actiuè, καθελκόμενος, detrahens & demittens: † id quod Atticis creberrimum est.

† 282.10. & 286.21.

Ἀλλὰ χολὴ ἀπὸ τ̃ [1] γηΐνων φροντίδων [2] ἄγων, τὴν [3] πᾶσαν αὐτ̃ σπουδὴν ὅπῃ τὴν [4] κτῆσιν τ̃ων [5] αἰωνίων ἀγαθ̃ων [6] μεταθήσει, πῶς μὴ [7] κατορθωθ῀ αὐτῷ ἡ [8] σωφροσύνη καὶ ἡ [9] ἀνδρία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ [10] φρόνησις, καὶ αἱ [11] λοιπαὶ ἀρεταὶ, ὅσαι ταῖς [12] γενικαῖς ταύταις [13] ὑποδιαιρούμεναι, [14] καθηκόντως [15] ἕκαστα [15] ὑπηρετ῀ν [16] τῷ κτ῀ τὸν βίον [17] ὑποβάλλουσι τῷ σπουδαίῳ.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis & feriatus, omne suum studiũ ad ea bona traducat, quæ magno certamine quæruntur: id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudinis tẽperantiæ que impleat, quo iustitiam, prudentiã, cæteráſq; virtutes absolutè excolat, aliáſque insuper, quæ sub ad vitam rectè atq; hæc genera distributæ, virum studiosum commonefaciant, vt cuncta officiosè exequatur, ordine instituendam.

Sed otium à [1] terrenis curis [2] agens, [3] omne suum studiũ ad [4] acquisitionẽ [5] æternorũ bonorũ [6] traducit, quomodo quidẽ [7] rectè præstetur ipsi [8] tẽperãtia & [9] fortitudo, quomodo verò iustitia & [10] prudẽtia, & [11] reliquæ virtutes, quotquot *sub* [12] generales has [13] distributæ, [14] decẽter singula [15] exequi [16] in vita [17] admonẽt studiosum.

1 γηΐνων. 2 ἄγων. 3 πᾶσαν. 4 κτῆσιν. † 126.6. 5 αἰωνίων ἀγαθ̃ων.

Γ῀, terra: ὁ γήϊνος, terrenus. [2] Part. ab ἄγω: at ἀγὼν nomen, id est, certamen. [3] Ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, accusat. τὸν πᾶσαν. [4] Κτάομαι, acquiro: fut. κτήσομαι, præt. κέκτημαι κέκτησαι: † verbale ἡ κτῆσις, secundæ declin. contract. [5] Hanc lectionem sequuti, vertimus, æternorum bonorum. BVDAEVS Aldino vsus exemplari, ἀγωνίων, ἀγαθ̃ων interpretatus est bona quæ magno certamine quæruntur. ab ἀγὼν, id est, certamen, fit ἀγώνιος, quasi dicas, in certamine positus, & de quo certatur. [6] Τίθημι, τίθης, τίθησι, 95. 26. compositum μεταλίθημι, muto, transfero, traduco. [7] Ὀρθὸς, rectus: ὀρθόω, dirigo, erigo. Sunt verò plurima verba tertiæ coniug. circunflexorum, quæ formantur à nominibus in ος: δίκαιος, δικαιόω: κακὸς, κακόω: ἄργυρος: ἀργυρόω, &c. sic ὀρθὸς, ὀρθόω: vnde κατορθόω: fut. ὀρθώσω, præt. act. ὠρθωκα, pass. ὤρθωμαι, ὤρθωσαι, ὤρθωται, aorist prim. ὠρθώθην, subiunct. ἐὰν ὀρθωθ῀ω, ὀρθωθ῀ῆς, ὀρθωθ῀ῇ compositum κατορθωθ῀ῆ, à verbo κατορθόω id est, rectè & cum virtute aliquid gero: † à quo verbale κατόρθωμα, officium, res bene gesta, & cum virtute. Κατορθωθ῀ῆ αὐτῷ) rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Græci passiuis tribuunt datiuum, qui exponitur per genitiuũ intercedente præpositione ὑπὸ, vt πεποίηταί μοι τοῦτο, pro ὑπ' ἐμοῦ. Sic Cic. Etsi mihi nullo modo probantur, id est, à me: & ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres vim huius verbi κατορθωθ῀ῆ reddit versa oratione passiua in actiuã, numeros omnes impleat, pro, numerus omnibus impleatur, & absolutè præstetur. [8] Ab adiectiui nominis casu in ος, siue nominatiuo, siue genitiuo, proficiscuntur substantiua in ύνη: δίκαιος, iustus, δικαιοσύνη, iustitia: sed quoties deducuntur à communibus in ων, quorum genit. in ονος, duæ tolluntur literæ ο & ν per syncopen, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, misericors, τοῦ καὶ τ῀ς ἐλεήμονος: vnde ἡ ἐλεημοσύνη, misericordia, eleemosyna, pro ἐλεημονοσύνη: sic σώφρων, temperans, τοῦ σώφρονος, σωφροσύνη, pro σωφρονοσύνη, &c. [9] Ἀνὴρ, vir, genit. ἀνδρὸς, 25. 7. hinc ἀνδρία, vt ab ἄπειρος fit ἀπειρία, 285. 29. & 289.27. in voce πρὸς σωτηρίαν. [10] Φρονέω, ήσω, πεφρόνηκα, όνημαι, όνησαι: * vnde ἡ φρόνησις verbale [11] Λείπω, linquo: † ε in ο, λοιπὸς, reliquus. [12] Γένος, genus: ὁ γενικὸς, generalis. [13] Αἱρέω, διαιρέω, diuido, separo: διαιρέομαι, part. διαιρεόμενος, crasis διαιρούμενος, à præpositione διά: deinde præfigitur ὑπὸ altera præpositio, ὑποδιαιρέω, particip. pass. præsentis tem-

6 μεταθήσει. 7 κατορθωθ῀ῆ, *A nominibus in ος fiunt verba in όω, 90.44.*

† 126.4. κατορθωθ῀ῆ αὐτῷ. *Verba passiua cum datiuo. 229. 28.*

8 σωφροσύνη. *Denominatiua in ύνη vnde & quomodo formentur.*

9 ἀνδρία. 10 φρόνησις. † 126.6. 11 λοιπαὶ † 280.46. 12 γενικαῖς. 13 ὑποδιαιρούμεναι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

temporis ὑποδιαιρούμενος: quod hîc ponitur cum datiuo ταῖς γενικαῖς ταύταις,* propter præpositionem ὑπό. Exemplaria non participiũ habebant ὑποδιαιρεθέντα, sed verbum ὑποδιαιροῦνται: id quod non perinde quadrat, ideóque reposuimus participium, maximè freti BVDAEI versione, qui participio vsus est destributæ, non autem verbo distribuuntur. [24] Ἥκω, inde καθήκω, & καθήκει, decet, conuenit: & καθῆκον particip. neutri generis, id est, officium quod conuenit, τὸ καθῆκοντος, τῷ καθηκόντως,* & ν in σ conuerso, aduerbium καθηκόντως, officiosè, vt decet, [15] Τελέω, ἐπιτελέω, exequor, perago: infinit. ἐπιτελέειν, crasis ἐπιτελεῖν.

[16] Eorum quæ ad vitam pertinent, quæ in vita gerenda sunt. Verùm* anteà satis dictum est de articulo, qui afficit præpositionem cum casu. [17] Βάλλω, ὑποβάλλω, suggero, admoneo.

* 278.19.

14 καθηκόντως. * 116.13.

15 ἐπιτελεῖν.

16 τῷ κατὰ τὸν βίον. * 280. 45. & 284. 36.

17 ὑποβάλλει.

[1] Maxima porrò via ad [2] officij [3] inuentionem, & meditatio [4] diuinitus-inspiratarũ [5] scripturarum.

[1] Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὸν τοῦ [2] καθήκοντος [3] εὕρεσιν, καὶ ἡ μελέτη τῶν [4] θεοπνεύστων [5] γραφῶν.

Maxima porrò, viarũ ad veri inuestigationẽ ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

1 μεγίστη. 2 καθήκοντος.* 304. 9.

3 εὕρεσιν. 126. 6. * 108.2.

Verbaliũ penultima

Μέγας, magnus: μέγιστος, maximus, 122.30. [2] Τὸ καθῆκον, officium:* paulò antèdiximus, [3] εὑρίσκω, inuenio, tempora capit ab εὑρέω, fut. εὑρήσω, præt. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι, εὑρησαι: * vnde esset verbale ἡ εὕρησις per η, vt à ποιέω πεποίησαι, ποίησις: scribitur tamen εὕρεσις per ε, tanquam à præt. pass. verborum in μι,* cuius penultima semper est breuis. finge verbum in μι εὕρημι, præt. pass. εὕρεμαι, εὕρεσαι: vnde ἡ εὕρεσις. vide de hoc, 196. 24. in verbo ἔχω. Quanquam & alioqui in verbalibus istis, non perpetuò penultima vocalis est eadem quæ in verbis: à σπείρω præterit. pass. est ἔσπαρμαι per α: tamen verbale scribitur per ε, τὸ σπέρμα, non autem σπάρμα. [4] Πνεω, futur. πνεύσω, 150. 2. præt. act. πέπνευκα, pass. πέπνευμαι: vnde τὸ πνεῦμα: tertia persona πέπνευσται: hinc πνευστός, à quo θεόπνευστος, à Deo inspiratus: qua voce Paulus vtitur epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio: πᾶσα, inquiens, γραφὴ θεόπνευστος, *omnis scriptura diuinitus inspirata*. Licèt autem verbalia illa in τος, facta ex tertia persona, syllabam vltimam acuant, tamen quoties aduenit compositio ex nomine, aut particulis, α, ευ, δυς, & consimilibus, solet accentus retrahi in ante penultimam, λυπηρός: θεόληπτος: δαμαστὸς, ἀδάμαστος: γνωστὸς, εὔγνωστος: ἰσχνὸς, δισχίλιος: sic diceretur πνευστὸς non πνεῦστος, tamen θεόπνευστος non θεοπνεῦστος. Quòd autem scribimus πνεῦμα sine σ, & θεόπνευστος per σ, id pendet ex authorum vsu. Nam quemadmodum in sexta coniugatione præteritum passiuum partim ascisit σ, ante μαι, partim non ascisit, 65. 12. ita obseruandum est, quid apud authores obtineat, qui eiusdem quoque verbi vnam personam efferunt per σ, & similiter illinc deducta verbalia: cùm contra cæterarum personarum verbalia sine σ formentur: de quibus in vniuersum non est præcipiendum, nisi vt scriptorum vestigiis insistamus, vnde vt grammaticorum canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione videtur deflectere, illorum authoritate & vsu nititur. [5] Ἡ γραφὴ, scriptura, à verbo γράφω, scribo.

Accentus verbaliũ in τος.

Vsu discendum quæ verbalia à verbis sextæ asciscant σ & quæ non.

5 γραφῶν.

In [1] his enim & [2] actionum [3] præcepta reperiuntur, & vitæ beatorũ [4] virorum [5] perscriptæ [6] traditæ [7] tanquã [8] imagines quædam [9] animatæ [10] secundũ Deũ [11] cõuersationis, [12] imitationi bonorũ operũ [13] proponuntur.

Ἐν [1] ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν [2] πράξεων [3] ἐπιστῆμαι εὑρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων [4] ἀνδρῶν [5] ἀναγραφαὶ [6] παραδεδομένοι [7] οἷον [8] εἰκόνες τινὲς [9] ἔμψυχοι [10] τῆς κατὰ Θεὸν [11] πολιτείας, τῷ [12] μιμήματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων [13] πρόκεινται.

Quandoquidẽ in his cùm rerũ agendarũm præcepta reperiuntur, tum beatorum hominum vitæ memoriæ proditæ ac perscriptæ, tanquã simulacra quædam animata proposita sunt vitæ, ad normã Diuinam institutæ, iis quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 ταύτης.
2 περάξεων.
* 126.5.
3 ὑποθήκαι
4 ἀνδρῶν.
5 ἀναγεγραπται.

* 126.11.

6 ἀδιαδεδομένοι.
7 οἷον.
8 εἰκόνες πνες ἔμψυχοι.
9 ἔμψυχοι.
10 τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας.
11 πολιτείας.
12 μιμήματι.
* 126.3.

* 126.11.
13 πέφυται.

DATIVVS Pluralis fœminini demonſtratiui αὕτη, 110. 29. [2] Περάω, περάζω, πέπερακα, πέπερασμαι, πέπερασται: * verbale ἡ πεῖρα, τῆς πείρας, τῶν περάτων. [3] Τίθημι, admoneo, do conſilium: ὑποθήκη, conſilium, præceptum. Et quemadmodum à ſimplici τίθημι vel τίθεμαι dicitur θήκη, ſic & à compoſitis eiuſdem formæ nomina ἀποθήκη, ἐπιθήκη, ὑποθήκη, &c. [4] Genitiuus pluralis abſ ἀνὴρ, τοῦ ἀνδρός. [5] Γράφω, ſcribo: ἀναγράφω, in acta refero, perſcribo, literis prodo, publico per ſcripturam: fut. γράψω, præt. act γέγραφα. paſſ. γέγραμμαι, γέγραψαι, γέγραπται: * verbale γραπτός: compoſitum ἀναγραπτός, accentu in antepenultimam retracto. vide quæ notauimus de hoc, 303. 29. in voce θεοπνεύστων. [6] Λείπω, præt. paſſ. λέλοιπαι, 100. 29. & 108. 21. partic. λελοιπώς: compoſitum ἀπολελοιπώς à ἀπολείπω. [7] Οἷος, qualis: neutrum οἷον aduerbiaſcit, id eſt, qualiter, velut, tanquam, 291. 18. in τυγχάνω. [8] Ἡ εἰκών, τῆς εἰκόνος, αἱ εἰκόνες adiectiuum ἔμψυχοι communis generis, 118. 13. [9] Ψυχή, animus, anima: ἔμψυχος, animatus, ex præpoſitione ἐν, 288. 7. in ἔνοικα πάθη. [10] Vitæ ad normam Diuinam inſtitutæ: ſic interpres habet, expreſſa vi articuli per participium. de hoc, 280. 30. τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. [11] Πόλις, ciuitas: πολίτης, ciuis: πολιτεύομαι, in republ. viuo: πολιτεία, reſpublica, & vitæ ratio, ſiue viuendi inſtitutum, genus traducendæ vitæ. [12] Νιμέομαι, imitor: præt. μεμίμημαι: * verbale nomen τὸ μίμημα, imitatio, τοῦ μιμήματος, τῷ μιμήματι, id eſt, imitationi, quaſi dicat, ad imitationem & ad imitandum proponuntur. ita quidem habent exemplaria: non tamen videtur alienum, ſi legas τῷ μιμήτῃ, id eſt, imitatori: ad quam lectionẽ valde accedit verſio BVDAEI: iis quidem, inquit, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt: niſi quòd numerum mutauit. eſt autem μιμητῆ à nominatiuo ὁ μιμητὴς, primæ declinationis, verbale * factũ à tertia perſona præteriti paſſiui μεμίμηται. [13] Κεῖμαι, 163. 21. tertia perſona pluralis κεῖνται: compoſitum πρόκειται à πρόκειμαι.

Proinde in quare quiſq; noſtrum ſenſerit ſe eo quod oportet deficì, in illo aſſiduè incumbens, tanquam ab officina quadam medicinæ, appoſitũ ſuæ infirmitati medicamẽtũ inuenire poterit.

Καὶ τοίνυν ὅπῃ ἂν ἕκαστος [1] ενδεῶς ἔχοντος ἑαυτῦ [2] αἰσθάνηται, ἐκείνῳ [3] προσδιατρίβων, οἷον ἀπό τινος κοινῦ [4] ἰατρείου, τὸ [5] πρόσφορον εὑρίσκῃ τῷ [6] ἀῤῥωστήματι φάρμακον.

Et igitur quocunque vnuſquiſque [1] indigenter habentem ſeipſum [2] ſenſerit, illi [3] immorans, tanquam ab aliqua communi [4] officina medicinæ, [5] aptum inuenit [6] infirmitati pharmacum.

1 ἐνδεῶς.
* 116.13.
ἐνδεῶς ἔχοντος.

2. αἰσθάνηται.
* 228.15.
3 προσδιατρίβων.
* 232. 10. & 278.16.
4 ἰατρείου.
126. 11.
5 πρόσφορον.
6 ἀῤῥωστήματι.
*126 11.
* 303.33.

† 209.19.
† 90.44.

ΔΕΟΜΑΙ, indigeo: ἐνδεὴς, indigens: τοῦ ἐνδεέος, τῶν ἐνδεέων, & per craſim ἐνδεῶν:* à quo aduerbium, migrante ν in ς, ἐνδεῶς, indigenter, ſi ita loqui liceat Ἐνδεῶς ἔχοντος) Plurimus vſus eſt verbi ἔχω cum aduerbiis: καλῶς ἔχω, bene habeo: κακῶς ἔχω, malè valeo. ſic hoc loco ἐνδεῶς ἔχω, indigenter habeo, id eſt, indigeo. eſt autem ἔχοντος genitiuus participij præſentis ἔχων. [2] Subiunctiuus vt πέπηται, ab αἰσθάνομαι, ſentio. * ponuntur autem verba ſentiendi cum genitiuo αἰσθάνηται ἑαυτῦ ἐνδεῶς ἔχοντος, ſentiat ſeipſum indigenter habentem, hoc eſt, ſentiat ſe indigere & defici. [3] Τείβω, διατείβω, προσδιατείβω,, immoror, verſor cum aliquo: regit datiuum * propter præpoſitionem πρὸς: inde partic. προσδιατρίβων. [4] Ἰάομαι, medeor: fut. ἰάσομαι, præt. ἴαμαι, ἴασαι, ἴαται: * vnde ἴατρον, præmium medici, & τὸ ἰατρεῖον, officina medicorum, τοῦ ἰατρείου. [5] Φέρω, προσφέρω, adfero: πρόφορος, qui aptè & commodè adfertur, adhibetur, id eſt, aptus, appoſitus. [6] Ῥώννυμι, 209. 6. valeo, & ſanus ſum: tempora ſumuntur à ῥώω, futur. ῥώσω, præt. act. ἔῤῥωκα, paſſ. ἔῤῥωμαι, ἔῤῥωσαι, ἔῤῥωται: * verbale ῥωτὸς, * & adiectione literæ σ, eſt ῥωστὸς: deinde per α priuatiuam particulam ἄῤῥωστος, infirmus, per geminum ῥῥ. nam vt ratione augmenti geminatur ῥ, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, 139 1. & ratione præpoſitionis, ῥέω, ὑπορρέω, 208. 32. ſic etiam † aduentu particulæ priuatiuæ, ῥητὸς ἄῤῥητος: & hoc loco, ῥωστὸς ἄῤῥωστος. † ab ἄῤῥωστος fit verbum ἀῤῥωστέω, ſum infirmus: fut. ἀῤῥωστήσω, præteritum actiuum ἠῤῥω-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἠῤῥώστηκα, pass. ἠῤῥώστημαι : * vnde ablato incremento fit verbale τὸ ἀῤῥώστημα, τοῦ ἀῤῥωστήματος, τῷ ἀῤῥωστήματι, id est, infirmitati.

Et quidem [1] amator tẽperantiæ, de Ioseph historiã assiduè [2] euoluit, & [3] ab eo [4] temperantiæ plenas [5] perdocetur [6] actiones, reperiens ipsum non solùm [7] tẽperanter erga voluptates affectũesse, verùm etiam [8] habitualiter ad virtutem [9] dispositum.

Καὶ ὁ μὲν [1] ἐραστὴς [2] σωφροσύνης τὸ [3] παρ' αὐτοῦ τὰς [4] σωφρονικὰς [5] ἐκδιδάσκεται [6] πράξεις, εὑρίσκων αὐτὸν οὐ μόνον [7] ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα ἀλλὰ καὶ [8] ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν [9] διακείμενον.

Ac temperãtiæ quidem homo cupidus, historiã Iosephi assidua lectione euoluat: ab ea enim edidicerit actiones tẽperãtiæ plenas, cùm compererit, eum ad habitũ virtutis proiectum esse, nedũ voluptariis in rebus cõtinentia præditum.

1 ἐραστὴς. * 126.11.
2 ἀνελίσσει.
3 παρ' αὐτοῦ.
4 σωφρονικάς. * 128.13.
5 ἐκδιδάσκεται.
6 πράξεις. * 126.6.
7 ἐγκρατῶς, * 116.13.
8 ἑκτικῶς. * 197.44. * 116.13.
9 ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον.

Fortitudinem verò [1] eruditur ab Iob, qui non tantùm in contraria vita [2] cedente ipsi pauper ex diuite, & orbus ex [3] pulchræ prolis-parẽte, in vno temporis [4] momento [5] factus, [6] permansit idem, [7] minimè-humiles vbique animi [8] spiritus [9] retinens, [10] sed neque amicis ad [12] cõsolationem [12] veniẽtibus, [13] insultantibus ipsi, & [14] simul-augẽtibus [15] ærũnas, [16] irritatus est.

Ἀνδρίαν δὲ [1] παιδεύεται τοῦτον τοῦ Ἰὼβ, ὃς οὐ μόνον πρὸς τὰ ἐναντία τοῦ βίου [2] μεταπεσόντος αὐτῷ, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ [3] καλλίπαιδος, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τοῦ [4] ῥοπῇ [5] γενόμενος, [6] διέμεινεν ὁ αὐτὸς, [7] ἀταπείνωτον παντελῶς τὸ τῆς ψυχῆς [8] φρόνημα [9] διασώζων, [10] ἀλλ' οὔτε τοῖς φίλων τοῖς εἰς [11] παραμυθίαν [12] ἥκουσιν, [13] ἐπεμβαίνουσιν αὐτῷ, καὶ [14] συνεπιπεινοῦσι [15] τὰ ἀλγεινὰ [16] παρωξύνθη.

At verò in fortitudine instituetur lector ex historia Iobi, qui vita in cõtrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egens ex beato, orbus ex pulchræ prolis parẽte, vnius diculæ momento factus, non idem modò sui q; similimus mã sit, celsos animi spiritus ad extremum vsque retinẽs, sed ne amicis quidem eius, qui ad consolandum eum venerant, tantũdem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbando, iracũde irritatus est.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 παιδεύεται. * 90.44. 2 μεταπεσόντος. 3 καλλίπαιδος. Compositæ à κάλλος. 4 ῥοπῇ, * 280. 46. 5 γενόμβρος. 6 διέμεινεν. 7 ἀταπείνωτον. * 302.32. * 126.11. 8 φρόνημα. * 126.3. 9 διασώζων. 10 ἀλλ' οὔτε. 11 παραμυθίαν. * 90.44. 12 ἡκόντων. 13 ἐπεμβαινόντων. * 278. 16. 14 συνεπλεινόντων. 15 τὰ ἀλγεινά. 16 παρωξύνθη.

ΠΑΙΣ Genitiuus παιδὸς, † inde verbum † παιδεύω, erudio, instituo: passiuum παιδεύομαι hîc ponitur cum accusatiuo, vt antè dictum est in ἐκδιδάσκεται, 305. 19. [2] Πίπτω, cado: secundus aorist. ἔπεσον, 206. 12 particip. πεσὼν, πεσόντος, compositum μεταπίπτω, μεταπεσὼν, μεταπεσόντος. Est autem μεταπίπτειν in deteriorem partem mutari, & ad aliam vitæ conditionem transire, id quod expertus est Iob è diuite redactus ad inopiam. [3] Κάλλος, pulcritudo: καλλίπαις, pulchræ prolis parens. τῆς καλλίπαιδος. Nam fermè composita retinent declinationem simpliciũ. Et licèt dicamus φιλόπαις per o, tamen καλλίπαις per iota, vt & reliqua quæ fiũt à κάλλος, veluti καλλίνικος, καλλίπυργος,, &c. [4] Ῥέπω, inclino, vergo: * ῥοπὴ, momentum. [5] Participium secund. aor. medij ἐγενόμην, à verbo γίνομαι, 184.24. [6] Μένω, fut. μενῶ, aor. pr. ἔμεινα, ἔμεινας, ἔμεινε: διαμένω, διέμεινε, & ob sequentem vocalẽ additur ν, διέμεινεν ὁ αὐτός, 47.34. & 138. 10. [7] Ταπεινὸς, humilis, abiectus: * inde verbum ταπεινόω, fut. ταπεινώσω, præt act. τεταπείνωκα, pass. τεταπείνωμαι τεταπείνωται, τεταπείνωται: * verbale: ταπεινωτὸς, abiectus: inde ἀταπείνωτος, celsus, minimè abiectus. [8] Φρονέω, φρονήσω, πεφρονηκα, πεφρόνημαι: * verbale τὸ φρόνημα, quod Latini vocant sensum, & spiritus pluraliter. [9] Σώζω, διασώζω, particip. διασώζων. [10] Apostrophos est, ἀλλὰ ὅτε. [11] Μῦθος, verbum * μυθέω. μυθέομαι: παραμυθέομαι, consolor: ἡ παραμυθία, consolatio. [12] Ἥκω, venio: particip. ἥκων, ἥκοντος, τῷ ἥκοντι: aut est secunda. aorist. ὁ ἥκων, τοῦ ἥκοντος, τῷ ἥκοντων. [13] Βαίνω ἐμβαίνω: ἐπεμβαίνω, ἐπεμβαίνων, ἐπεμβαίνοντος, τῷ ἐπεμβαινόντων, regit datiuum * propter præpositionem ἐπί. [14] Τείνω, ὀπτείνω: συνεπιτείνω, simul & pariter exacerbo & intendo. [15] Ἄλγος, dolor: deriuatiuum ὁ ἀλγεινὸς: neutrum plurale τὰ ἀλγεινὰ, casus diuersi & ærumnæ. [16] Ὀξὺς, acutus: ὀξύνω. exacuo, irrito. Ab adiectiuis in υς fiunt verba in ύνω: βραδὺς, βραδύνω: ἡδὺς, ἡδύνω. sic ὀξὺς, ὀξύνω: fut. ὀξυνῶ, præteritum act. ὤξυγκα, pass. ὤξυμμαι, ὤξυσται, ὤξυνται, aor. prim. ὠξύνθην, & compositum παρωξύνθην, θης, θη, à παροξύνω.

Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus idem & clemens esse possit, ita vt animo quidẽ obfirmato aduersus peccatum, clementia verò vtatur erga homines: illic Dauidem inueniet generosum in bellicis facinoribus; clementem & placidum in inimicis vlciscendis.

Πάλιν [1] σκοπῶν, πῶς ἂν ὡραῖος, [2] ἐν ταὐτῷ καὶ [3] μεγαλόθυμος [4] γένοιτο, [5] ὥστε τῷ μὲν θυμῷ [6] κατ' τῆς ἁμαρτίας [7] κεχρῆσθαι, τῇ δὲ [8] ὡραιότητι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. [9] εὑρήσει τὸν Δαβὶδ [10] γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κατ' πόλεμον [11] ἀνδραγαθήμασι, πρᾶον δὲ καὶ [12] ἀκίνητον ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν [13] ἀνταποδόσεσι.

Rursum [1] reputans aliquis, quomodo clemens [2] in eodem & [3] magnanimus [4] fiat, [5] vt quidem animo [6] cõtra peccatum, [7] vtatur, sed [8] clementia erga homines: [9] inueniet Dauid [10] generosum quidem in circa bellum [11] facinoribus, clementem autem & [12] immotum in inimicorum [13] vltionibus.

1 σκοπῶν. 2 ἐν ταὐτῷ. *αὐτὸν vnà cũ articulo assumpto* ν, 114. 17. 3 μεγαλόθυμος. 4 γένοιτο. 5 ὥστε κεχρῆσθαι. 6 κατὰ τῆς ἁμαρτίας. 7 κεχρῆσθαι. 8 ὡραιότητι * 278. 24. 9 εὑρήσει. 14 γενναῖον. 11 ἀνδραγαθήμασιν. * 90,44. * 126. 3. 12 ἀκίνητον.

ΣΚΟΠΕΩ, Crasis σκοπῶ, particip. σκοπῶν. [2] In eodem, id est, pariter. Attici neutrum pronominis αὐτὸς efferunt vnà cum articulo, dicentes ταὐτὸν, quasi τὸ αὐτὸν, aut τωὐτὸν per apostrophum, datiuus τωὐτῷ. [3] Fit à μεγάλος, magnus, & θυμὸς, animus. [4] Γίνομαι, secund. aorist. medius ἐγενόμην. 184. 24. optat. γενοίμην, γένοιο, γένοιτο, [5] Ὥστε gaudet infinitiuo, vt ὡς, 298. 53. [6] Contra peccatum: κατὰ cum genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat. [7] Χράομαι, χρήσομαι, κέχρημαι, κέχρησαι, κέχρηται, secunda persona pluralis κέχρησθε assumpto σ, 64.17. vnde fit infinit. κεχρῆσθαι, accentu in penultimam tracto: de quo, 70. 14. & 21. [8] Ὡραῖος, * inde ἡ ὡραιότης, τῆς ὡραιότητος. [9] Εὑρίσκω tempora sumit ab εὑρέω: fut. εὑρήσω. [10] Γέννα, stirps: inde γενναῖος, generosus. [11] Ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, viri, & ἀγαθὸς, bonus, præstans, * fit verbum ἀνδραγαθέω, virũ me præsto, fortem & strenuum me præbeo: futur. ἀνδραγαθήσω, præt. act. ἠνδραγάθηκα, pass. ἠνδραγάθημαι. * verbale τὸ ἀνδραγάθημα, virile facinus, & factum generosi animi, τοῦ ἀνδραγαθήματος, τῷ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι. [12] Κινέω κινήσω, κεκίνη

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

κεκίνηκα, κεκίνημαι, κεκίνησαι, κεκίνηλαι: verbale κινητός: * vnde ἀκίνητος, immotus, immobilis, id est, placidus & clemens. [13] Δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδομαι, δέδοσαι: [13] ἀντιδόσεσι. * verbale ἡ δόσις, τῆς δόσεως, τῇ δόσει, ταῖς δόσεσι: compositum ἀντιδόσεσι ab ἀντίδοσις, retributio, ab ἀντιδίδωμι, retribuo.

* 303.29. & 32.

* 126.6.

5 Talis [1] erat & Moses, magna quidem ira contra in Deum [2] peccantes [3] insurgēs: [4] miti autē animo [15] contra seipsum [6] calūnias [7] sustinens.

Τοιοῦτος [1]ἦν καὶ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν τῷ θυμῷ κατ' τῶν εἰς θεὸν [2]ἐξαμαρτανόντων [3]ἀγανιζάμενος [4]πραείᾳ δὲ τῇ ψυχῇ [5]τοὺς καθ' ἑαυτὸν [6]διαβολὰς [7]ὑποφέρων.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos insurgens qui in Deum peccauerant: sed miti animo perferens illos qui sibi obtrectauerant.

1 ἰδὼ. 2 ἐξαμαρτανόντων. 3 ἀγωνιζάμενος. 4 πραεία. * 119.3. & 306.26. 5 καθ' ἑαυτῦ. 6 διαβολάς. 7 ὑποφέρων.

H'N Erat imperfectum ab εἰμὶ, sum 157.20. [2] Ἁμαρτάνω, particip ἁμαρτάνων, τῦ ἁμαρτάνοντος, τῶν ἁμαρτανόντων: compositum ἐξαμαρτανόντων ab ἐξαμαρτάνω. [3] Ἵστημι, pass. ἵσταμαι compositum ἀνίσταμαι, deinde ἀγανίσταμαι. part. ἀγανιστάμενος. [4] ἵπρᾳος, mitis: fœmininum autem, ἡ πρᾳεῖα, τῆς πρᾳείας, τῇ πρᾳείᾳ: fit à nomine non admodum vsitato πρᾳύς: vnde & verbū πρᾳύνω, * vt ab adiectiuo ὀξὺς fœmininum ὀξεῖα, & verbum ὀξύνω. [5] Κατὰ ἑαυτῦ: apostrophos est. [6] Διαβάλλω, callumnior: vnde διαβολὴ pro de hoc, 294.14. in συμβόλαια. [7] Φέρω, ὑποφέρω: participium ὑποφέρων.

20 Et vbique quemadmodum [1] pictores, quando ex imaginibus imaginem [2] pingunt, identidem ad [3] exemplar respicientes, inde characterem ad suum ipsorum studeut [5] transferre [6] opificium: ita oportet & [7] studentem seipsum [8] omnibus [9] partibus virtutis [10] efficere [11] perfectum, [12] tanquam ad [13] simulachra quædam [14] mota & [15] actuosa, vitas sanctorum respicere, & illorum bonum [16] suum [17] facere per [18] imitationem.

Καὶ παντα χοῦ ὥσπερ οἱ [1]ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα [2]γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ [3]παράδειγμα ἀποβλέποντες, [4]τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι [5]μεταθεῖναι [6]φιλοτέχνημα. οὕτω δεῖ καὶ τὸν [7]ἐσπουδακότα ἑαυτὸν [8]πᾶσι τοῖς [9]μέρεσι τῆς ἀρετῆς [10]ἀπεργάσεσθαι [11]τέλειον, [12]οἱονεὶ πρὸς [13]ἀγάλματα πάντα [14]κινούμενα καὶ [15]ἐμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλεπεῖν, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθὸν [16]οἰκεῖον [17]ποιεῖσθαι διὰ [18]μιμήσεως.

Quemadmodū autem pictores, cùm imaginem eximagine pingūt, exemplar identidē respectātes, lineamēta eius trasferre conantur magno studio ad suum opificiū: ita qui sese meditatur omnibus numeris virtutis absolutū reddere, veluti simulachra quedā spirantia & actuosa, sanctorum vitas respicere oportet, probáque opera illorum sua imitando facere.

1 ζωγράφοι. 2 γράφωσι. 3 παράδειγματα. * 126.3. 4 τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα. 5 μεταθεῖναι. 6 φιλοτέχνημα. 7 ἐσπουδακότα. 7 πᾶσι. 9 μέρεσι. 10 ἀπεργάσεσθαι. 11 τέλειον. 12 οἱονεί. 13 ἀγάλματα. * 126.3. 14 κινούμενα.

40 ΖΩΓΡΑΦΟΣ, pictor, à ζῶον & γράφω. [2] Subiunctiuus vt τύπτωσι. [3] Δείκνυω, tempora sumit à δείκω, 186.1. fut δείξω, præt. act. δέδειχα, pass. δέδειγμαι: compositum παραδείκνυω, παραδέδειγμαι: * verbale τὸ παράδειγμα, exemplar. [4] Vim articuli positi cum aduerbio sic possis explicare, inde petitam aut desumptam formam, pro quo BVDAEVS dixit, lineamenta eius. [5] Τίθημι, sec. aoristus infinitiui θεῖναι 96.7. & 106.6. compositum μεταθεῖναι. [6] Φιλοτεχνέω, opificiis excolendis studeo, à φίλος & τέχνη verbale τὸ φιλοτέχνημα, à præt. pass. [7] Σπουδάζω, σπουδάσω, ἐσπούδακα: particip. ἐσπουδακώς, τῦ ἐσπουδακότος. τὸν ἐσπουδακότα. [8] Datiuus plur. πᾶς παντός [9] Τὸ μέρος, τῦ μέρους, τῷ μέρει, τοῖς μέρεσι. [10] Ἐργάζομαι, fut. ἐργάσομαι, infinit. ἐργάσεσθαι: compositum ἀπεργάσεσθαι ab ἀπεργάζομαι. [11] Τέλος, finis: ὁ τέλειος, perfectus. [12] Tāquam idem quod οἷον, vt ὥσπερ & ὡσπερεί. [13] Ἀγάλλω, fut. ἀγαλῶ, præt. act. ἄγαλκα, pass. ἄγαλμαι: * verbale τὸ ἄγαλμα, τῦ ἀγάλματος. [14] Κινέω, pass. κινέο-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

μαι, crasis κινοῦμαι, participium κινούμενος, τὰ κινούμενα, que mouentur, id est, viua.

15 ἔμπεφακτα. * 126. 11. * 279. 39. & 303.29.

15 Πεφάπω, πεφάζω, πέπεφα, πέπεφαγμαι, πέπεφαξαι, πεπέφαχθαι: * verbale πεφακτός: * deinde additur præpositio ἐν, ἔμπεφακτος: qua voce Gregorius Nazianzenus elegãter vsus est in laudibus Athanasij, οὕτω γὰρ, inquit, ἀμφότερα συνηρμόσατο, καὶ εἰς ἓν ἤγαγε, καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον, sic enim vtraque coaptauit, atq; in vnum adduxit, actionem quietam, & quietem actuosam. 16 Οἶκος, domus: οἰκεῖος, domesticus. 17 Ποιέομαι, infinit. ποιέεσθαι, crasis ποιεῖσθαι: * sumitur vox passiua in significatione actiua. 18 Μιμέομαι, secunda persona præteriti passiui μεμίμησαι: vnde verbale ἡ μίμησις, τῆς μιμήσεως

16 οἰκεῖον. 17 ποιεῖσθαι. * 282.11. 18 μιμήσεως. * 126.6. εἰκόνων. ψυχικά. ἀποβλέποντες. χαρακτῆρα. * 197.27 ἀπαυδάζουσι. ἀρετῆς. βίους ἁγίων. ἀποβλεπεῖν.

Hoc Loco multas voces transmisimus partim quòd priùs sint excussæ: partim etiã, quòd inspecto, lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt εἰκόνων, gen. plur. ab εἰκὼν: ψυχικὰ à ψυχικὸς: ἀποβλέποντες participium ab ἀποβλέπω, cuius simplex βλέπω χαρακτῆρα ab ὁ χαρακτὴρ, de quo * suprà: ἀπαυδάζουσι tertia persona plur. à ἀπαυδάζω: ἀρετῆς genit. ab ἀρετὴ: πνα à nominatiuo πνεῦ: βίους ab ὁ βίος: ἁγίων ab ὁ ἅγιος: ἀποβλεπεῖν infinit. ab ἀποβλέπω, &c. quæ parui sunt momenti: quapropter istiusmodi posthac aut in totum omittemus, aut leui tantùm brachio, sicut modò fecimus, simul omnia perstringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Iam verò orationes lectionibus succedẽtes, recentiorem animam vegetioremq; accipiũt, vtpote desyderio Dei iam flagrantem.

Εὐχαὶ πάλιν τὰς 1 ἀναγνώσεις διαδέχόμεναι, 2 νεαρωτέραν τὴν ψυχὴν καὶ 3 ἀκμαιοτέραν τῷ πρὸς θεὸν πόθῳ 4 κεκινημένην διαλαμβάνουσιν.

Orationes rursum 1 lectionibus succedentes, 2 recentiorem animam & 3 vegetiorẽ ad Deũ desyderio 4 motam accipiunt.

1 ἀναγνώσεις. * 126.6. 2 νεαρωτέραν. 3 ἀκμαιοτέραν. *Adiectiua in αῖος à substãtiuis in α vel η* 4 κεκινημένην. εὐχαὶ πάλιν. διαδεχόμεναι. ψυχὴν. πρὸς θεὸν, πόθῳ. διαλαμβάνουσι.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ tempora sumit à γνόω: fut. γνώσω, præt. act. ἔγνωκα, pass. ἔγνωμαι, ἐγνώσθη: * verbale est ἡ γνῶσις. τῆς γνώσεως, accusat. plur. τὰς γνώσεας, & per crasim γνώσεις: compositum ἀναγνώσεις: nominat. ἡ ἀνάγνωσις, lectio, ab ἀναγινώσκω, lego. 2 Νέος, inde νεαρὸς, vt λίπος, λιπαρὸς: πίνος, πιναρὸς: ῥύπος, ῥυπαρὸς, &c. comparatiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρωτέρα, τὴν νεαρωτέραν 3 A substantiuis in α vel η fiunt adiectiua in αῖος: βία, βιαῖος, γέννα, γενναῖος: sic ἀκμὴ, ἀκμαῖος: comparatiuus ὁ ἀκμαιότερος: ἡ ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέραν. 4 Κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι: participium ὁ κεκινημένος, ἡ κεκινημένη, τὴν κεκινημένην.

ΡΕΛΙΟΥΑ Facilia sunt εὐχαὶ nominat. plur. ab ἡ εὐχὴ: πάλιν aduerbium est: διαδεχόμεναι à διαδέχομαι, part. διαδεχόμενος, ἡ διαδεχομένη, plur. αἱ διαδεχόμεναι: simplex verbum est δέχομαι: ψυχὴν accusat. ab ἡ ψυχὴ: πρὸς præpositio posita hîc cum accusat. θεὸν, cuius nominat, ὁ θεὸς: πόθῳ datiuus ab ὁ πόθος, desiderium: διαλαμβάνουσι tertia persona est plur. numeri à διαλαμβάνω: simplex λαμβάνω: additur autem ν διαλαμβάνουσιν: de quo, 47.34. in Institut. Grammat.

Atqui est oratio illa bona, quæ operam Dei notionem in animo ingenerat. Est verò Dei inhabitatio, insidentẽ intus Deum memoria cõplecti.

Εὐχὴ 1 δέ γε καλὴ, ἡ 2 ἐναργῆ 3 ἐμποιοῦσα τῷ θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ. καὶ τοῦτό ἐστι τῷ θεοῦ 4 ἐνοίκησις, τὸ δὲ τῆς μνήμης ἔχειν 5 ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Oratio 1 verò bona 2 manifestã 3 iugenerans Dei notionem animo. & hoc est Dei 4 inhabitatio, in memoria habere 5 insidẽtem in seipso Deum.

1 δέγε. 2 ἐναργῆ. 3 ἐμποιοῦσα. 4 ἐνοίκησις. * 126.6. 5 ἐνιδρυμένον.

Δ Ε', verò, autem, at, cæterùm, porrò, veruntamen: vt loco quadrat: additur γε adiectio syllabica δέγε, vt apud Latinos qui, in alioqui, atqui. 2 Ὁ καὶ ἡ ἐναργῆς, τῷ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα, crasis ἐναργῆ, primæ declin. contractorum. 3 Particip. fœm. ab ἐμποιέω. 4 Οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνῴκηκα, ἐνῴκημαι, ἐνῴκησαι * verbale ablato incremento ἐνοίκησις. 5 Ἱδρύω, fut. ἱδρύσω, præt. act. ἵδρυκα, pass. ἵδρυμαι, particip. ἱδρυμένος, accusat. τὸν ἱδρυμένον: compositum ἐνιδρυ-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐνιδρυμένον. quòd si legatur ἐνιδρύμενον accentu in antepenultima, erit participiũ præsentis temporis, à passiuo verbi in μι: nam ab ἱδρύω fit ἵδρυμι, pass. ἵδρυμαι: compositum ἐνίδρυμαι, particip. ἐνιδρύμενος, id est, insidens.

Ita efficimur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neque [1] improuisis perturbationibus mẽs turbatur: sed omnia [2] effugiens [3] amans - Dei ad Deum [4] secedit, expellens [5] prouocantes nos in [6] intemperantias affectus, & ad virtutem ducẽtibus [7] studiis [8] immoratur.

Οὕτω γινόμεθα ναὸς θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γίνηται τὸ συνεχὲς τῆς μνήμης διακόπτηται, μὴ δὲ τοῖς [1] ἀπροσδοκήτοις πάθεσιν ὁ νοῦς ἐκταράττηται ἀλλὰ πάντα [2] ἀποφυγὼν ὁ [3] φιλόθεος, ὅτι θεὸν [4] ἀναχωρῇ ἐξελαύνων τὰ [5] προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς [6] ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ἄγουσιν [7] ὑποπονήμασιν [8] ἐνδιατρίβῃ.

Hácque nos ratione templum Dei efficimur, quando nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ interpellatur, nec improuisis perturbationibus intellectus tumultuatur: sed hæc omnia effugiens vir amore Dei præditus, ad Deum ipse secedit, tũ affectus foras quatiens, virtutem ducunt.

qui ad intemperantiam prouocant, tum in iis studiis libenter versans, quæ ad

ΔΟΚΕΩ per ε compositum προσδοκάω per α, vt contrà συλάω per α, ἱερσυλέω per ε. igitur προσδοκάω, expecto, fut. προσδοκήσω, præt. act. προσδεδόκηκα, pass. προσδεδόκημαι, προσδεδόκησαι, προσδεδόκηται: * verbale προσδόκητος: inde ἀπροσδόκητος, inexpectatus. [2] Φεύγω, sec. aorist. ἔφυγον, 55. 2. part. φυγὼν: compositum ἀποφυγὼν ab ἀποφεύγω. [3] Amans Dei: à φίλος & θεὸς, vt φιλάνθρωπος, humanus, amans hominum, à φίλος & ἄνθρωπος. [4] Χωρέω, ἀναχωρέω: subiunctiuus tertiæ personæ ἐὰν ἀναχωρέῃ, crasis ἀναχωρῇ, vt ποιῇ. [5] Καλέω, καλέομαι, crasis καλοῦμαι, προκαλοῦμαι part. προκαλούμενος. [6] Κεράννυμι * tempora sumit à κεράω, fut. κεράσω, & elidendo ε dicitur: ράσω, præt. act. κέκρακα, pass. κέκραμαι, κέκρασαι: vnde verbale per α priuat. ἡ ἀκρασία, 126. 6. intemperantia, accusat. plur. τὰς ἀκρασίας. [7] Datiuus plur. à nomine τὸ ὑπόπονημα, * quod est verbale à præt. pass. verbi ὑποπονέω. [8] Τείβω, διατείβω, ἐνδιατείβω: subiunctiuus tertiæ personæ est ἐνδιατείβῃ.

1 ἀπροσδοκήτοις.
* 126. 11.
2 ἀποφυγών.
3 φιλόθεος.
4 ἀναχωρῇ.
5 προκαλούμενα.
6 ἀκρασίας.
* 175 1. & 6
7 ὑποπονήμασιν.
*126. 3.
8 ἐνδιατείβῃ.

Et [1] primùm quidẽ omniũ studere cõuenit, circa sermonis [2] vsum non [3] imperitè habere, sed [4] percunctari quidẽ [5] citra contentionẽ, respõdere autẽ [6] sine affectione, non interpellantẽ differentẽ, quãdo [7] vtile dicit, neq; [8] desyderãtem suũ sermonẽ [9] ostentãdo interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.

Καὶ [1] πρῶτόν γε πάντων, σπουδάζειν προσήκει, περὶ [2] τὴν τοῦ λόγου [2] χρῆσιν μὴ [3] ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' [4] ἐρωτᾶν μὲν [5] ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ [6] ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν [7] χρήσιμον λέγῃ, μὴ δὲ [8] ὑποθυμούμενον τὸν ἑαυτοῦ λόγον [9] ὑποφορτικῶς παρεμβάλλειν, μέχρι ὀέοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

Atque in primis quidem, magno studio id cõparandum habemus, scitè vt sermocinari possimus, vt nec contentiosiùs percunctemur, nec affectantiùs respondeamus, vt disserẽti non obloquamur, nec interfari atque interpellare gestiamus absurda ostentatione, fastúmque præ se ferente, vt modum teneamus & sermocinandi & auscultandi.

Γε encliticum est: πρῶτον superlatiuus aduerbialis cum genitiuo, vt nos, primò omnium. [2] Ἡ χρῆσις verbale à præterito verbi χράομαι, vtor. [3] Aduerbium ab adiectiuo ἀμαθής: de quo * suprà, Ἀμαθῶς ἔχειν. Aduerbium cum ἔχω sumpto neutraliter, pro eo quod est, affectus sum: ἀμαθῶς ἔχω, imperitè habeo, id est imperitus & indoctus sum: sic ἐνδεῶς ἔχω, 304. 38. [4] Infinit. ab ἐρωτάω. [5] Νεῖκος, contentio: φιλόνεικος, contentiosus: ἀφιλόνεικος, minimè contentio-

1 πρῶτόν γε πάντων. 2 χρῆσιν. 3 ἀμαθῶς. *297. 28 ἀμαθῶς. ἔχειν. 4 ἐρωτᾶν. 5 ἀφιλονείκως.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

6 ἀφιλοτίμως. * 116.13. 7 χρήσιμον. Verbalia in ιμος. 8 ὑπθυμῆντα. * 90.44.9 ὑπδ-ξικῶς. * 186.1. * 126.11. * 116.13.

sus : aduerbium ἀφιλονείκως. 6 Τιμὴ, honor, φιλότιμος, ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectatè rem quãpiam efficere nititur : ἀφιλότιμος, minimè affectatus : ἀφιλοτίμως * aduerb. 7 A secunda persona præt.pass. verbalia fiunt in ιμος à χρῶμαι, κέχρησαι : inde χρήσιμος. 8 Θυμὸς * θυμέω : ὑπθυμέω, part. ὑπθυμέων, ὑπθυμέοντος, τὸν ὑπθυμέοντα, crasis ὑπθυμοῦντα. 9 Δείκνύω,* fut. δείξω à δείκω, præt.act. δέδειχα, pass. δέδειγμαι, δέδειξαι, δέδειχται: * verbale δεικτὸς: inde δεικτικὸς : compositum ὑποδεικτικὸς : * & aduerbium ὑποδεικτικῶς, à verbo ὑποδείκνύω.

Neque verò ad discendum verecundũ esse oportet, nec ad docendum malignũ, quod ab alio tute didiceris, nequaquam clàm habendum, cuiusmodi facere mulieres improbæ solẽt, quæ ex aliis ipsæ quæsitos liberos viris

1 μανθάνειν 2 ἀναισχύντως. * 126.11. * 303.29.* 116.13. * 296.9. 3 ἀνεπιφθόνως. 4 δεδίδαχται. 5 Φαῦλαι τῶν γυναικῶν, 6 εὐγνωμόνως. * 116.13.

[1] Μανθάνειν δὲ [2] ἀναισχύντως, καὶ διδάσκειν [3] ἀνεπιφθόνως, καὶ εἴ τι παρ' ἑτέρου [4] δεδίδαχται, μὴ ὑπερβάλλειν. ὥσπερ αἱ [5] φαῦλαι τῶν γυναικῶν, ἀπὸ νόθα ἐπιφαλλόμεναι, ἀλλὰ κηρύττειν [6] εὐγνωμόνως τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

[1] Discere autem [2] sine-pudore, & docere [3] sine-inuidia, & si quid ab alio [4] doctum est, non occultare, quemadmodum [5] improbæ mulierum, notha supponentes, sed prædicare [6] gratè patrem sermonis.

suis tollendos subiiciunt, patrem ementientes : authorem verò ipsum prodere grata commemoratione decet, verúmque ipsius scientiæ parentem.

QVATVOR Sunt infinitiui in hac oratione, qui pendent ab impersonali priùs posito, πρεπόντως. 2 Αἰσχύνομαι, erubesco : præt. ᾔσχυμμαι, ᾔσχυσται, ᾔσχυται:* verbale αἰσχυντὸς : compositum ἐπαίσχυντος, ab ἐπαισχύνομαι:* deinde per α priuatiuam particulam, ἀνεπαίσχυντος : * aduerb. ἀνεπαισχύντως : * additur autem letera ν propterea quod ἐπαίσχυντος incipitur à vocali. 3 Φθόνος, inuidia: ὑπόφθονος, inuidus : & per α priuatiuum ἀνεπίφθονος, minimè inuidens. 4 Tertia persona præt. pass. à διδάσκω : nam ab hoc themate sumit sua tempora διδάσκω, doceo. 5 Improbæ mulierum, hoc est, improbæ mulieres. quoduis adiectiuum genitiuo iungi potest tanquam partitiuum, vt Grãmatici vocant, 228. 21. 6 Γνώμη, animus, voluntas: εὐγνώμων, gratus, τὸ εὐγνώμονος, τῶν εὐγνωμόνων: * aduerbium εὐγνωμόνως, grato & candido animo.

Vocis porrò intentiõ mediocritate temperanda est, vt nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

Τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος [1] προαιρετέος, ὡς μήτε διαφεύγειν τὴν ἀκοὴν [2] σμικρότητος, μήτε [3] φορτικοὶ [4] εἶναι τῷ [5] μεγέθει τῆς [6] διατάσεως.

Intentio porrò vocis mediocris [1] præferenda, vt neque effugiat aurem præ [2] exilitate, neque [3] odiosa [4] sit [5] magnitudine [6] cõtentionis.

1 προαιρετέος. * 126.16.& 18. 2 σμικρότητος. * 278.24. 3 Φορτικόν. 4 εἶναι. 5 μεγέθει. 6 διατάσεως, * 126.6.

ΤΙΜΑΩ Τιμήσω, τετίμηκα, τετίμημαι, τιμήσομαι, τετίμημαι : * verbale τιμητέος: compositum προαιρετέος à προαιρέω, eligo, probo præfero 2 Μικρὸς vel σμικρὸς: nam plurima sunt apud Græcos διπλογούμενα, id est, quæ duob[9] modis efferuntur, vt scripsimus, 199, 2 & 5. in verbo θέλω * à σμικρὸς fit ἡ σμικρότης, τῆς σμικρότητος. 3 Ὁ φόρτος, onus: φορτικὸς, onerosus, molestus. 4 Esse ab εἰμὶ, sum 158.5, 5 Crasis ex μεγέθει, datiuus à nominat. τὸ μέγεθος. 9 Τείνω, τενῶ, τέτακα, τέταμαι, τέτασαι : * verbale ἡ τάσις: compositum διάτασις, τῆς διατάσεως, à διατείνω.

Expendendum priùs quid dicturus sis, atque ita demũ edendum & prouulgandum. At verò in congressibus comiter appellare oportet atque in consuetudine suauem.

[1] Προεξετάζοντα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ [2] ῥητόμενον, [3] οὕτω [4] δημοσιεύειν τὸν λόγον, [5] εὐπρόσηγορον ἐν τοῖς [6] ἐντεύξεσι, [7] γλυκὺν ἐν

[1] Priùs expendentẽ autẽ in seipso [2] dicendũ, [3] ita [4] publicare sermonem [5] comiter-appellantẽ in [6] cõgressibus, [7] suauem

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

in

in[2] cõuersationibus,nõ per scurrilitatẽ [9] voluptatem [10] venãtem, sed per [11] beneuolã, [12] adhortationem, [13] mãsuetudinẽ [14] habentẽ, vbique [15] asperitatem, [16] etiam si [17] obiurgare [18] oporteat, [19] reiicientem.

ταῖς [8] ὁμιλίαις, οὐ διὰ τῆς εὐτραπελίας τὸ [9] ἡδὺ [10] θηρώμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς [11] εὐμενοῦς [12] προκλήσεως [31] τὸ [14] πρεπωδες ἔχοντα, παντα χοῦ [15] τὸ τραχὺ, κἂν [17] ἐπιτιμῆσαι [18] δέοι [19] ἀποθούμενον.

se præbere, nõ etiam voluptatem facetosis sermonibus aucupari: adhortationũ verò benignitate, clemẽtiæ ac mãsuetudinis opinio colligẽda est. Nusquam acerbum se præbere cõuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

10 E'TA'ZΩ, Fut. ἐτάσω, aoriſt. prim. ἤτασα, part. ἐτάσας: compoſit. ἐξετάσας: deinde προεξετάσας, à προεξετάζω. [2] Inuſitatum ῥάω, dico: ῥήσω, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι, ἐῤῥήσθαι, ἔῤῥηται, ἐῤῥήθλω, ῥηθήσομαι, ῥηθησόμενος part. prim. fut. paſſ. [3] Subaudi, δεῖ, oportet: aut πρέπει, conuenit, quod * antè præceſſit. Cæterùm οὕτω cum infinitiuo pulchrè ponitur poſt aliquod participium, vt hoc loco. [4] Δῆμος, populus: δημόσιος publicus: * δημοσιεύω, publicum reddo & euulgo. Cæterùm illa in εύω partim actiuè, partim neutraliter vſurpantur: quædam vtroque modo, quædam in voce tantùm paſſiua. [5] Hi omnes accuſatiui referendi ſunt ad infinitiuum orationis præcedẽtis: oportet quemque, vbi priùs expenderit quid ſit dicẽdum, ita demum proferre ſermonem, ipſum, inquam, εὐπροσήγορον, hoc eſt, comiter appellantem, ſimúlque γλυκὺν, id eſt, ſuauem, & ita in cæteris accuſatiuis, quaſi ſubaudiatur participium verbi ſubſtantiui, nempe ὄντα, id eſt, exiſtentem, vt ita loquamur: id quod vt meliùs percipiatur, mutemus orationis faciẽ, & pro infinitiuo collocemus modum finitum, pro accuſatiuo nominatiuũ, hoc pacto: oportet vt ibi quid dicendum ſit, expẽderit, ita demum ſermonem proferat, ipſe, inquam, ſimul exiſtens comis in congreſſu, ſuauis in conſuetudine, &c. Eſt enim hîc oratio in longum producta, multitudine accuſatiuorum, qui in diuerſis membris poſiti, tamen ad eandem pertinent periodum, id quod interpres mutauit conuerſis membris in clauſulas, ideóque ſingulis fermè verbũ oportet, addidit, aut aliud conſimilis ſignificationis. Εὐπροσήγορον) * ob ἀγορὰ fit προσηγορέω, ſaluto, appello. & πρόσηγορος: vnde εὐπρόσηγορος, qui non grauatim ſalutat. [6] Η' ἔντευξις, colloquium, congreſſus: * verbale ab ἐντυγχάνω: ſimplex τυγχάνω, * quod tempora ſumit à τεύχω. [7] Accuſat. ab ὁ γλυκὺς, τὸ γλυκέος. [8] Nominat. eſt ἡ ὁμιλία, à nomine ὅμιλος. [9] Ο' ἡδὺς. ſuauis, τὸ ἡδὺ, ſuaue & ſuauitas ſubſtantiuè. [10] Θὴρ, θηρὸς, fera: θήρα, venatio: θηράω & θηράομαι, venor aucupor, craſis θηρῶμαι, part. θηρώμενος. [11] Μένος, animus: δυσμενὴς, inimicus, maleuolus: εὐμενὴς, beneuolus amicus, genit. εὐμενέος, craſis autem εὐμενοῦς primæ declinat. contract. [12] Καλέω, futur. καλέσω aut κλέσω, 88. 12. præt. act. κέκληκα per ſyncopen pro κεκάληκα, paſſ. κέκλημαι, κέκλησαι: * verbale ἡ κλῆσις: compoſit. ἡ πρόκλησις, τῆς προκλήσεως, à προκαλέομαι. [13] Αἶνος, laus: inde adiect. ἀπηνὴς, ſæuus, immitis, crudelis. quaſi ἀπὸ vel ἄποθεν αἴνου, id eſt, procul à laude: nihil enim magis inuiſum populo quàm crudelitas: ex αἶνος autem elidi-tur iota, & α migrat in η: contrarium eſt, πρηνὴς, mitis, manſuetus, placidus. Nam in huiuſmodi compoſitionibus, ἀπὸ & πρὸς ſæpenumerò cõtraria ſunt: vt ἀπόθετος, reiectus: πρόσθετος, aſcitus. Igitur à πρηνὴς neutrum eſt τὸ πρηνές, * captum ſubſtantiuè pro mãſuetudine. [14] Interpres τὸ πρηνὲς ἔχειν interpretatur, manſuetudinis opinionem colligere. Nam ἔχειν non tantùm ſignificat habere, ſed etiam præbere & præſtare, quaſi dicat BASILIVS, benigna adhortatione præbendã & præſtandam eſſe morum manſuetudinem & clementiam. [15] Aſperum, id eſt, aſperitatem, à maſcul. ὁ τραχύς. [16] Per craſim pro καὶ ἄν: vide. 155. 25. & 156. 54. [17] Τιμὴ, * inde τιμάω, fut. τιμήσω, aoriſt. prim. ἐτίμησα, infinit. Τιμῆσαι: inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω, increpo. [18] Δεῖ, oportet, per craſim à δέει: optat autem δέοι citra craſim effertur, nec dices δοῖ pro δέοι. [19] Ω'θέω, compoſit. ἀποθέω, & deponẽtaliter ἀποθέομαι, craſis ἀποθοῦμαι, repello, reiicio.

1 προεξετάσαντα. 2 ῥηθησόμενον. 3 ὅτω δημοσιεύειν. * 289. 1. 4 δημοσιεύειν. * 90. 44. *Finita in εύω.* 5 εὐπροσήγορον, γλυκὺν, &c.

ἐπὸ & πρὸς in cõpoſitione contraria.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra fastigiũ tuum descendens id feceris.

1 Προκαταλαβὼν γὰρ 2 ἑαυτὸν διὰ 3 ταπεινοφροσύνης, οὕτως, 4 εὐπρόδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας.

1 Præoccupans enim 2 teipsum per 3 humilitatem, ita 4 facilè-acceptus eris indigenti curatione.

1 προκαταλαβών.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ tempora sumit à λήβω, secund. aorist. ἔλαβον, partic. λαβών: compositum καταλαβὼν à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado, & etiã idem quod reum perago: quasi dicat BASILIVS, Si priùs ipse te per modestiam tanquam reum iudicaueris, nec te immunem à culpa duxeris, sed velut communem miseriam apud alterum miseratus fueris, faciliùs admittetur adhortatio tua: quippe qui non videaris alterum arroganter increpare, sed cõmunem casum dolere. A καταλαμβάνω fit προκαταλαμβάνω, præoccupo, aorist. sec. προκαταλαβών. Cæterùm haud scio, num BVDAEVS legerit προκαταλαβὼν, an προκαταβαλὼν, id est, priùs deiiciens: siquidem vertit, infra fastigium tuum descendens, tanquã à verbo καταβάλλω, deiicio, demitto: vnde & καταβεβλημένος, abiectus, de quo posteà.

2 ἑαυτόν. 2 Teipsum: nam etiam est secundæ personæ, III. 26.

3 ταπεινοφροσύνης. 3 Ταπεινὸς, humilis: ταπεινόφρων, modestus, humilia de se sentiens, τῦ ταπεινόφρονος: inde: ἡ ταπεινοφροσύνη, modestia animi, per syncopem pro ταπεινοφρονοσύνη, 302 44. in σωφροσύνη.

4 εὐπαράδεκτος. *126. II. 4 Δέχομαι, δέξομαι, δέδεγμαι, δέδεξαι, δέδεκται: *verbale δεκτὸς: compositum παράδεκτος à παραδέχομαι: inde εὐπαράδεκτος, qui facilè susciptur & admittitur.

Plerunque verò conducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam Propheta secutus est, qui peccati reo Dauidi nõ à semetipso impegit dãnationis modum, sed accersita persona vtens, iudicem illum ipsum in proprio crimine æstimando cõstituit: adeò præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti.

1 Πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν καὶ ὁ τῦ 2 προφήτου τρόπος τῆς 3 ἐπιπλήξεως, ὃς τῷ 4 Δαβὶδ 5 ἁμαρτόντι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ 6 ἐπήγαγε τὸν ὅρον τῆς 7 καταδίκης, ἀλλ' 8 ὑποβολῇ προσώπου 9 χρησάμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον 10 ἐκάθισε τῦ ἰδίου 11 κρίτου 12 ἁμαρτήματος, 13 ὥς τε αὐτὸν καθ' ἑαυτοῦ 14 προεξενεγκόντα τῷ 15 κρίσιν, μηδὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν 16 ἐξελέγξαντα.

1 Plerunq; verò vtilis nobis & 2 Prophetæ modus 3 increpationis, qui 4 Dauid 5 peccanti non à semet ipso 6 impegit modũ 7 damnationis, sed 8 suppositione personæ 9 vsus, ipsum illum 10 constituit proprij 11 iudicem 12 peccati 13 adeò-vt ipse aduersus semetipsum 14 pronuntians 15 iudiciũ, nihil iam succenseret 16 increpanti.

1 πολλάκις. ΠΟΛΛΟ'Σ, multus, πολλάκις, sæpius: δέκα, decem δεκάκις, decies: ἑπτὰ, septem, ἑπτάκις, septies: πέντε, quinque. πεντάκις: ἕξ, sex, ἑξάκις, & ita in cæteris.

2 προφήτου. 2 Φημὶ, dico: προφημι, prædico, coniugationem eius vide 164. 19. tempora sumuntur à φάω, φήσω πέφηκα, πέφημαι, πέφησαι, πέφηται: inde compositum προπέφηται: * verbale ὁ προφήτης, propheta, τῦ προφήτου primæ declinat.

* 126. II. 3. ἐπιπλήξεως. * 126. 6. 3 Πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγμαι, πεπλήξαι: * vnde ἡ πλῆξις: compositum ἐπίπληξις, τῆς ἐπιπλήξεως, à verbo ἐπιπλήττω, increpo.

4 Δαβὶδ. 4 Historia est secundi Regum capite 12.

5 ἁμαρτόντι. 5 Ἁμαρτάνω, pecco, tempora sumit ab ἁμαρτέω, 170. 15. futur. ἁμαρτήσω, aorist. prim. ἥμαρτησα, aoristus sec. ἥμαρτον: de cuius formatione 88. 15. partic. ὁ ἁμαρτὼν, τῦ ἁμαρτόντος, τῷ ἁμαρτόντι.

6 ἐπήγαγε. 6 Ἄγω, sec. aorist. ἦγον, Atticè ἤγαγον, 167. 23. compositum ἐπάγω, sec. aorist. ἐπήγαγον, ἐπήγαγες. ἐπήγαγε.

7 καταδίκης. 7 Ἡ δίκη: inde καταδίκη, supplicium, condemnatio.

8 ὑποβολῇ. * 194. 14. 8 Ὑποβάλλομαι, propono & tanquam fingo: * inde verbale ἡ ὑποβολὴ, suppositio & tanquam fictio.

9 χρησάμενος. 9 Χράομαι, futur. χρήσομαι, aorist. prim. medius ἐχρησάμην, part. χρησάμενος

10 ἐκάθισε. ε in ι propter pleonasmum, 154. 7. 10 Ab ἕω, sedeo, fit ἵζω pleonasmo literæ. ζ. Solet autem propter pleonasmum conuerti ε in ι, τέκω, τίκτω: ῥέπω, ῥίπτω: μένω, μίμνω, sic ab ἕω. fit ἵζω: inde compositum ex præpositione κατὰ

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

χῑ, quod magis receptum eſt, καθίζω, fut. καθίσω, aoriſt prim. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: fitque augmentum ante præpoſitionem: quòd compoſitum nihil addat ad ſignificationem, 141.18. Eſt autem καθίζω interdum neutrum, id eſt, ſedeo, interdum actiuum, id eſt, colloco, conſtituo, & ſedere facio: hoc loco capitur actiuè. [11] Κείνω, iudico, fut. κεινῶ, præt. act. κέκεικα, paſſ. κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται: * verbale ὁ κειτὴς, iudex. [12] Ἁμαρτάνω, fut. ἁμαρτήσω ab ἁμαρτέω præt. act. ἡμάρτηκα, paſſ. ἡμάρτημαι: * verbale nomen τὸ ἁμάρτημα, τῦ ἁμαρτήματος, [13] * Ponitur cum infinit. nempe μέμφεσθαι. [14] Φέρω, * ſecund. aoriſt. ἤνεγκον ab ἐνέγκω, partic. ὁ ἐνέγκων, τῦ ἐνεγκόντος, τὸν ἐνεγκόντα: compoſitum ἐξενεγκὼν ab ἐκφέρω: deinde προεξενεγκὼν, à προεκφέρω, id eſt priùs effero & pronuntio. [15] Ἡ χείσις, τῆς χείσεως, verbale à χείνω. [16] Ἐλέγχω, futur. ἐλέγξω, aoriſt prim. ἔλεγξα, participium ἐλέγξας: compoſitum ἐξελέγξας ab ἐξελέγχω.

11 κειτὴς
* 126.11.12. ἁμαρτήματος. * 126.3.
13 ὥστε. * 231.15.
14 προεξενεγκόντα.
* 117.14.15 χείσιν.
16 ἐξελέγξαντα.

[1] Comitatur autem humiles atque [2] abiectos animos [3] oculus [4] triſtis & in terrã [5] innuẽs, [6] habitus [7] neglect⁹, coma [8] ſqualida, [9] veſtis [10] ſordida, ita vt quæ faciunt lugẽtes [11] ſecundũ [12] ſtudiũ, ea ex [13] ſpontaneo in nobis appareant.

[1] Ἕπεται δὲ τῷ ταπεινῷ καὶ [2] καταβεβλημένῳ φρονήματι [3] ὄμμα [4] τυγχὸν καὶ εἰς γῆν [5] συνενευκὸς, [6] χῆμα [7] ἠμελημένον, κόμη [8] αὐχμηρὰ, [9] ἑαθὴς [10] ῥυπῶσα ὥστε ἀποιᾶσιν οἱ πενθοῦντες [11] κατ' [12] ὀπτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τῦ [13] αὐτομάτου ἡμῖν ὀπιφαίνεσθαι.

Et conſentaneus quidem fuerit ſummiſſis atque abiectis animis triſtis oculus atq; deorſũ vergens, habitus neglectus, ſqualida coma, veſtis ſordida, adeò quæ lugẽtes conſultò meditatóque faciunt, ea ſuapte animi ſponte in nobis, & veluti habitu temerario, extitiſſe videri debent.

ἜΠΟΜΑΙ, ſequor, comes ſum: datiuo iungitur. [2] Βάλλω, fut. βαλῶ, præt. act. βέληκα, 183 9. paſſ. βέβλημαι, part. βεβλημένος: compoſitum καταβεβλημένος, abiectus, à καταβάλλω, deiicio, demitto. [3] Ὄπωμαι, præt. paſſ. ὦμμαι: * verbale τὸ ὄμμα. [4] Multa nomina fiunt ab aoriſto ſecundo, eiúſque ſeruãt penultimã, & characteriſticon: πείθω, ἔπιθον, πιθανός. ſic à τύχω, fut. τύξω, aoriſt. ſecundus ἔτυγον, nomen τυχανὸς, ſed per ſyncopen dicitur τυγὸς, triſtis. [5] Νεύω, νεύσω, νένευκα, part. ὁ νενευκὼς, neutrum τὸ νενευκὸς: compoſitum συννενευκὸς à συννεύω. [6] Ἔχω quædam tempora ſumit à σχέω, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχημαι: * verbale τὸ σχῆμα. [7] Ἀμελέω, fut. ἀμελήσω, præt. act. ἠμέληκα, paſſ. ἠμέλημαι, partic. ἠμελημένος. [8] Αὐχμὴ, ſqualor: inde adiectiuum αὐχμηρός. [9] Ἕννυω, induo: fut. ἕσω, præt. act. ἔσχα, paſſ. ἔσμαι, ἔσαι, ἕσται: vnde ἑστὸς * verbale vt autem ab ἀργὸς fit ἀργὴς, ἀργῆτος, & à γυμνὸς, γυμνὴς, γυμνῆτος: ſic ab ἑστὸς fieret ἑστὴς, ἑστῆτος, ſed tenuis τ migrat in aſpiratam θ, quod penſatur prima ſyllaba, vbi vertitur ἑ aſpiratum in ἑ tenue dicimúſque ἡ ἑαθὴς, τῆς ἑαθῆτος, veſtis. [10] Participium fœmininum à ῥυπάω, vt βοάω, βοῶσα. [11] Secundum ſtudium, id eſt, ſtudiò, conſultò. [12] Ἡ ὀπτήδευσις * verbale ab ὀπτηδεύω. [13] Obſoletum eſt verbum μάω, id eſt, promptus ſum, vnde μεμαὼς,, 107.7. finge verbum in μι, μίμημι, futur. μήσω, præt. act. μέμηκα, paſſ. μέμαμαι, μέμασαι μέμαται: * verbale ματὸς, quaſi dicas, promptus: inde αὐτόματος, vltroneus, ſpontaneus, ſuapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura aſcitus: ἐκ τῦ αὐτομάτου fiunt, quæ ſua ſponte eueniunt, quaſi per ſe, nulla extrinſecus aduocata cauſa.

1 ἕπεται. 2 καταβεβλημένῳ.
3 ὄμμα. * 126.3.
4 τυγὸν.
Verbalia ab aor ſec.
5 συνενευκὸς.
6 χῆμα. * 126.6.
7 ἠμελημένον.
8 αὐχμηρά. 9 ἑσθὴς
* 126.11.
Ab ὸς, ῦ fit ὴς, ῆτος.
10 ῥυπῶσα.
11 κατ' ὀπτήδευσιν
12 ὀπτήδευσιν.
* 126.6.
13 αὐτομάτου.
* 126.11.

[1] Tunica per cingulum [1] aſtricta corpori: verũtamẽ [2] cinctus neq; ſupra [3] ilia, [4] muliebre enim: neque laxus, vt [5] diffluat tunica, [6] deſidioſum enim.

Χιτῶν διὰ ζώνης [1] περισταλμένος τῷ σώματι. τὸ μήτοι [2] ζῶσμα μήτε ἄνω τῆς [3] λαγόνων. [4] γυναικῶδες γάρ. μήτε χαῦνον, ὡς- τε [5] διαῤῥεῖν τὸν χιτῶνα, [6] βλακικὸν γάρ.

Tunica cinctu appreſſa ſit corpori & aſtricta: Cinctus neque muliebrẽ in modum ilia exuperet, neque prelaxus fluxam tunicã efficiat.

ΣΤΕΛΛΩ, στελῶ, ἔσταλκα, ἔσταλμαι, partic, ἐσταλμένος: compoſitum περιστελλω μένος. à περιστέλλω, ſuccingo, aſtringo, ſcribitúrque per vnicum σ. [2] Ζωννύω, cin-

1 περισταλμένος,
2 ζῶσμα.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

3 λαγόνων. 4 γυναικώδες. * 292.42. 5 δλαρρεῖν. 6 βλακικόν.

go: fut. ζώσω, præt.act. ἔζωκα. pass. ἔζωσμαι: verbale τὸ ζῶσμα. [3] Ὁ λαγών, τοῦ λαγόνος, id est, ilia. [4] Ἡ γύναιξ, τῆς γυναικός: * inde ὁ καὶ ἡ γυναικώδης, hic & hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες. [5] Ῥέω, infinit. ῥέϝν, crasis ῥεῖν: compositum δλαρρεῖν à δλαρρέω per geminum ῥῥ, 208.33. [6] Ὁ βλαξ, τοῦ βλακός, mollis: vnde ὁ βλακικός, mollis & piger, & qui torpore desidet: pro quo posuimus nomen, desidiosum, vt numero Græcorum responderemus.

Incessus esto nec segnis, ne animũ dissolutũ declaret: nec rursus vehemens insolentérq; incitatus, ne cõsternatos impetus animi significet.

Καὶ τὸ [1] βάδισμα μήτε νωθρὸν, ὡς [2] ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς [3] κατηγορεῖν μηδ' αὖ σφοδρὸν καὶ [4] σεσοβημένον, ὡς [5] ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ἐπιφαίνειν.

Et [1] incessus neque segnis, vt [2] dissolutionem animi [3] declaret: neque rursus vehemẽs & [4] incitatus, vt [5] consternatos ipsius impetus significet.

1 Βάδισμα. * 126.3 2 ἔκλυσιν. * 126.6 3 κατηγορεῖν. * 300.10. 4 σεσοβημένον 5 ἐμπλήκτους. * 126. 11. & 303. 29 Ne pro vt.

ΒΑΔΙΖΩ, futur. βαδίσω, præt.act. βεβάδικα, pass. βεβάδισμαι: * verbale τὸ βάδισμα. [2] Λύω, fut. λύσω, præt.act. λέλυκα, pass. λέλυμαι, λέλυσαι: * verbale ἡ λύσις: compositum ἔκλυσις ab ἐκλύω. [3] Ab ἀγορὰ fit verbum κατηγορέω * mutatione α in η: infinit. κατηγορέϝν, crasis κατηγορεῖν, quod verbum non solum significat accusare, sed etiam demonstrare, declarare, vt arguo apud Latinos, *De generes animos timor arguit*, id est, demonstrat, ostendit. [4] Σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα σεσόβημαι, part. σεσοβημένος, turbulentus & concitatus, à verbo σοβέομαι, turbulẽter ingredior, & obuium quenque submoueo, & protrudo. [5] Πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγμαι, πέπληξαι, πεπλήχθαι: * verbale ὁ πλήκτος, & cum ἐν præpositione ἔμπληκτος. Cæterùm in hac epistolæ parte geminum est ὡς, ideſt, vt: & tamen BVDAEVS vtroque loco posuit, ne: propterea quod in huiusmodi orationibus, idem efficere solet negatio quod & affirmatio.

Vnum modò sit vestitus propositũ, operimẽtũ vt existat, ab æstus frigoríq; iniuria corpus asserere aptum & idoneum.

Σκοπὸς ἐσθῆτος εἷς, κάλυμμα εἶναι [2] σαρκὸς, θέρους καὶ χειμῶνα καὶ θέρος [3] αὔταρκες.

Scopus vestis vnus. [1] operimentum esse [2] carnis, contra hyemem & æstatem [3] sufficiens.

1 κάλυμμα. 2 σαρκός. 3 αὔταρκες.

ΚΑΛΥΠΤΩ, Καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμμαι: vnde verba τὸ κάλυμμα. [2] Ἡ σάρξ, τῆς σαρκὸς, caro, carnis. [3] Ἀρκέω, sufficio, αὐτὸς, ipse: hinc ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis adminiculis nõ indigens, sed sua ipsius sorte contentus: neutrum τὸ αὔταρκες accentu in antepenultima, vt dictum de vocatiuo ὦ Δημόσθενες à nominatiuo ὁ Δημοσθένης, 223.3.

Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificiorum deliciæ prætenues ac mollículæ. Etenim in veste pigmẽtorũ lautitias consectari, perinde est atque si muliebrẽ comptũ nobis accommodemus, quẽ magno illæ studio sibi aptare solẽt,

Μήτε δὲ [1] ἐν χρώμασι τὸ [2] ἀνθηρὸν [3] διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ [4] κατασκευῇ τὸ [5] λεπτὸν καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐσθῆτι εὐχροίας θηρᾶσθαι [6] ἴσον ἐστὶ [7] γυναικείῳ [8] καλλωπισμῷ, ὃν ἐκεῖναι ἐπιτηδεύουσιν, [9] ἀλλοτρίῳ [10] ἄνθει παρειὰς καὶ [11] τρίχας ἑαυτῶν καταβάπτουσαι.

Neque verò [1] in colore [2] amœnitas [3] exquiratur, neq; in [4] structura [5] tenue & molle. Nam in veste nitidos colores circũspicere, [6] æquale est [7] muliebri [8] ornamento, quod illæ affectant [9] extraneo [10] flore malas & [11] crines suos ipsarũ tingentes.

accersitis lenocinis crines malásque inficientes.

1 χρώμασι. * 126.3 *Ratio inuestigandi thematis è quo nomen verbale ductum fuerit.*

ΧΡΟΩ, vel χρόω obsoletum verbum: fut. χρώσω, præt.act. κέχρωκα, pass. κέχρωμαι: * verbale τὸ χρῶμα, color, τοῦ χρώματος, τῷ χρώματι. Vt autem thema reperiamus tametsi obsoletum, præstat sursum ascendere hoc pacto χρώματι datiuus est, genitiuus autem χρώματος, nominat. τὸ χρῶμα: neutra verò in μα

sunt

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ſunt nomina verbalia, quæ deducũtur à prima perſona præt. paſs. ablato incremento, & conuerſo μαι in μα: fit igitur χρωμα à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo præterito κέχρωκα: erit ergo futur. χρώσω: præſens nec tertiæ poteſt eſſe coniugat. nec quartæ: *illic enim præt. paſs. aſſumit σ ante μαι, vt à πείθω, πείσω, πέπεισμαι: à φράζω, φράσω, πέφρασμαι: qua lege diceretur τὸ χρῶσμα à præterito κέχρωσμαι. erit igitur præſens ſextæ coniug. χρώω: nam in hac coniugatione non omnia ſumunt σ ante μαι: aut erit præſens χρόω, & per craſim χρῶ in tertia circunflexorum. In coniugationibus autem circunflexorum, quando penultima præteriti act. eſt longa, nõ aſſumitur σ, vt ſcripſimus in Inſtitutionibus, 89. 14. & 18. dicitúrque χρῶμα per ω, non χρῆμα per ο. præteritum igitur paſs. vnde hoc verbale proficiſcitur, eſt κέχρωμαι per ω. quod ſi ſcriberetur per ο paruum, diceremus κέχρωσμαι, & inde verbale τὸ χρῆσμα, interiecta litera σ. *63.12. & 25.

[2] Ἄνθος, flos: ἀνθηρός, floridus, iocundus, amœnus: τὸ ἀνθηρόν, amœnum, ſubſtantiuè amœnitas. [3] Διώκω, perſequor, ſector, ſtudioſè affecto: paſs. δίωγμαι, imperat. δίωκε, διωκέσθω. [4] Datiuus à κατασκευὴ: ſimplex ἡ σκευή. [5] Λέπω, decortico: fut. λέψω, præt. λέλεφα, paſs. λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται: *verbale λεπτός, tenuis, minutus, quaſi decorticatus, Λεπτὸν καὶ μαλακὸν) vtrunque adiectiuum, & in genere neutro capitur hîc ſubſtantiuè. [6] Ἶσος, æqualis: interdum iota eſt breue, tum ſcribitur ἴσος accentu acuto: interdũ producitur, & ſcribimus ἶσος circunflexè: quia longa ante breuem finalem circũflectitur, vt ἑξῶτος, 221 27. [7] Ἡ γύναιξ, τῆς γυναικός: inde fit adiectiuum in εῖος, ὁ γυναικεῖος, muliebris. [8] Κάλλος, pulchritudo, ὤψ, ὠπός, facies: hinc verbum καλλωπίζω, excolo, accuratè orno: fut. καλλωπίσω, præt. act. κεκαλλώπικα, paſs. κεκαλλώπισμαι: *verbale ὁ καλλωπισμός ſecundæ declinat. [9] Ἄλλος, alius: ἀλλότριος, alienus, aſcititius. [10] Τὸ ἄνθος, τοῦ ἄνθεος, τῷ ἄνθει, craſis ἄνθει. [11] Ἡ θείξ, τῆς τειχὸς per τ, 23. 32. accuſatiuus plu. τὰς τείχας accentu in priore ſyllaba, 222. 24.

1 ἀλλάμιλω. 2 παχύτητος. 2 ἀνθηρόν. 3 διωκέσθω. 4 κατασκευῇ. 5 λεπτόν. *126.11 λεπτὸν καὶ μαλακόν. 6 ἶσον. 7 γυναικείῳ. 8 καλλωπισμῷ. *126. 3. 9 ἀλλοτρίῳ. 10 ἄνθει. 11 τείχας.

[1] Atqui & [2] craſſitudine ſic habere tunica debet, vt ne [3] indigeat ſocio [4] ad fouẽdum [5] indutum.

[1] Ἀλλὰ μὴν καὶ [2] παχύτητος ὅπως ἔχειν ὁ χιτὼν ὀφείλει, ὡς μὴ [3] δεῖσθαι κοινωνῶ [4] πρὸς τὸ θάλπειν τὸν [5] ἐνδυόμενον.

Tunica ſit eoúſque craſſa, vt alio opus non ſit integumento ad calefaciendũ corpus ea contectum.

A T Verò, enimuero, atqui. [2] Ὁ παχύς, craſſus: inde ſubſtantiuum ἡ παχύτης, τῆς παχύτητος, craſſitudo. Παχύτητος ὅπως ἔχειν) Eleganter genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cum aduerbiis: Lucianus, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας ἔσχεν. In cuiuſmodi orationibus ſubaudias ἕνεκα vel χάριν, quæ crebrò in genitiuis intelliguntur, γένους ὅπως ἔσχε, tali erat genere, id eſt, ſic ſe habebat, quod ad genus attinet: παχύτητος ὅπως ἔχειν ὀφείλει, quantum ad craſſitudinem pertinet, ſic ſe habere debet. [3] Craſis ex infinitiuo δέεσθαι, à δέομαι, indigeo. [4] Ad fouendum, vel calefaciendum: eſt infinitiuus pro gerundio, 279. 31. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι. [5] Δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι, induor: participium præſentis temporis ὁ ἐνδυόμενος, qui induitur.

1 ἀλλάμιλω. 2 παχύτητος. E' χω cum genitiuo & aduerbio. 3 δεῖσθαι. 4 πρὸς τὸ θάλπειν. 5 ἐνδυόμενον.

[1] Calciarium verò [2] vile quidem ſecundum dignitatem, [3] citra indigentiam autẽ neceſſitatem [4] implens.

[1] Τὸ πόδημα δὲ τὸ [2] εὐτελὲς μὲν κατ' [1] ἀξίαν, [3] ἀνενδεὲς δὲ [1] χρείαν [4] ἀποπλῆρον.

Calciariũ eſto pretio quidem illud vili, ſed quod vicem ſuã implere poßit.

Δ Ε' Ω, Δήσω, δέδηκα, δέδημαι: ſic ab ὑποδέω, ὑποδέδημαι *vnde verbale τὸ ὑπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco verbum ſubſtantiuum, ſit vel eſto, vt etiam anteà. [2] Τέλος, interdum impenſa & ſumptus: πολυτελὴς, ſumptuoſus: ſic εὐτελὴς, vilis, & facilè parabilis impenſæ. [3] Ἐνδεὴς, indigenter, vt ſic loquamur: & per α priuatiuum ἀνενδεὴς, citra indigentiam. [4] Πλήρης, plenus: *πλήθω, impleo, participium ὁ πλήθων, τὸ πλήθον, craſis πλήθουν: compoſitum ἀποπλήθουν, à verbo ἀποπλήθω.

1 ὑπόδημα. *126. 3. 2 εὐτελές. 3 ἀνενδεὲς. 4 ἀποπλῆρον. *302.32.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Et vt semel omnia vno verbo complectar, vt in veste comparanda, rationẽ in primis cõstare oportet vtilitatis, ita in cibo panis vsus expleuerit id quod opus est ad alimentum: aquæ potus sedauerit sitim homini integræ valetudinis: quibus accedent ea pulmenta, quæ ex leguminibus ad vsus tantùm necessarios facta, tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

Καὶ [1] ἁπαξαπλῶς, ὡς ἐν τῷ [2] ἐνδύματι [3] ἡγεῖσθαι δεῖ τὸ [4] χρῳῶδες, οὕτω καὶ ἐν [5] τροφῇ ἄρτος [6] ἐκπληρώσει τὴν χρείαν καὶ ὕδωρ θεραπεύσει τὴν δίψαν τῷ ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ [7] σπερμάτων [8] ὀψοφήματα, πρὸς τὰς [9] ἀναγκαίας χρείας τῷ [10] ἰσχνῷ [11] σώματι [12] δυνάται [13] διασώζεσθαι δεῖ

Et [1] semel in-vniuersum, vt in [2] indumẽto [3] præire cõuenit [4] vtile, sic & in [5] cibo panis [6] explebit indigentiã, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex [7] leguminibus [8] obsonia, ad [9] necessarios vsus [10] robur [11] corpori [12] possunt [13] conseruare.

1 ἁπαξαπλῶς.

A' Π Α Ξ, semel: ἁπλῶς, simpliciter, denique, & summatim: quæ duo aduerbia simul iunguntur, vt etiam dicitur ἁπαξάπας, id est, vniuersus. 2 Δύω ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδυκα, ἐνδέδυμαι: * verbale τὸ ἔνδυμα, τοῦ ἐνδύματος, τῷ ἐνδύματι. 3 Ἡγέομαι, infinit. ἡγέεσθαι, crasis ἡγεῖσθαι, id est, præire, & tanquam primas partes obtinere. 4 Χρεία, vsus: ὁ καὶ ἡ χρῳώδης, vtilis, χρῳῶδες, vtile: substantiuè capitur pro vtilitate. 5 Τρέφω, neutrio: * ἡ τροφὴ, alimentum, cibus. 6 Πλεόω, fut. πλεώσω: compositum ἐκπλεώσω. forsitan scribendum hîc ἐκπλεώσῃ, & pòst θεραπεύσῃ in subiunctiuo: nam BVDAEVS vertit, expleuerit, & sedauerit: quanquam & Latini indicatiuum quandoque sic vsurpare solent, valebis pro valeas.

7 Σπείρω, fut. σπερῶ, præt. act. ἔσπαρκα, pass. ἔσπαρμαι: * verbale τὸ σπέρμα, τοῦ σπέρματος, per ε: vt etiam τὸ τέλμα à τέλλω: τὸ τέρμα à τείρω. 8 Ὀ ψάω, ὀψήσω, ὤψηκα, ὤψημαι: compositum παρώψημαι: * verbale τὸ παρόψημα, τοῦ παροψήματος.

9 Ἡ ἀνάγκη, necessitas: ὁ ἀναγκαῖος, necessarius: vt ab ἀκμὴ, ἀκμαῖος: à βία βιαῖος, 308. 31. 10 Ἡ ἰσχὺς, τῆς ἰσχύος, τῇ ἰσχύι, 31. 25. 11 Τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι: Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrum, quòd corpus sit tanquam sepulchrum animæ. Quanuis autem non statim occurrãt vocum themata, non tamen protinus à rimando supersedebimus, præsertim vbi aliqua deducendi spes affulserit: verbi gratia, neutra quæ in μα desinunt, à præterito passiuo deducuntur, & verbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatione nomen ipsum non multum abludat: σῴω idem est quod ὑγιαίνω, sanus sum & valeo: vnde legitimè formari possit τὸ σῶμα, vt priùs χρῶμα à χρῴω: non tamen vsitatum est σῴω, sed σῴζω, quemadmodum nec χρῴω, sed χρῴζω, quæ dicta sunt per pleonasmum literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt sextæ coniugationis, aut interuentu ζ, quattæ: ἑῶ, ἑζω: δυνάω, δυνάζω, &c. sic. à χρῴω & σῴω fiunt χρῴζω & σῴζω, quæ magis vsitata sunt. nam crebrò sunt obsoleta primitiua, & recepta ex illis deducta: τίχλω versatur in vsu, non τέχω primarium. 12 Tertia persona verbi δύναμαι secundæ coniugationis in μι: est autem deponens verbum. 13 Σῴζω, fut. σῴσω, aoristus prim. ἔσωσα, med. ἐσωσάμλω, infinit. σῴσασθαι: compositum autem διασῴσασθαι à verbo διασῴζωμαι.

ἑζω & ἀζω ex ἑω & ἀω.

Derivatiua vsitata à primitiuis obsoletis

12 δύναλαι. 227. 40

13 διατῴσασθαι.

Inter epulandũ hoc cauere conuenit, ne helluantium speciem præbeamus, sed & constantiã & mansuetudinem vbique retineamus, atque in percipiendis voluptatibus æquabilem cõtinentiam, ne tum quidẽ porrò ita animis esse feriatis nos oportet, vt cõmentatione rerũ diuinarum vacemus: quippe qui alimentorũ naturã, corporísque

Ἐδέειν δὲ μὴ [1] λυστῴδη [2] γαστριμαργίαν [3] ἐνμφαίνοντα, ἀλλὰ παντα χοῦ τὸ [4] εὐσταθὲς καὶ πρᾷον καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς ἀγαπῶντα, μήτε τότε τὸν νοῦν ἀργὸν ἐν τῇ θείου ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὖ τῶν [5] βρωμάτων τῷ [6] φύσιν, καὶ τῷ τοῦ ὑποδεχομένου σώματος

Edere autem nõ [1] rabidã [2] gulositatẽ [3] ostẽdentẽ, sed vbiq; [4] constãs & mãsuetũ & circa voluptates cõtinẽs seruãtẽ. neq; tũc mẽtẽ otiosam in Deo cogitatione habẽtẽ, sed ipsã [5] alimẽtorũ [6] naturã, & susciptiẽtis corpo

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ris structurã, occasionẽ facere[7] glorificationis quomodo varia[8] genera[9] ciborũ[10] proprietati corporũ congruẽtia, ab omnia[11] moderante[12] excogitata sunt.

κατασκευλὼ, ἀφορμλὼ ποιεῖσθαι[7] δοξολογίας, τῶς ποικίλα[8] εἴδι[9] τροφῶν τῇ[10] ἰδιότητι τῶς σωμάτων ἁρμόζοντα, τῶς τῷ πάντα[11] οἰκονομοῦντος[12] ὑπενόηται.

qualitati accommodata, ab eo sint inuenta, qui omnia aliti opificium argumentũ habeamus diuinas laudes exordiendi, vtique cùm in mẽtem nobis venit quomodo varia cibi genera corporũ moderatur & regit.

ΛΥ''ΣΣΑ, rabies:* ὀχὴ ἡ λυσσώδης, rabidus, τῦ χὴ τῆς λυσσώδεος, τὸν χὴ τλὼ λυσσώδεα, crasis λυσσώδη. [2] Γαστὴς, venter, μάργος, edax: γαστριμαργία, gulositas. [3] φαίνω, ἐμφαίνω, part. ἐμφαίνων [4] Ι''στημι, tertia persona præt. pass. est ἕστασι: * verbale στατός, à quo ὀχὴ ἡ εὐσταθὴς, τὸ εὐσταθές: migrat autem τ in θ, vt etiam fit in ἑαθὴς, 313. 53. ἑαθής. [5] Βρώσκω tempora sumit à βρώω: βρώσω: βέβρωκα, βέβρωμαι: * verbale τὸ βρῶμα, τῦ βρώματος. [6] Η' φύσις, τῆς φύσεος: * verbale à φύω. [7] Δόξα, gloria, λόγος, sermo: inde δοξολογία, laus: & verbum δοξολογέω, glorifico. [8] Τὸ εἶδος, τῦ εἴδεος, τὰ εἴδεα, crasis εἴδη. [9] Τροφὴ, genitiuus plur. τῶν τροφῶν. [10] Η' ἰδιότης, τῆς ἰδιότητος, τῇ ἰδιότητι, ab ἴδιος. [11] Οἶκος, domus, familia, νόμος, lex: hinc οἰκόνομος, qui rebus domesticis tanquam lex est, toti familiæ gubernãdæ præfectus:* & verbum οἰκονομέω, guberno, dispenso: part. ὁ οἰκονομέων, τῦ οἰκονομέοντος, crasis οἰκονομοῦντος, vt ποιέοντος ποιῦντος, à ποιέω. [12] Νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημαι, νενόησαι, νενόηται: compositum ἐπινενόηται, ab ἐπινοέω.

1 λυσσώδη. * 293. 24. 2 γαστριμαργίαν 3 ἐμφαίνονται. 4 ἑστασθές. * 126. 11 5 βρωμαίων. * 126. 3. 6. Φύσιν. * 301. 4. 7. δοξολογίας 8 εἴδη. 9 τροφῶν. 10 ἰδιότηλι. 11 οἰκονομῦντος. * 90. 49. & 46 12 ἐπινενόηται.

Orationes ante cibũ [1] dignè [2] fiant Dei [3] donis, [4] quæque nũc dat, & quæ in [5] posterum [6] reposuit. Orationes post cibũ, [7] gratiarũ-actionẽ [8] datorũ habentes, & [9] flagitationẽ [10] promissorũ.

Εὐχαὶ τοὶ τροφῆς [1] ἀξίως [2] γενέσθωσαν τῶν τῦθεῦ [3] παροχῶν, [4] ὧντε νυῦν δίδωσι, χὰ ὧν τοὶς τὸ [5] μέλλων [6] ἐταμεύσατο. εὐχαὶ μεθὰ τροφλὼ, [7] εὐχαριστίαν τῶν [8] δεδομλύων ἔχουσαι, χὰ [9] αἴτησιν τῶν [10] ἐπιγελμλύων.

Porrò autem orationes antequam cibũ sumimus, pro dignitate diuinarum benignitatum ineundæ sunt, cùm earũ quæ in præsenti nobis diuinitus conferuntur, tum verò eagratiarum actionem pollicitus est. rum quæ in posterum eisdem reconditæ sunt. Iam à corporum curatione rursus orationes exequantur, iam acceptorum ergò, atque eò amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis

Α''ΞΙΟΣ, dignus,* genitiuo iungitur: sic & aduerbium, ἀξίως τῶν παροχῶν: quemadmodum ad Romanos cap. vlt. ἵνα αὐτλὼ προσδέξησθε ἐν κυρίῳ, ἀξίως τῶν ἁγίων, vt eam suscipiatis in Domino, dignè sanctis, id est, ita vt sanctos decet. ad eundem modum Latini: *Viuere naturæ si conuenienter oportet* [2] Γίνομαι, secund. aorist. med. ἐγενόμλω, 184. 3. Imperat. γεῦ, γενέσθω, plur. γενέσθωσαν. [3] Ε''χω, παρέχω, præbeo: ἡ παροχὴ, quicquid largimur & conferimus: vertitur ε in ο, vt dictum * priùs in πρέπω, τρόπος: genitiuus plur.: τῶν παρωχῶν. [4] Ω''ν relatiuum est antecedentis παροχῶν. Græci verò relatiuum ponunt in eodem casu cum antecedente, ἀξίως τῶν παροχῶν, ὧν δίδωσι, pro ἃς δίδωσι. 231. 17. [5] Futurum. siue venturum: est participium neutri generis præsentis temporis, à verbo μέλλω vnde Græcis futurũ tempus dicitur μέλλων. [6] Ταμεύω. fut. ταμεύσω aorist. prim. act. ἐταμέυσα, med. ἐταμευσάμλω, ἐταμεύσω, ἐταμεύσατο, id est, condidit & seposuit. [7] Χάρις, gratia, beneficicium: * χαρίζομαι, gratiam confero. finge vocem actiuam, χαρίζω, χαρίσω, κεχάρικα, κεχάρισμαι, κεχάρισαι, κεχάρισται:* verbale χαριστὸς: & addita particula εὐ fit εὐχάριστος: vnde εὐχαριστέω, gratias ago, & nomen εὐχαριστία, gratiarum actio. [8] Δίδωμι, præt. pass. δέδομαι, 100. 29. & 108. 22. vnde part. ὁ δεδομένος ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον. [9] Αἰτέω, αἰτήσω, ἤλκα, ἤλμαι, ἤλσαι: verbale ἡ αἴλησις, τῆσαὶ τήσεως, λὼ αἴτησιν. [10] Α'γγέλλω, fut. ἀγγελῶ, præt. act. ἤγγελμαι, pas. ἤγγελμαι, part. ἠγγελμένος: compositum ἐπαγγελμένος ab ἐπαγγέλλω.

1 ἀξίως. * 228. 21. 2 γενέσθωσαν. 3 παροχῶν. * 280. 46. 4 ὧνλε. 5 μέλλων. μέλλων. 6 ἐταμεύσατο. 7 εὐχαριστίαν * 90. 44. * 126. 11. 8 δεδομένων. 9 αἴτησιν. * 126. 6. 10 ἐπιγελμένων.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Denique cibi sumẽdi hora sit vnica & cõstituta, eadémque semper per ambitũ reuertẽs, vix hæc vt curando corpori destinata, vna sit quatuor & viginti, quã temporis intercapedinem complectitur quidem certè, qui

Ὡ'ρα μία σοφῆς [1] ἀποτεταγμένη, ἡ αὐτὴ κ[τ'] [2] περίοδον [3] ἀπαντῶσα, ὡς ἐν τ[ῇ] [4] εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν [5] ἡμερονυκτίῳ, μόλις εἶναι ταύτῃ [6] περισαναλισκομένῃ τῷ σώματι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐν τῇ κ[τ'] νῷν ἐργασίᾳ [7] ἀπασχολεῖσθ[αι] [8] ἀσκητήν.

Hora vna cibi [1] cõstituta, eadẽ p [2] ambitũ [3] reuertẽs, ita vt ex [4] viginti quatuor horis [5] diei-&-noctis vix sit hæc [6] insumpta corpori: at reliquas in circa mẽtẽ opatione [7] occupetur [8] exercitator.

diei noctísque vicissitudo. reliquas autem horas mens commentando occupata sit hominis menti exercendæ in solitudine se addixerit.

1 ἀποτεταγμένη. 2 περίοδον. 3 ἀπαντῶσα. 4 εἰκοσιτεσσάρων. 5 ἡμερονυκτίῳ. 6 περισαναλισκομένῃ. 7 ἀπασχολεῖσθ[αι]. 8 ἀσκητήν. *126.11

ΤΑΣΣΩ, τάξω, τέταχα, τέταγμαι, part. τεταγμένος: compositum ἀποτεταγμένος, ab ἀποτάσσω. [2] Ab ὁδὸς multa fiunt, περίοδος, κάθοδος, ἔφοδος, μέθοδος & ita in cæteris præpositionibus. [3] Ἀντάω, part. ὁ ἀντάων, ἡ ἀντάουσα, crasis ἀντῶσα: compositum ἀπαντῶσα, ab ἀπαντάω. [4] De numeralibus, 12 0. 20. & 25. [5] Ἡμέρα, dies, ἡ νύξ, τῆς νυκτός, nox: inde τὸ ἡμερονύκτιον, tempus complectens diem & noctem. [6] Ἀλίσκω, ἀναλίσκω, περισαναλίσκω, περισαναλισκόμαι, part. περισαναλισκόμενος. [7] Σχολὴ, inde verbum ἀσχολέω, ἀσχολέομαι: compositum ἀπασχολέομαι, infinit. ἀπασχολέεσθ[αι], & per crasim ἀπασχολεῖσθ[αι], vt ποιεῖσθ[αι]. [8] Ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι, ἤσκησαι, ἤσκηται: verbale ὁ ἀσκητής.

Somnî leues sunto, eiúsq; modi qui excuti facilè possint, ex naturæ vtique præscripto, ad victusq; rationem appositi. id verò interim accurandum studióque assequendum est, vt commentandis rebus arduis ipsi pascantur somni.

Τοὶ [1] μὲν γὰρ ὕπνοι δὲ κοῦφοι κ[αὶ] [1] εὐαπαλλάκτοι, [2] φυσικῶς ἀκολουθοῦντες τῷ [3] συμμέτρῳ τῆς [4] διαίτης, κατ' ὀπτήδευσιν δὲ τὰς περὶ τῶν μεγάλων μεριμνῶν [5] διακοπόμενοι.

Sõni verò leues & [1] facilè discedẽtes, [2] naturaliter sequẽtes [3] proportionem [4] diætæ, secundum studiũ autem de magnis curis [5] interrupti.

1 εὐαπάλακτος. 2 φυσικῶς. *116.13. 3 συμμέτρῳ. 4 διαίτης. 5 διακοπόμενος.

ΑΛΛΑΤΤΩ, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλλαγμαι, ἤλλαξαι, ἤλλακται: verbale ἀλλακτός: compositum ἀπάλλακτος, ab ἀπαλλάττομαι: deinde cum ω dicitur εὐαπάλακτος, id est, qui facilè discedit. [2] Ἡ φύσις, natura: φυσικὸς, naturalis: vnde aduerbium φυσικῶς * à genitiuo plur. verso ν in σ. [3] Μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neutrum σύμμετρον substantiuè, id est, συμμετρία, proportio. [4] Ἡ δίαιτα, τῆς διαίτης. [5] Κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, participium, διακοπόμενος, qui interrumpitur. Exemplar Aldinum habet διαβοσκόμενοι à βόσκω, quod secutus est BVDAEVS, ipsi, inquiens, pascantur somni.

Nã altiore correptũ esse sopore, sicq; esse veterno dissoluta hominis contemplatoris membra, vt interim pateat aditus visis absurdis obrepentibus, id certè instar est quotidianæ mortis.

Τὸ γὰρ [1] βαθεῖ [2] κάρῳ [3] κατακρατεῖσθαι, λυομένων αὐτῷ τῶν [4] μελῶν, ὥστε χαλεπῶς [5] ἀτόποις [6] φαντασίαις παρέχειν, ἐν [7] καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς [8] οὕτω καθεύδοντας.

Nam [1] profundo [2] sopore [3] detineri, solutis ipsius [4] membris, ita vt otiũ [5] absurdis [6] visis præbeat, in [7] quotidiana morte facit [8] sic dormientes.

1 βαθεῖ. 2 κάρῳ. 3 κατακρατεῖσθαι. 4 μελῶν. 5 ἀτόποις. 6 φαντασίαις. 7 καθημερινῷ.

Ὁ βαθὺς, τοῦ βαθέος, τῷ βαθέι, crasis βαθεῖ: de cuiusmodi nominum cõtractione, 132 11. [2] Κάρος, somnolentia, grauis sopor. [3] Κρατέω, κρατέομαι, infinit. κρατέεσθαι, crasis κρατεῖσθαι: compositum κατακρατεῖσθαι. [4] Τὸ μέλος, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, crasis μελῶν. [5] Τόπος, hinc ἄτοπος, absurdus. [6] Vide 295. 5. in Φαντασίαις. [7] Ἡ μέρα, dies: καθ' ἡμέραν, quasi dicas, per diem, vt καθ' ἑκάστην ἡμέραν, per vnumquemque diem, per singulos dies: & quia dictum est καθ' ἡμέραν per apo-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

apostrophum etiam tãquam vnica dictio composita scribitur καθημέραν, id est, quotidie: vnde adiect. καθημερεινὸς, quotidianus, vt μεθημερινὸς, diutnus, 294. 51. in μεθημερινάς. [8] Οὕπως & οὔτω, idem,* sed hoc ante cõson. illud ante vocalem, οὕτως ἐποίησε.

8 οὕτω καθεύδοντας * 292. 6.

5 Sed quod aliis diluculum est, hoc cultoribus [1] pietatis [2] media nox, maximè otium animæ [3] nocturna quiete largiẽte, neque oculis, neque [4] auribus [5] noxios auditus aut aspectus in cor admittentibus, sed solum apud seipsam mẽre cum Deo [6] præsente, & [7] corrigente quidem seipsam [8] memoria [9] peccatorũ: fines verò sibi ipsi [10] statuente ad [11] declinationem mali, & à Deo [12] auxilium ad [13] perfectionem [14] studiorum [15] implorante.

Ἀλλ' ὅσῳ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος βαθύ, τοσῷτῳ τοῖς ἀσκηταῖς τῆς [1] εὐσεβείας τὸ [2] μεσονύκτιον, μάλιστα σχόλιον τῇ ψυχῇ τῆς [3] νυκτερεινῆς ἡσυχίας χαιζομένης, ὅτε ὀφθαλμὸς, οὔτε [4] ὦτων [5] βλαβερὰς ἀκοὰς ἢ θέας ὄτι καρδίαν ἐπεμπόντων, ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὸν τῷ νῷ τῷ θεῷ [6] συνόντος, καὶ [7] διορθουμένου μὲν ἑαυτὸν τῇ [8] μνήμῃ τῶν [9] ἡμαρτημένων ὅρους δὲ ἑαυτῷ [10] τιθέντος πρὸς τὴν [11] ἔκκλισιν τοῦ κακοῦ, καὶ τὴν παρὰ θεοῦ [12] συνεργίαν τὴν [13] τελείωσιν τῶν [14] σπουδαζομένων [15] ὑπὸ ζητουμένου.

diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad quæ magno studio incitata est.

ΣΕΒΩ, colo, veneror, σέβος, reuerentia & adoratio: inde adiectiuum ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς: à quo substantiuum ἡ εὐσέβεια, τῆς εὐσεβείας: contrarium ἀσεβὴς, ἀσέβεια: [2] Μέσος, medius, ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox, noctis: vnde μεσονύκτιον, media nox, nox intempesta. [3] Ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς: à quo νυκτερὸς: vnde ὁ νυκτερεινὸς, ἡ νυκτερεινὴ, τῆς νυκτερεινῆς: quomodo autem adiectiuorũ fœminea se habeant & neutrum, scriptum, 118. 6. [4] Τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, vt φῶς, φωτὸς, 30. 18. [5] Τὸ βλάβος, vel ἡ βλάβη, nocumentum: inde fit ὁ βλαβερὸς, nociuus, vt à φόβος, φοβερός. [6] Εἰμὶ. sum: partic. ὢν ὄντος, 158. 6. compositum σιωὼν, σιωόντος, à verbo σύνειμι. [7] * Ab ὀρθὸς fit verbum ὀρθόω:: compositum διόρθόω, διορθόομαι, crasis, διορθοῦμαι, partic. διορθούμενος. [8] Μνάομαι, reminiscor: finge vocem actiuam, μνάω, vel μνέω, fut. μνήσω: vnde ἡ μνήμη, vt ἡ γνώμη à futuro γνώσω, & ἡ ῥώμη à futuro ῥώσω, à ῥώννυμι: dativus τῇ μνήμῃ. [9] Ἁμαρτάνω, peccò tẽpora sumit ab ἁμαρτέω, fut. ἁμαρτήσω, pret. act. ἡμάρτηκα, pass. ἡμάρτημαι, part. ἡμαρτημένος, plurale neutrum τὰ ἡμαρτημένα, hoc est, peccata, quæ peccando admissa sunt, vt τὰ σεσωφρονημένα, quæ temperanter acta sunt. [10] Τίθημι, participium ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος, 96. 8. [11] Κλίνω, fut. κλινῶ, præt. act. κέκλικα, pass. κέκλιμαι, κέκλισαι: * vnde ἡ κλίσις, τῆς κλίσεως, τὴν κλίσιν: compositum ἐκκλίνω: inde ἔκκλισις. [12] Ἔργον, opus: συνεργὸς, adiutor, auxiliator, & collega in opere: ἡ συνεργεία, auxilium. [13] A τέλος fit ὁ τελὸς, perfectus: * inde verbum τελόω perficio, : τελώσω, τετελείωκα, τετελείωμαι, τετελείωσαι: verbale ἡ τελείωσις, τῆς τελώσεως, τὴν τελείωσιν, id est, perfectionẽ. [14] Τὰ σπουδάζομενα, quæ nobis curæ sunt, & in quæ magno studio incũbimus, à σπουδάζω. pro eo quod est, studioscè expeto. [15] Ζητέω, part. ὁ ζητέων, τοῦ ζητέοντος, crasis ζητοῦντος, compositum ὑπόζητος, à verbo ὑπόζητέω.

1 εὐσεβείας. 2 μεσονύκτιον. 3 νυκτερεινῆς. 4 ὦτων. 5 βλαβερὰς. 6 συνόντος. 7 διορθουμένου. * 302. 32. 8 μνήμῃ. 9 ἡμαρτημένων. 10 τιθέντος. 11 ἔκκλισιν. * 126. 6. 12 συνεργίαν. 13 τελείωσιν. * 302. 32. 14 σπουδαζομένων. 15 ὑπόζητοῦντος.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

HÆC habuit quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrẽ, id potiſſimum ſpectans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diutiùs, quàm par eſſet, in primis linguæ rudimentis hæreret, ſed vno in opuſculo totum iſtarum minutiarum tędium deuoraret, grauioribus deinde diſciplinis & authorũ mancipanda lectionibus. Cùm enim futurum ſperarem, vt hoc ſtudium apud plurimos minore grauaretur inuidia, ſi compendio temporis mediocrẽ cognitionem attuliſſe videretur, nõ committendum putaui, vt in hac parte ſtudioſis adoleſcentibus deeſſem. Quod etiam eò feci libentiùs, eóque magis conãdum eſſe duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum ſit angulus ſine Grȩcarum literarum fautoribus: ſed apud quoſuis hominum ordines, nõ pauci pro ſua quiſque vice, rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouehant & exornẽt. quidam doctiſſimis ingenij ſui monumentis, alij extruẽdis Gymnaſiis, alij alendis linguarum profeſſoribus, nunquã intermorituram ſibi gloriam pepererũt. Quorum inſignem vnum, nullíque ſecundum noſtra hæc tulit ætas, IOANNEM TARTESIVM, quem felix & ſemper doctis fæcunda viris, in hac luce gaudens contemplatur Lutetia, omnium literarũ Mecœnatem, Præſidem collegij Lexouiẽſis. Is igitur vir linguarum patrocinium ita ſuſcipit, vt vnus verè ſit inſtar totius Galliæ: nuſquam diſcipulorum numerus maior, nuſquam tanta profeſſorum cohors, omnium Muſarum dotibus inſtructiſſima. Quem enim ille non vltrò aſciſcit, paſcit, & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Eſt vbi Latinè diſcas commodiùs, illic Græcè fortaſſe meliùs, ibi cõtrà Hebraicè: verùm hoc Lexouienſe collegium bonorum omnium eſt mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet multos: quin & Chaldæos atque Arabicos propediem dabit, ſi modò párere liceat, quod diu parturiuit: adeò gladiatorio quodã animo Præſes ille in hanc laudem incumbit, quaſi in fatis eſſet, vt vnus linguarum ſtudiis promouendis præeſſet, dignus profectò qui Regum gazas, & opulentiſſimos theſauros poſſideat, tam excelſa & benefica natus voluntate, vt ſeipſum literarum ſaluti deuouiſſe videatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, vt hunc virum colant & venerentur, pro meritis in cælum laudibus vehant, nomen celebrent, eíque ſucceſſus proſperos, & multorum ſeculorum annos precentur. Nã viuente TARTESIO, ſemper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.

PETRI

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

PETRI ANTESI-
GNANI RAPISTAGNENSIS,
DE THEMATIS VERBORVM & participiorum inueſtigandi ratione libellus.

PRIMVM laborem in hoc velim impendat thematis inueſtigator, vt conſpecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clauſulæ interpretatione certò diſcernere queat verbúmne id, ſiue participium, an alterius ſit partis orationis. Deinde ſi illius quod verbum aut participium eſſe cõſtiterit, thema velit inquirere, ex ipſius tum terminatione, tum characteriſtica, tum etiam augmento (ſi fortè aliquod habuerit) perpendat, cum præſentíne, an cum futuro priori actiuo, an verò cum perfecto eiuſdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè ſunt ſpectanda) cognationẽ habeat, reliquis denique conſideratis accidẽtibus, facilè ſtatuet ad quot & quas coniugationes illud verbum referri poſſit. iam ergo eius terminationẽ in ω aut ομαι mutet: deinceps augmento, ſi quod adſit, ſyllabico quidem detracto, in temporali verò mutatis η, ῃ, ω, ῳ, ᾳ, ηυ, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipſæ conflari potuerunt, perquirat in lexico themata quæ & idem habent cum huiuſmodi voce, quæ iam eſt omni augmẽto deſtituta, principiũ, & vel eandem characteriſticam, vel earum aliquam quas recipit præſens earum coniugationũ, quas hæc propoſiti vocabuli characteriſtica indicauerit: vt ψ & φ, quæ ſemper verbum primæ coniugationis eſſe oſtendũt: ξ & χ ſecũdæ vel quartæ: σ & κ tertiæ, vel quartæ, vel ſextæ, atque interdum quintæ, præcipuè ſi iungantur cum aliqua immutabilium λ, μ, ν, ϱ: ſic γ ſecundæ & quartæ, δ verò tertię & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cum ea characteriſtica, è qua deduci poſſit propoſitum vocabulum, illud ſeligendum eſt, quod ſententiæ & loco maximè videbitur quadrare. At ſi ne vnum quidem hac ratione inueniatur, aut eius quod fuerit inuẽtum ſignificatio ſenſui nullo modo queat conuenire, tum ſpectanda erit penultima, hoc eſt, ea vocalis, quæ ponitur ante characteriſticam, quæ tamen in iis ſextæ coniugationis temporibus, quæ cum præſenti cognationem habẽt, ab ipſa characteriſtica non differt: ac pro illa reponendæ ſunt identidem eæ vocales & diphthongi è quibus ipſa potuit cõſurgere. Si verò nec hoc pacto thema propriũ inueniatur, illud aut in lexico illo (vt ſæpe fit) deſiderari, aut dialectis poëticáve licentia inuerſum eſſe, aut circunflexum, aut è verbis in μι, aut denique anomalum cenſendum eſt. quę omnia quomodo etiam ſint excutiẽda, ſingulatim poſteà diſſeremus. Neque verò hîc nuda tantùm præ-

Quid in rimando themate ſit ſpectandum.

Cognatio temporũ, & vnde colligẽda.

Coniugationes ad quas referri poſſit thema quod inueſtigatur, & eiuſdem formatio.

Characteriſticarum γ, δ, κ, ξ, σ, φ, χ, ψ. conſideratio.

Eiuſdem vocabuli plura themata.

Penultima quando ſpectanda.

Themata inueſtigatu difficiliora.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Ab hoc libello quid expectandum.

cepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quę legẽdis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offendũtur, vt de illo rudiores possent ambigere, tot exempla in hunc locum cõgeremus, vt iis semel cognitis, in aliis posteà nullis, aut certè perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autem nostro labore tyrones accommodatiùs vterẽtur, singula fermè vocabula, nedum res pręcipuas, quę hîc & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi pręfixos optimo, ni fallor, ordine cõtulimus. Sed antequam vlteriùs progrediamur, ea quæ hîc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum vocũ ἐπύθατο, πεπυθάμην, πεπυθέναι, ἐπύθθην thema inuestigetur, mutentur terminationes ατο, άμην, έναι, θην in ω vel ομαι, & abiiciatur augmẽtum ε vel πε, habebimus ex primis πύθω vel πύθομαι, è posterioribus πύθω vel πύθομαι: vbi characteristicę sunt θ & θ, quæ verbum primæ coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigentur igitur in lexico ea themata quę incœpta ab eodem initio, nempe πυ, habeant aliquam è characteristicis pręsentis primę coniugationis. videlicet β, π, πθ, φ: & cùm hęc tantùm inueniantur πύπθω, πύπθομαι & πύφω, iudicio sanè vtendum, vt illud deligamus, cuius significatio loco congruat & sensui.

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullum faceßit negotium.

In quinto neque penultima neque augmentum.

Eodem modo in vocabulo ὀφθησόμην (cuius paulò diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat CLENARDVS 220.30.) cùm in eo nullum augmentum inesse conspiciatur, mutetur solùm terminatio θησόμην in ω vel ομαι, fiet ὄφω vel ὄφομαι: vbi φ, quæ verborum primæ coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quæ incœpta ab ο, habeant pro characteristica β, vel π, vel πθ, vel φ: sed adhibitum lexicon demõstrabit tantùm ὄπθομαι: quanuis ad ὀφάω, vt posteà dicetur, potiùs referri debeat. Sic in participio ᾠκισμθήν, id est, *habitata*, versa terminatione μθήν in ω vel ομαι, & ᾠ initiale (quod augmenti causa ex οἰ fieri cõstat, cùm nullum thema ᾠ incipiat) in οἰ commutato, fiet οἰκίσω: vbi σ quatuor postremarum coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestigãda quæ ab οἰκι inchoata vel pro σ habeant aliquam literam, quæ præsentis illarum coniugationũ sit characteristica, vel excluso σ, si verbum esset sextæ coniugationis, ι præcedens, quæ penultima aliâs appellatur, sit ipsa characteristica: sed inspectum lexicon, demonstrabit vnum οἰκίζω. In πφηνὼς, id est, *declaratus*, reiecto augmento πε, ac versa terminatione ὼς in ω vel ομαι, remanet φήνω vel φήνομαι: vbi ν, cùm solius quintæ coniugationis, & tantùm præsentis cũ præsentíve cognationem habentium temporum sit characteristicon, indicat φήνω vel φήνομαι pro themate debere inuestigari. sed cum neutrum inueniatur, inspiciẽda est penultima η, considerandúmque ex qua vocali aut diphthongo potuerit cõsurgere: quod fiet manifestum ex iis quæ de penultima tradidimus 24.19. nẽpe ex αι. quærantur igitur φαίνω & φαίνομαι. In λελάχωσι, id est, *sortiti fuerint* (de quo 203.36.) abiecto incremento λε, & terminatione ωσι versa in ω vel ομαι, fiet λάχω & λάχομαι: vbi χ characteristicon secundæ & quartæ coniugationis, designat ea themata debere inquiri quæ incipiant à λα, & quæ aliquam habeant pręsentium secundæ aut quartæ coniugationis characteristicam. ibi sese offerent λάζω, id est, *lasciuio nimia pabuli vbertate*: λάζομαι, id est, *conuerto, emendo, capio, teneo, mordeo*: & λάχω. id est, *resono, cano, clamo, do oraculum*: sed horum significatio à τῦ λελάχωσι significatione max imè dissentit: vnde colligitur illud ab horum aliquo non emanare. rursus si inspiciatur penultima α, constabit ex his quæ de penultima loco citato tradita sunt, eam ex alia vlla non posse descendere, nisi fuerit aoristi secũdi (vt re vera est) vel futuri posterioris: vbi ex his omnibus η, ω, αι, αω, aut ε potuit consurgere. sed tum characteristicon fuerit necessariò ipsum χ, quòd ex alia in aoristo aut futuro secundo deriuari non possit. thema igitur inquirendum iudicaretur λήχω, λώχω, λαήχω, λαώχω, λέχω, aut λήχομαι, λώχομαι, λαίχομαι, λαύχομαι, λέχομαι: ex quibus inuenietur λέχομαι, *cubo*: λέχω. *facio dormire*: & λήχω, *desino*, sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάχωσι minimè conuenit. nondum igitur quiescendum: sed videndum num λαχέω ῶ, aut λαχάω ῶ, circunfle-

In septimo, quòd sit anomalum, præter exactam terminationis, characteristicæ, penultimæ, & augmenti cõsyderationem significationis quoque ac principalis literæ est habenda ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

In sexto & penultima & augmentum

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

cunflexa,è quibus etiam deduci posset,inueniãtur:& denique num λε,quod augmentum censebatur,sit ex themate : sed neque hac via verum thema inuenietur : neque etiam à verbis in μι, cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem,formari posse deprehendetur.dialectis præterea aut licentia poëtica nihil hîc comperietur inuersum,nisi quòd aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum.videndũ igitur num inter verba anomala,præsertim à λ inchoata inueniatur aliquod,cuius & significatio vocabulo præsenti conueniat,& quod tempora capiat ab eorum thematum aliquo quæ in lexico non potuerunt inueniri. ibi sese offeret λαγχάνω,id est, *sortior*, quod à λήχω, vnde λελάχωσι deriuari potest, tempora mutuatur : significatio quoque est eadem. λαγχάνω igitur thema natiuum censebitur. At in οἰδήσομαι, id est, *ferar* (de quo 217.37.) versa terminatione δήσωμαι in ω aut ομαι, perquisitísque & in lexico thematibus quæ ab οι incœpta aliquam habeant characteristicam præsentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat, & inter anomala iis quæ ab eodem οι inchoata,tempora sumant ab eorum vno,quæ in lexico inuestigari potuerunt,nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέρω, quod tempora quædam accipit ab οἴω. cùm igitur ne vnum quidem elementum sit in οἰδήσομαι, quod nouitios proprij thematis φέρω admoneat,me rem gratam illis facturum putaui, si in eorum gratiam,hîc veluti in tabella quadam ordine alphabetico recenserem ea themata exoleta è quibus ea quæ recepta sunt, quædam tempora mutuantur,illorum vnicuique ex aduerso thema vsitatum collocando : vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vsitatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant,in promptu saltem obsoleta habeant, è quibus, vbi probè quod in quæstione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptum isti obsoleto è regione positum confugiant:cuius inspecta significatione,si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema proprium & natiuum esse non dubitent affirmare. Sed quia obsoleta themata cum receptis analogiam quandam ferè cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiusdem generis astringuntur , priùs enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt,facilius agnoscãt ad quas referre debeant ea quæ ex huiusmodi anomalis illarum aliqua continentur,variis arithmeticis notis vsi sumus, easdem vnicuique generi & illis obsoletis quæ sub idem genus cadere possunt præfigentes. In his igitur vocabulis,quorum thema, quanuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè seruata sit,in lexicis non potest inueniri: quærantur & cum *reduplicatione & sine reduplicatione finita in

1	νμι	pro έω vel ῶ, aut ήω.	19	υμι	pro ύω.	33	ζω
2	άνω		20	ύνω		34	σσω siue πτω
3	έζω		21	έω	pro νμι	35	άζω pro άγ̃ω.
4	εννύω		22	άω		36	ίνω pro ίω
5	έσχω		23	άνω		37	πίω pro βω.
6	ήσχω		24	εννύω vel ἔννυμι		38	πίω pro φω.
7	ἰσχω					39	πίω pro ϖω.
8	ω barytonum		25	όω	pro ωμι.	40	ίπίω pro έπω.
9	νμι		26	έω vel ῶ pro ω barytono.		41	κνύω seu κνυμι pro κφ.
10	άζω		27	έω vel ῶ pro εἰω.		42	κτω
11	άνω	pro άω vel ῶ, aut ήω	28	έω	pro εύω		
12	αννύω		29	αίω	pro αύω.	43	ἰκτω pro ἔχω.
13	άσχω		30	γνύω siue γνυμι		44	λλω pro λω.
14	ήσχω					45	μνω pro μφ.
15	ωμι	pro όω vel ῶ, autώω	31	σσω siue πτω	pro γω.	46	έω pro ήω.
16	ώζω					47	άω
17	εννύω		32	ζω		48	όω pro όω
18	ώσχω						

In octauo nihil præter significationem apparet, quod nos recepti thematis admoneat.

Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi.

* Maximè pro έω, άω, aut όω. de reduplicatione vide 93. 5. & 103. 32

In deponẽtibus & aliis quæ solùm per vocem passiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis quæ hoc loco sub terminatione ω proponũtur. item de εμαι aut αμαι, quod de νμι. atque etiam de ομαι, quod de ωμι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata ſuſpicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoriſto ſecũdo, ſi ea in lexicis ſuo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quibus deſcendere iudicabit hæc tempora, quæ ex ſe alia themata, & hæc rurſus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur exempla quædam habes 167.27. & 168.9. & 184.16. de iis quæ à præterito medio vide 194.43. & 195.10.

Tabulæ ſequentis vſus, & quid in ea arithmeticæ notæ deſignent.

RELIQVVM Eſt vt ordine alphabetico recenſeamus themata, quæ licèt omnino vel maxima ex parte ſint inuſitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorũ grammatices ſeruata analogia, infinita pene atq; vſitatiſſima formantur tempora: ea verò quę horũ loco in lexicis ſint inquirẽda, vnicuiq; è regione collocemus. Cæterùm notæ arithmeticæ obſoletis præfixæ indicant hæc ſingularia ſub eo genere, quod in præcedẽti tabula eaſdem notas habuerit, poſſe comprehendi: atque eandem rationem habendam eſſe de ſimilibus, quamuis in hoc catalogo non enumerentur. Eorũ autẽ numerorũ qui thematibus receptis præponuntur, patebit vſus in ſequentibus. quoties enim in medium producẽtur anomala tempora quæ ad huiuſmodi themata, vel ad ea quæ ex his componuntur, ſint referenda, illa paribus & iiſdem numeris quibus & iſta inſigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis poſtponũtur, deſignant Inſtitutionum grammaticarum paginam & paginæ verſum, vbi de iſtiuſmodi vocabulo eſt quippiam tale præceptum.

Parum vſitata.		*Recepta.*	
	Ἀγαίζω	1 Ἄγω	167.24
	ἀγαίζω	2 ἄγαμαι	180.39
30	ἄγω	3 ἄγνυμι	168.26.32
	ἀδέω	4 ἀμβάνω	170.7.15
21	αἴνημι	5 αἰνέω	196.21
21	αἴρημι	6 αἰρέω	196.21
2	αἰσθέομαι	7 αἰσθάνομαι & 15	170.12
8	ἀλεξέω	8 ἀλέξω	149.35
	ἁλόω	9 ἁλίσκομαι	171.12
	ἅλωμι	10 ἁλίσκομαι	*ibid.*
2	ἁμαρτέω	11 ἁμαρτάνω	170.16
4	ἀμφιέω	12 ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφίεμαι	172.10
	ἀνανέω	13 ἀναίνομαι	181.21
	ἀνέχομαι	14 ἀνέχω	200.20
49	ἄξω	15 ἄγω	167.27
7	ἀπαφέω	16 ἀπαφίσκω,	*decipio*
	ἀπαύρω	17 ἀπαωρέω	182.21
	ἀπολέω	18 ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	176.4
	ἀπόλλω	19 ἀπολλύω vel ἀπόλυμι	*ibidem*
	ἀποχρέω	20 ἀπόχρη	180.14
	ἀρέρω	21 αἴρω	182.9
5	ἀρέω	22 ἀρέσκω	176.11
49	ἀρήρομαι	23 ἄρω	195.11
2	αὐξέω	24 αὐξάνω	170.17
8	ἀχθέομαι	25 ἄχθομαι	178 35
		B	
28	Βάφω	26 Βάπτω	154.2
	Βάω	27 βαίνω	182.25
	Βείω	28 βίωμι	183.46
	Βῆμι	29 βαίνω	182.25
49	Βήσομαι	30 βαίνω	168.9

Parum vſitata.		*Recepta.*	
25	Εἶμι	31 βιόω	183.37
37	Βλάβω	32 βλάπτω	153.37
2	Βλαστέω	33 βλαστάνω	170.17
	βλέω	34 βάλλω	183.9
8	βυλέομαι	35 βύλομαι & 178.35	149.38
	βρίθημι	36 βείθω	200.19
18	βρώω	37 βρώσκω ſeu βιβρώσκω & 177.21	176.12. 30
		Γ	
26	Γάμφω	38 Γαμέω & 184.13	179.56
	γείνομαι	39 γίνομαι vel γίγνομαι 184.22	35
	γείνω	40 γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	
	γενάομαι	41 γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	
	γενάω	42 γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	40
13	γρεφω	43 γρεφόσκω	176.13
18	γνόω	44 γιγνώσκω	184.32
	γνῶμι	45 γιγνώσκω	*ibid.* 45
		Δ	
	Δαέω	46 Δαίω ſeu δατέω	193. 15
	δαΐζω	47 δαίω ſeu δατέω	*ibid.*
	δάημι	48 δαίω ſeu δατέω	*ibid.* 50
2	δαρθέω	49 δαρθάνω	171.10
	δεδίττομαι	50 δείδω	187.11
8	δεέομαι	51 δέομαι	186.7
	δεέω	52 δεῖ ſeu δέῃ	186.9
	δειδίττομαι	53 δείδω	187.11 55
41	δείκω	54 δείκνυμι vel δε-	

Parum

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

	Parum vsitata		Recepta.	
			χνύω	186.1
	δεύομαι vel δευέομαι	55	δέομαι	187.3
5	δέω	56	δεῖ	186.9
	δήχω	57	δάκνω	185.51
46	δίω	58	δέω	183.47
	διδύχω	59	διδύσχω	192.34
13	διδράω	60	διδράσχω	192.36
10	δίδρημι	61	διδράσχω	*ibidem*
	δίω	62	δείδω	187.11
49	δοάσομαι	63	δοιάζω vel δοάζω 168.11	
26	δόχω	64	δοκέω 179.28 & 199.12	
15				
15	δόω	65	δίδωμι	99.22
	δραμέω	66	τρέχω	215.10
13	δράω	67	διδράσχω	193.4
	δρέμω	68	τρέχω	215.10
20	δρῆμι	69	διδράσχω	192.36
49	δύσω	70	δύω	167.27
			E	
49	ἐγρηγορέω ὦ	71	γρηγορέω	195.2
8	ἐθελέω	72	ἐθέλω	199.1
25 8	εἰδέω	73	εἶδω (193.41) *seu potiùs* ὁράω	
	εἴδημι	74	εἶδω *seu* ὁράω.	
	εἶδω vel ἴδω	75	ὁράω *video.*	
	εἶπω vel ἔπω		ἀγορεύω, *dico, loquor, nuntio, orationem habeo.*	
30	76			
	εἴρω	77	ἀγορεύω	181.3
	ἐλάω	78	ἐλαύνω	198.5
	ἐλεύθω			
35	*seu* ἔλθω	79	ἔρχομαι	198.26
	ἕλομαι	80	αἱρέομαι	181.41
	ἕλω	81	αἱρέω	181.26
	ἐνέγκω	82	φέρω	217.13
	ἐνείκω	83	φέρω	217 39
40	ἐνέκω	84	φέρω	217.13
	ἕπτάω	85	ἕπταμαι	164.5
	ἔργω	86	ῥέζω, *facio.*	
8	ἐρέομαι	87	ἔρομαι	195.5
	ἐρέω	88	ἀγορεύω	181.3
45 49	ἐρρίγω	89	ῥιγέω ὦ	195.23
	ἔστημι	90	ἵστημι	162.18
7	εὑρέω	91	εὑρίσκω	165.8
	εὕρημι	92	εὑρίσκω	196.22
2	ἔχθέομαι	93	ἐχθάνομαι	17.12
50	ἔχω	94	ἕξω 149.22. 196.14	
8	ἕψέω	95	ἕψω	180.8
	ἕω	96	ἐμέ	127.11
	ἕω	97	ἐμέ	128.47
4	ἕω	98	ἐννύω vel ἔννυμι.	
55 1	ἕω	99	ἵημι aut ἧμαι 160. II. & 163.1	

	Parum vsitata.		Recepta.	
			Z	
30	ζεύγω	100	ζεύγνυμι *seu* ζευγνύω	168.33
17	ζώω	101	ζωννύω	172.13
			Θ	
	Θείνω	102	Θήσχω	199.18
8	θελέω	103	θέλω	187.35.199.1
28	θεύω	104	θέω	150.32
1	θέω	105	τίθημι	95.22
14	θράω	106	θήσχω	199.18
6	θρέω			
26	θόρω	107	θορέω, *salio.*	
	θοάω	108	θοόω	200.38
	θρέφω	109	τρέφω	149 26
	θρέχω	110	τρέχω	149.26
			I	
	ἰέω	111	ἵημι	159.22
1	ἵημι	112	εἶμι	158.22
	ἵκομαι	113	ἱκνέομαι *seu* ἱκνῦμαι 200.42	
13	ἱλάομαι	114	ἱλάσχομαι	176.13
	ἴχω	115	ἔχω	196.10
			K	
37	Καλύβω	116	Καλύπτω	153.37
2	καταδαρθέω 117		καταδαρθάνω 170. 18	
29	καίω	118	κάω vel κάω	150.3
	κείω	119	κεῖμαι	163.21
49	κεκεράγω	120	κεράζω	194.41
8	κελέω	121	κέλω, *iubeo.*	
12	κεράω	122	κερανύω *seu* κεράνυμι	172.14
	κέω	123	κεῖμαι	163 21
2	κιχέω	124	κιχάνω	170.26
27	κιχρείω	125	κιχρέω ὦ	184.19
35	κλάγγω	126	κλάζω	203.14
29	κλαύω	127	κλαίω vel κλάω 150.3.34	
	κλέω	128	καλέω	202.47
	κλήγω	129	κλάζω	203.14
	κληρόομαι	130	λαγχάνω	203.37
4	κορέω	131	κορεννύω *seu* κορέννυμι	172.14
	κραιαίνω	132	κραίνω	203.22
27	κραιλέω	133	κρατέω ὦ	184.19
37	κρύβω	134	κρύπτω	153.38
			Λ	
	Λάμβω	135	Λαμβάνω, *sumo, capio.*	
	λέγχω	136	λαγχάνω	203.40
49	λέξομαι	137	λέγω	168.13
	λήβω	138	λαμβάνω	203.27
	λύβω	139	ἁλίσκομαι	172.17
	λήθω	140	λανθάνω	203.27
	λήχω	141	λαγχάνω	203.40

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

	Parum vsitata		Recepta.	
	λογχέω	142	λαγχάνω	203.40
			M	
8	Μαχέομαι	143	μάχομαι	178.36
	μεθύομαι.	144	μεθύσκομαι	178.15
8	μελέομαι	145	μέλομαι	178.36
8	μελέω	146	μέλω	149.34 & 154.10
8	μενέω	147	μένω vel μίμνω	144.7 et 152.4 et 188.37
30	μίγω	148	μίγνυμι seu μιγνύω	
14 6	μνάω μνέω	149	μιμνήσκω	177.54
30	μόργω	150	μόργνυμι seu μορ-γνύω	168.33
			N	
28	Νεύω	151	Νέω	150.32
			O	
2	Οἰδέω	152	Οἰδάνομαι	170.26
8	οἴομαι	153	οἶμαι seu οἰόμαι	178.37. & 204.26
49	οἴσω et οἴω	154	Φέρω (167.28) & 217.13	
8	οἰχέομαι	155	οἴχομαι	178.37
	ὄλλω	156	ὀλλύω seu ὄλλυμι.	205.42
30	ὀμόργω	157	ὀμόργνυμι	169.48
	ὀμόω	158	ὄμνυμι vel ὀμνύω	204.37
	ὄπωμαι	159	ὁράω, video.	
30	ὀρέγω	160	ὀρέγνυμι seu ὀρεγνύω	169.51
49	ὄρσω	161	ὄρω	167.28
8	ὀφλέω	162	ὀφείλω	178.38. & 205.1
8	ὀφλέω	163	ὄφλω seu ὀφείλω	ibidem
			Π	
	Πείθομαι	164	Πάχω	205.49
49	πεπιθέω	165	πείθω	195.41
49	πεποιθέω	166	πείθω	194.42.45
49	πεποίθω	167	πείθω	195.45
	πέπλω	168	πέτω	208.26
	πεσέω	169	πίπτω	206.7
12	πιπάω	170	πεπωνύω	172.14
	πέπω	171	πίπτω	206.7
	πεύθομαι	172	πυνθάνομαι	206.22
49	πεφύχω	173	φύω	219.1
30	πίγω	174	πήγνυμι seu πιγνύω	168.33
	πίθω	175	πάχω	205.49
36	πίω	176	πίνω	216.14. & 217.25
35	πλάγγω	177	πλάζω, erro.	
28	πλεύω	178	πλέω	150.2
28	πνεύω	179	πνέω	150.2

	Parum vsitata.		Recepta.	
	πονέω	180	πάχω	205.40
	πόω	181	πίνω	206.15
13	πρέω	182	πιπρέσκω	216.6
14	πρέω	183	πιπρήσκω	ibidem
22	πτάω	184	ἵπταμαι	200.46
21	πτέω	185	ἵπταμαι	ibidem
	πτῆμι vel ἱπτῆμι	186	ἵπταμαι.	200.46
			P	
40	Ῥέπω	187	Ῥίπτω	154.9
28	ῥεύω	188	ῥέω	208.29
	ῥέω ῥῶ	189	ἀγορεύω	181.3
30	ῥήγω	190	ῥηγνύω seu ῥήγνυμι	168.31 & 209.1.
1	ῥῆμι	191	ῥέω	196.22. seu potius ἀγορεύω, dico.
17	ῥόω vel ῥώω	192	ῥωννύω seu ῥώννυμι	172.15. & 209.6
	ῥυέω	193	ῥέω	208.29
	ῥύημι	194	ῥέω	ibidem
	ῥύομαι	195	ῥύσκομαι	178.16
			Σ	
	Σαώζω	196	Σώζω	214.47
4	σβέω	197	σβεννύω seu σβέννυμι	210.5
24	σβῆμι	198	σβεννύω seu σβέννυμι	ibidem
38	σκάφω	199	σκάπτω	154.2
	σκλάω	200	σκέλλω	183.10
	σκλῆμι	201	σκέκλω seu σκάλλω	
	σμύχω	202	σμύχω	153.3
	σόω	203	σόω	214.46
	σπείδω	204	σπένδω	210.12
	στῆμι	205	ἵστω (107.21. & 196.13.) vel ἕπομαι, sequor, aut ἀγορεύω, dico.	
9	Στάω	206	ἵστημι	97.28
4	Στορέω	207	Στορεννύω	172.15
17	Στρώω στρόω	208	Στρώννυμι	172.15
	σύω	209	σεύω	210.9
	χέω	210	ἔχω	196.10
	χῆμι	211	ἔχω	ibidem
16	σώω	212	σώζω	317.36
			T	
38	Τάφω	213	Θάπτω	198.45
	τέθνημι	214	θνήσκω	199.18
43	τέχω	215	τίκτω	215.3
27	τελείω	216	τελέω ῶ	184.20
26	τέλω	217	τελέω ῶ	154.10
49	τέρσομαι	218	τείρω	168.14
	τεύχω	219	τυγχάνω	215.16
49	τηλεθάω	220	θάλλω	195.19
36	τίω	221	τίνω	218.43 τμέω

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Parum vsitata.		Recepta.	
τμέω	222	τέμνω	215.1
τμήγω.	223	τέμνω	215.1
18 τρώω	224	πτρώσχω	215.7
5 τυχέω	225	τυγχάνω	215.18
τύχω	226	τυγχάνω	215.16
Υ			
Υποχέομαι	227.	Υποχνοῦμαι	216. 49
10 ὑφίταμαι	228	ὑποχνῦμαι	*ibid.*
Φ			
Φέρημι	229	Φέρω	200.18
φήγω	230	τραύγω	215.13
11 φτάω	231	φτάνω	217.23.25
15 23 φθῆμι	232	φτάνω	217.24
36 φθίω	233	φτίνω	217.25
φεῆμι	234	φέρω	217.13
φρῶ	235	φέρω	*ibidem*
φύγω	236	φεύγω	180.21

Parum vsitata.		Recepta.	
19 φῆμι	237	φύω	217.27
30 φώγω	238	φωγνύω, *cremo.*	
Χ			
Χαίνω	239	Χάσχω	219.9
8 χαρέω	240	χαίρω	219.7
28 χύω	241	χέω	150.2. & 219.11
χρῆμι.	242	χρή.	219.13
17 χρώω vel χρόω	243	χρώννυμι *siue* χρωννύω	175. 47. *vel* χρώζω 317.36
χῶμι	244	χέω	219.28
χύω	245	χέω	*ibid.*
17 χώω vel χόω 246		χωννύω *seu* χώννυμι 172.16	
Ψ			
Ψύγω	247	ψύχω	155.4
Ω			
26 Ω'θω	248.	Ω'θέω	219.43

20 HAEC igitur themata & quædam alia regulis illis generalibus priùs positis comprehensa, quæ etiamsi ne à poëtis quidem vix recipiantur ab illis tamen multa deriuantur vsitatissima tempora, atque infinita penè ex his rursus composita: quæ omnia ad themata recepta è regione obsoletorũ horum collocata, vel ad ea quæ ex iis cum eisdem præpositionibus aut aliis 25 partibus orationis componuntur, referridebent. Cæterum lexicographi pleríque omnes, iíque potissimùm qui hodie copiosiores & omnia pulchriùs ac rectiori ordine digessisse videri volunt, non solùm recepti, sed etiam obsoletis thematibus, imò & obuiis quibusuis ferè verborum personis cuiuscunque numeri & temporis fuerint (nulla sæpe illorum etymoligiæ, pro qua 30 assequenda huiusmodi libros componi satis constat, habita ratione) ita paginas omnes referciunt, seu potiùs confundunt, vt quanuis omnia quæ ex eis petere est æquum, ordine alphabetico dispositaiueniantur: in multis tamen vix, ac ne vix quidem, ad certam germanorum ac receptorum thematum cognitionem ij possint peruenire, qui ad eam rem percipiendam iustis 35 sanè de causis omni studio ac maximis laboribus contendunt. Inflammato horum & laudando desiderio nos plenè cumulatéque satisfacturos speramus in eo lexico, quod propediem, modò cœptis faueat Deus optimus maximus, in lucem edituri sumus, sed & interea dum illud paramus, hoc libello quo pacto lexica illa, quæ iam illis præ manibus sunt, promptiùs & expedi- 40 tiùs maioríque cum fructu hac in re ad suos vsus debeant cõuertere doceamus. Quanuis igitur per verbi thema, quod in lexicis debuerat collocari, grammatici propriè intelligant primam personam præsentis indicatiui desinentem in barytonis quidem vocis actiuæ in ω quod nullo notetur accentu, & passiuæ in ομαι: in circunflexis verò vocis actiuæ in ῶ circunflexum, 45 & passiuæ primæ & tertiæ coniugationis ῦμαι, & in ῶμαι secundæ: atque in verbis non anomalis finitis in μι primæ & secundæ coniugationis desinẽtem in νμι, tertiæ in ωμι, quartæ in υμι: & vocis passiuæ in εμαι primæ, in αμαι secundæ, in ομαι tertiæ, in υμαι quartæ: & quanuis hæ solæ terminationes pro thematibus essent in lexicis inuestigandæ: videas tamen in plerisque 50 hæc sub aliis terminationibus assignari: ad quas interdum, si in primariis germana themata non inueniantur, erit confugiendum. Id autem fit præcipuè sub terminationibus præsentis infinitiui eiusdem vocis: quę in barytonis sunt ειν pro ω, & εσθαι pro ομαι: in circunflexis ᾶν, ᾷν siue ᾶν, & ῦν pro ῶ, ᾶσθαι & οῦσθαι pro ῦμαι, ᾶσθαι pro ῶμαι: in verbis in μι regularibus ἐναι & 55 ἄναι pro νμι, ὀναι pro ωμι, ὐναι pro υμι, & in voce passiua σθαι pro μαι. horum

Obsoletorum thematum vsus.

Lexica copiosiora quid præter recepta themata in verbis & participiis contineant.

Vocabulorum etymologia in lexicis tractanda.

Verbi thema quid, & quot eius terminationes.

In barytonis.
ω ομαι.

In circunflexis.
ω ῦμαι. ῶμαι.

In verbis in μι
νμι εμαι. αμαι.
ωμι ομαι.
υμι υμαι.

Infinitiuorũ præsentia pro thematibus posita, & eorũ terminationes.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

exemplis, quòd nullibi non sint obuia, supersedendum duximus, in quibus modò mutetur terminatio infinitiui in terminationem præsentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum ac germanum thema. sed & plerunque in circunflexis, & nonnunquã in verbis in μι, meliùs exprimitur cõiugatio per infinitiui, quàm per indicatiui terminationẽ. nam actiua circunflexorum in infinitiuo pro numero trium coniugationum tres habẽt distinctas terminationes, ῆναι pro prima, ᾶναι vel ᾶν pro secunda, & ῦναι pro tertia, cùm præsens indicatiui vnicam tantùm pro omnibus habeat, videlicet ῶ: passiua quoque eorundem in infinitiuo primæ habent: ᾶσθαι, secundæ οῦσθαι, cùm in vtriusque indicatiuo sit οῦμαι. sic & verborum in μι actiuum infinitiui præsens in prima est άναι, in secunda ύναι, cùm in vtriusque indicatiuo sit νμι. tertia quoque verborum in μι in voce passiua (licet occurrat rarissimè) meliùs per infinitiui οσθαι quàm per indicatiui terminationem ομαι, quam cum barytonis communem habet, dignosceretur. Tamen in circunflexorũ actiua voce, pro terminatione ῶ omnibus cõiugationibus communi sæpenumero discretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in άω pro secunda, in όω pro tertia: & in voce passiua έομαι pro οῦμαι primæ, & όμαι pro οῦμαι tertiæ: sic & άομαι pro ῶμαι secundæ. Ponunt præterea à lexicographi aoristũ primum infinitiui desinentem in α cum characteristica futuri primi pro themate vocis actiuæ in ω vel μι: in θλιῶμαι pro ομαι vel μαι vocis passiuæ: atque in αοσθαι pro ομαι vel μαι vocis mediæ, veluti planum fiet, quum de variis aoristi primi formis immensam exemplorum syluam adducemus. Solent rursus, & maximè in iis, quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singularem, & interdum pluralem præsentis indicatiui, vel etiam alterius cuiusvis temporis & modi pro themate collocare: ac denique infinitum ferè numerum earum vocum seu personarum, quarum thema vel erat incertum, vt sæpe fit, vel inuestigatu difficile. Hæc nos vocabula & pleraque alia his similia ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solùm quæ sint aut esse possint eorum themata demonstremus, sed & vnà methodum tradamus, qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam simplicibus, quàm compositis, iisque vel regularibus vel irregularibus vniuscuiusque thema sit inuestigandum. Ac primùm quidem barytonorum, deinde circunflexorum, & tertio loco verborum in μι præsentia proferemus. postea ordine de cæteris temporibus singulatim agemus Barytonorum præsentia facilè agnoscet quiuis ex iis quæ in ipso statim huius opusculi limine recensuimus esse in vnoquoque vocabulo consideranda. & certè in his nulla prorsus inest difficultas, nisi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadam poëtica sunt inuersa. in aliis enim terminationis tantùm est habenda ratio: quæ modò mutetur in ω si vocis sit actiuæ, aut in ομμαι si sit passiuæ, propriũ semper thema repræsentatur. cuius rei periculum facere licet in sequentibus exemplis, quæ licet difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamẽ adducere placuit, veluti & nonnulla alia satis facilia: vt scrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

Thematum circunflexorũ terminationes

Aoristus primus Infinitiuorũ thematis loco positus.

Impersonalium themata.

Quæ vocabula hoc libello excutiantur.

De barytonorum præsentibus.

In subiectis præsentibus vt habeas thema, mutentur terminationes.

HAEC igitur sunt indicatiui tertiæ singularis: ἀπέχῃ, *sufficit, abest*: ἐφύῃ, *superpluit*, id est, *pluuia statim sequitur*: λύῃ, *vtile est*: μέλλῃ, *apparet, videtur, permanet*: μεταμέλῃ, *pœnitet*: πέλῃ, *est, fit, decet, conuenit*: συγκατευθύνῃ, *dirigit*: συμφέρῃ, *expedit, vtile est*: συναρέσκει, *placet quoque*: συνήκει, *conducit*: ὑπανίφει, *subningit*: sed hæc ferè impersonalia sunt: ideóque neque thema magis proprium inuestigandum. at in sequentibus non item: vt in tertia plurali eiusdem modi, φύουσι, *producunt*. In imperatiui secunda singulari, ἄπαγε, *apage, aufer, absit*: ἐπόπτευε, *absolue, reuerere*: οὖλε, *vale, sanus sis*: ὕπαγε, *facessehinc, apage*: quæ sunt veluti aduerbia. In tertia singulari, πειθέτω, *fidem faciat*: in secunda plurali, ἄειτε, *audite*: ἐέλπεται, *sperate* (ab ἐέλπω poëtico pro ἔλπω, vnde & in optatiuo ἐέλποιμι, *sperarem*: & in præsenti vocis passiuæ ἐέλπομαι, *puto, spero*:) ἔασιτε, *dicite*, pro ἔπετε addito σ, ab ἔασω pro ἔω ω, quod est ἀγορεύω: πλώετε, *nauigate*, à poëtico πλώω. In optatiui tertia duali, κωίτην, *irent*,

ει
σι
ε
ετω
ετε
ειτην
in ω

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

trent, abirent. in tertia plurali, ἔποιεν, *operentur*: κἀλίσχοιεν, *subsisterent.* in participio masculino, ἀειζώων, *semper vivēs*: ἀεννάων & ἀενάων, *perpetuò fluens*: ἔγχων, *obediens*: μέδων, *rex, imperator.* Participia sæpe reduntur per nomina: νήφων, *sobrius*: ὄλων, *delicians*: πλώων & πλὼν, *navigans*: σύναρχων, *collega.* in nominatiuo plurali, ἐπιπλώοντες, *procedentes, cum navibus venientes*: κονίοντες, *pulverem excitantes*: νωνέχοντες, *cordati* (hinc aduerbium νωνεχόντως, *cordatè, prudenter, consyderatè*, quod & νωνεχῶς] περιπλώοντες, *circumnavigantes*: περιξαΐσσοντες, *irruentes*: ἀντιφέροντες, *adversarij*: in fœminino singulari, ἀοιδύουσα, *cantans, tragœdia carens*: διδυμεύουσα, *quæ fœtibus est gemellis*: πλώουσα, *natans*: προύχουσα, *prominens*, à προύχω pro προέχω, 156.5. χερσεύουσα, *sola, malè culta*: in plurali περικλείουσαι, & resoluta diphthongo, versóque ε in η, περικληίουσαι, *concludentes, cingentes.* in neutro singulari, ἐλλεῖπον, *deficiens, defectus.* Participia neutra interdum per nomina substantiua reddūtur: μέλον, *curæ est*: participia neutra præcipuè quæ à verbis personalibus ducuntur, non rarò absolutè capiuntur, 228.3. μεταμέλον, *cùm pœniteret*: τὸ συμφέρον seu Atticè (210.20.) ξυμφέρον, *commodum & utilitas*: τὰ συμφέροντα, *cōmmoditates, res utiles*: συναῖρον, *secum aliud tollens*: τὰ συναίροντα, *secum alia trahentia, quibus sublatis altera quoque tollūtur.* In tertia singulari indicatiui passiui, vbi multa impersonaliter sumuntur, ἀβρύεται, *ornatur, delicia.ur*: ἀντιάδεται, *contrariatur*: ἀντερείδεται, *certat cum*: εἰδάλλεται, *apparet, videtur*: ἔμμεται, *saltat*: ἐνδέχεται, *licet, fieri potest*: ὀπτίφεται, *comburitur*: ἰδάλλεται, *apparet, videtur*: κατίσχεται, *coërcet*: κορθύεται, *attolitur, fastigiatur, efferuescit*: à κορθύομαι pro κορύθομαι per poëticam metathesim: κρυσταίνεται, *glaciatur, refrigescit, cogitur*: λεύσσεται, *dormit*: μείρεται, *patitur*: à μοίρομαι poëtico pro μείρομαι: περιάσσεται, *circumit*: περιήχεται, *circunnatat*: πείθεται, *fidem habet*: περσαρήρεται, *adiungit, aptat*: μαρύεται, *nexum est*, Doricum pro μηρύεται: σήνεται, *lædit, nocet*: σωεμφαίνεται, *innotescit*: πθάκεται, *mitescit*: τυρεύεται, *coit, concrescit*: φαίνεται, *visum est, apparet, videtur*: ὑπαγορεύεται, *præcipitur*: ὑπερεκχύνεται, *exundat*: in tertia plurali, ἐρρίζονται, *in radice manent, innituntur radice*: περέθονται, *volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles*: ἠλαίνονται, *vertuntur, voluuntur*: πέλονται, *sunt, accidunt*: προύχονται, *prætendunt*, à προύχομαι, pro προέχομαι, 156.5. συγκαλέρχονται, *vnà redeunt*: συναποδύονται, *simul vestem exuunt*: ὑπεκφαίνονται, *sublucent.* In secunda singulari imperatiui, ἄγχου, *præfoceris*: οἶσθα, *puta, crede*: μετεύθυ, *muta sententiam*: φαίνου, *sac vt videare.* in tertia eiusdem, πελέσθω, *fit.* In secunda singulari optatiui, μαίνοιο, *insanias* in tertia eiusdem, ὑπερχύσαιτο, *augeretur.* In tertia singulari subiūctiui, πέληται, *sit, fiat.* in tertia plurali, ἔδωνται, *edant, & edantur.* apud Phocilidem: vbi etiam legitur ἔδονται, *edentur*, à futuro secundo indicatiui medij ἔδομαι, 154. 15. In participio masculino, ἐκρέμνος, *pendens, perpetuus*: ἐνδεχόμενος, *possibilis, contingens*: ἐνθόμενος, *moratus*: ἐπαφυσόμενος, *exhauriens*: πνόμενος, *percussus*: μελδόμενος, *tabescens*: οἰχόμενος, *mortuus*: ὁπλισόμενος, *versans in conspectum*: πεπαινόμενος, *maturus*: περιλιμπανόμενος, *superstes*: περιτηκόμενος, *liquefactus*: περιφαίνομενος, *vulgatus*: περιφλοιζόμενος, *tunicis conuolutus*: πεκτόμενος, *coctus*: πετόμενος, *volans*, vel est aoristi secund. medij à πετάομαι: περισκαπρευόμενος, *depranatus*: σεβόμενος, *colens, religiosus*: στρεφόμενος, *supinus, securus*: συμπαρεκτεινόμενος, *simul extentus*: συνελιπτόμενος, *implicatus orbibus*: συνεπασσόμενος, *sequens*: χωόμενος, *iratus*, poëticum est: ὠρυόμενος, *eiulans, rugiens, vlulans.* in masculino plurali, ἀντισκαλλατῶμενοι, *variantes*: ἀποπαλιτῶμενοι, & in accusatiuo, ἀποπαλιτωμένους, *placentes*: καταλλόμενοι, *demittentes*: κεκλόμενοι, *inuocantes, iussi*: ἁμενηνόμενοι, *affectu propensi, cupientes*: συμπαραφερόμενοι, *qui vnà feruntur*: ψαλαξόμενοι, *madefacti*, in fœminino singulari, περισσόμενη, *vastata*: ὑπονιφομένη, *pluuiosa, niuem emittens.* in neutro sing. ὀφειλόμενον, *quod contracta hypotheca concreditum est.* in plurali, τὰ ἀντιλεγόμενα, *controuersa*: συναποπτυκτόμενα, *cōgenita.* Sed hæc faciliora sunt, quàm quæ explicatione indigeant. veniamus itaque ad ea barytonorū præsentia, quæ dialectis aut figura quapiā sunt inuersa. & certè ea non sunt negligenda, quæ Attici è prima circunflexorū cōiugatione fecerūt barytona: de quibus 149.33 & 178.33. Hæc magna ex parte fiūt è finitis in ψίω, ξίω, σίω, λίω, aut si mauis ψῶ, ξῶ,

οιεν, ων } *in ω.*

Participia reddi per nomina.

ουντες, ουσα, ουσαι, ον } *in ω.*

Participia neutra pronominibus substantiuis.

Participia neutra absolutè poni.

ωνται in ω.

In sequentibus ac similibus barytonorum præsentibus, vt habeatur thema, mutentur subiectæ terminationes.

εται
ονται
ν
έσθω
οιο
οιτο
νται
ωνται
όμενος } *in ομαι.*
όμενοι
ομένη
όμενον
όμενα

Præsentia barytonorū dialectis inuersa.

Barytona facta è circūflexis Atticè.

Barytonorum præ-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

sentia cum ψ, ξ, σ, *characteristicis.*

σῶ, λῶ, retracto accentu, & præsentis barytonorũ accepta terminatione quę in voce act. & med. à fut. primi terminatione nõ differt, nisi in quinta coniugatione. vnde fit vt huiusmodi præsentia finita in ψω, ξω, σω, fut. tẽporis esse credãtur, quòd ψ, ξ, & simplex σ, illius propriæ sint characteristicæ, præsentiũ autẽ regularium nunquã. In his cautio est adhibenda, ne eorũ thema vt in futuris, sed vt in præsentibus indagetur: vt videlicet sola terminatio in iis quæ sunt vocis act. mutetur in ω, & in ομαι in iis quæ sunt passiuæ, vt ψ in ω, in sequentibus, ἀναφέψω, *coquere*: ἀφέψω, *decoquere*: ἐναφέψω, *incoquere*: ἐξέψω, *elixare*: καθεψω, *decoquere*, vnde & in passiuo καθέψεται, *decoquitur*, à καθέψομαι: συνέψω, *concoquere*, & in participio præsenti passiuo, συνεψόμενος, *concoctus*, à συνέψομαι: προέψω, *antè coquere*: quæ cõponuntur ab ἕψω, *coquo*. idem iudicium de compositis ab αὔξω, *augeo*, vt ὑπεραύξω, *immodicè augeo*, *excrescere facio*: προαύξομαι, vnde προαύξεται, *præaugescit*: sic de cæteris ductis ab iis quæ locis citatis sunt enumerata, vt à μέλω in tertia singul. imperatiui, μελέτω, *cura sit*: & à μέλομαι in tertia præsentis indicatiui passiui, μέλεται, *curæ est*: quibus adde αὔσω, *audeo*: & λαύξω, *obtineo*, *conuiuor*, *delecto*. Ea quoque velim consyderari, quæ communiter desinunt in σσω, & Atticè in ττω, de quibus 39. 18. hæc enim in lexicis offendes nunc cum hac nunc cum illa, & quandoque sub vtraque terminatione absque vllo discrimine posita. Æoles hæc interdum per ζω efferũt: sub qua tamen voce vix inuenientur, sed sub σσω aut ττω. rursus iidem quædam in πτω scribũt per σσω: vnde in participio præsenti passiuo ὀσσόμενος, *circumspiciens*: & in tertia imperfecti eiusdem vocis ὄσσετο, *videbat*:, sine augmento, ab ὄσσομαι, pro ὄπτομαι: & cum Dorica præpositione προσ pro προς, προσπόσσομαι, in tertia persona προσπόσσεται, *aspicit*. Dorica etiam quæ pro ζ habent σδ (de quibus 3. 24.) non cum σδ, sed cum ζ sunt inquirenda: vt μελίδεται, *canit sussurrat*, nõ in μελίσδομαι, sed in μελίζομαι: interdum & alia figura immiscetur, vt aphæresis in φαεῖσδειν, *pila ludere*, pro σφαιρίζειν à σφαιρίζω. Bœoti hæc scribunt per geminum δδ, vt θεεῖδδειν pro θεεῖζειν, *metere*, *æstatem traducere*.

σσω & δδω in ζω.

Themata in σσω quærenda in ττω, & contrà.

ζω in σσω aut ττω.

Composita cum ξύν, ποτὶ, ἀμπὶ, ἐνὶ, κατὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ: *& cum* ἀνὰ, κρῖ, θρῆ, *ante cõsonantes poëticè.*

Aduertẽda quoque sunt composita è præpositionibus quas dialecti aut poëtæ pro communibus vsurpare solent, vt Attici ξύν pro σύν, 117. 10. & 210. 20. Dores ποτὶ pro πρὸς, 117. 23. Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, 117. 29. & poëtæ ἐνὶ, κατὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ, pro ἐν, κρῖ, θρῆ, ἀπὸ, ὑπὸ. & rursus ἀνὰ, κρῖ, θρῆ, ante consonantes abiecto α finali, & ν ac τ, variè mutatis, veluti docuimus 212. 13. & 213. 15. Huiusmodi compositorũ tam præsentis quàm alterius temporis themata certiùs ac crebriùs cum communibus & vulgatis præpositionibus, quàm cum aliis inuenientur. sic in compositis ex ἀπὸ, ὀπὶ, ὑπὸ, ἀντὶ, κρῖ, θρῆ, & verbis à vocali aspirata inchoatis, quæ cõmuniter abiecta propria vocali vltima, videlicet α, ι, ο, mutarent tenues π, τ, in aspiratas φ, θ, vt dictum est 49 7. & 16. si Ionica dialecto retineãt tenues π, τ, (12 29.) eorum themata certiùs cum φ, θ, inuenientur: vt ἀπηγέομαι Ionicum in ἀφηγέομαι, *narro*: ἀπερέω in ἀφερέω, *respicio*: ἀποσσέομαι in ἀφοσσέομαι ἕμαι, *expio*: ἐπέλκω in ἐφέλκω, *retraho*: ἐπερέω in ἐφερέω, *administro*: ἐπερέτης, *administrare*, κατάπτομαι in καθάπτομαι, *tango*: κατήκω in καθήκω, *deuenio*, *habito*, *pertingo*: hinc impersonaliter κατήκει, pro καθήκει, *par est*, *pertinet*: κατήπλαμαι in καθίπλαμαι, *deuolo*: κατορέω, *despicio*, *prospicio*, in καθορέω καθορῶ: è contracto καθορῶ solutione Ionica vocalis circunflexæ in ω, factum est κατορεῶ. sic à simplici ὁρῶ, fit Ionicum ὁρέω, ὁρέεις, ὁρέει, *cerno*, *inspicio*, *is*, *it*: vnde & participium ὁρέων, *cernens*, *videns*, *intuens*: vide 56. 7. dicunt tamen & κατορῶ, vnde in participio κατορῶν & κατορέων, *despiciens*, *prospiciens*.

Ionismus.

In præsentium barytonorum vocis actiuæ dialectis vt habeatur thema, mutẽtur terminationes.

ες, ε } *in ω.*

Cæterùm dialectorum diuersitas quæ in barytonorum præsentibus occurrit, vix vllam in rimando themate difficultatem afferre potest. nihil enim refert quam habeat terminationem alicuius temporis persona: sed qualiscunque fuerit, semper mutãda est in ω aut ομαι, vt habeatur thema. tantùm animaduertẽdæ sunt personæ, quæ crebriùs ob dialectos in his terminationẽ variant: veluti secunda & tertia singulares præsentis indicatiui, quæ pro ας & α, Doricè desinunt in ης & ε, vt συείδης, συείσδε, *sibilas*, *sibilat*, pro συείζας, συείζα: vbi quoq; ζ Dorico more migrauit in σδ: tamẽ hæ terminationes rariùs occurrũt: sæpius verò primæ personæ plurales

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tales cuiuſuis temporis in μες & μεδα pro μεν & μθα: & tertia: in οντι, ὄντι, ομες
& αντι, pro ονσι, ὄσι & ασι: quorum non pauca exempla ſuis locis adducemus: ομεδα
iſtud etiam Dorum eſt proprium. Iones non rarò tertias ſingulares cuiuſ- οντι
nis temporis ſubiunctiuorum in η, efferunt per ηοι: vt, παμφαίνηοι, *totus ſplen-* ὄντι
deat, vndique vel *in totum luceat.* Tempora infinitiuorum in ω barytonum cre- αντι
brò iidem Ιones per έμεν: ſed mutetur έμεν in ω, habebis thema: vt, ἀκυέμεν, ηοι
audire, ἀκύω, *audio*: ſic ἀνωσταέμεν, *imperare*: ἀπειλησταέμεν, *minari, terrere*: ἡσσησταέμεν, εμεν
ſedere: ὀπιέμεν, *coire, vxorem ducere*: σκοπιαζέμεν, *ſpectare ſpeculari*: Dores hæc έμεναι
per έμεναι efferunt & interdum per εν: vt, συελσδεν, *ſibilare*, pro συελίζειν, vbi ζ εν
quoque migrauit in σδ. iidem Dores in fœmininis barytonorum participiis ειουσα
mutant ν in οι, vt πλατυάδοισαι, *ore patulo pronuntiantes*, vel *canentes*. *Eodem* οισαι
modo in ſecũda ſingulari præſentis indicatiui vocis paſſiuæ, quæ Ionicè de- *Mutentur ſequen-*
ſinit in εαι pro η mutetur εαι in ομαι. habebis thema: vt, ἀνείρεαι, *interrogas:* *tes terminationes.*
ἀνείρομαι, *interrogo*: ſic ἐξείρεαι, *interrogas*: ἐπιδεύεαι, *indiges*: εὔχεαι, *gloriaris*: εαι
κατήχεες, *coërces*: μέμφεαι, *accuſas*: μετέρχεαι, *adiens obſecras, precibus agis*: μίσγεαι,
miſceris: ῥείσεαι, *iterfacis*, à poëtico ῥείσομαι pro ῥείσομαι, vnde & participium
ῥεσόμενος, *rediens*, & in imperfecto ῥείσεσκε, quod & ῥείσκετο, ſine augmento pro
ἐῤῥείσετο, *ibat*. Idem ſentiendum de cæteris dialectorum vocis paſſiuæ termi-
nationibus, quæ vt habeas thema, mutãdæ ſunt in ομαι: vt in ſecunda ſingu-
lari præſentis imperatiui, quam pro υ Ιones efferunt per ευ: vt, ἀείδευ, *cane*, ευ
verſo ευ in ομαι, conſurgit thema ἀείδομαι, *cano*: ſic ἄζευ, *cole*: διείρευ, *interroga*: *in ομαι.*
ἔλπευ, *ſpera*: ἐπέλπευ, *ſpera*: ἐπιλήθευ, *obliuiſcere*: ἐπιπλήκτευ, *doleas ingemito*: ἴδευ,
vide: μειλίσσευ, *demulce*: μετέρχευ, *te transfer*: μιμήσκευ, *ſis memor*: μνώευ, *memen-*
to: μόρευ, *quære*(hæc duo à poëticis μνώομαι, μόρομαι, quæ facta ſunt ex μνάομαι
μνῶμαι, μάομαι μῶμαι:) ῥείσευ, *vade*: ὀδύρευ, *luge*: παρέζευ, *aſſide*: περιδέρκευ,
aſpice, circunſpice: περιφείδευ, *parce*: σώζευ, *vale*: φείδευ, *parcè vtere*: φθέγγευ, *clama*,
vocem ede, loquere: ὑπαλεύευ, *fuge, vita*: χόευ, *iraſcere*: & ſimilia. Dores hæc per
ευ efferunt, ἐπιβάλλευ, *aggredere*, migrante ευ in ομαι, redditur thema ἐπιβάλ ευ
λομαι, *aggredior*: ſic ἵζευ, *conſide*: πέτευ, *vola*: τέρπευ, & Ionicè τέρπεο, *delectare*:
φράζευ, & Ionicè φράζεο, *vide, perſpice, conſydera*. Poëtæ interdum duarum *Duarum dialecto-*
dialectorum proprietates miſcent: vt, αὐγάσδευ, *inſpice*, pro αὐγάζυ ab αὐγά- *rum mixtio.*
ζομαι, vbi Ionicè ευ pro υ, & Doricè σδ pro ζ: ſic βωκολιάσδευ, quod & βωκο-
λιάσδεω, *bucolicè cane*, id eſt, *paſtoraliter*, à βωκολιάζομαι & Doricè βωκολιάσδο-
μαι: hinc in ſubiunctiuo βωκολιασδωμεθα, *bucolicè canamus*: & in futuro prim.
actiuo βωκολιαξεῖς, *bucolicè canes*: pro βωκολιάσεις: *vide* 207. 27. In optatiuo
tertia pluralis exit Ionicè in οίατο pro οιτο, vt, ἀγοίατο, *ducerentur*, verſa termi- οίατο
natione οίατο in ομαι, fit thema ἄγομαι: ſic ἀποφερσοίατο, *reportaſſent*: ἐποίατο, *in ομαι.*
ſequerentur: καταγοίατο, *applicarent*: λαζοίατο, *mordeant, ceperint*: συμφερσοίατο,
conuenirent, aſſentirentur: φλεγοίατο, *comburantur*. In ſubiunctiuo iidem Ιones
in ſecunda perſona ſingulari pro η ponunt ναι: vt νέηαι, *eas*: ἐπαύρηαι, *fruaris*: ναι
vnde verſo ναι in ομαι fiunt themata νέομαι, ἐπαύρομαι. In paſſiuis barytono-
rum præſentium participiis nihil quod thematis inueſtigatorem remorari
poſſit video, niſi fortè ſyncope, vt in ἀγερθμος, ἄλμενος, ἄρμενος, δέγμενος, ἐρ- *Participia*
γόμενος: ſed de his pagina 191. verſu 1, 8, 27, 35 & 40. idem verò eſt ſentien- *ſyncopata.*
dum de eorum compoſitis, vt συναγερθμενος pro ξυναγειρόμενος, *congregatus*,
à ξυναγείρομαι: ἐξάλμενος pro ἐξαλόμενος, *exiliens*, ab ἐξάλλομαι: ἐπάλμενος, *in-*
ſiliens, pro ἐφαλλόμενος, ab ἐφάλλομαι, præpoſitio ἐπὶ poëticè propriam voca-
lem non amiſit: καταπάλμενος, *deſiliens*, pro καταφαλλόμενος, Ionicè (12. 29.)
π præpoſitionis ἀπὸ non mutatum fuit in φ ante vocalem aſpiratam: tamen
nonnulli leni ſpiritu ſcribendum cenſent ἄλμενος ob ſyncopen. idem ergo
iudicium in καταπάλμενος, *inſilens*: pro καταφαλλόμενος à καταφάλλομαι: & in
μεπάλμενος, *inſilens*, pro μεθαλλόμενος, à μεθάλλομαι: ὑπάλμενος, *tranſiliens*,
ſuperſiliens, pro ὑφαλλόμενος, ab ὑφάλλομαι: ἐπάρμενος, *aptus, congruens*, pro
ἐπαρόμενος, ab ἐπάρομαι: ὑποδέγμενος, *ſuſtinens*, pro ὑποδεχόμενος, ab ὑποδέ-
χομαι, χ in γ ante μ: ἀνεγερθμενος, *excitatus*, pro ἀνεγειρόμενος, ab ἀνεγείρομαι:
ſic ἐπάγμενος, ἐπαγμένη, *alliciens*, pro ἐπαγόμενος, ἐπαγομένη, ab ἐπάγομαι:

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐρεύμδρος, ructans, pro ἐρευγόμδρος, ab ἐρεύγομαι: ἔχμδρος, pendens ab aliquo, subiectus, pro ἐχόμδρος, ab ἔχομαι: πλόμδρος, visus, natus, manifestus, pro πελόμδρος, à poëtico πέλομαι, sum: hinc compositum cùm ἐπί ἐπιπλόμδρος, accedens, profectus, insequens. Atque hactenus de barytonorum præsentibus, veniamus ad circunflexa: in quibus hoc vnum tempus, & indicatiuorum imperfectum sunt tantùm consyderanda. nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in μι facilè vel accentu vel terminatione dignoscentur. si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnam coniugationem ab altera discernere queamus. omnes enim communem habent terminationem in ipso themate, nempe ῶ, atque eandem in prima singulari subiunctiui: & in prima plurali ῶμδρ, in tertia ῶσι: & in subiunctiuo passiuo seu medio, ῶμαι, ώμεθον, ώμεθα, ῶνται: in nominatiuo singulari participij masculini actiui ῶν. præterea prima & tertia coniugatio easdem habent terminationes per omnes personas optatiuorum, & per omnes casus participiorum cuiusvis generis & numeri, ac cuiuscunque vocis: adhæc per quasvis primas personas cuiuscunque numeri aut temporis, atq; etiam per quasvis tertias plurales, nisi in imperatiuis. in imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularem, videlicet ῦ. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi cõiugatio agnoscatur: quod facilè fiet, si in lexico pro themate ῶ, inueniatur (vt sæpe fit) έω, aut άω, aut όω aut etiam infinitiuus in ᾶν pro prima, in ᾰν vel ῶν pro secunda, in ῦν pro tertia: & in deponentibus seu passiuis pro themate ῦμαι ponatur έομαι aut infinitiuus in ᾶσθαι pro prima, & όομαι aut ῦσθαι pro tertia: at thema ῶμαι indicat verbum esse secundæ coniugationis non aliter quàm άομαι aut infinitiuus ᾶσθ. Sunt & alia sæpe in lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circunflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiuæ in ῶ, & passiuæ in ῦμαι, atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in lexicis cum ipso themate referuntur, vel ex authorum lectione sibi quisque comparauit, ea occurrunt, quæ ambiguitatem hanc tollant. si enim in eorum contractione fit α, vel ᾶ, vel ω, aut etiam ω præterquam in ipso themate actiuo, in subiunctiuis, & nominatiuo singulari participij masculini actiui, verbum necessariò est secundæ coniugationis. neque verò alias contractiones hæc coniugatio in communi lingua recipit, veluti neque tertia præter tres ω, οι, ῦ: at prima & has quas tertia, & præterea tres alias, ᾳ, ῃ & ῳ: quæ cùm communiter occurrunt, primam coniugationem demonstrant. tertiam vero futurum & perfectum ac cognata eorum tempora, cùm ante characteristicam habuerint ε vel ω. Vt paucis absoluam, si lexici opera fieri potest vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam statim agnoscet qui se vel paululum in his exercuerit. at si hæc notitia inde peti non possit, neque peritiores consulendi detur copia, expectandum sanè vt eam authorum lectio afferat. sed & sequentia exempla, si non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipsis quæ adducentur, dubitationem eximent: si autem de coniugatione certus sis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in οῖ (quæ terminatio & tertiæ personæ singulari indicatiui tertiæ coniugationis, & eidem personæ optatiui primæ & tertiæ communis est) sunt indicatiui tertiæ, θεοῖ, *deum facit, deificat*: χατευνοδοῖ, *prosperat*: νοθοοῖ, *terret, exasperat, monet*: ὀγκοῖ, *mensuram auget*: ὁμοιοῖ, *similis est, speciem refert*: ϖερχοῖ, *humum aggerit*: πυροῖ, *incendit*: σαροῖ, *verrit, scopis purgat*: συγχαταβιοῖ, *conuiuit*: συμβιοῖ, *simul viuit*: χαλινοῖ, *frænat*, quę sequuntur sunt optatiui primæ coniugationis, παρολισθοῖ, *prolabatur* (malim παρολίσθοι, *prolapsus fuerit*, vt sit aoristi secundi ab eodem themate παρολισθέω, quod tamen refertur ad παρολισθαίνω:) ϖεικαποῖ, & in subiunctiuo πεικαπῷ, *affligat*. Tertia pluralis indicatiui in ῦσι, primæ quoque & tertiæ coniugationi communis est: vt in prima ἐεινῦσι, *caprificant*: χληρωθεσμοθετοῦσι, *Thesmothetæ sortitò creari solent*. in tertia χαταροῦσιν, *arant*: μαωροῦσι, *disperdunt*: πιπιοχαωτοῦσι, *picis gratia*

Circumflexorum præsentia.

Terminationes circumflexorũ duabus, & omnibus coniugationibus communes, & quomodo discernendæ.

Terminationes vnicuique circumflexorum cõiugationi peculiares.

In appositis exemplis vt habeas thema, mutentur terminationes

οῖ in όω vel ῶ

οῖ in έω vel ῶ

ῦσι in έω vel ῶ

ῦσι in όω vel ῶ

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

gratia vrunt. In nominatiuo participij masculini actiui terminatio ων omnibus est communis: vt in prima, ἀγχιχῶν, *admouens*: ἀϕχεθεπῶν, *turpiter loquens*: δρατῶν, *perspiciens*: ὠτεθπατῶν, *qui primus affectus est beneficio*: καρυβαρῶν, βρῦς, *grauatus capite*: οἱ καρυβαρβρῦντες, *capitis dolore grauati*: κεθπῶν, *plaudens, plausu excipiens*: κυεθολεκλῶν, *propriè & distinctè loquens*: κυῶν, *prægnans*: μεσῶν, μεσβρῦς, *in medio existens*: σωοιχῶν, *coniunx*: ουσκηνῶν, *in eodem morans tentorio, contubernalis*: συνεστιῶν, *simul vescens, consodalis*: Φιλογραμματῶν, *cupidus literarum*: ψυχεθποτῶν, *frigidam potans*. In secunda coniugatione ἀειϛῶν, *prandens*: καταβρῶν, *olidus, fœtens*: κιχρῶν, *qui commodat*: μαδῶν, *recaluaster, caluus totus*: σκωληκῶν, *vermiculatus*: τρυφῶν, *delicians, deliciis diffluens*. In tertia, δηῶν, *populans, vastans*, à δηόω ῶ, pro δηϊόω ῶ, facta synæresi ϊι in η: τειῶν, *tertiò faciens*. in reliquis casibus ac generibus prima à tertia non differt, sed secũda habet semper in contractione ω, vbi in cæteris duabus est ϋ: vt in nominatiuo plurali masculino primæ, ἀμηχανῦντες, *ignorantes, consilij inopes*: ἀντιδικῦντες, *qui sunt contrariis sententiis*: ἀπιϛῦντες, *increduli, non audientes dicto*: ἀρματροφῦντες, *equos ingales nutrientes*: βπαλῦντες, & in datiuo βπαλῦσιν, *iis quos epiala exercet*: ἰσοδυναμῦντες, *pares adepti vires*: & in neutro, τὰ ἰσοδυναμῦντα, *æqualia*: ἰχωρῥῦντες, *saniem emanantes*: κατευλογῦντες, *laudantes, prædicantes*: κιτθοφορῦντες, *libidines complectentes*: λαβεθφαγῦντες, *edaces, voraces*: λϕτειβῦντες, *in farinam terentes*: μεγαλορρῦντες, *ostentantes sese*: οἰκτροχῦντες, *plorantes*, quasi *miserias fundentes*: ϖαραινετῦντες, *hortantes*: ϖαραϛατηγῦντες, *qui adhærent imperatoribus, exercitus*: ϖεϊξυρῦντες, *subradentes*: ϖελοιχῦντες, *vicini*: ϖερνοβοσκῦντες, *lenocinantes*: ϖεραγματολογῦντες, *in narrandis rebus occupati*: συσκηνῦντες, *contubernales*: συϛοιχῦντες, *qui sunt eiusdem sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt*: τειχορρῦντες, *qui patiuntur defluxum capillorum*: ὑϖερδοκῦντες, *clarissima opinione imbuti*: ὑψαχενῦντες, *ceruicem tollentes*: ψυχορραγῦντες, *frigore pereuntes*: ψυχεθλυτρῦντες, *frigidis vtentes balneis*: ὡρεθσκοπῦντες, *explorantes horas*. sic in tertia ἀμφομοιῦντες, *similes reddentes*: ϖερϊβῦντες, *superstites*: ϖερϊχϕλῦντες, seu potiùs ϖερϊχιλῦντες, *saturi*: σωοικοιῦντες, *adiungentes, conciliantes*: χονδρειῦντες, *in grumum densiscentes*. sic & in reliquis generibus vtriusque coniugationis: vt in fœminino primæ, ἀγελαρχῦσα, *quæ gregi præest*: ἀκαθηκῦσα δϕαθήκην, *inofficio sum testimentum*: εὐτεκνῦσα, *fœcunda, bona prole*: θρηνωδῦσα, *deplorans*: πολυτεκνῦσα, *quæ habet multos filios*: ϖρωτοτοκῦσα, *quæ primum enititur*: ταχυναυτῦσα, *celeriter nauigans*. & in plurali, θηλυβκῦσαι, *ferentes in vtero fœminam*: λιποδεκνῦσαι, *animi defectione laborantes*: σωωρῦσαι, *conterminæ*. & in neutro plurali, χρυσαυγῦντα, *fulgentia*. Pariter in tertia coniugatione: vt in fœminino singulari, βπεβαιῦσα, *confirmans*: τεκνῦσα, *puerpera, generans, gignens*. & in neutro plurali, εὐχϕρῦντα, *opportuna ad manum*. In indicatiuo passiuo sæpe occurrit tertia pluralis in ῦνται, tam in prima quàm in tertia coniugatione: in prima, vt ἀγλαῦνται, *volutantur*: συστιῦνται, *conuiuantur*. in tertia, vt ἀκανθῦνται, *spinis inhorrescunt*: ἀποτυφλῦνται, *excæcantur*: βπολιῦνται, *canescunt*: πολιῦνται, *canescunt*. ὑωοκαρῦνται, *soporantur quadantenus*: χλοιῦνται, *viresc unt*. In imperatiuo etiam secunda persona singularis in ῦ pro έῦ, primæ: vt, ποιῦ, *fac*, & pro όῦ tertiæ, vt καταβιῦ, *viue*: κοινῦ, *commune fac* aut *existima*: ϖαζηλῦ, *æmulare*: σῦ, *vade*: ϖεφανῦ, *coronare*: σφιγῦ, *obsera, astringe* & *claude*: τηρῦ, *caue*. Participia verò vocis passiuæ cum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione: vt in nominatiuo singulari masculino primæ, ἀγνοούμενος, *latens*: ἀναπλούμενος, *emergens*: ἀνθρχούμενος, *saltantes imitans*: ἀπιϛούμενος. *qui suspectus est, cui fides non adhibetur*: δϛαπορούμενος, *stupore attonitus, cunctabundus* δικαιολογούμενος, *vocans in ius*: βπικαλούμενος, *cognomento dictus*: εὐμαχούμενος, *fortiter pugnans*: εὐχρηϛούμενος, *magna vtilitate vel commodo affectus*: θεοφορούμενος, *fanaticus, diuino spiritu plenus*: καταλούμενος, *celebratus*: καταυτλούμενος, *qui exhauritur*: καταπονούμενος, *exercitatus*: κυούμενος, *qui in vtero geritur*: κωμωδούμενος, *comœdiis taxatus*: μεγαλαυχούμενος, *audacia tumidus*: νουτετούμενος, *reprehensus*: οἰϛρηλατούμενος, *furibundus*: ὁμολογούμενος, *rationi consentaneus*: hinc aduerbium ὁμολογουμένως, *haud dubiè*: παλαιογρᾳούμενος, *vetustate confectus*:

ῶν in έω vel ῶ

ῶν in άω vel ῶ

ῶν in όω vel ῶ

ῦντες in έω vel ῶ

ῦντες in όω vel ῶ

ῦσα in έω vel ῶ

ῦσα in όω vel ῶ

ῦσαι in έω vel ῶ

ῦντα in έω vel ῶ

ῦσα in όω vel ῶ

ῦντα in όω vel ῶ

ῦνται in έομαι vel ῦμαι

ῦνται in όμαι vel ῦμαι

ῦ in έομαι vel ῦμαι

ῦ in όμαι vel ῦμαι

ούμενος in έομαι vel ῦμαι

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἄραμαι τύμενος, veniam orans: ἀρειοχλύμενος, molestia affectus: πατρονομύμενος, paternis legibus utens: φιλαντύμενος, fotus: πυκνοσπορύμενος, qui frequens seritur: ὀψιλογύμενος, serò loquens: σωτελύμενος, peractus: συγχωρύμενος, venia donatus: χειμασπερύμενος, qui hyeme seritur. In nominatiuo plurali, ἀλληλοτμύμενοι, inter se secantes, deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes: ἀπολογύμενοι, defensores: γυναικοκρατύμενοι, qui uxoriæ potestati parent: ἐνεργύμενοι, obsessi à dæmonibus: ἐνσκιατροφύμενοι, deliciis & umbratili vita coaliti: θεωρύμενοι, contemplati: καταδωροχύμενοι, dona largientes: ὀλιγαρχύμενοι, qui imperio paucorum viuunt: ἀγαφυλακπορύμενοι, in custodiis signa dentes hostibus in bonum: πλεονεκτύμενοι, superati: σχολικοτροφύμενοι, vermicularia proles: συμφερύμενοι, conuehentes. In fœminino singulari, οἰκυμένη, & sine crasi οἰκεομένη, quæ habitatur, id est, orbis habitatus, terra habitabilis, orbis terrarum: συναμφορυμένη, quæ cum viro congreditur: συνοικυμένη, frequentia habitatorum culta. In neutro singulari, εὐχημενολογύμενον, honestum dictum: κληρονομύμενον, quod hæreditate contingit. In plurali, αἰτιατικολογύμενα, in accusatiuo dicta: ἀλληγορύμενα, per allegoriam dicta: ἀορισταύμενα, quæ indefinitè capiuntur: κυκλοφορύμενα, ea quæ circumaguntur: τὰ νοήμενα, mentis conceptus: πρωτογύμενα, primigenia, primordialia: τερατολογύμενα, conficta, monstrifica: ῥιζοτμύμενα, quorum radices inciduntur. Eodem modo in tertia coniug. vt in masculino singulari, ἀπελευθερύμενος, manumittens: ἐγκυκλύμενος, incluſus: ἐκφλογύμενος, flammatus, flagrans: θεύμενος, qui diuinitatem assumit: καταστρεβλύμενος, depravatus: καυσύμενος, æstuans: κλιματύμενος, materia perrectus: κοινύμενος, particeps: κορυύμενος, qui versatur in ludo vt scholasticus: κρηπιδύμενος, crepidatus, qui induitur crepidi: λαγαρύμενος, subsidens lacunæ in modum: μανύμενος, rarescens: ὀγκύμενος, extumens: οἰκεύμενος, pronus ad amicitiam: ὀρθύμενος, rectè succedens: hinc ὀρθυμένοι πόλις, ciuitas fortunata & rectè constituta, & ὀ ὀρθύμενος, prosperitas: παλαιύμενος, vetustate confectus: παρασύμενος, æquiparatus: τριαστύμενος, triplicatus: πηλύμενος, pustrescens, limum contrahens: πιλύμενος, pressus: πλατύμενος, dilatatus: πνευματύμενος, spirascens: ῥινεγχυτύμενος, naribus instillatus seu infusus: σαρύμενος, fluctuans, fluctibus iactatus: τερφύμενος, terminosus, terminibus versatus: συωστερύμενος, sodalis: σωκυμερύμενος, mitescens: σταυρύμενος, vnà crucifixus: φλοιδύμενος, inflammatus, turbatus: ὑπεραντύμενος, repugnans: ὑπωδενδρύμενος, in arborem transiens. In plurali, ἀλλοιύμενοι, alteraſcentes: σφαιρύμενοι, in formam pilæ se conuertentes. In fœminino plurali, μαιύμεναι, obstetrices. In neutro singulari, ζωογονύμενον, animatum: νηνεμύμενον, serenum, tranquillum: παραγυμνύμενον, reuelatum: & sic de aliis, quæ eandem in duabus aut tribus coniugationibus terminationem habent: in quibus discernendis aliquo sanè opus est iudicio, & mediocri exercitatione. at in iis locis in quibus vnaquæque coniugatio terminationem propriam ab aliisque differentem habuerit, de vero themate dubitari non potest, modò ipsa mutetur in eam quæ themati illius coniug. competit: vt in ἀορτᾶς, carpis & dormis: ἐνδεᾶς, indiges, tibi deest, ᾶς mutandũ in έω vel ῶ. nam inter circunflexa hæc terminatio inuenitur tantùm in prima coniug. videlicet in secunda persona singulari præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic ᾶ in tertia persona eiusdem numeri, temporis modi ae coniug. quod, vt habeas thema, mutandum in έω, vt in sequentibus: ἀγρεῦπεῖ, inspicit: ἀμφιδονεῖ, vtrinque mouet: ἀντιμεταῤῥεῖ, reflnit: ἀπαρκεῖ, sufficit: ἀχεῖ, strepitat (Doricum est pro ἠχεῖ: sic in imperfecto ἄχε pro ἤχε, resonabat:) δοκιμοχλεῖ, improbat: δονεῖ, distendit: ἐνοικεῖ, incolit: ἐπαρκεῖ, sufficiens vel idoneum est, fieri potest: ἐνδεῖ & sine crasi ἐνδέε, deest: ἐτεροιεῖ, vera loquitur: εὐθεῖ, perquam utile est: θηλυδρεῖ, fœminã parit: κενοδοξεῖ & κενοδοξεῖ, inani gloria ducitur: καταρκεῖ, comprehendit, destruit: καπαρκεῖ, sufficit: κλεῖ, laudat: κολοβανθεῖ, florem sessilem gerit: λειποβοτανεῖ, caret pabulo: παλιωσυτεῖ & παλιοσυτεῖ, reuoluitur: περιπολεῖ, versat: πολυετεῖ, asseruatur multos in annos: πολυπλητεῖ, crescit: προδοτεῖ, prodit, deserit, perdit: προσδεῖ, insuper opus est: προσαυλεῖ, tibiis canit seu ludit: ῥεῖ, fluit: σκαμφυσεῖ, indignatur, ægrè fert: σπερμολογεῖ, semen genitale emittit: συμμεταποιεῖ, commutat: συμπιτνεῖ, incidit: συνυποχωρεῖ, redit in suum locum: τωὐδυναμεῖ, idem valet, tantum potest: ὑποκεῖ, subhabitat, subest. Idem sentiendum de α cum accen-

tu

tu in penultima, in ſecunda perſona ſingulari imperatiui: vt, ἀβλάξ, *ſacrificat*: ἑρᾷξ, *quieſce*: εὐάγξ, *feliciter piſcare*, id eſt, *vale felix*: ζώγξ, *viuum cape* ſeu *ducito*: θάκξ, *ſede*: θάρσ: *confide*: dicitur & θάρσαι pro eodem, vt ſit dictū per ſyncopē pro θάρησαι in aoriſto primo imperatiui medij. Eodē modo in terminationibus, quæ ſoli ſecundæ coniugationi conueniunt, modò mutētur in terminationē thematis, de ipſo nulla relinquitur dubitatio, vt ᾶ in άω vel ῶ in ſequentibus quę ſunt tertiæ perſonæ ſingularis indicatiui vocis actiuæ, ἰκνᾶ, *venit*: καταγελᾶ, *deridet*: καταχέᾶ, *ſatis eſt*: κραυγέᾶ, *ſtruma laborat*: νοᾶ, *audit, perſuadetur*. ſic ῶσι in tertia plurali eiuſdem temporis & modi: vt, ἀναπολυμβῶσι, *deſernunt*: ἐπιφοιτῶσι, *ſuperueniunt*: ἀναβοῶσιν, *acclamant*: ἐῶσι, *ſinunt*: à poëtico ἐάω ῶ pro ἐάω: σῴζουσι, *ſeruant*: α in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, μελέτα, *cura*: πείρα, *tenta, contende*: σκίρτα, *exulta*. άτω in tertia: vt, ἱερᾰ́τω, *ſacrificet*, pro ἱερᾰάσθω ab ἱερᾰάω & cum duplici craſi ἱρῶ. ᾶμι in optatiuo: vt, ἐῶμι, *ſinerem*: λεῶμι, *perficerem*. & in tertia plurali ὁρᾷεν, *viderent*. ῶντες in nominatiuo plurali participij maſculini, act. vt, ἀμῶντες, *metentes*: hinc datiuus pluralis poëticus (33.15.) ἀμῶντεσσι, *metentibus*: ἀγωνιῶντες, *in agone conſtituti trepidantes*: ἀγραυλῶντες, *venatores*: λιμῶντες & in duali λιμῶντε, *lippitudine cæcutientes*, dicitur & γλαμῶντες præpoſito γ: καταπεγῶντες, *trāsfigentes*: κυβδηλιῶντες, *cibo vitioſo veſcētes, pallidi*: σκοτοδινιῶντες, *vertiginoſi*: σφενδῶντες, *fundis inceſſentes*: σφεγγῶντες, *muti*: χορδεῖῶντες, *turgentes, in grumū denſiſcentes*: χολερῶντες, *cholera laborantes*: ψωραγεῶντες, *ſcabiem habentes* ῶσα in fœminino ſingulari: vt, καταψῶσα, *demulcens*: τὴν καταψῶσαν, *demulcentem*: κνῶσα, *titillās*: κομῶσα, *veſtita, vernans, comata*: λῶσα, *volens*: πλαδῶσα, *fluida, humida*, poëticè πλαδάσσα: Φαλαγξῶσα, *exaſperata, irritata*. ῶσαι in eodem plurali: vt, μαλαχνῶσαι, *torpeſcentes*. ῶντα & in neutro plurali: vt, σκοληκιῶντα ὦτα, *vermiculantes aures*, & in accuſatiuo ſingulari maſculino: vt, φῶντα, *ſplendentem*. Sic in voce paſſiua eiuſdem coniugationis mutādæ ſunt terminationes in άομαι vel ῶμαι: vt, ᾶται, in ſequentibus tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, ἀᾶται, *lædit*: ἀντανακλᾶται, *repercutit*: θυμᾶται, & Ionicè ac Doricè θυμᾶται, *fit thymiama*: ἱερᾶται, *eſt ſacerdos, initiatur*, ab ἱερᾶομαι & cum craſi duplici ἱερῶμαι: μηρυκᾶται & Doricè μαρυκᾶται, *ruminat*: πελεκᾶται, *ſecuris adigitur*: περιπολᾶται, *circumuolitat*: σμᾶται, *ornatur*: ασσᾶται, *deorſum labitur*. ῶνται in tertia plurali: vt, θρηνῶνται, *conqueruntur*: ἱκμῶνται, *diuentilantur*. ῶ in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, κοιμῶ, *dormi*: κτῶ, *compara*: πτῆσῶ, *experire, fac periculum*: χρῶ, *vtere*. ῶο in ſecunda ſingulari optatiui: vt, ἐρωτῶο, *interrogeris*: χασμῶο, *oſcites*. ῶτο in tertia: vt, ὀπτῶτο, *coquatur*: χρῶτο, *vtatur*. ᾶ. in ſecunda ſingulari ſubiunctiui: vt, πτᾷ, *prioueris* ſeu *queras*. ώμενος in participio ſingulari maſculino: vt, ἀσώμενος, *triſtatus*: ἐλλοχώμενος, *inſidiis exceptus* ſeu *petitus*: ἐξεπτυώμενος, *emiſſor*: ἐπιβοώμενος, *inclamans*: ἐρώμενος, *amaſius, puer amatus*: θλώμενος, *deſquamatus*: ἰλυσσώμενος, *contractus per limum*: κλώμενος, *reflexus, qui frangitur*: λαγχανώμενος, *militans*: μεταιτώμενος, *attrahens, inſequens, inſectans*: μνώμενος, *procus, qui ſibi vxorem petit*: παροχώμενος, *qui contemnitur*: περιπλανώμενος, *pererrans, circumiens*: περισσώμενος, *diſtractus, occupatus*: περιτροφώμενος, *perueſtigans*: περιορώμενος, *ſpretus & contemptus*: πιπρώμενος, *deprauatus*: ποτνιώμενος, *obteſtans deos*: προσδοκώμενος, *expectans*: σμώμενος, *infricatus*: συσκοιμώμενος, *contubernio fruens*: σωδιαιτώμενος, *ſimul viuens*: ὑφορώμενος, *ſuſpicioſus*: Φυσιώμενος, *in naturam conuerſus*. ώμενοι in eiuſdem plurali: vt, ἀλώμενοι, *erratici*: ἀναγερώμενοι, *qui renaſcuntur*: καταμορχώμενοι, *ſubſannantes*: κνώμενοι, *ſcalpentes*: περιδρεπτώμενοι, *præſcrutantes*. ωμένη in fœminino ſingulari: vt, ἀγαπωμένη, *amica*: ἀνταναπλωμένη, *reſonans, refracta*: ἐρωμένη, *amica, ſcortum*: περισπωμένη περισπωμένα, *circunflexus accentus*. ώμενον in neutro ſingulari: vt, γελοπώμενον, *conuolutum*: ἐρώμενον, *ſcortum*: χαλώμενον, *remiſſum*. ώμενα in neutro plurali: vt, τὰ γεννώμενα, *liberi*: καταχασμώμενα, *hiantia, oſcitantia*: περικλώμενα, *refracta, circunfracta*: συμφυσώμενα, *præparata*. Similiter terminationes tertiæ circunflexorum coniugationi peculiares, ſi ſint vocis actiuæ, vt habeatur thema, mutentur in όω vel οῦ: & ſi ſint vocis paſſiuæ, in όομαι ſeu οῦμαι: vt οῦται in ſequentibus, quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſen-

ᾶ
ᾶται
ῶσι
α
άτω
ῶμι
ῶεν
ῶντες
ῶσα
ῶσαι
ῶντα
ᾶται
ᾶται
ῶνται
ᾶ
ῶ
ῶτο
ᾷ
ώμενος
ώμενοι
ώμενη
ώμενον
ώμενα
} in άω vel ῶ.
} in άομαι vel ῶμαι.
ῦται in όομαι seu οῦμαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tis indicatiui passiui, ἀπογωνιῦται, *in angulum se colligit*: γεγλιδῦται, *in nucleos discernitur*: ἐκλοχμοῦται, *sylvescit*: ἐκξυλοῦται, *sylvescit*: ἐκφλογῦται, *inflammatur*: ἐξαυχμοῦται, *exiccatur*: ἴῦται, *rubiginem contrahit*: ξανθῦται, *flavescit, rufescit*: πολιῦται, *canescit*: πομφολυγῦται, *in pompholyginem coit: in bullas tumet*: ῥυσῦται, *rugatur*: σαυραγνῦται, *fascia inuoluitur*: τεφρῦται, *cinerescit*: ὑδαλῦται, *in humorem vertitur*: χαλαζοῦται, *concipit grandinem*. sic ῥάδω in tertia singulari imperatiui: vt μαστιγῥάδω, *verbera patiatur*. Atque hactenus de regularibus circunflexorum præsentibus. nunc de iis quæ dialectis aut poëtica licentia variãt dicendum. inter dialectos autem vix debet censeri, quòd Iones hæc verba sæpenumero sine crasi efferant: tum enim à regularibus sextæ coniugationis barytonis non dissentiunt. Itaque vt habeas thema, mutetur sola terminatio in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, si fuerit passiuæ: vt è prima cõiugatione ει in ω, in ἀποδεῖ, *deficit*, δᾶϊ, *perflat*· ζᾷ, *viuit, spirat* quæ sunt tertiæ personæ singularis præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic ῦσι in eiusdem tertia plurali: vt ἀλλοχρόῦσι, *corporis colorem mutant*: ἐνδυνέῦσιν, *induunt*, οι in tertia singulari optatiui: vt ἐνδέοι, *desit*: σάοι, *seruet*: à poëtico σάω. οιτε in eiusdem tertia plurali: vt, ϛϱϕέοιτε, *decipiatis*. ῃ in tertia singulari subiunctiui: vt, ἐνδέῃ, *desit*. ων in participio masculino: vt, ἀϝθαλέων, *semper viuens*: ἀχέων, *mutus, tacitus, silens*: ἡ ἀχέῦσα, *tacita*: ἑλάων, *insequens*. οντες in masculino plurali: vt, ἐλπίδεοντες, *sperantes*, à poëtico ἐλπίδεω pro ἔλπω: ὀπισυρρέοντες, *retrogradientes*: ποιηφαγέοντες, *herbis victitantes*: προεχθέοντες, *præcurrentes*. ον in neutro singul. vt, τὸ ἐνδέον, *quod deest*. ῃ in ομαι, in secunda singulari indicatiui passiui: vt, ἐξεϱέῃ, *enarras*. εται in eiusdem tertia singulari: vt, προδέεται, *indiget*. ονται in tertia plurali: vt, ἀχέονται, *vacant*. οιο in secunda singulari optatiui: vt, ἐξαλέοιο, *euites, effugias*: οιτο in tertia singulari, & οιντο in tertia plurali: vt, μαχέοιτο, *pugnet*: μαχέοιντο, *pugnent*: à poëtico μαχέομαι pro μάχομαι. ῃ in secunda singulari subiunctiui: vt, δέῃ, *egeas*. ηται in tertia: vt, λάηται, *velit*: προκέηται, *proponatur*, à poëtico προκέομαι pro προκεῖμαι. όμβρος in participio: vt, ἐξοφρυόμβρος, *supercilios*. Hæc & similia legibus barytonorum reguntur. Sunt & alia his contraria, quę geminam contractionem recipiunt: vt ab ἐννοέω ϑ, in participio fœminino ἡ ἐννοέουσα, crasi ἐννοῦσα, & rursus altera crasi ἐνοῦσα, *prudens*. Sunt qui huc referant λοέομαι, λοῦμαι, λοῦμαι, *lauor*: vnde in tertia singulari λοῦται, *lauatur*: & in tertia plurali λοῦνται, *lauantur*: & participium λοῦμβρος, *qui lauatur*. sed hæc rariùs occurrunt. In prima coniugatione illud poëtis est familiare, vt nulla facta contractione, post ε coniugationis characteristicon addant ι, tum pro themate είω sæpe inuestigãdum est έω: vt in his subiunctiuis actiuis, αἰνείῃ, *laudet*: ῥιχείῃ seu Ionicè (100.15.) ῥιχείῃσιν, *obiurget*: themata propria non sunt αἰνείω & ῥιχείω, sed αἰνέω & ῥιχέω. sic participium χρείων, *vaticinans*, non ad χρείω, sed ad χρέω referendum: & χρείουσα, *imperatrix, regina*, non ad χρείω, sed ad χρέω. tamen cùm ante ϛ habent σ, ξ, aut ψ, non ad circunflexa in έω, sed ad futura σω, ξω, ψω, & hæc rursus ad sua præsentia sunt referenda: vt participium præsens τυραννισείων, ουσος, *gestiens tyrannidem*, ad futurum τυραννίσω, & istud ad præsens τυραννίζω: vide 184.14. In prima etiam coniugatione notãdi sunt optatiui Attici in οίλω, οίης, οίη, & c. pro οῖμι, οῖς, οῖ, de quibus 893 vt, μεσοίη, *particeps* seu *medius sit*: πεποιθοίη, *confidat*. sic in secunda ώλω, ώης, ώη, pro ῶμι, ῶς, ῷ: vt, ἑλιγγιώης, *vertigine vexeris*. Consyderãda rursus in prima contractio Dorica ευ pro ϑ: vt in prima singulari præsentis indicatiui passiui, ϛεῦμαι, *conscindo, tero*, pro ϛοῦμαι ex ϛέομαι: νεῦμαι, *eo, vado, redeo*, pro νοῦμαι ex νέομαι. sic participia in εύμβρος pro ούμβρος ab έομαι οῦμαι: vt ἀνδρεύμβρος, *vir factus*: ναυπηγεύμβρος, *nauem compingens*: πωλεύμβρος, *accedens*, in plurali πωλεύμβροι, *accedentes*: ποτεύμβρος, *qui operatur*: συλλυπεύμβροι, *miserantes, condolentes*. In secunda circunflexorum coniugatione sæpe occurrũt Doricæ cõtractiones in η pro α vel ᾳ: tum mutetur in άω vel ῶ terminatio actiua, & passiua in άομαι vel ᾶμαι, & habebis thema: ita ex ὁρῆς pro ὁϱᾷς, *vides*, thema est ὁϱάω. similiter in sequentibus infinitiuis mutetur ἦν in άω, ἀποζῆν, *arctè viuere*: ἐπιζῆν καὶ καταζῆν, *largè & opulenter viuere*: προζῆν, *diminutè viuere*.

ϑω in ϑμαι vel ϑμαι.

De circunflexorum præsentibus quæ dialectis à communibus variant.

Mutandæ terminationes

ει. ϑσι
οι
οιτε
ῃ. ων
ϑσα
οντες
ον
} *in ω.*

Mutentur terminationes

ῃ. εται
ονται
οιο. οιτο.
οιντο
ή. ηται
όμβρος
} *in ομαι.*

Gemina contractio in eadem syllaba.

Pro έω quærendum thema in έω.

εἶην in έω vel ῶ.
ῷην in άω vel ῶ.
ῶμαι in ϑμαι vel έομαι.
εύμβρος in ϑμαι seu έομαι.
ῆς in άω vel ῶ.
ῆν in άω vel ῶ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tè viuere. & in ἀομαι vel ῶμαι in ſequentibus paſſiuis, χρῆ, *vteris*, in ſecunda præſentis indicatiui paſſiui. ſic ῆται in tertia: vt, ἀβλαχατοχρῆται, *abutitur*: ἀφχρῆται, *vtitur*. ἠδων in tertia duali imperatiui: vt, χρήσθων, *vtantur*: *faciant*, *agant*, ſumitur Atticè (68. 26.) pro tertia plurali χρήσθωσαν. ἦσθαι in infinitiuo: vt, θῆσθαι, *lactare*: ἀφχρῆσθαι, *adhiberi*. Si iidem Dores mutauerint ῶσι tertiæ pluralis indicatiui in ῶντι, vt λῶντι, *volunt*, aut in ᾶσι, vt βοᾶσι, *clamant*, mutentur eæ terminationes in ἀω, habes thema. nam ob terminationis diuerſitatem thema non eſt inueſtigatu difficilius: ſed quòd hæc varietas ab inexercitatis non probè teneatur. Quum igitur poëtæ in hac ſecunda circunflexorum coniug. ponunt αα pro vnico α, in quod facta eſt craſis, & όω, atque interdum ώω, & Iones έω, ac Dores ἀω pro contractione quæ fit in ω, mutetur tota illa terminatio in ἀω aut ἀομαι, habebis thema: veluti ἀᾷς quod ponitur pro ᾷς ſecundæ perſonæ ſingularis indicatiui: vt, ἰχαράᾳς, *retines*. ἀᾳ pro ᾷ in tertia eiuſdem: vt, ἰχθυάᾳ, *venatur piſces*: πεδάᾳ, *impedit, ligat*. & pro α in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, μνᾶ, *pete vxorem*. ἀᾶν pro ᾶν in infinitiuo actiuo: vt, ἀχαλάᾶν, *triſtari, dolere, angi*: παρεξελάᾶν, *præter adequitare*: πεφάᾶν, *penetare*: ſunt qui ſcribant per diphthongum impropriam ἀχαλάᾳν, παρεξελάᾳν, πεφάᾳν. ſic terminationes paſſiuæ mutentur in ἀομαι ſeu ῶμαι: verbi gratia ἄᾶσθε, pro ᾶσθε in ſecunda plurali imperatiui: vt, κεφάᾶσθε, *miſcete, fundite*. ſic ἄᾶσθαι in infinitiuo: vt, ἀεννάᾶσθαι, *exhauriri*, ἀποτροπάᾶσθαι, *auerſari*: ἐψιάᾶσθαι, *ludere, dicere*: μητιάᾶσθαι, *conſulere, deliberare*: μηχανάᾶσθαι, *excogitare*: σωεδρεύᾶσθαι, *conſidere*. Adducenda nunc exempla eorum quæ in hac ſecunda coniugatione, contractione facta in ω, recipiunt epentheſim vocalis ο, aut alterius ω, aut ε, aut α: veluti in tertia plurali præſentis indicatiui όωσι pro ῶσι: vt, καγχαλόωσι, *rident, lætantur*: mutetur terminatio όωσι in ἀω vel ῶ, habebimus thema καγχαλάω: ſic in ὑφόωσι, *texunt*. eodem modo cùm eſt ώωσι pro ῶσι: vt, ὑποδρώωσι, *ſeruiunt, ſubminiſtrãt*, & cùm eſt ἄωσι: veluti ναιετάωσιν, *habitant*, ſic in participio maſculino actiuo όων pro ῶν: vt, βοόων, *clamans*: γλαυκιόων, *intuens oculis immaniter, glaucis oculis terribiliter reſpiciens*: ἠνεμιόων, *tranquillus, quietus*: εὐδιόων, *tranquillans, ſerenus, quietus*: θαλπιόων, *calefaciens*: κελαινιόων, *nigricans*: κελευθιόων, *cupiens iter facere*: κυδιόων, *glorians*: λαμπετόων, *ſplendens*: λιπόων, *amplus, nitidus*: λυσσόων, *inſaniens*: μεσημβριόων, *meridiem agens*: ὀρόων, *videns*: παρεδρεύων, *aſſidens*: πνευστιόων, *ſpirans*: πιόων, *comprehendens*: τροχόων, *currens*: χιόων, *niuem emittens*. huiuſmodi participia in nominatiuo ſingulari maſculino quibuſdã videri poſſent ducta à verbis in όω ſine contractione: at in cæteris caſibus & in fœminino aut neutro genere diſcrimẽ ſtatim apparet. nam facta è verbis in ἄω, vbiq; ſeruant ω poſt ο, quod alia mutarent in υ in fœminino genere, alibi in ο. cùm ergo genitiuus in όωντος, mutetur όωντος in ἄω vel ῶ, habebis thema. ſic datiuus in όωντι: vt, γλαγόωντι, *lacteſcenti*, id eſt, *nõdum ſatis adulto ſemini*: εὐδιόωντι, *ſereno*: λαμπετόωντι, *ſplendenti*: χιόωντι, *quaſi ningenti*. accuſatiuus in όωντα: vt ἀφόωντα, *tractantem*: γελόωντα, *ridentem*: παμφανόωντα, *omnibus conſpicuum*: τροχόωντα, *currentem*. nominatiuus plural. in όωντες: vt, γαληνιόωντες, *ſerenati, tranquilli*: ὑπερθαμφαλόωντες, *attoniti & tanquam numine afflati omnia circũſpiciẽtes*: εὐδιόωντες, *tranquilli*: κυλοιδιόωντες *oculis turgeſcentes*: μητιόωντες, *conſulentes, deliberantes*: μυλιόωντες, *dentibus infrendentes*: περιτροπόωντες, *diſcedentes, peragrantes*. fœmininũ ſingulare in όωσα: vt, ἀχανόωσα, *deſyderans*: γοόωσα, *lugens*: μαιμώωσα, *properans*, (malim μαιμῴωσα per duplex ω, propter ſyllabam præcedentẽ, quæ producitur. ſic maſculinũ μαιμῴων, *ſe mouens*. vide 92. 30. ſunt qui ſcribãt, μαιμῴωσσα per geminũ σ:) παμφανόωσα, *omnino* ſeu *tota ſplendens, tota apparens*. Idem iudiciũ dè voce paſſiua, vbi terminatio mutanda erit in ἀομαι vel ῶμαι: vt, όωνται pro ῶνται in ἐψιόωνται, *ludunt*: μηχανόωνται, *moliuntur*: ὑποσκιόωνται, *obumbrantur*: quæ ſunt tertiæ pluralis præſentis indicatiui paſſiui. ſic όωντο pro ῶντο in tertia plu. imperfecti: vt, ἐψιόωντο, *recreabantur*: κατηπιόωντο, *mitigati ſunt*: augmento deſtituuntur: atque in tertia plural. optatiui ῷατο Ionicè pro ῷντο ex ἀοιντο: vt, πειρῷατο, *conentur, tentarent*, & in participio εῴμενος Ionicè pro ώμενος: vt, μηχανεῴμενος, *excogitans*. in plurali

ῆ
ῆται
ἦσθω
ᾶσι
ᾶς
ᾶ
ᾶν
ᾶσθε
ᾶσθαι
ᾶσθω
ᾶτο
ᾶμενος
} in ἀομαι vel ῶμαι.
} in ἀω vel ῶ.
} in ἀω vel ῶ.
} in ἀομαι vel ῶμαι.
όωσι
ώωσι
άωσι
έωσι
όων
} in ἀω vel ῶ
όωντι
όωντα
όωντες
όωσσα
ώωσσα
όωνται
όωντο
ῷατο
εῴμενος
} in ἀομαι vel ῶμαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

μηχανεώμενοι, *excogitantes*: ὀφειλεώμενοι, & fœmininum ὀφειλεώμεναι, *necessariæ*: ἐρωτεώμενοι, *interrogati*: & in voce actiua, ἐρωτεόντες, *interrogantes*.

Verborum in μι præsentia.

SED Hæc de barytonorum & circunflexorum præsentibus dicta sufficiant. De præsentibus quoque verborum in μι aliquid dicendum. Horum exempla in quarta coniugatione satis multa occurrunt: in aliis tribus perrara sanè, quorum saltem in CLENARDI Institutionibus aut in Scholiis nostris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quartæ sunt coniugationis, facilis est thematis inuentio. ipsum enim sine dubio habebimus, modò vocabuli oblati terminationem, id est, id omne quod ponitur post characteristicam υ, in μι si sit vocis actiuæ, aut in μαι si fuerit passiuæ, mutemus: vt in ῥήγνυσι, *rumpit, emittit, scatet*, mutando σι in μι redditur thema ῥήγνυμι. sic θι in secunda singulari imperatiui: vt, ὄρνυθι, *infer gradum, hortare vt maturet*. πω in tertia: vt, πιπτέτω, *luat, pendat* ναι in infinitiuo: vt, ἀναπιμπλάναι, *accumulare*: ἀποδείκνυναι, *demonstrare*: ῥηγνύναι, *rumpere*: συμπηγνύναι, *coagmentare*: φύναι, *nasci, coalescere, insitum à natura esse*. μεναι pro ναι Doricè in eodem infinitiuo: vt, ἑλκύμεναι, *trahere*. ς in participio masculino: vt, φεύγων, *fugiens, euadens*: ἀποσμιγών, *coniunctus*. ντες in plurali: vt, ἀναχρεμαννύντες, *suspendentes*. In voce passiua terminatio est mutanda in μαι: veluti ται in tertia singulari præsentis indicatiui, in αἴρυται, *capit, aufert*: ἀντιλάζυται, *recipit, commodat*: ἵδρυται, *situs est*: σκεδάννυται, *euanescit, dispergitur*. θον in secunda duali: vt, πίτνυθον, *punitis*. μεθα in prima plurali: vt, ἐνδυόμεθα, *induti sumus*. νται & Ionicè ατται in tertia: vt, εἵρυνται, *custodiunt*. σθαι in infinitiuo: vt, εἵρυσθαι, *seruare, custodire, trahi*: κατείρυσθαι, *trahi, deduci*: ἔνδυσθαι, *induere*: παραίνυσθαι, *priuare, auferre*. μενος in participio masculino: vt, ἐπεγκεκαννύμενος, *immiscens*: κινούμενος, *qui agitatur*: ἀποπολλύμενος, *intercidens, disperiens*: ἱδρύμενος, *stans*: at ἱδρυμένος, *situs, positus*, accentu in penultima perfectum est, ab eodem tamen themate. μενα in neutro plurali: vt, ἀντενδείκνυμενα, *quæ contrariam indicationem habent*: συνενδείκνυμενα, *quæ indicationi conferunt*.

ι
σι
θι
πω
ναι
μεναι
ς
ντες
} in μι.

ται
σθον
μεθα
νται
σθαι
μενος
μενα
} in μαι.

Præsentia compositorum in μι quomodo excutienda.

QVOD autem attinet ad præsentia composita ex iis verbis in μι, quorum coniugatio habetur in Institutionibus CLENARDI, non habeo melius consilium aut expeditius, quàm vt huiusmodi simplicium coniugationes ad verbum ediscas suadeam. si enim hæ probè teneantur, nulla sanè incidet difficultas in rimando compositorum themate. sed vt rudiores ad manum & in promptu habeant vbi se possint exercere, ex huiusmodi compositis ea quę sæpius occurrunt in medium proferamus: ac primum loquamur de iis quæ cõponuntur è τίθημι: de quo 95. 21. hæc in omnibus quorumvis præsentium personis è simplici semper seruant τιθ. si igitur quod has tres literas sequitur mutaueris in ημι pro temporibus actiuis, & in εμαι pro passiuis, verum habebis thema: vt, ὑπερτίθησι, *superimponit*, mutetur ησι in ημι, consurgit thema ὑπερτίθημι. sic εμεν in prima plurali: vt, ἀνατίθεμεν, *dicamus*: προστίθεμεν, *attribuimus*. ει pro ετι in imperatiuo, 106. 10. vt, διάτιθει, *dispone*: ὑπότιθει, *imponito*. έναι in infinitiuo: vt, ὑπερτιθέναι, *imponere*: προτιθέναι, *proponere, permittere*: συντιθέναι, *componere, conscribere*: ὑποτιθέναι, *fundare, consulere, instituere*: εἰς in participio masculino: vt, ἀνατιθείς, *imputans*: προσδιατιθείς, *structor*: προσανατιθείς, *elatus, iratus*: προστιθείς, *adiiciens*: συντιθείς, *conficiens*: ὑποτιθείς, *posthabens*. Terminationes vocis passiuæ mutentur in εμαι: vt εται in tertia singulari indicatiui, διάτιθεται, *disponit*: προστίθεται, *cingit se*: συντίθεται, *conditur, inseritur*: ὑποτίθεται, *suspicatur*. εσο in secunda singulari imperatiui: vt, ἀποτίθεσο, *reconde*. εσθε in secunda plurali: vt, συντίθεσθε, *componite, pascimini*. εσθαι in infinitiuo: vt, ἀποτίθεσθαι, *deponere*: διατίθεσθαι, *componere*: προστίθεσθαι, *accedere*: προτίθεσθαι, *in animo proponere*: συντίθεσθαι, *animaduertere*. έμενος in partic. singulari masc. vt, διατιθέμενος, *administrans*: προσδιατιθέμενος, *cui fercula apponuntur*: προτιθέμενος, *producens, proponens*: ὑπεκτιθέμενος, *subducens*: ὑστερτιθέμενος, *tardus*: ὑποτιθέμενος, *ponens, edoctus*. έμενοι in plurali: vt, ἀνατιθέμενοι, *numerati, dicati*: διατιθέμενοι, *colentes*: συντιθέμενοι, *consentientes*. έμενα in neutro plurali: vt, προσδιατιθέμενα, *fercula*. Idem sentiendum de cæteris à τίθημι aut τίθεμαι compositis.

Composita è τίθημι.

ησι
εμεν
ει
έναι
εἰς
} in ημι.

εται
εσο
εσθε
εσθαι
έμενος
έμενοι
έμενα
} in εμαι.

PRÆ-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

PRÆSENTIA Compositorum ab ἵστημι, vbique seruant tres literas simplicis, nempe ιστ: quicquid has sequitur, mutandum in ημι in temporibus actiuis, & in αμαι in passiuis, atque hoc modo verum semper habebis thema: velut ησι in tertia singulari indicatiui: vt, ἀνίστησι, *suscitat*: ἀφίστησι, *pellit, cohibet*: ἐξίστησι, *reddit attonitum*: ἵστησι, *perficit, imminet*, ab Ionico (12. 29.) ἵστημι pro ἐφίστημι: καθιστᾷ, *exhibet*: dicitur & καθιστᾷ, *tuetur*, quasi à καθιστάω, (107.16.) μεθίστησι, *conuertit*. ατον in secunda duali: vt, ἐφίστατον: *consistitis*. αμεν in prima plurali, vt, καθίσταμεν, *præficimus*. ατε in secunda: vt, ἀνίστατε, *excitatis*. ᾶσι in tertia: vt, ἐφιστᾶσι, *statuto tempore celebrant*: καθιστᾶσι, *præfecti sunt*: παρεστᾶσιν, *adsunt*. ν pro αθι in imperatiuo, 165. 10. vt, ἐφίστη, *præfice*: καθίστη, *effice*: μεθίστη, *obiice*. sic κρήμνη, *præcipita*, pro κρήμνασθι, à κρήμνημι, ατε in secunda plurali: vt, καθίστατε, *constituite*. In optatiuo αίμι, αίης: vt, ἀνισταίμι, ἀνισταίης, *inseram, inseras*. eiusdem formæ est κατεθραίη, *moreretur*, à κατατέθνημι. άναι in infinitiuo: vt, ἀνιστάναι, *excitare, exigere*, διιστάναι, *dirimere*: ἐνιστάναι, *collocare*: προκαθιστάναι, *præesse*: ἐφιστάναι, *collocare*: καθιστάναι, *adducere*, Ionicè (13. 29.) καπιστάναι, *constituere*: μεθιστάναι, *auocare, dimouere*: σωιστάναι, *constare, communi consensu comparare, decuriare*. hanc formam sequuntur ἀποπιμπλάναι, *implere, satisfacere*, ab ἀποπίμπλημι: ἐμπιπράναι, *comburere*, ab ἐμπίπρημι: ὑποπιμπράναι, *incendere*, ab ὑποπίμπρημι. Pro άναι ab ἵστημι legitur ᾶν, quasi ab ἱστάω: vt, καθιστᾶν, *iniicere*: παριστᾶν, *sistere*. Rursus pro reduplicatione ι sunt quæ habent ε, 165.18. vt, παρεστάναι, & Ionicè (59.4.) παρεστάμεν, *fauere*: προεστάναι, *undique claudi*: ἐφεστάναι, *præficere*: μετεστάναι, *secedere*, Ionicum est pro μεθεστάναι, 12.29. παρεστάναι, *apparere*: προεστάναι, *præesse*: συνεστάναι, *consistere* seu *constare*: sic & in prima plurali præsentis indicatiui, καθέσταμεν, pro καθίσταμεν, *coniecti sumus*. in tertia, ἐφεστᾶσι pro ἐφεστᾶσιν, *imminent, impendent*: ἐνθεστᾶσι, pro καθιστᾶσι, *præfecti sunt*. in secunda plurali imperatiui, παρέστατε, *astate*, pro παρίστατε, sic in tertia singulari simplicis, ἑστάτω pro ἱστάτω. In his & huiusmodi, vt habeas thema, ε quod ponitur ante σ mutandum in ι: in ημι verò id omne quod sequitur σ, veluti & in præcedentibus ας in participio masculino: vt, ἐπισωιστὰς, *qui insurgit contra aliquem*: παριστὰς, *exprimens, demonstrans*: προϊστὰς, *undique iniiciens*: συνιστὰς, *sollicitans, compellens*: huius formæ sunt βιβὰς, ἀντὸς, *ascendens*, à βίβημι ὁ βαίνω: & πιμπρὰς, ντος, *incendens*, in plurali πιμπράντες, *incendentes*, à πίμπρημι. ᾶσα in fœmnino: vt, ἐφιστᾶσα, *reprimens*. & interdum ῶσα, tanquam à circunflexo ἱστάω ἱστῶ: vt, καθιστῶσα, *efficiens*: παριστῶσα, *statuens*. ῶσαι in plurali: vt, προϊστῶσαι, *prosistentes*. sic in masculino plurali ῶντες: vt καθιστῶντες, *confirmantes*. In præsentibus passiuæ vocis aut mediæ mutetur in αμαι id quod ponitur post σ: veluti ασαι in secunda persona singulari indicatiui: vt ὑφίστασαι, *sustines, suscipis, subis*: eiusdem formæ est ὑποδύναται, *perpeteris, vinceris*, ab ὑποδύναμαι. αται in tertia: vt, ἀνίσταται, *reiicitur*: ἐνίσταται, *remanet, incumbit*: ἐξίσταται, *labat, alienatur, degenerat*: ἐφίσταται, *instat, supernatat*: προΐσταται, *tutorem & defensorem assumit*: συνεξανίσταται, *una consurgit & inolescit*: ὑφίσταται, *suscipit*: his similia sunt ἀνίπταται, *euolat*, ab ἀνίπταμαι: δύναται, *superat*, à δύναμαι: πέταται, *volat*, à πέταμαι. άμεθα in prima plurali: vt, συνιστάμεθα, *inter nos conuenit*. αντται in tertia: vt, ἀνίστανται, *reiiciuntur*: ἐνίστανται, *renituntur, aduersantur*: ἐξίστανται, *obliuiscuntur*: συνίστανται, *construunt, transeunt*. ασο in secunda singulari imperatiui: vt, καθίστασο, *depone*: μεθίστασο, *depone*: παρίστασο, *adsta, interesis*. vel ω pro ασο, 108. 31. vt, ἐπανίστω, *surge*. αίμην, αῖο, αῖτο in optatiuo: vt, μεθισταίμην, μεθισταῖο, μεθισταῖτο *migrarem, es, et*. eiusdem formæ sunt ἀπολαίμην, ἀπόλαιο, ἀπόλαιτο, *fruar, fruaris, fruatur*. & tertia pluralis Ionica (66. 12.) ἀπολαῖτο, *fruantur*, ab ἀπόλαμαι: πειαίμην, πείαιο *emam, emas*, à πρίαμαι: sed accentu variant, sic in subiunctiuo πρίωμαι, *emam, comparem*, non πριῶμαι: de qua re 109.4. & 11. ἀπολαίμην & πειαίμην possunt censeri aoristi primi optatiui medij, & πρίωμαι subiunctiui, per syncopen pro ἀπολησαίμην, ήσαιο, ήσαιτο, & πριασαίμην, άσαιο, ac πριάσωμαι, vt habes 187. 27. & 29. ῆται in tertia subiunctiui: vt, ἐφιστῆται, *emergat*. ώμεθα in prima plurali: vt, καθιστώμεθα, *subeamus*: προσ-

Composita ab ἵστημι

ησι
ᾶσι
αθον
αμεν
ατε
ᾶσι
ν
ατε
αίην
αίης
αίη
ᾶν
ειν
ειεν
ειης
ειη
ειμεν
ειτε
ειεν
ας
ᾶσα
ῶσα
ῶσαι
ασαι
ασο
ω
αίμην
αῖο
αῖτο
ῶνται
ῆται
ώμεθα

pro ις in compositis ab ἵστημι.

in ημι.

in ημι.

in αμαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

αδαι — ςώμεθα, *aggrediamur*. αδαι in infinitiuo: vt, ἐπίςαδαι, *opprimere, ſe opponere*: ἐξίςαδαι, *decedere*: ἐφίςαδαι, *inſiſtere, incumbere*: μεθίςαδαι, *migrare*: ϖροίςαδαι, *tueri & defenſitare, proponere*: ϲωαπίςαδαι, *rebellare*, Ionicum eſt (12. 29.) pro ϲωαφίςαδαι: ὑπαίςαδαι, *honoris* vel *officij cauſa aſſurgere, aſſurgendo cedere*, ὑπεξίςαδαι, *clàm ſe ſubducere*: ὑφίςαδαι, *ſuſtinere, in rerum natura eſſe*: eiuſdem formæ ſunt ἀλέαδαι, *vitare, fugere*, ab ἀλέαμαι: ἀλεύαδαι, *euitare*, ab ἀλεύαμαι, ἀπόναδαι, *frui*: ἐξαλέαδαι, *effugere*: ἐπαναχίραδαι, *rurſus miſceri*: καταπίμϖραδαι, *comburi*: ϖρίαδαι, *emere, redimere*: ὑπεξαλέαδαι, *vitare, declinare*: quorum habebis thema, modò mutaueris αδαι in αμαι. ἄμβος in participio ſingulari maſculino: vt, ἀνίςάμβος, *excitans*: ἀφίςάμβος, *repoſitus, reconditus*: ἐπίςάμβος, *inuadens, incipiens*: ἐξίςάμβος, *degenerans*: τὸ ἐξίςάμβον, *immutatum, quod degenerauit*: ἐφίςάμβος, *inſtans*, & Ionicè (12. 29) ὕπίςάμβος, *ſtans in ſummo*: *ſuperſtans*: item *peritus*, ab ὕπίςαμαι, *ſcio*, 164. 5. κατεξανίςάμβος, *imminens*: μεθίςάμβος, *mutans locum, cedens locum*: τὸ μεθίςάμβον, *quod amiſſum eſt*: ϖαρίςάμβος, *ſe offerens*: ϖρενίςάμβος, *iniens*: ϖρενίςαμβύ ἦρος, *ineunte vere*: ϖροίςάμενος, *proſiſtens*: ϲωνίςάμβος, *accedens*, ϲωνίςάμβοι, *conuenientes, coniurati & coëuntes*: ὑφίςάμβος, *ſubſidens, qui eſt in imo, ſuſtinens*: eandem formam habent, ἀναχρεμάμβος, *ſuſpenſus*: μαχάμβος, *dimicans, pugnans*. in plurali fœminino, καταχειμάμβαι, *præcipites, pluuia plenæ*: in quibus muta ἄμβος & ἄμβαι in αμαι, & eorum thema habebis.

ἄμβος

ἄμβαι

in ἀμαι

Compoſita à δίδωμι.

IN Præſentibus compoſitorum à δίδωμι retinenturè ſimplici tres literæ διδ: quicquid has ſequitur, mutãdum in ωμι in tẽporibus actiuis, & in ομαι in paſſiuis: veluti ωσι in tertia ſingulari indicatiui: vt, ἀναδίδωσι, *producit*: ἀποδίδωσιν, *affert*: ἐκδίδωσι, *profert, exhibet, edit*. inuenitur & in eadem perſona οῖ pro ωσι, quaſi à circunflexo δίδόω δίδῶ: vt, ἐκδίδοῖ, *euadit, conditur, ſurgit*: καταδίδοῖ, *influit*: μεταδίδοῖ, *impertit*. ᾶσι in tertia plurali: vt, ἀναδίδᾶσι, *producunt, exiſtunt*: ἐκδίδᾶσιν, *edunt, exiſtunt*. pro ᾶσι ponitur Ionicè όασι: vt, ὕπαδίδώασι, *tradunt*· μεταδίδόασιν, *impertiunt*: ἀϖοδίδόασιν, *abſoluunt*. όναι in infinitiuo: vt, ἀναδίδόναι, *producere*: ἀποδίδοναι, *perſoluere, ſeruare*: ἐκδίδόναι, *dedere*, ἐνδίδόναι, *corripi*: ὕπαδίδόναι, *creſcere*: μεταδίδόναι *communicare, diſtribuere*: παρεκδίδόναι, *remittere*: ϖροδίδόναι, *fallere, prodere*: ὑπενδίδόναι, *terga vertere*. ὰς in participio maſculino: vt ἀποδίδὰς, *referens, committens*: ἐνδίδὰς, *dans, præbens, ſuccumbens*: in plurali, ἐνδίδάντες, *dantes*: ὕπαδίδὰς, *reſeruans*: ϲυνεκδίδὰς, *adiuuans ad collocandã puellam*. ᾶσα in fœminino: vt, ἀναδίδᾶσα, *proueniens*: ἐνδίδᾶσα, *ciens*. In voce paſſiua fiat mutatio in ομαι: veluti οται in tertia ſingulari indicatiui: vt ἀποδίδοται, *concedit*. ῶται in ſubiunctiuo: vt, ἀποδίδῶται, *vendat*. οᾶς in infinitiuo: vt, ἀναδίδοᾶς, *ingeri, diſtribui*. όμβος in participio maſcul. vt, ϲυναναδιδόμβος, *miſtus, digeſtus, diffuſus*. ομβύη in fœminino, ϖροδιδομβύη, *proditionem molita*.

ωσι
οῖ
ᾶσι
όασι
όναι
ὰς
ᾶσα
οται
ῶται
οᾶς
όμβος
ομβύη

in ωμι.

in ομαι

Compoſita ab anomalis in μι.

SEQVVNTVR Præſentia compoſitorum ab anomalis in μι, quæ in multis locis ne vnum quidem thematis elementum retinent, quod nos poſſit in illius cognitionẽ deducere. In his non habeo conſilium promptius aut expeditius, quàm vt ſimplicium coniugationes ad verbum ediſci ſuadeam: quibus probè memoriæ mandatis, thematis inuentio tam in ſimplicibus, quàm in compoſitis non poteſt non eſſe facilis, & maximè in præſentibus: de quibus nunc habetur ſermo. nam eodem prorſus modo ſe habent præpoſitiones in omnibus quorumvis præſentium verbi alicuius perſonis, quo & in ipſo themate. Itaque vt habeas thema in iis quæ à verbis anomalis in μι compoſita eſſe cùm ex eorum ſignificatione, tum ex præcognita ſimplicis coniugatione deprehenderis, muta id omne quod ex huiuſmodi coniugatione retinetur: in ipſius ſimplicis primam perſonam indicatiui eiuſdem vocis: & ſic ſemper verum compoſiti thema habueris, cùm in priori compoſitionis parte nihil omnino varietur: veluti σύνει, *verſaris, ſimules*, & ἄπεςι, *deeſt, abeſt*, ex εἰμὶ, id eſt, *ſum*, componi colligere non eſt difficile ex conformi ſignificatione, & quòd in coniugatione præſentis εἰμὶ inueniatur in ſecunda perſona εἶ & in tertia ἔϛί. mutentur igitur in ειμι, vera habebis themata, σύνειμι & ἄπειμι. idem iudicandum de aliis compoſitis quæ ſeruant

Compoſita ab εἰμὶ.
ει } in ει-
εϛι } μι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

uant ἐστι, vel quidpiam tale ex coniugatione præsentium τῦ εἰμὶ: vt ἔνεστιν, est, ineſt, licet: ἔξεστι licet: ἔπεστι, præeſt, imminet, ineſt, licet: μέτεστιν, adeſt, eſt mihi copia: πάρεστιν, adeſt, licet, datur: πρόσεστι, ſupereſt, redundat: προσέστιν, adeſt, additur: imperſonaliter ferè capiuntur. Huc refert μῦστι pro ἐμοῦ ἐστι. ſic εσμὲν in prima plurali: vt, πάρεσμεν, adſumus: & poëticè (158. 13.) ειμὲν pro εσμὲν: vt, ἔνειμεν, adſiſtimus: εστε in ſecunda plurali: vt, πάρεστε, adeſtis, venitis: εισι in tertia: vt, ἔνεισιν, inſunt: πάρεισι, præſtò ſunt, adſunt, aduenium: πρόσεισιν, ſuperſunt: προσέισιν, inſunt: σύνεισιν, & Atticè (210. 19) ξύνεισι, verſantur. Ionicè (158. 14) ἔασι pro εισι: vt, ὑπέασι, venerunt, intus ſunt. ιθι in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, ξύνιθι, ſimul ſis, ἔστω in tertia: vt, ἀπέστω, abſit: συμπροσέστω, adhæreat. εἴη in tertia optatiui: vt, ἀπείη, abſit: ἔξείη, liceat: ἐπείη, inſit, remaneat: μετείη, particeps eſſet, interſit, verſetur inter: παρείη, adeſſet: πρόσειη, ſupereſſet, ſuperſit. ω in ſubiunctiuo, & Ionicè (158. 37.) έω: vt παρῶ, & παρέω, præſens fuero, aduenero. ſic in tertia plurali, παρῶσιν, & Ionicè παρέωσιν, aduenerint, adfuerint, vt ſimplex ὦσιν & ἔωσι ἔωσι, ſint. ῆς in ſecunda ſingulari: vt, πρόσειης, incolumis ſis, ῆ in tertia: vt, ἐνῆ, inſit, fuerit: μετῆ & Ionicè (158. 38.) μετέησιν, interſit: πρόσειῆ, ſuperfuerit: προσῆ, inſit. εἶναι, in infinitiuo: vt, ἀπεῖναι, abeſſe: ἔξεῖναι, licere, fas eſſe: μετεῖναι, annumerari, participare: παρεῖναι, adeſſe: πρόσειεῖναι, ſupereſſe, abundare: προσεῖναι, ineſſe συνεῖναι & Atticè (120. 21.) ξυνεῖναι, verſari. Pro εἶναι Iones dicũt ἔμμεν (158. 42) & poëtæ geminato μμ, ἔμμεναι, eſſe. ὤν, ὄντος in participio, & Ionicè εών, εόντος: vt, ἐνών, contentus, inſitus, qui ineſt: ἐπιπαρών, qui adeſt: ἐπών & Ionicè ἐπεών, qui ineſt: παρών & παρεών, præſens, impendens: πρόσων & πρόσεων, qui ſupereſt, ſuperſtes, viuens: προσών, qui adeſt: συμπαρών & Ionicè συμπαρεών, vnà præſens, qui ſimul adeſt: συών, verſans & agens cum, præſens, qui adeſt, qui verſatur. ὄντες & Ionicè εόντες in plurali: vt, ἀπόντες, qui abſunt: παρόντες & Ionicè παρεόντες, præſentes, adſtantes: πρόσοντες, qui ſuperfuerunt, qui euaſerũt: συμπαρόντες, qui ſimul adſunt, fautores: προσόντες, qui adſunt, aduenientes. ῦσα in fœminino: vt, ἡ ἀπῦσα, abſens, terra peregrina: ἐνῦσα, quæ ineſt: πρόσῦσα, abundè ſuppetens: in plurali πρόσῦσαι, incolumes, extantes, quæ ſuperſunt. in neutro ſingulari ὄν, & Ionicè εόν: vt, ἀπόν, abſens, indecens: ἐνόν, cùm liceat: ἔξόν & Ionicè ἔξεόν, cùm liceat: ἐπόν & ἐπεόν, quod ineſt: μετόν, cùm liceat: παρόν & παρεόν, præſens, quod adeſt: & abſolutè ſeu imperſonaliter, cùm liceat, cùm adſit facultas, cùm offeratur occaſio: πρόσον, quòd ſupereſt, reliquiæ: προσόν, quod ſupereſt, ſumma excurrens. ὄντα & Ionicè εόντα in plurali: vt, ἐπόντα, poſita: προόντα, & Ionicè προεόντα, priùs exiſtentia, præterita: πρὸ προσόντα, parta bona, rationes, conditiones & ſimplex πρὸ ὄντα, inſtantia.

ες ειμὲν ειμὲν εστε εισι εάσι ιθι έστω εἴη ῶ έω ῆς. ῆ εἶναι ὤν ἐών ὄντες εόντες ῦσα ὄν εόν ὄντα εόντα

in ειμι

Consimilis Ratio eſt obſeruanda in præſentibus compoſitorum ab εἶμι, vado, eo & ibo cuius coniugatio poſita eſt pagina 159. Vt enim illorum themata habeantur, mutandum in ειμι, id quod ea compoſita habuerint è coniugatione ſimplicis ειμι: veluti ει in ſecunda ſingulari indicatiui: quæ quanuis à ſecunda τῦ εἰμὶ, id eſt, ſum, neque in ſimplici neque in compoſitis differat, ſignificatione tamen facil diſcernitur: quemadmodum & ipſa themata ex his duobus verbis compoſita, & quædam aliæ perſonæ, quæ ſola ſignificatione dignoſci poſſunt ab hócne an ab illo componantur: vt, προσέρχει, accedes, adibis: vſurpatur quoque pro tertia, accedit. εισι in tertia: vt, ἄνεισι, ſuccreſcit, excreſcit, aſcendit: ἄπεισι, redit, tendit: δίεισι, deſcendit, tranſmittit: ἐσέρχεισι, ſubit, ingreditur: κάτεισι, deſcendit: μέτεισιν, vlciſcitur: πάροισι, prodit, accedit, περίεισι, circunfertur, circumit, circumibit: πρόεισι, procedit: προσέρχεισιν, accedit, obuenit. ιμὲν in prima plurali: vt, μέτειμεν, petimus, proficiſcimur: dicitur & ἴεμεν, quaſi ab ἴημι: vt, κατίεμεν, deſcendimus. ίασι Ionicè in tertia plurali: vt, ἔξίασιν, exeunt: ἔπιασιν, irruunt, increpant: μετίασιν, animaduertunt in: παρίασι. prodeunt, accedunt: περίασι, circumeunt, tranſeunt, errant: συναπίασι, ſimul diſcedunt. ιθι in imperatiuo: vt, ἄπιθι, diſcede, abi: ἔσιθι, ingredere: ἔξιθι, exi, abi: hinc ἤξιθι, ἵπω pro ἦ ἔξιθι, vel abi: ἐπάνιθι, redi: πάριθι, accede, adeſto: προσίθι, accede. ἵπω in tertia: vt, παρίπω veniat: προσίπω, accedat. ἴτον in ſecunda duali: vt, ἴπτον, accedite: ἴτε προσίπτον, accedite. ἴτε in plur. vt, πάρτε, adeſte, tranſite. ἔναι in infinitiuo: vt, καταῖναι, deſcẽdere, demiſiſſe: ὑπεῖναι ſubrepere, ſubintrare. dicitur etiam poëticè ἔμμναι ἔμεναι

ειμὲν εστε εισι εάσι ιθι ἴτω ἴτον ἴτε ἔναι

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐμμεναι
ιέναι

& ἐμμεναι, veluti & pro ἔναι ab εἰμὶ, *sum*, 158.42. vt, ἐξέμβαι & ἐξέμμβαι, *exire*. sæpe numero quoque occurrit ιέναι: vt, ἀντιφερσιέναι, *occurrere*: ἀπεξιέναι, *vindicare*: εἰσιέναι, *intrare*: cum ὑπὸ, ὑπεισιέναι, *subire*: ἀμφιέναι, *ambire & vsquequaque circundare*: ἐπεξιέναι, *persequi, egredi*: ἔπιέναι, *inuadere*: ἐπιμαιέναι, *accedere*: ἐπισυιέναι, *conuenire*: εἰσιέναι, *ingredi*: καπέναι, *reuerti, descendere*: μετιέναι, *petere, capescere, persequi*: παιέναι, *ingredi*: περιέναι, *circumire, peragrare*: προϊέναι, *progredi*: προσιέναι, *adire, referre, ingredi*: ὑπαπέναι, *abire*: ὑπεξιέναι, *prodire*: ὑπέναι, *subire*. hic infinitiuus ἰέναι fit tanquam ab ἵημι. sic particip. ἰεὶς. vnde διιεὶς, διιέντος, *simul iens*, in genitiuo plural. διιέντων, *simul euntium*: διεξεὶς, *perrumpens, irrumpens*: ἐμπροιεὶς, *velox*: ἐξιεὶς, *exiens*: ἔπεὶς, ἔντος, ἐντι, in datiuo plurali ἔπεῖσιν, *inuasoribus*. regulare tamen participium est ὁ ἰὼν, ἰόντος: ἡ ἰοῦσα, ἰοῦσις: τὸ ἰὸν, ἰόντος, *iens*: vnde composita, ἀνιὼν, όντος, *ascendens, oriens*: ἀντιπαρεξιὼν, *persequens, sese subinde opponens*: ἀπιὼν, *abiens*: εἰσανιὼν, *ascendens*: εἰσιὼν, *ingressus*: ἐξανιὼν, *egressus*: ἐξιὼν, *exiens*, & de futuro *exiturus*: ἐπανιὼν, *reuersus*: *qui transgreditur*: ἐπεξιὼν, *persequens*: ἔπιπαρεξιὼν, *paulatim euadens, excedens, vitans, detractãs*: ἔπικαπιὼν, *descendens, desidens*: ἔπιμαιὼν, *superueniens*: ἔπιὼν, ἔπιόντος, *instans, insequens*: ἐσιὼν, *ingressus, concedens*: καπιὼν, καπιόντος, *decurrens, delabens*: μετιὼν, *percurrens, ambiens*: παρεξιὼν, παρεξιόντος, *præteriens, obequitans*: παιὼν, *transiens*: περιὼν, *circumiens*: προϊὼν, προϊόντος, *præcedens, prodiens, progressus*: προσιὼν, *accedens*: συγκαπιὼν, *vnà descendens*. ιόντες in plurali: vt, ἐπισυιόντες, *superuenientes*: μετιόντες, *sollicitantes, vlciscentes*: παρεισιόντες, *admittentes, ingredientes*: παριόντες, *prætereuntes*: ὑπαπιόντες, *discedentes*: ὑπιόντες, *lacessentes*. ἰοῦσα in fœminino singulari: vt, διιοῦσα, *quæ transcurrit*: ἡ ἔπιοῦσα, *postera ac proximè sequens, crastina dies* vel *nox*: καπιοῦσα, *descendens*. ἰὸν in neutro: vt, ἔπιὸν, *quod irruit, quod sequitur, quod in mentem veniebat*: περιὸν, *quod supererat*. ἰόντα in plurali: vt, τὰ εἰσιόντα, *ingredientia, cibus et potus*: τὰ προσιόντα, *obuentiones, reditus*. sunt qui malint huiusmodi participia esse aoristi secundi, quasi à simplici εἶω, cuius aoristus secundus ἶον: vnde & in optatiui tertia plurali ἴοιεν, *tenderent*: composita παρεξίοιεν, *præterirent, offenderent*: προσίοιεν, *accederent*. & in subiunctiuo ἴω, ἴῃς, ἴῃ: prima pluralis ἴωμεν, & poëticè (151.15.) ἴομεν, *eamus*. tertia pluralis ἴωσιν, *iuerint*. composita, ἔπίω, *aggrederer*: ἔπίωμεν, *aggrederemur*: dicitur & poëticè ἔπίω, *inuasero*, seruato ι præpositionis ἔπὶ, 49.31. in tertia persona ἔπίῃ, *inuaserit, permiserit, in animum venerit*: ἐσίῃ, *incesserit*: καπίῃ, *descenderit*: προσίῃ, *aduenerit, aduentarit*. Inuenitur & huius verbi vox passiua ἴεμαι, tanquam ab ἵημι: vnde μετίεμαι, *adeo, aggredior*, pro actiuo μέτειμι. & in tertia plurali subiunctiui, ἔπίωνται, *aggrederentur*, ab ἔπίεμαι pro ἔπειμι. sic infinitiuus καπίεσθαι, *descendere*, à καπίεμαι pro κατειμι.

ιὼς
ιὼν
ιόντες
ἰοῦσα
ἰὸν
ἰόντα
ἰοιεν
ἰω
ἰῃ
ἴεμαι
ἴωνται
ἴεσθαι
in εἰμι

Composita ab ἵημι.

PRÆSENTIA Compositorum ab ἵημι, cuius coniugatio habetur pagina 160. & 162. vbique retinent reduplicationem ι. quod post hanc ponetur, in voce actiua mutandum erit in ημι, & in passiua in εμαι: quod inde consurget verum erit thema: verbi gratia ης, in secunda persona singulari indicatiui: vt μεθίης, *negligis*. ησι in tertia: vt, ἀνίησι, *remittit*: διίησι, *transmittit*: ἐνίεσιν, *immittit*: μεθίεσιν, *emittit*: λύησι, *resoluit, languescere facit*. dicitur εῖ pro ησι quasi ab ἰέω, 107.16. vt, ἐξιεῖ, *excitat*: καπεῖ, *demittit*, à καπίημι Ionico (12.29.) pro καθίημι. sic μετίεῖ, *remittit, perfert*: à μετίημι pro μεθίημι. si hæc in ει, penultimam acuant, ἐξίεί, καπίεί, μετίει, erunt tertiæ personæ singularis imperfecti, vel secundæ imperatiui: vt, ἐπίθει, 105.9. & πίθει, 106.11. εμεν in prima plurali: vt, ἀπίεμεν, *emittimus*, ab ἀπίημι Ionico pro ἀφίημι, 12.29. ᾶσι pro ῆσι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐναφιᾶσιν, *instillant*: ἐνιᾶσιν, *infigunt*: ἐξιᾶσιν, *eiiciunt, emittunt*: ἐπαφιᾶσιν, *admittunt*: παρειᾶσι, *remittunt, admittunt*. ει pro εθι in secunda sing. imperatiui 162.5. vt. παρείει, *relaxa, remitte*. ετε in secunda plural. vt μετίετε, *detrectate* seu *detrectetis*. ῃ in tertia subiunctiui: vt, ἀνιῇ, *cesset*: ἀπιῇ, *emittat, agat*, ab ἀπίημι, Ionico (12.29.) pro ἀφίημι. έναι in infinitiuo: vt, ἀνιέναι, *rescindere, cessare*: ἐφιέναι, *iniicere*: καθιέναι, *demittere, collocare*: μεθιέναι & Ionicè (162.9) μεθιέμεν, *negligere*: παρείναι, *relinquere, permittere*: προϊέναι, *vtendum dare, fœnerari, perdere*. ὑφιέναι, *submittere*. εἰς, ἐντος in participio masculino: vt, ἀνιεὶς, *excitans*: ἀφιεὶς, *emittens*: ἐπανιεὶς, *remittens*: καθιεὶς, *demittens*: μεθιεὶς, *permittens*: παρειεὶς, *præter-*

ης
ησι
εῖ
εμεν
ᾶσι
ει
ετε
ῃ
έναι
εἰς
in ημι

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

prætermittens. ἐντες in plur. vt, ἀνιέντες, *dimittentes* : ἀφιέντες, *omittentes* : ἐνιέντες, *iniicientes* : καθιέντες, *demitttentes*, à καθίημι Ionico (12.29.) pro καθίημι : παριέντες, *omittentes* : ὑπιέντες, *cedentes, remittentes*, ab Ionico ὑπίημι (12. 29.) pro ὑφίημι. ἐντες — ἐντες
ἐῖσα in fœminino ſingulari : vt, ἐφιεῖσα, *relaxans.* ἐν in neutro : vt, μεθιέν, *tranſmittens.* ἐνται in tertia ſingulari indicatiui paſſiui: vt, ἀνίενται, *euaneſcit*: διίενται, *excerpitur*: προΐενται, *patitur, vult, deſiderat, admittit, tranſmittit* : ὑποΐενται, *extollitur*: ὑπίενται, *remittitur*, ab Ionico ὑπίεμαι (12.29.) pro ὑφίεμαι. ἐμεθα in prima plurali: vt, προσιέμεθα, *admittimus.* ἐνται in tertia: vt, ἀπίενται, *emittunt*, Ionicum eſt pro ἀφίενται: ἐφίενται, *petunt*: προσίενται, *admittunt.* ἐσθαι in infinitiuo : vt, ἀφίεσθαι, *pro derelicto habere* : ἐφίεσθαι, *ſtudioſum eſſe* : καταπροΐεσθαι, *prænaricari, pro nihilo ducere* : μεθίεσθαι, *deſerere* : προΐεσθαι, *dimittere, recipere, deſyderare, admittere*: ὑφίεσθαι, *decedere.* ἐμενος in participio ſingulari maſculino : vt, ἀνιέμενος, *vagabundus*: καθιέμενος, *demiſſus, coniectus*: προϊέμενος, *emittens* : ὑφιέμενος, *concedens, abſtinens, ſe ſubmittens* : & ſimplex ἱέμενος, *cupiens, cupidus.* ἐμένη in fœminino: vt, καθιεμένη, *demiſſa*, à καθίεμαι Ionico pro καθίεμαι, 12 29. ἐμενα in neutro plurali: vt, τὰ ἀφιέμενα, *miſſilia.*

in ημι. ἐσα — ἐν — ἐται — ἐμεθα — ἐνται — ἐσθαι — ἐμενος — ἐμένη — ἐμενα

Ab Ἧμαι, de quo 163. 1. componuntur ἄφημαι, vnde participium ἀφήμενος, *ſedens* : παράημαι, vnde παρήμενοι, *aſſidentes* : & κάθημαι, quod & Ionicè κάτημαι, 12. 29. hæc & ex his rurſus compoſita quæ ſignificatione facilè dignoſcentur, ſeruant communiter καθ, & Ionicè κατ : vt habeas thema, muta in ημαι id quod ponitur poſt καθ, vel κατ Ionicè : vt ἑαται in κατέαται, *conſtituti ſedent*, quod Ionicum eſt (163. 12.) pro κάθηνται. ώμεθα in prima plurali ſubiunctiui: vt, καθώμεθα, *ſedeamus.* ήμενος in participio: vt, καθήμενος & Ionicè κατήμενος, *ſedens, conſidens* : ἀποκαθήμενος, vnde ἡ ἀποκαθημένη, *mulier menſtruata*: ὑπακαθήμενος & Ionicè ὑπακατήμενος, *inſidens* : παρακαθήμενος, *aſſidens* : ἐγκαθήμενος, & Ionicè ἐγκατήμενος, in plurali ἐγκατήμενοι, *diſcumbentes* : περικαθήμενος, *obſidens, aſſidens* : ὑποκαθήμενος, *inſidians.*

Cõpoſita ab ἧμαι. ἑαται — ώμεθα — ήμενος — *in ημαι.*

SEQVVNTVR Ducta à κεῖμαι, de quo 163. 20. hæc communiter vbique retinent κει : quod hanc ſyllabam ſequitur, mutandum in μαι, ſi hinc deſcendere ſignificatio quoque demonſtrarit, & habebis thema : veluti ται in tertia ſingulari indicatiui : vt ἀπόκειται, *manet, imminet* : παρέγκειται, *interponitur, interiacet*: ἔγκειται, *circundatus eſt* : προσκειται, *negotium datum eſt*: σύγκειται, *certum eſt, conſtat, conſcribitur*: ὑπέρκειται, *præeſt* : ὑπόκειται, *conſtitutum eſt.* σθε in ſecunda plurali : vt, σύγκεισθε, *coniuratis.* νται in tertia : vt, σύγκεινται, *conſcribuntur, inſeruntur.* σο in ſecunda ſingulari imperatiui : vt, περίκεισο, *redime, circunfunde.* σθω in tertia : vt, ἐπικείσθω, *imponatur* : ὑπερκείσθω, *differatur.* σθαι in infinitiuo : vt, προσκεῖσθαι, *incumbere*: προσκεῖσθαι, *ſequi* : προϋποκεῖσθαι, *priùs editum ſeu ſubiectum eße* : & ſimplex κεῖσθαι, *iacere, repoſitum eſſe.* μενος in participio : vt, ἀπόκειμενος, *repoſitus, reconditus* : διάκειμενος, *beneuolus*: προσκείμενος, *adiacens, tempus præteritum* : περίκειμενος, *circundatus, circunfuſus*: πρόκειμενος, *exporrectus, præſens*: προσκείμενος, *adhærens.* hinc aduerbium προσκειμένως, *inſtanter, addictè* : προϋπόκειμενος, *propoſitus* : συγκείμενος, *ſimul poſitus*: ὑπερκατακείμενος, *ſuper diſcumbens* : ὑποκείμενος : *præſens, ſubiectus* : & ſimplex κείμενος : *ſitus, inhærens, incumbens.* μένη in fœminino ſingulari & μένοι in plurali: vt, ἐπικείμενοι, *adiacentes, circumiectæ.* μενον in neutro ſingulari : vt, ἀντικείμενον, *contrarium, oppoſitum, repugnans* : ἐπικείμενον, *impendens* : τὸ προκείμενον, *id de quo agitur* : τὸ συγκείμενον, *quod conuenerat*, μενα in plurali: vt, ἐπικείμενα, *impoſita* : προσκείμενα, *adhærentia, adiacentia.* Pro κεῖμαι poëtæ vſurpant κέεμαι κέημαι & κέομαι & κέομαι : ab vtrouis in tertia ſingulari indicatiui fit κέεται, & infinitiuus κέεσθαι : vnde cum ἐπὶ, ἐπικέεται, *ſancitum eſt* : & ἐπικέεσθαι, *infligi* : & à κέομαι optatiuus κεοίμην, κέοιο, pro κείμην, κεῖο, *iacerem, iaceres*: κέοιτο, *iaceret* ſeu *iaceat, ſit* : cum ἐπὶ, ἐπικέοιτο, *incumberet.*

Cõpoſita à κεῖμαι. ται — σο — σθω — σθαι — μενος — μένη — μενον — μενα — *in μαι.* — κέημαι & κέομαι *pro* κεῖμαι.

PRAESENTIA Orta ab ἴσημι. de quo 163. 32. vbique ſeruant ισ, præterquam ἴστω, pro ἴτω, *ſciat*, 164. 2. in reliquis verò quæ ab ἴσημι duci ex ſignificatione vel ex illius coniugatione deprehendentur, mutetur in ημι id quod ponetur poſt ισ : vt μεν in προΐσμεν, *præſcimus, præcognitum habemus*,

Cõpoſita ab ἴσημι. μεν *in ημι.*

primæ

τι, ασι, θι } in νμι.

primæ pluralis ſyncopatæ pro ϖεϑίσαμϑν. & in ſecunda ατε, & ſyncope, τε: vt, κάτητε: *ſcitis*: σύνιτε, *ſimul ſcitis*. in tertia ασι: vt, ϖεϑίσασι, *prænôrunt*: (pro ſimplici, ὅσασι dicitur Doricè ἴσαντι, *ſciũt*, vt aliâs αντι pro ασι, 52.16.) αθι in imperatiuo & ſyncope θι: vt, σύνισθι, *ſis conſcius*. Idem cenſendum de compoſitis ab ἵσταμαι & φημὶ, de quibus 164.4. & 19. nam in illis ſeruatur ιστ, in his φ: vt, ϖεϑεπίστάμεϑα, *iam ſcimus*, à ϖεϑεπίστάμαι: καταφάναι, *affirmare*, à καταφημι. Simplicis φημὶ, ſubiunctiuus eſt φῶ, tertia perſona φῇ & Ionicè (100. 15.) φῇσι, *dicat*, poëticè φήῃ, vt στήῃ 107.33. Et hactenus de regularibus irregularibúſque barytonorum, circunflexorum, ac verborum in μι præſentibus: pergamus ad imperfecta.

Compoſita ab ἵσταμαι

Cõpoſita à φημί.

IMPERFECTORVM THEMATA

QVOMODO INVESTIGANDA.

Imperfecta augmẽto deſtituta.

IN Rimandis imperfectorum augmento deſtitutorum thematibus eadem omnino eſt obſeruanda ratio quæ & in præſentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutanda in ω, & paſſiua in ομαι: in circunflexis etiam & verbis in μι, id quod terminationis loco poſitum eſt, in thematis terminationem vertendum. Idem quoque erit obſeruandum in imperfectis quæ augmentum receperunt: ſed illud priùs abiiciendum, & ſi qua literarum mutatio vel detractio ob augmentum facta fuerit, omnia in priſtinum thematis ſtatum erunt reſtituenda, vt ſuo loco docebimus. ſed ea primùm in quæ incrementum nullum cadit, aut quæ illud poëticè abiecerunt, quia faciliora ſunt, paucis expediamus. In barytonis igitur actiuis, vt habeatur thema, mutetur ſola terminatio in ω: veluti ον in prima perſona ſingulari atque in tertia plurali: vt, πλῶον, *nauigabam* ſeu *nauigaui*: interdum enim imperfectum aoriſti ſecundi ſignificationem habet, pro illóque vſurpatur: ἤρεδον, *admouebant*: ſi eſſet ex augmento, dicendum eſſet ἐήρεδο, 138.40. κατεύνυον, *legebant*, *cooperibant* κλᾶιον, *lugebant*, *flebant*: ὄλεκον, *perdebant* ſeu *perierunt*: ῥέχθεον, *lugebant*: ὑπέκφερον, *efferebant*: φείσσον, *horreſcebant*: χεῖον, *vngebant*. ε, ſeu ει ante vocalem, in tertia ſingulari: vt, ἀνπκάθευδε, *dormiebat* ſeu *dormiuit*: ἀεκέισκεν, *adaptabat* ſeu *adaptauit*: αὖε, *clamabat*, *inſonabat*: βεάχε, *reſonabat*: ἔδυεν, *induebat* ſeu *induit*: ἔντυε, *parabat* & *para* in imperatiuo: ἔπλωε, *veniebat ex aduerſo*: ζῶε, *viuebat*: κέρκιρε, *miſcebat*: κάρκαιρε, *commouebatur*: κήκυε, *fluebat*, *ſaltabat*, *ſudabat*, *deſcendebat*: κατικέτευεν, *obſecrabat* ſeu *obſecrauit*: Ionicum eſt (12.29.) pro καθικέτευε, nam ſimplex ἱκετεύω aſpiratur: κείκε, *ſtridebat* ſeu *reſonauit*: poteſt cenſeri perfectum pro κέκειγεν à κείζω, μ. σω: vel etiam aoriſti ſecundi pro ἔκειγε, verſo γ in κ, ab eodem κείζω, cuius futurum eſt etiam κείξω: κίκλησκεν, *appellabat*, *vocabat*: vide 216.8. πάσσε, *conſpergebat*: ϖείθεε, *circumcurſabat*, *obambulabat*: ϖεισονάχιζε, *circunſonabat*: πλῶε, *nauigabat*: ῥέε, *fluebat*: ἕέπε, *ſerpebat*: πίε, *cum honore excipiebat* ſeu *excepit*: ὗε, *pluebat*: ὤθεπε, *deiiciebat* ſeu *deiecit*: φάε, *lucebat*, φῦεν, *adhærebat* ſeu *adhæſit*. In voce paſſiua ſiue media mutetur terminatio imperfecti in ομαι: veluti ὁμέλω in prima perſona ſingulari: vt, ἠρεθόμελω, *ſuſpenſus eram*, vide 166.43. ετο in tertia: vt, καίετο, *lucebat*: κέκλετο, *hortabatur*: κήδετο, *curam habebat*: ξυνεφέαστετο, *conſequebatur*: ὄοτετο, *videbat*, Æolicum eſt pro ὤπλετο, ab ὄοτομαι pro ὄπιομαι: cum ϖεϑὶ Dorica præpoſitione pro ϖρὸς (256.89.) ϖεϑιόοτετο, *ante oculos proponebat*: vbi ϖεϑὶ non abiecit ι ante ο, 49.31. ϖεϑιστοναχίζετο, *circumgemebat*: ϖεϑιτρέπετο, *coagulabat* ſeu *coagulauit*, *circuncreuit*: τελείετο, *perficiebatur*, à poëtico τελείομαι pro τελέομαι ῦμαι, 185.12. ἐφρείπετο, *oppugnabatur* ſeu *oppugnatus fuit*: χώετο, *irascebatur*, ἔθλω in tertia duali: vt, κορυσσέθλω, *armabantur duo*: τερπέθλω,

Imperfecta cum augmento.

In imperfectis quæ augmentum non habent, mutetur.

ον } in ω

ε

ὁμέλω, ετο } in ομαι.

ἔθλω

oblecta

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

oblectabantur seu oblectati sunt. ον το in tertia plurali : vt, ἀνείλοντο, *respondebant*: ον το
εὐπλόκαμοι ντο *pulchrè & pedetentim ibant*: ἠερέθοντο, *pendebant*, vide 166. 42. μνώον-
το & ἐμνώοντο, *meminerunt*, à poëtico μνώομαι: ὀχρυόοντο, *litigabant*, *asperè con-*
gressi sunt: ὀλέκοντο, *peribant*: ἐξέοντο, *impetu ferebantur*: ὀξμέοντο, *procedebant* seu
processerunt: ὄρνυ, *impellebantur*: ἀμφιλέποντο, *circumoccidebant*: ἀμηχανόωντο, in ομαι.
struebant & moliebantur: συναλλάσσοντο, *reconciliabantur*: τανύοντο, *extendebantur*:
τύχοντο, *struebant*: τροφέοντο, *crescebant*, *educabantur*. εο pro ω Ionicè (61. 33.) in εο εο
secunda singulari: vt, ἵζεο, *sedebas* & *sede* in imperatiuo.

NOTANDA Sunt imperfecta ducta à futuris quæ pro præsentibus *Imperfecta ducta à futuro tanquam à præsenti.*
vsurpantur, de quibus 167. 28. ea enim ad thema primigenium sunt referenda: vt, βήσετο, *ascendebat* seu *ascendit*, potiùs ad βαίνω quàm ad eius futurum βήσομαι: & τέρσετο, *siccabat*, ad τέρω: vnde futurum Æolicum τέρσω, pro τερῶ (168. 16.) quod pro præsenti vsurpatur: hinc passiuum τέρσομαι, & participiũ τερσόμενος, siccatus. Idem etiam plerunque erit obseruandum in iis imperfectis quę ducuntur à præsentibus poëticis: quæ si in lexicis non inueniantur, quęrenda erunt primitiua è quibus poëtica illa sunt deducta.

HVC Quoque referri possunt imperfecta Ionica quæ in barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum εσκ, sed augmentum rarò admittunt. in huiusmodi si mutaueris εσκ, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομαι, verum habes thema, nisi mauis referre ad poëticum in σκω aut σκομαι: veluti εσκον in εσκον
prima singulari & tertia plurali in sequentibus & similibus, σώεσκον, *seruabam* seu *seruabant*: τελέθεσκον, *eram*: ζώεσκον, *viuebant*: cum δια- δι-αζώεσκον, *viuebant*: sunt qui cum augmento legant διεζώεσκον: κλύζεσκον, *inundabant*: πα- *in ω.*
ρατίτασκον, *anteuertebant* & *superabant*: πλώεσκον, & cum augmento ἐπλώεσκον, *nauigabant*. sic εσκε seu εσκεν in tertia singulari: vt, ἔχεσκεν, *habebat*, *reso-* εσκε
nabat: inuenitur & præsens ἐχέσκω poëticè pro ἔχω, *habeo*: ἐχέσκε, *habet*, *indignatur*: ἔρδεσκε, *perpetrabat*, ab ἔρδω pro ῥέζω, 140. 19. inuenitur & ῥέζεσκε, *faciebat*, *sacrificabat*: εὕδεσκε, *dormiebat*: ἰάχεσκε, *clamabat* seu *clamauit*: dicitur & ἴαχε: κλαίεσκε, *plorabat*: κλύζεσκε, *abluebat*: κομέεσκε, *curabat*: μετοχλαίνεσκε, *transcendebat*: νεικέεσκε quod & νείκεε pro ἐνείκει, *increpabat*: πλύνεσκε, *lauabat*: πωλωΐζεσκεν, *aduehebatur nauibus* πωλέεσκε, *desyderabat*: πωλέεσκε, *vendebat* seu *vendidit*: σωαίεσκεν, *vnà habitabat*: σώεσκε, *seruabat*, *salutem fecit*: τρέπεσκε, *vertebat in fugam*. sic ἔσκετο in tertia singulari imperfecti passiui, quæ ἔσκετο *in ομαι.*
terminatio vertenda est in ομαι, vt habeas thema: veluti, λιστέσκετο, *supplicabat*: παρεχέσκετο, *præbebat*: Φαντέσκετο, *apparebat*. at πωλέσκετο, *accedebat*, non à πώλομαι, sed à πωλέομαι οῦμαι, si aliorum analogia seruaretur, dicendum esset πωλεέσκετο, vel facta contractione πωλέσκετο, verùm ex diphthongo ει tollitur subiunctiua: vide 48. 2. sic in tertia plurali ἀέσκοντο, *dormiebant*: non ἀείσκοντο aut ἀεέσκοντο: & in voce actiua εἴχεσκον, *prodibant*, pro οἰχνεῖσκον seu οἰχνέεσκον. In iis quæ ducuntur à verbis secundæ coniugationis circunflexorum hoc discrimen est manifestius, habent enim ασκ pro αεσκ: vt ἔασκον, *sinebam*: à poërico ἐάω ῶ pro ἐάω ῶ: ἐξερύεσκε *detrahebat*: à poëtico ἐξερυέω vel ἐξερυέσκω pro ἐξερύω. Poëtæ in huiusmodi nonnunquam ασκον
aliud α inserunt, sicuti & aliàs contractione facta in α, 92. 25. vt, à βοάω, ῶ, ατεκε
βοάασκον, *clamabam*: βοάασκε, *vociferabatur*: à δηϊάω ῶ, δηϊάασκον, *populabar* vel ἀασκον *in άω ῶ.*
populabantur: à ναιετάω ῶ, ναιετάασκεν, *habitabat*: à πεδάω ῶ, πεδάασκον, *impe-* ἄασκε
diebant, *ligabant*. Ab ἀρδεύω, fit ἀρδέεσκεν, *irrigabat*, pro ἀρδεύεσκε, reiecta sub- ἔεσκεν *in* εύω.
iunctiua vocali υ.

ADDVCAMVS iam exempla quædam imperfectorum contra- *Imperfecta contracta sine augmento.*
ctorum, in quibus augmentum desideratur. horum sola terminatio coniugationem indicat, præterquàm in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima persona cuiusvis numeri & vocis, ac in secunda singulari passiua, atque in tertia plurali eandem habent terminationem, quòd εο & εου, atque εω & εου contrahantur in ου. in his si thema desinens in έω, ῶ, aut έομαι οῦμαι non inueniatur, quærendum erit in όω ῶ, aut όομαι οῦμαι. at in aliis per-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

sonis ambiguitas nulla potest incidere. si enim in contractione sit, ῶ, vel etiã ῳ Doricè pro ῦ, verbum est primæ coniugationis: si ῦ, tertiæ: & si ω aut α, secundæ. In his igitur & similibus mutetur α in έω, εὐχυπλόγ, *infinitã orationis copiam fundebat*: λάϊχ, *similis erat*: ὀρέχθ, *cupiebat*. & εῦντο in όμαι ῦμαι, σφαραγεῦντο, *rauce resonabant*: διατεῦντο, *diuidebant*. ῦ in όω ῶ, ἀνθοχαράχυ, *vallũ circunducebat*. ῦτο in όμαι ῦμαι, ἐπεχθιοῦτο, *immutatus est*. ων in άω ῶ, γόων, *lugebã vel lugebãr*: ἴλων, *appellabant*, à poëtico ἐλάω pro ἐλαύνω: κέρων, *miscebant*, à poëtico κεράω τὸ κεραννύω. α etiã in άω ῶ, ἀμφιθαλπτρώφα, *circumuertebat*: πίτνα, *cadebat* seu *cecidit*: potest cẽseri aoristi sec. pro πίτνη seu ἔπίτνη, à πίτνημι: vnde & in imperat. πίτνατε, *pandite*: & partic. πίτνὰς, *dẽsans, extendẽs*: φοίτα, *ibat, veniebat*. ᾶτο in άομαι ῶμαι, ἀλᾶτο, *errabat*: ἀμφιτοπᾶτο, *circũuolabat*: ἰδᾶτο *intuebatur*. sic ᾶδε & poëticè (92.25.) άαδε vt, ἐρεάδε, *cupiebatis*. & ῶτο seu poëticè (92.38.) όωτο: vt, ὀξῶτο, *intuebãtur*: σκιόωντο, *intẽbrabantur*: εὐχετόωντο, *profitebãtur*: inuenitur & huius prima singularis eiusdẽ formæ, εὐχεσόωμαι, *supplicarẽ*. si iota subscribatur εὐχεσόωμαι, erit optatiui: dicimus & in præsenti indicatiui, εὐχετόωνται, *iactant, profitentur*.

ω in έω ῶ.
ῦτο in όμαι ῦμαι.
ῦ in όω ῶ.
ῦτο in όμαι ῦμαι.
ων in άω ῶ.
α in άω ῶ.

άτο
ᾶδε
ᾶτο } *in άομαι ῶμαι*
όατο
όαμαι
όανται

Imperfecta à verbis in μι sine augmento.

De Imperfectis verborum in μι, quæ augmento carent, nihil aliud dicendũ, quàm quod de eorundẽ præsentibus dictũ est 338.5. horũ tamen exempla, quæ nobis alia colligentibus sese obtulerunt, proferamus: è cõpositis à τίθημι inueni, προτίθεσαν, *proponebãt* seu *proposuerunt*: cũ augmẽto diceretur προετίθεσαν, & Atticè (155.25.) πρόσθεσαν, à προστίθημι: & in voce pass. siue med. προτίθεντο pro προυτίθεντο, *proponebãt, apponebant*. Ducta ab ἵστημι nunquã recipiunt augmentũ in imperfect. quocirca, modò id quod ponitur post ιστ, mutetur in ημι in terminationibus actiuis, aut in αμην in pass. verũ consurget thema: in voce act. vt, ἀνίστη, *statuebat*: συνκαθίστη, *constituebat, confirmabat*: κατίστη, *constituebat* seu *constituit*: pro eodem legitur κατέστα, vt simplex ἵστα, de quo 105.10. ab Ionico κατάστημα pro καθίστημι, 12.29. rursus pro simplici ἵστη seu ἵστα, inuenitur poëticè ἐφέστασκε, *stabat*, Ionico more, vt dictũ est, 48.2. sed reduplicatio reiecta est: quamuis & aor. sec. possit iudicari. In voce pass. vt, ἐξίστατο, *cedebat*: μεθίστατο, *intererat, interuersabatur*: παρίστατο, *astabat, præsidebat*: συνίστατο, *excitabat* seu *excitauit*: ὑφίστατο, *suscipiebat, conflabat*: κατίστατο, *incubabant* seu *incubuerunt*: συνίστατο, *conspirabant, cõspirabant, coibant*: ὑπεξίστατο, *cedebant*. Idem iudicandum de similibus: vt, δίδη, *ligabat*, à δίδημι, quod fit à δέω: πίλατο, *approprinquabat, concurrebat*, à πίλναμαι: πρίατο, quod & cum augmento ἐπρίατο, *emebat* seu *emit*, à πρίαμαι: πλῆτο, *implebatur*, & πλῦντο, *implebantur, approprinquabant*, à πλῆμι, seruãt vocalem longam: vide 104.5. & 147.25. In quarta coniug. id quod ponitur post υ, mutandum in μι aut μαι: vt, δέχυτο, *capiebas*, & *capiebat*, in imperat. δαπάτω, *adimebat, eripiebat*, pro ἀπαίνυτο, ab ἀπαίνυμαι: poëticè ἔνδυτο seruauit suam vocalem, 49.31. ἔνυτο, *induebat* seu *induit*: cum ἐξ, ἐξένυτο, *deponebat*: ἔρυτο, *custodiebat*, & pass. *tenebatur*: πύτο, *spirabat, intelligebat*: cùm ἐν, ἐμπνυτο, *inspirabat*, seu *inspirauit, ad se rediit*: κίνυντο, *mouebantur*.

Ducta à
δίδημι,
πίλναμαι,
πρίαμαι,
πλῆμι.

In ijsque ducuntur à verbis quartæ, mutetur

σο } *in μαι.*
ντο }
νται }

In compositis ex εἰμὶ mutetur

λῶν }
ῆσαν } *in ημι.*
ῖσαν }
ῖεν }

In compositis ab ἵημι ῖσαν

mutetur

εμεν } *in ημι.*
εσαν }

εν } *in εμαι.*
ειντο }

In compositis ex εἰμὶ sum, & εἶμι, eo, mutetur in ημι id quod ex eorũ coniug. seruatur, accentu in antepenultimã retracto: vt, λῶν in ἐξῶν, *licebat*, ab ἔξειμι. sic μετῶν, *intererat, pertinebat*: παρῶν, *licebat, venit, interfuit*: ἀπῶν, *supererat, adfuit*: προστῶν, *aderat, adhærebat*: ὑπῶν, *imminebat, veniebat, succurrebat*. ἦσαν in ἐπῆσαν, *inerãt*: παρῆσαν, *aderãt, venerant* seu *adfuerũt, peruenerũt*: ἀπῆσαν, *incolumes se præstiterũt, remanserant, reliqui erant*: συνῆσαν, *erant cũ, simul erant*: ὑπῆσαν, *præminebant*. In compositis ab ἵημι ῖσαν, in σύνῖσαν, quod & Atticè (210.20.) ξύνῖσαν, *cõgrediebantur*. ἶεν pro εἶεν in ἀπῖεν, *abibat*: προσῖεν, *accedebat*, ab ἄπειμι & πρόσειμι, sed tanquã ab ἀπίημι, προσίημι, seu potius ἀπέω ῶ, προσέω ῶ, vide 105.7. & 159.22. Idem sentiendũ de compositis ab ἵημι, *mitto* seu *cõcupisco*: sed mutandũ in ημι, id quod ponetur post ι: vt εμεν in ἀνίεμεν, *desistebamus*: συνιεμεν, *intelligebamus, intelligeremus* seu *intelligimus*, vt sit præsens. εσαν in ἀφίεσαν, *remittebant*: ὤθεσαν, *urgebant*, ab Ionico ὤθημι pro ἐφίημι, 12.29. παρίεσαν, *prætermittebãt, dẽcesserũt*. ετο vocis pass. in ἐφίετο, *petebat*: προσίετο, *probabat*. & in tertia pl. προσίεντο, & simplex ἵεσθο, *cupiebant*. Ab ἀνίημι legitur Ion. (48.2.) in tertia sing. imperf. act. ἀνίεσκε, vel vt alij malunt seruata longa vocali, ἀνίεσκε, *emittebat*, pro ἀνίει. A προσκεῖμαι, quod fit ex προσ-

ω in έω ῶ.
ῦτο in όμαι ῦμαι.
ῦ in όω ῶ.
ῦτο in όμαι ῦμαι.
ων in άω ῶ.
α in άω ῶ.

ήρο
άαδε
ᾶντο
όαντο
όαμαι
όανται
} *in όμαι ῶμαι*

Imperfecta à verbis in μι sine augmento.

Ducta à compositis

τίθημι,
τίθεμαι,
ἵστημι,
} *ex*

ἵσταμαι.

Ducta à

δίδημι,
πίλναμαι,
πείραμαι,
πλῆμι.

In ijsque ducuntur à verbis quartæ, mutetur

σο
ντο
νται
} *in μαι.*

In compositis ex εἰμὶ mutetur

λῶν
ῆσαν
ῖσαν
ῖεν
} *in ημι.*

In compositis ab ἵημι ῖσαν mutetur

εμεν
εσαν
} *in ημι.*

εν
εντο
} *in εμαι.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ῆμαι (163 1.) inuenitur in imperfecto absque augmento ἐφεσχάθην, *obsidebat* seu *obsedit*: & à κεῖμαι (de quo 163.20.) κείμην, *iacebam*: κεῖτο, *iacebat*: in tertia plurali κεῖντο, & Ionicè κέατο, & poëticè κείατο, *iacebant*. sic ab ἵσταμαι (de quo 164.4.) cum ἔζ & ἐπὶ, ἐξεπίσταο, *percipiebas, percepisses*, pro ἐξέπιστο. *Ducta ex* ῆμαι, κεῖμαι, ἵσταμαι

Imperfecta cum augmento.

PERGAMVS Nunc ad imperfecta, quæ sunt cum augmento. ac primùm de simplicibus: deinde de compositis agamus. In simplicibus quæ ε augmentum syllabicum receperunt, ε est abiiciendum, & imperfecti terminatio in thematis terminationem mutanda, eodem prorsus modo quo anteà de præsentibus & imperfectis augmento destitutis dictum est: quod etiam in omnibus imperfectorum generibus est obseruandum: vt, εἶα, *ibam* seu *ibi*, à κάθω, quod fit è κίω, 166. 39. ἐκίκιεν, *exibat*, à κικίω: cum ἀνὰ, ἀνεκίκιεν, *exibat*: ἔχεθεν, *habebat*, à poëtico χέω, quod fit à χέω ὃ ἔχω, 166. 41. cum κατὰ, κατέχετε, *tenebat*: ἐστύγεον, *maledicebant*, à στυγέω: ἔχεσεν, *irruebat* seu *irruit, grauauit, inhæsit, inest*, à χεσάω: ἐπιγόμην, *æstuabam, angebar, urebar*, à πιγόμαι: ἐκίκλετο, *iubebat*, à poëtico κίκλομαι pro κέλομαι per pleonasmum τῦκ: sic in ἐστοχίζετο, *ingemiscebat*: ἐσεύοντο & poëticè (143.53.) ἐσσεύοντο, *ruebant, properabant*: cum ἐπὶ, ἐπισσεύοντο, *insequebantur, cum impetu ferebantur*. In circunflexis, ἔπλεε, *nauigabat*: cum παρὰ, παρέπλεε, *transibat, præternauigabat*, à πλέω & παραπλέω: sic in ἐπρατύθρει, *in eminentiori loco collocat* seu *collocauit*: ἐκαίνδεε, *cædebat*: vnde καὶ ἐκαίνδεε pro καὶ ἐκαίνδεε & *cædebat*: ἐφίβεε, *in timorem inducebat*: ἐπονεῖτο, *laborabat*, à πονέομαι ῦμαι. Ab Ionico θυέμαι pro θεάομαι *inuenitur* ἐθυῆτο, *inspiciebat*, pro ἐθηεῖτο. In secunda coniugatione circunflexorum, ἐκαινύθων, *accumulabam*: ἐκαινύθα, *consumebat* seu *consumpsit*, à καινύθω ὦ sic ἐξέμυσσον, *deprimebant, abstergebant, polibant*: ἐτρύζων, *vindemiabant*: ἐκρέμα, *suspendebat*: ἐκολώα, *tumultuabatur, perturbabat* seu *perturbauit*: ἐσφενδόνα, *vibrabat*: & in voce passiua ἐκαυτᾶτο, *dissidium fuit, periit*: ἐστρατόωντο, *castra locabant, statiua habebant*, poëticum est (92. 39.) pro ἐστρατῶντο à στρατάομαι. In tertia coniugatione ἐκομπλάκιον, *magnifica & superba verba crepabam*, à κομπλακιόω ὦ: sic ἐδειμάτουν, *terrefaciebant*: ἐπλήρων, *complebant*: ἐρκεκίκιον, *vallum circumducebat*. in voce passiua, ἐμνώοντο, *solicitabant*. In verbis in μι, ἔδνω, *tenebat, claudebat*, à δνῦμι: ἐκίδναντο, *spergebatur*, à κίδνημαι: ἐκιχρά μεθα, *vtebamur*, à κίχρημαι: ἐσκίδναντο, *dispergebantur*, à σκίδνημαι: ἐκίνυτο, *ciebat*, à κίνυμαι. Idem iudicandum de ε augmento quod poërę vocalibus præfigunt: vt, ἐείδετο, *videbatur* ab εἴδομαι: vide 144.28. & 145.5. Et hæc de simplicibus cum augmento syllabico ε. veniamus ad ea quæ habent augmẽtum temporale.

In circunflexorum coniugatione prima.

Secunda.

Tertia.

In verbis in μι.

AVGMENTVM Temporale tam imperfecti quàm aliorum temporum situm est in vocalibus η, ω, & diphthongis αι, ηι, ηυ, ωι, vt satis constet ex iis quæ de illo dicta sunt 48.23. & 139.17. ηυ, & ωι semper sunt ex augmento in verborum initiis, non item η, ω, & αι. Cùm imperfectum aut aliud tempus augmenti capax ab harum aliqua inchoatur, si thema cum eâ non potest inueniri, in illas identidem erit mutanda e quibus conflari locis citatis demonstratum est. appositimus & hîc in margine tabellam, qua tota hæc materies oculis subiicitur. Notabis tamen η debere interdum omnino abiici non aliter quàm augmentum syllabicum ε, quippe quod pro huiusmodi ε Atticè nonnunquam vsurpetur: vt, ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην à ἐθέλομαι. vide 141. 39. Idem censendum de ει quod pro λε aut με in perfectis, plus quàm perfect. & paulò pòst futuris positum fuerit: de quo 145. 13. In sequentibus η prouenit ex α, ἤμυνε, *propulsabat*: ἤντεον, *occurrebant*: ἤρυον, *hauriebam* seu *hauriebãt*: ἤνωγεν, *imperabat* seu *imperauit*: ἤντετο, *occurrebat*, quæ barytona sunt. sic in his circunflexis, ἤσκεον, *exercebam*: ἤσκει, *exercebat, parabat*, sunt qui legant ἤσκειν ante vocalem, veluti in ἤσκιεν incontracto: ἠπείλει, *minabatur*: ἤρκει, *sufficiebat*: ἠρνέομην, *negabam*: ἠρνεῖτο, *negabat*: ἠξίου, *dignum ducebat*, ab ἀξιόω ὦ, tertiæ coniugationis circunflexorum. præcedentia sunt primæ. In sequentibus η fit ex ε, ἤσθιον, *deuorabam*: ἤϊσκεν, *assimilabat*: ἤρεκον, *scindebant*: ἠρχόμην, ἤρχε, ἠρχετο, *veniebam, ebas, ebat*: ἤρων. ἤρας, ἤρα, *amabam, as, at*, ab ἐράω ὦ. inue-

Ob augmentũ temporale verborũ simplicium quærentur themata inchoata

ab { η pro ει, ε; ω pro ου, ο; ηι pro αι, ε, α; ωι pro αω, ω; φ pro οι

η ex α.

η ex ε.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

η ex αι. nitur ἠπίστατο, *sciebat*, ab ἐπίσταμαι, de quo 164.5. η ferè fit ex αι: vt ἤχθω, *deturpabat*: & ηυ ex αυ: vt, ηὔδα, *loquebatur, dicebat* seu *dixit*, ab αὐδάω ῶ: & in voce

ηυ ex αυ. passiua ηὐδᾶτο, *monebat*. Atticè tamen η fit interdum ex ει, & ηυ ex ευ, vt habes 140. 4. & 142. 2. ω ex ο: vt in his, ὤτευον, *mouebant & circumagebant quasi asinimolam trusatilem agentes*: ὤρεον, *videbam* seu *vidi* aut *viderunt*, ὤρεόμεν, *videbamus* seu *vidimus*, ab Ionico ὁράω pro ὁράω ῶ, 330. 46. ὤμωξε, *suspirabat, lugebat*: ὤρθευ-

ω ex ο. ζε, *manè surgebat* seu *surrexit*: ὤρμαινε, *concitabat* seu *concitauit*: ὤτρυνε, *compellebat*: ὤροντο, *aduentabant*: ὀρῴφοντο, *tegebantur*: quæ barytona sunt: sic in sequentibus circunflexis, ὠμίλει, *conuersabatur*: ὠμολόγει, *pollicebatur* seu *pollicitus est*: ὥρμει, *stationem habebat*: ὤρμευν, quod & sine crasi ὥρμεον, *stationem habebant*: ὠρῥώδουν, *reformidabant, abhorrebant*: ὠχεῖτο, *sedebat*: quæ sunt primæ coniugationis: duo sequentia secundæ, ὤπτων, *torrebam, assabam*: ὠθιγῳόντο, *certabant*. sic ὤρνυτο, *surgebat* seu *surrexit, concitatus est*, ab ὄρνυμι quartæ coniugationis verborum in μι. φ fit semper ex οι: vt in φῦδον, *tumebam*, ab οἰδέω ῶ: ὤκει, *habitabat*, ab οἰκέω ῶ:

φ ex οι. in passiuo ὠχεῖτο, *incolebatur*: ὤγνυτο, & solutione diphthongi φ in οϊ ὠΐγνυτο, *aperiebantur*, ab οἴγνυμι. sic ὠΐετο, *meditabatur, moliebatur, putabat*, pro

αι ex ε. ᾤετο, ab οἴομαι, 205.5. α interdum ex ε: vt, εἴρεον, *interrogabam*, ab ἐρέω, in quibus præterea hoc contingat, vide 139.16. Et imperfecta quidem simplicia cum augmento sic habent: nunc autem ad composita pergendum.

De imperfectis verborũ compositorum, quæ augentur in medio. VT Probè queas themata verborum compositorum inuenire in iis temporibus quæ augmentum recipiunt, notanda sunt ea quæ de eius varietate tradita sunt, 49.7. & 141.24. & 142. 4. atque 171. 18. Quanuis hæc in quadruplici sint differentia, vt pag. 172. versu 22. annotauimus: hoc tamen loco de iis tantùm sumus verba facturi, quæ in medio augentur. locis enim citatis ea ferè omnia enumerata sunt, quæ in principio & quæ vtrinque aucta inueniuntur. illa verò quæ omni augmento carent, hîc paulò antè tradita

Augmentum temporale in medio cõpositorum. sunt. Augmentum syllabicum ε plures literarum mutationes affert, quàm augmentum temporale: quocirca temporale primùm expediamus. In hoc nihil aliud requiritur quàm quod in simplicibus. nempe vt vocabuli propositi terminatione in thematis terminatio, em versa vocales η, ω, & diphthongi ει, ῃ, ηυ, φ (in quibus incrementum temporale situm est) cùm post dictionis compositæ præpositionem occurrent, in eas identidem mutentur, è quibus potuerunt emanare: vt

η ex α in barytonis. η ex α in sequentibus, ἐφλώδαιε, *placebat*: ἐφαῆγε, *decipiebat*, item *liberauit*: ἐφειῆγε, *circumibat*: ἐφοῆγε, *progressum faciebat, profudit, promouit*: ἐφοηγόρευε, *dicebat* seu *dixit*: συνήντεεν, *occurrebat*, ἐνήνεον, *accumulabant*: cum ἐφά, ἐφαενήνεον, *aceruabant*: ἐξανῆπτον, *suspendebant, appendebant*: ἐφοιγόμην, *metuebam*: καθήπτετο, *contumelia afficiebat*: quæ barytona sunt: & hæc circunflexa, ἀπειλῆ, *minabatur*: κατήντιοων, *fouebant*, à κατωντιάω ῶ: ἐφαμελῶντο, *contemptui erant*, à ἐφαμελέομαι ῶμαι: κατηρᾶτο, *maledicebat, execrabatur*, à καταράομαι ῶμαι. sic in ἐφιέννη, *circunuestiebat* seu *circunuestiuit*, à ἐναμφιέννυμι. Interdum η fit ex ε: vt in ἐφαγῳών, *iubebam* seu *iubebant*, à ἐφαγῴδω ῶ: ἐφήθελεν, *optabat, desyderabat*, à ἐθελέω: κατήδιε, *vescebatur*: sunt qui legant κατείδιε per ει, à κατεδίω. ω ex ο in sequentibus, ἐπώμνυον, *coniurabant*: συνεξώρμα, *excitare ac impellere nitebatur*, à συνεξορμάω ῶ: παρώρμων, *concitabant*, à παροριάω ῶ: ἐπώμνυς, *deierabas*, ab ἐπώμνυμι: κατωμνύμην, *iurabam* seu *iurauí*, à κατόμνυμαι: ἀνώρνυτο, *surgebat* seu *surrexit*, ab, ἀνόρνυμαι. Sunt quædam, vt cõposita ab ὠθέω, ὠθέομαι, & ὁράω (144. 28.) quæ ante ω inserunt ε: quod, vt habeas thema, est abiiciendum: & in deductis ab ὁράω ῶ, ω in ο. ex quo fit, restituendum: vt, ἀφεώρα, quod & cum simplici augmento ἀφώρα, *prospectabat*, ab ἀφοράω ῶ: sic διεώρα, quod & διώρα, *dispiciebat*:

εω ex ω κατεώρα, & Ionicè (12. 29.) κατώρα, *aspiciebat*: προεώρα, *prouidebat*: περιεώρων, *contemnebant* seu *contempserunt*. at ἀπεωθοῦντο, quod & ἀπωθοῦντο, *repellebant*, ab ἀπωθέομαι ῦμαι, non mutato ω: διεωθοῦντο *repudiabant*, à διωθέομαι ῦμαι: ἐξεωνοῦντο *redimebant*, ab ἐξωνέομαι ῦμαι. η ferè fit ex αι: vt in his, ἐωήνεον & crasi

η ex αι. ἐωῆνον, *laudabam*: παρῃνῆ, *adhortabatur*: ὑπερωῃνῆ, *immensis laudibus prosequebatur*: συνῃρῆ, *coniungebat* seu *coniunxit*: ἀπῃτεῖτο, *renuebat* seu *renuit*: ἐξῃρεῖτο, *aufer-*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

auferebatur seu *ablatus est* : καθηρεῦντο Doricè (92.15.) pro κατηρῶντο, *dependebant*: & hæc omnia primæ sunt coniugationis circunflexorum: at συνεπηπᾶτο, *una accusauerat, in inuidiam simul adduxerat*, à συνεπαιπάομαι ῶμαι secundæ. ευ ex αυ. ferè ex αυ : vt, ἐφοιτῶν, *conueniebam* : φοιτᾷ, *conueniebat, verba faciebat, allocutus est* : μετᾷδε, *loquebatur, verba faciebat*, à φοιτανδάω ῶ, & μεταυδάω ῶ. ᾳ ex οι. *semper* ex οι : vt, ἐπῴχετο, *ibat, inuadebat*, ab ἐποίχομαι. ει ex ε, sed id solùm in compositis ab iis quæ enumerata sunt 139. 17. vt, ἀνείρυε, *sursum trahebat* : ἀνέχόμην, & cum duplici augmento ἠνεχόμην, *sustinebam* : hinc ἠνείχοντο, *sustinebant* : κατεῖχον, *obtinebant* : μετεῖχες, *particeps eras, in partem veniebas*, παρεῖχε, *præbebat*: ἐφοίρπυε, *serpebat, arrepebat* : ἐφοῖτε, *processerat* : ἐφοῖτον, *obseruabam, intendi, attendi*: συνείρυε, *contrahebat* : ὑπεξείρυτο, *liberabat, ab* ὑπεξέρυμαι. ει ex ε.

RESTANT Composita cum augmento syllabico ε in medio. Quando incrementum ε ponitur post præpositiones ἐς seu εἰς, ἐπὶ, ἐπὸ, ἐπὸς, & ὑπὸ, illud solùm est abiiciendũ. sic υ in πρὐ-, quod ponitur pro προε- ex augmento, 155.41. In ἀνε-, διε-, κατε-, μετε-, παρε-, ε mutandum in α. fiunt enim ex ἀνὰ, διὰ, κὰτ', μὰτ', παρὰ: sed aduentu vocalis ε, hæ præpositiones propriam vocalem vltimam abiecerant, 49.7. In ἀμφε-, ἀντε-, ἐπε-, ε mutandum in ι, quòd fiant ex ἀμφὶ, ἀντὶ, ἐπὶ. In ἀπε-, & ὑπε-, ε in ο, quòd ex ἀπὸ, & ὑπὸ. In ἐξε, ε abiiciendum: & ξ mutandum in κ. In συνε-siue Atticè ξυνε-, & in ἐνε-, ε abiiciendum, sed ν præcedens mutandum in μ ante β, μ, π, φ, ϕ : in γ ante γ, κ, χ: in λ ante λ, & in σ ante σ post quod nõ ponatur τ: at ante ς, ante ζ & ξ, ipsum quoque ν cum ε est abiiciendum. tamen in ἐνεσ-siue ἐνες, ε tantùm est reiiciendum. sic quum post συνε aut ἐνε-sequitur δ, aut θ, aut τ. Si huiusmodi præpositiones, ad quas apponitur augmentum ε, aliam præpositionem ante se recipiant, quanuis in hac aliquid amissum aut immutatum conspiciatur: in thematis tamen inuestigatione illius tantùm est habenda ratio, ad quam incremẽtum ε est annexum: vt pro παρεξε-, inuestigandũ παρεκ-: & συγκατε-, pro συγκατε-. hîc enim nihil refert, quòd ἐξ amiserit suum α ante ε præpositionis ἐκ siue ἐξ: aut quòd συν mutauerit suum ν in γ ante κ. Notandum verò hasce regulas non solùm habere locũ in imperfecto, sed & in aliis temporibus, in quibus ob augmentum ε, simile quippiam cõtigerit. De aliis suo loco, nunc de imperfecto exempla quædam proferamus: διεσπᾶτο, *distendebatur, distrahebatur*, à διασπάομαι ῶμαι: διέκρινε, *tribuebatur*, à διέκριμαι. 163.22. διεκαθέατο, *obsidebant, obsederant, obsederunt*, Ionicum est (163.13.) pro διεκάθηντο, à διακάθημαι: διέπλεο, *superasti*, Ionicum est cum syncope pro διεπέλεο, à διαπέλομαι: vide 191.49. φοιτεδᾶ, *opus erat*, ex φοιτεδεῖ, quasi à φοιτεδέω ῶ, 186.9. φοιτεπίθᾶ, *addebat*, à φοιτίθημι, sed tanquam à φοιτιθέω ῶ; 105.9. φοιτεῖθεντο, *adhærebant*, à φοιτίθεμαι, 96.16. φοιτεπίλναντο, *appropinquabat*, à φοιτπίλναμαι, vt ἵσταμαι, 98.26. φοιτέκᾶτο, *addicebatur, incubebat, intendebat*, & φοιτέκᾶντο, *instabant*, à φοιτέκεμαι, 163.22. ὑπερεκέρων, *cornibus ventilabant*, ab ὑπερκερόω ῶ. πρὔφερον, *palàm faciebant*, pro φοιτέφερον à φοιτφέρω: sic in sequentibus tollendum υ ex πρὐ, vt habeatur thema, πρὐπτόμην, *excusabam* : πρὐβάλλε, *designabat, creabat* : πρὐφαίνε, *extabat* : πρὐκαλεῖτο, *prouocabat, hortabatur* seu *hortatus est*, & πρὐκαλῦντο, *prouocabant*, à πρὸκαλέομαι ῶμαι. at πρὐχόμην, *efferebam* & *prætendebam*, est sine augmento, pro προὐχόμην, à πρὐχομαι pro προέχομαι. In sequentibus pro abiecto ε reponendum α, vt eorum thema inueniatur, ἀνετίθην, *reponebam*, ab ἀνατίθημι, sed tanquam ab ἀνατιθέω ῶ, 105.9. sic διετίθην, *tractabãt*, à διατίθημι. quasi à διατιθέω ῶ: διέζη, *degebat, viuebat*, pro διέζα, à διαζάω ῶ, 88.2. κατέθεε, *discurrebat, incursionibus infestabat*, à καταθέω : κατέῤῥεε, *defluebat*, à καταῤῥέω : κατεφίλῦν, *osculabantur*, à καταφιλέω ῶ : κατεκέκᾶτο, *temperabat*, à καταικνάω ῶ : κατεγήρα, *consenescebat* seu *consenuit*, à καταγηράω : κατεβόων, *vociferabantur, inuecti sunt, accusarunt*, à καταβοάω ῶ : κατεπίκᾶν, *referciebat*, à καταπιμπλάω ῶ : κατεπίμπρασαν, *faces iniiciebant, comburebant*, à καταπίμπρημι. formæ ἵστημι: κατεκέατο, *decumbebant* seu *decubuerunt*, Ionicum est (66.12.) pro κατεκεῖντο à κατάκειμαι, 163.20. συγκατεκλινόμην, *vnà cubabam*, à συγκατακλίνομαι. μετέτεινον, *suspirabam, pœnitebat me* : μετεκίαθεν, & sine augmento μετα-

Composita cum augmento ε in medio.

ε abiiciendum.

ε mutandum

Pro ἐξε-quærendum ἐκ-

In συνε-siue ξυνε- & in ἐνε-quærendum thema habens

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

παρ-εκ πᾰγ-.

ἐπ-εκ ἐπι-.

ἀπ-εκ ἀπο-.

ἐναπ-εκ ἐναπο-.
ὑπ-εκ ὑπο-.

ἐξ-εκ ἐκ-.

παρεξ-εκ παρεκ-
ὑπερξ-εκ ὑπερκ-.
De compositis cum σὺν aut ἐκ.
ἐκ-εκ ἐκ.
ἐπεν-εκ ἐπεν-.

συν-εκ συ-.
ἐγ-εκ ἐγ-.

συγ-εκ συγ-
ἐμ-εκ ἐμ-.
συμ-εκ. συμ.

κίατο, *transibat* seu *transierat*, à μεταχιάθω, quod fit à μεταχιάω, 166. 39. μετ᾽ἤμελε, *pœnitebat*, à μεταμέλει: μετεμέλοντο, *pœnitentes erant*, *eos pœnitebat*, à μεταμέλεται: μετεκάλει, *accersebat*, *vocabat ad se*. à μετακαλέω, ὃ. παρέσχεθον, *præbuerunt*, à παρεσχέθω, quod fit à παρασχέω ὃ παρέχω, 166. 40. παρεθεωροῦντο, *despiciebantur*, à παραθεωρέομαι ῦμαι: παρεκάλεῦν, *inuitabant*, à παρακαλέω ὃ. In his pro abiecto ε reponatur ι, ἐπεσφάγνε, *perficiebat*, ab ἐπισφαγέω ὃ ἐπισφάγω: ἐπέπλεον, *nauigabant*: ἐπέσχεον, *ingruebant*, *instabant*: ἐπεπείθεν, *parebat*, ab ἐπιπείθομαι: ἐπεσωλεῦντο, *versabatur*, ab ἐπισωλέομαι ῦμαι: ἐπεσκέδα, *dissipabat*, ab ἐπισκεδάω ὃ ἐπισκεδάννυμι. In sequentibus pro ε ponatur ο, ἀπέκλεινον, occidebant, ab ἀποκλείνω: ἀπόδεα, *inferior erat*, ab ἀποδέω: ἀπεκλᾶτο, *interficiebat*, ab ἀπόκλαμαι secundæ coniugationis verborum in μι: ἀπεκράνυτο, *vincebat*, ab ἀποκράνυμαι: ἀπέκατο, *pendebat*, & ἀπέκειντο, *reponebantur*, ab ἀπόκειμαι, 163. 20. ἐκαπενίζεατο, *abluebant*, Ionicum est (66.2 & 12) pro ἐκαπενίζοντο, ab ἐκαπονίζομαι. ὑπεπίπῦν, *mouebant*, *subagitabant*: ὑπεδέχετε, *recipiebat* seu *recepit*, & tertia pluralis Ionica (66. 2 & 12) ὑπεδεχέατο, *receperunt*, *responderunt*, ab ὑποδέχομαι, Ionico pro ὑποδέχομαι, 12.32. ὑπέκειτο, *facultatis erat*, ab ὑπόκειμαι, 163.22. In sequentibus & similibus ε est tollendum & ξ mutandum in κ, ἐξέκλειον *secludebãt arcebant*, ab ἐκκλείω: ἐξέκαμνον, *deficiebam* ab ἐκκάμνω, ἐξεκάετο, *ardebat* ab ἐκκάομαι: ἐξεδέχετο, *expectabatur*, ab ἐκδέχομαι: ἐξετελεῦτο, *perficiebantur*, Doricum est (92. 15.) pro ἐξετελῦντο, ab ἐκτελέομαι ῦμαι: παρεξενέοντο, *præterueehebantur*, *transmittebant*, à παρενέομαι: ὑπεξέφερε, *clàm efferebat*, ab ὑπεκφέρω: ὑπεξέκατο, *subductus est* ab ὑπέκκαμαι, 163.22. Ex συνε- & ἐνε-in sequentibus ε tantùm abiiciendum, & terminatio suo more in thematis terminationem mutanda, ἐνεδίδου, *permittebam indulgebam*, & ἐνεδίδου, *dabat afferebat*, ab ἐνδίδωμι, sed tanquam ab ἐνδιδόω ὃ, 105. 10. ἐπενέρεον, & Atticè augmento syllabico ε, in η temporale commutato, ἐπενήρεον, *accumulabam* ab ἐπενηρέω: συνετίθει, *conficiebat* seu *conficit*, à συντίθημι, sed quasi à συντιθέω ὃ, 105. 9. συνετίθετο, *contrahebat* seu *contraxit*, à συντίθεμαι, 96.14. In his abiecto ε, ν, præcedens mutandum in γ, ἐνεχίων, *concipiebant*, ab ἐγχιάω ὃ: συνέχετο, *cõuenerat*, à σύγκειμαι, 163. 22. ἐνεχρέμπτετο, *screabat*, ab ἐγχρέμπτομαι: συνέχυνε, *confundebat*, id est, *commouebat*, *perturbabat*. a συγχύνω. In sequentibus ν mutandum in με, συνεβεβαίε, *constituebat*, *confirmabat*, à συμβεβαιόω ὃ: ἐνεπίμπλαον, *explebantur*, ab ἐμπίμπλημι secundæ coniugationis verborum in μι, vnde, & participium, ἐμπιμπλάς, ἀντος, *implens*, vt ἱστὰς, ἀντος, 98. 21. ἐνεφόρει, *importabat* ab, ἐμφορέω ὃ: συνέφη & Atticè (210. 20.) ξυνέφη, *concedebat*, *confitebatur*, & συνέφαον, *confitebantur* seu *confessi sunt*, à σύμφημι siue ξύμφημι, 164.20. Et hæc de imperfecto. ad alia tempora quæ cum præsenti cognationem ob characteristicam habent, veniendum.

AORISTORVM SECVNDORVM, AC FVTVRORVM ITEM. SECVNDORVM THEMATA.

Aoristus sec. & futurum sec. quemodo à cæteris temporibus dignoscantur.

Quomodo inuestiganda.

Augmenti, characteristicæ, penultimæ & terminationis examinatio.

ϖ, κ, γ, δ, μ, λ ex πϊ, κϊ, σϝ, ζ, μϊ, λϊ

Æc duo tempora significatio tempore varians, à præsenti & imperfecto maximè distinguet: terminatio vbiq; ferè & à sese & à perfecto ac plus quàm perfecto vocis mediæ: characteristica à reliquis temporibus. Augmenti hîc nulla est habenda ratio præterquam in aoristis secũdis indicatiuorum: vbi eorum prorsus modo quo in imperfectis est excutiendum. Characteristica est eadem quæ in themate, nisi sit vna harum ϖ, κ, γ, δ, μ, λ, quòd interdum π fiat ex πϊ, κ ex κϊ, γ & δ ex σϝ sine πϊ, aut ex ζ, μ ex μϊ, & λ ex λϊ. Præterea quum thema-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

thematis characteristica est ε vel α, in his temporibus atque in perfecto & plus quàm perfect. vocis mediæ euanescit. penultima verò in horum tẽporum themate inueniendo negotium maximè facessit. quum enim hîc est α, in themate est nunc α, nunc η, nunc ω, nunc αι, nunc αυ, nunc ε, nunc ει. fic ι fit ex ι, vel ex ει: υ ex υ, vel ex ευ: ε ex ε, vel ex ει: ο ex ο, vel ex ου: vnde fit vt idem vocabulum ad multa themata referri possit: ex quibus, si plura quàm vnum in lexico inueniantur, illud seligendum, quod clausulæ sensui aptiùs accommodatur. si nullum potest inueniri, pro compositis simplicia, & pro obsoletis pagina 324. enumeratis vsitata, quæ his ibidem apponuntur, erunt inuestiganda. Horum omnium, quò res magis innotescat, plurima exempla proferamus: atque hîc in penultima, in qua maior inest ambiguitas, insistamus. verumramẽ hoc loco non repetemus ea quorum themata vel in CLENARDI Institutionibus, vel in Scholiis nostris sunt demonstrata. Quum igitur aor. sec. aut fut. posterioris penultima siue vocalis quæ characteristicam præcedit, fuerit α, fit vel ex α: vt in voce act. ἄβεσχε, *sonuit*, sine augmento, à poëtico ἀβέσχω pro βέχω: vnde regulariter ἔβεσχον, *sonui* & ἔβεσχεν, *insonuit*: est etiam ἄβεσχον, *madefeci*, à βέχω. in voce pass. ϖϱογεγϱάφη, *præscriptum est, antè scriptum est*, à ϖϱογεγϱάφομαι: πλαθεῖσα, *admota*, partic. fœm. à πλάθομαι. in voce med. ϖϱοιϱδέετω, *narrare*, à ϖϱοιϱδάθομαι. Vel fit α ex η, vt in ductis à σήπω, *putrefacio*: τήκω, *liquefacio*, & eorum compositis: veluti in voce actiua, ἔτηκον, *liquefeci*: ἔσαπον, *putrefeci*: σαπὼν, *qui putrefecit*, in pass. ἐτάκην, *liquefactus sum*: ἐσάπην, *putrefactus sum*: κατεσάπη, *putridus intabuit*. in subiũct. σαπῇ, *cõputruerit, putrescat*: ταπῇ, *liquescat*: συντακῇ, *colliquescat*. In infinit. σαπῆναι, *putruisse*. In particip. σαπεὶς, *marcescẽs, putrefactus*: διασαπεὶς, *putrefactus, tabe cõsumptus*: ταπεὶς, *liquatus, liquefactus*: ταπὲν, *liquefactũ, liquatum*: ὑποταπεὶς, *liquefactus*: ἐκπεπαπεὶς *idẽ*. & in futuro sec. pass. ταπήσομαι, *liquescã*: ὑποταπήσομαι, *liquescam*: ἐκτακήσομαι, *tabescam*. Significatio passiua facilè distinguet huiusmodi futura à futuris primis mediis in ήσομαι ductis à verbis in έω vel άω, quæ actiuam ferè significationẽ habent: alioqui terminatione cõueniunt cum futuris secundis pass. idque per omnes modos & participia. Vel α fit ex ω, veluti in ductis à τράω, *comedo*: vt ἀπέτραγον, ἀπέτραγες, ἀπέτραγε, *deuorani, mordicus auulsi, ipsi, it*: huius infinit. ἀποτραγεῖν, *comedere*: ἐπέτραγον, *comedi*: hinc ἔντραγε, *comede*: & ἐντραγεῖν, *comedere, deliciari*: παρέτραγε, *comedit*, à ϖαϱατρώγω: διατραγεῖν, *erodere*: διατραγὼν, *abrodẽs*: ϖεπέτραγον, *comedi*: & in subiũct. ϖεπτάγῃ, *comedat*. Vel α fit ex αι, veluti in quibusdã quintæ desinentibus in αίνω vel αίρω, & sextæ in αίω: vt ab ἔναιρω, ἔναρον, *interfecerunt*, quod est sine augmento μαραίνω, ἐμάρανε, *tabefecit*: φαίνω, ἔφανον, & Ionicè (47. 39.) φάνεσκεν, *apparuit* vel *apparebat*, vt sit imperfect. à poëtico φανίσκω: ἔξεναίρω. ἔξεναρεῖν, *interfecisse*: μελαίνω, in particip. fœm. μελανεῦσα, *fusca*, Doricè (12. 48.) pro μελανθῦσα. in voce passiua à καίω, κάλω, *exustus sum, arsi*: κάη πῦρ, *arsit ignis*, id est, *ignis exustus lignis resedit & flamma*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνλω, *apparui, emersi*: ἀπομαίνομαι, ἀπεμάνλω, *insaniui, captus sum*: φαίνω, ἐφάνη & sine augmento φάνη, *illuxit*: in tertia duali, φανήτλω, *apparuerũt*: ἀναφαίνομαι, ἀνεφάνη, *extitit, apparuit*: καταφαίνομαι, καπεφάνη, *concilianit*: καταναίω, κατεκάη, *concrematus est*: ὑφρμαίνομαι, ὑφρεμάνθαν, *valde insaniuerunt, valde gauisi sunt*: ὑφφαίνομαι, ὑφρεφάνθαν, *apparuerunt*. In imperatiuo, φάνηθι, *appare*: φάνητε, *apparete*: ὕπφάνηθι, *præstò sis*. In optatiuo, μανείην, μανάης, *insaniam, insanias*: φανείην, *indicarem*. In subiunctiuo, φανῶ, *visus fuero*: φανῶσι, *pateant, conspicui sint*: καῇ, *crematus sit*. In infinitiuo, μανῆναι, *insaniuisse, furiosum fuisse*: ἐκμανῆναι, *insanire, deperire*: φανῆναι, *conspici, se ostendere, apparuisse*: ὕπφανῆναι, *se ostendere*: καταναῆναι, & Ionicè (59. 4.) καταναῆμεν, *arsisse, exuri*. In participio, καὴς, *ustus, crematus*: ἡ καῆσα, *cremata*: μανὴς, *mente captus*: ἡ μανῆσα, *furore percita*: ἐπιμανῆσα, *furore incitata*: φανὴς, *visus, qui apparuit*: ἀναφανὴς, *apparens, sublimis*: ὕπφανὴς, *existens, in conspectum datus, apparens*: ϖϱοφανὴς, *se offerens*: ϖϱόφανὴς *prospectus*, ὑφφανέντες, *in conspectum sedentes* & in futuro sec. eiusdẽ vocis, μανήσομαι, *insaniam*: καήσομαι, *ardebo, ignem accipiam*. Vel α fit ex ε, sed id solùm, quum illud præcedit vel sequitur aliqua

Penultima α ex α, η, ω, αι, αυ, ε, ει.
ι ex ι, ει.
υ ex υ, ευ.
ε ex ε, ει.
ο ex ο, ου.

Penultimæ examinatio.

α ex α.

Notio de futuris in ήσομαι.

α ex ω.

α ex αι.

α ex η.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

immutabiliũ λ,μ,ν,ρ: vt à τρέπω,τράπε sine augmento pro ἔτραπε, *vertit*: ἀποπέρδω, ἀπέπαρδον, *crepitum feci*: in subiunctiuo, ἀποπάρδῃς, *crepitum ventris emittas*. In infinitiuo, καταπαρδεῖν, *oppedere*: ὑποπαρδεῖν, *idem*. In voce passiua, à τρέφω, τράφω sine augmento pro ἐτράφω, *nutritus sum*: τράφη, *educatus est*: ἐπιτρέπω, ἐπετράπην, *mihi commissum est*: στρέφω, ἐστράφην, *versus sum, tortus sum*: ἐστράφη τὸν πόδα, *pedem luxauit*, quasi *tortus est pedem* vel *pede* per synecdochen: μεταστρέφω, μετεστράφην, *conuersus sum*: συστρέφω, συνεστράφην, *comparatus* vel *comparata sum cum*: μεταθρέφω, μετεθράφη, *educatus est*: περιστρέφω, περιεστράφη, *circumtortus est*: τέρπω, τάρπησαν sine augmento pro ἐτάρπησαν, *oblectati sunt*: πλέκω, ἐπλάκησαν, *contexti* vel *contexta sunt*: τρέπω, ἐτράπησαν, *conuersi sunt*: τρέφω, ἐτράφησαν, *educati sunt*. In subiunctiuo, πλακῶ, *plicatus sim*: τραφῇς, *sis educatus*: στραφῇ, *motus fuerit*: συστραφῇ, *contractus sit*. In infinitiuo, βραχλῶναι, *madefieri*: πλαχλῶναι, *implicari, inuolui, coniunctum esse*: συμπλαχλῶναι, *congressum esse, manus conferere*: διαστραφλῶναι, *distorqueri, succumbere*: συστραφλῶναι, *coiisse*: ὑπιστραφλῶναι, *adnasci, rediuiuum fieri*. In participio βραχεὶς, *madefactus, perfusus*: καταβραχεὶς, *madefactus*: περιβραχεὶς, *antè madefactus*: πλαχεὶς, *inuolutus*: ἐμπλαχεὶς, *mistus*: συμπλαχεὶς, *consertus, implicitus, hærens*: στραφεὶς, ἕντος, *contortus, versus*: στραφέντες, *conuersi, terga dantes*: ὑπιστραφεὶς, *auersus, inuersus*: μεταστραφεὶς, *conuersus*: συστραφεὶς, *conuersus, coactus*: συστραφέντες, *conspiratores, conuenientes*: ὑποστραφεὶς, *auersus*: τραφεὶς, *nutritus*: συνεκτραφεὶς, *simul nutritus*. & in futuro secundo eiusdem vocis, δαφήσομαι, *cædar*: δαφήσεται, *vapulauit*: παρδήσομαι, *pedam*: ὑποπαρδήσομαι, *oppedam*: ἐπαναστραφήσομαι, ἐπαναστραφήσῃ, *reuertar, reuertêris*. In voce media, à τρέπομαι, ἐτραπόμην, *me contuli*: ἐτράπετο, *occupabatur, conuertit se*: ἐτράποντο, *animum conuerterunt, sunt dilapsi, diuerterunt*. In optatiuo, τράποιτο, *verteretur*. In infinitiuo, τραπέσθαι, *ire, vertere se, concessisse*: περιτραπέσθαι, *reuerti*: In participio, τραπόμενος, *terga vertens*: ταρπόμενος, & poëticè (49. 22.) πεταρπόμενος, *me oblectans*. Notanda sunt ducta à δέρκω, *video*, & πέρθω, *deuasto*: quæ poëticam metathesin recipiunt, vt à δέρκω & πέρθω descendere videantur: vt ab ἐσδέρκω, ἐσίδεσκον, *vidi*: διαπέρθω, διέπερθον, *diripui*: διεπράθομεν, *expugnauimus*: ἐκπέρθω, ἐξεπράθομεν, *expugnauimus*. In infinitiuo, à δέρκω, δέρκεσθαι, *videre*: πέρθω, περθεῖν, & Ionicè (59.18) περθέειν, *populari*: διαπέρθω, διαπερθεῖν, *vastare*: διαναπέρθω, διαναπερθεῖν, & Ionicè (59. 18.) διαναπερθέειν, & rursus poëticè (50.11.28. & 212 13.) διαμπερθέειν, *vastare*. In voce media, à διαπέρθω, διεπερθόμην, διεπράθετο πόλις, *direpta est vrbs*. vel etiam α fit ex ε, nempe in dissyllabis quintæ coniugationis finitis in είνω aut είρω: veluti in iis quæ ducuntur à κλείνω, *interficio*: τείνω, *extendo*: κείρω, *tondeo*: σπείρω, *semino*: φθείρω, *corrumpo*, vt à καταικλείνω, κατέκτανε, sine augmento κατάκτανε, poëticè reiecto α (50.11.) non κάτκτανε (nam τ non ponitur ante κ, 4. 13.) sed κάκτανεν, *occîdit*, deperdito τ præpositionis κατὰ vnà cum α: in imperatiuo κατάκτανε, *interfice*. & in futuro secundo indicatiui, καταικτανῶ: tertia pluralis καταικτανοῦσιν, & Ionicè (56. 7.) καταικτανέουσιν, *occident*: ab ὑποτείνω, ὑποτανοῦμεν, *producemus*. In aoristo secundo passiuo, ab ἀναφθείρομαι, ἀνεφθάρην: ἀνεφθάρης δεῦρο, *in tuam perniciem accessisti*: διαφθείρομαι, διεφθάρη, *mortem oppetiit*: ἀμφικείρομαι, ἀμφεκάρη, *circumtruncatus est*. In imperatiuo, ἀπόφθαρηθι, & syncope ἀπόφθαρθι: hinc ἀπόφθαρτί μου, *abi in malam rem*. In subiunctiuo, ὡςδιαφθαρῇ, *priùs euertetur* seu *euertatur*. In infinitiuo, κερλῶναι, *tonderi, detonsum esse*: φθαρλῶναι, *occidere, corrumpi*: διαφθαρλῶναι, *perire*. In participio, διαφθαρεὶς: *corruptus*: ἐκφθαρεὶς, *eiectus*: σπαρεὶς, *satus, seminatus*: διασπαρεὶς, *dispersus, palans*: ἢ ἐνδιασπαρεῖσα, *dissipata*: διαπαρεὶς, *transfixus, traiectus*, à διαπείρω: potest & censeri aoristi secundi vocis actiuæ à διαπαρέμμι, vt simplex εἶς ab ἵημι, 161.1. In futuro secundo à φθείρομαι, φθαρήσομαι, interibo. Obseruanda hîc quæ cum penultima α, habent pro characteristica vnam harum, γ, δ, π, μ, λ, ferè enim γ fit ex σγ siue σκ, & interdum ex ζ: δ ex ζ: π ex πτ: μ ex μν: & λ ex λλ. γ ex σγ siue σκ, vt ab σφάλλομαι, ἐσφάγλω, *iugulatus sum*: ἐσφάγη, *iugulatus est*: ὡςστάλλομαι, ὡςστάγη, *præceptum est*: ὑποστάλλομαι, ὑπστάγη, *sub-*

Notio de metathesi poëtica in ductis à δέρκω & πέρθω, quasi à δρέκω, πρέθω.

α ex ε.

Characteristicarum γ, δ, π, μ, λ, examinatio.

γ ex σγ siue σκ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

γη, *subditus est*, *se submisit*. in imperatiuo, καταλλάγηθι, καταλλαγήτω, *reconciliare*, *reconcilietur*: καταλλάγητε, *in gratiam redite*: ὑποτάγητε, *subbditi estote*. in infinitiuo, ἀπαλλαγῆναι, *libertatem consequi*: καταλλαγῆναι, *in pristinam redire gratiam*: σωαλλαγῆναι, *transigere*: σφαγῆναι, *iugulari*. In participio, καταλλαγείς, *reconciliatus*: ἀπαλλαγέντες & syncope ἀπαλέντες, *negligentes*: σφαγείς, *trucidatus*: ἀποσφαγείς, *obtruncatus*: ταγείς, *constitutus*: ὑποταγείς, *subditus*: πὰ θειχαραγέντα, *cancellata*: φραγείς, *obturatus*. In futuro secundo passiuo, ὑποταγήσομαι, *subiiciar*. In ductis à πλήσσω (vt habes 148. 26.) nunc retinetur κ ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἐπιπλήσσω, ἐπέπληγον, *perculi*, *percussi*: à πλήσσω pro ἔπληγον dicitur poëticé (49. 22.) πέπληγον, *percussi*: in voce passiua ἐπλήγλω, *casus sum*: & ἐπλάγλω, *stupui*: à καταπλήσσομαι, κατεπλήγη, *percussus est*: & κατεπλάγη, *perculsus est*. In infinitiuo, πλαγλῶναι, *frangi*, *percussum esse*: καταπλαγλῶναι, *præterreri*, *formidare*. In participio, πληγείς, *percussus*: πληγεῖσα, *percussa*: καταπλαγείς, *deterritus*: καταπλαγέντες siue καταπληγέντες, *adstuporem usque suspicientes*, *admirantes*. In futuro secundo eiusdem vocis, πληγήσεσθαι, *percussum iri*. Fit & interdum γ ex ζ: vt à κεκράζω, ἔκεκαγον, *clamaui*, *vociferatus sum*: ἀνακεκράζω, ἀνέκεκαγον, *exclamaui*, *vociferatus sum*: ἐγκεκράζω, ἐνέκεκαγον, *inclamaui*: ἀναχλάζω, ἀνέχλαγον, *vocem in altum sustulerunt*: à τράζω participium τραγών, & poëticè (49.22.) τεταγών, *extendens*, à κεκράζω infinitiuus passiuus κεκαγλῶναι, *clamatum fuisse*: participium κεκαγείς, *clamatus*: ab ἐστραλάζω, ἐστραλαγείς, *instillatus*: ἐπιτράζω, ἐπιταγείς, *infusus*, *instillatus*: & in subiunctiuo, ἐπιταγῇ, *instillatus sit*. Ε ζ etiam fit δ: vt à φλάζω, ἔφλαδον, *obstrepui*: φράζω, ἔφραδον, & sine augmento φράδε, *dixit*, *disseruit*: ἐμφράζω, ἐπέφραδον, *dixi*, *indixi*: ἐπέφραδον, *indixit*: διεμφράζω, διεπέφραδον, *disserui*, *dixi*: si legatur διαπέφραδον, ducetur à διαφράζω, per poëticam reduplicationem (49. 22.) pro διέφραδον, vt simplex πέφραδον, pro ἔφραδον, *dixi*: πέφραδε, *dixit*: in duali, πεφραδέτην, *dixerunt*. In imperatiuo, πέφραδε, *dic*: item, *dixit*. In infinitiuo, πεφραδεῖν, & Ionicè seu poëticè (59. 4.) πεφραδέμεν, *dicere*, *prædicere*. π ex πσ: vt à μάρπτω, ἔμαρπον, & poëticè (49. 22.) μέμαρπον, *attigerunt*. hinc in tertia plurali optatiui, detracto ε vt α corripiatur, μεμάποιεν, *corripuissent*: sic & in infinitiuo, μαπέμεν pro μαρπέμεν, quod Ionicum est (59. 18.) pro μαρπεῖν, *capere*, à κλέπτω, ἔκλαπον, *furatus sum*: passiuum ὑκλάπτω, *furto subductus sum*: participium κλαπείς, έντος, *furto subtractus*, *deceptus*: οἱ κλαπέντες, *vasritie quadam perducti*: τὸ κλαπέν, *furto subductum*: ab ὑπεκκλέπτω, ὑπεκκλαπείς, έντος, *furto sublatus*. Quæ habent penultimam α, & characteristicam λ, ducuntur omnia à thematibus in ἄλλω siue ἄλλομαι, aut ab ἕλω siue ἕλομαι. ab ἄλλω, vt à θάλλω, ἔθαλον, *vigui*: σφάλλω, ἔσφαλεν, *auertit* seu *auertebat*: ἐμβάλλω, ἐπέβαλεν, *imposuit*, *statuit*, *impressit*: περιβάλλω, παρέβαλε, *commisit*: περιβάλλω, περίβαλε, *cinxit*, *circundedit*, προσβάλλω, προσέβαλε, *pepulit*, *aggregauit*: συνεκβάλλω, συνεξέβαλε, *simul exegit*: ὑποβάλλω, ὑπέβαλε, *dedidit*: ὑφβάλλω, ὑφέβαλε, *superauit*: προβάλλω, προέβαλε, siue Atticè (49.35.) προὔβαλεν, & Ionicè (47. 39.) προβάλεσκεν, *impegit* seu *impingebat*: παρεμβάλλω, παρενέβαλον, *in modum coronæ cinxerunt*: συμβάλλω, συνέβαλον, *commiserunt*, *conflictati sunt*. In imperatiuo, περίβαλε, *indue*, *veste contege*. In optatiuo, ἐμβάλοι, *iniecerit*. In subiunctiuo, ἐμβάλῃ, *inciderit*: προσβάλῃ, *incurrerit*. In infinitiuo, καταβαλεῖν, *soluere*, *pendere*: περιβαλεῖν, *cingere*, *irretire*: προβαλεῖν, *abiecisse*: συμβαλεῖν, *collidere*, id est, *inimicitiam inter duos & discordiam rixámque concitare*. In participio, ἐμβαλών, όντος, *qui imposuit*, *qui prorogauit*: περιβαλών, *amplexus*, *implicans*, *subiiciens*: προσβαλών, όντος, *oppugnans*, *adortus*, *impingens*: ὑποβαλών, *suggerens*, *admonens*. In voce passiua ab ἀποσφάλλομαι, ἀπεσφάλλω, *decrraui*, *frustratus excidi*. In optatiuo, σφαλείλω, *aberrauerim*: σφαλείης, *aberraueris*: σφαλείη, *aberrauerit*, *fallat*, *detrimentum accidat*: tertia pluralis, σφαλείησαν, & syncope σφαλεῖεν, *deciperentur*, *detrimentum acciperent*, quasi à prima σφαλήσσω, 153. 25. In subiunctiuo, σφαλῇ, *laberetur*, *collaberetur*. In infinitiuo, σφαλλῶναι, *lapsum esse*: διασφαλλῶναι, *aberrare*. In participio: καταβαλεῖς, *qui multorum in se telorum iactus excipit*: σφαλείς, *deceptus*,

Ductа à πλήσσω.

γ ex ζ.

δ ex ζ.

π ex πσ.

λ ex μ.

αλ. ex αλλ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

qui accepit calamitatem, fruſtratus opinione: τὰ σφαλέντα, *improſperè cedentia, infeliciter geſta*: ἀποσφαλεὶς, *ſpe falſus*. In voce media, à ϖεϐάλλομαι, ϖεϐαλόμην, & Atticè (155.25.) ϖεϋϐαλόμην, *circummuniui*: ϖεϐάλετο, *muniuit, produxit*: ϖεϊϐάλλομαι ϖεϊϐάλετο, *indutus eſt*: tertia pluralis ϖεϊϐάλοντο, & poëticè (66. 12. ϖεϊϐαλέατο, *adepti ſunt*.) in imperat. ϖεϊϐαλοῦ, *induere, indue*: ϖεϐαλοῦ, *obpone & obiice tanquam telum*. In optatiuo, ϖεϐάλοιτο, *protendatur*: συμϐάλοιτο, *conduxerit ad*: ὑπερϐάλοιντο, & poëticè (66. 12.) ὑπερϐαλοίατο, *ſuperent* ſeu *ſuperaſſent*. In ſubiunctiuo, ϖεϊϐάλῃ, *induaris*: σφάληται, *minùs ſucceſſerit*. In infinitiuo, ϖεϐαλέϑαι, *induiſſe, ſumpſiſſe*: ϖεϐαλέϑαι, *protendere*: σωεπιϐαλέϑαι, *vnà aggredi*, ſeu *auſpicari*. In participio, συμϐαλόμενος, *qui fuit adiumento*: σφαλόμενος, *deceptus*: Ab ἔλλο ſiue ἕλομαι, vt à τέλομαι, ἐτάλην, *miſſus ſum*: συντέλομαι, σωετάλη, *contractus eſt*: σωετάλισαν, *contracti ſunt & reiecti*: ἀνατέλλομαι, ἀνετάλησαν, *ſe receperunt*: ϖεοτέλλομαι, ϖεοπετάλησαν, *præmiſſi ſunt*. In infinit. ταλῆναι, *miſſũ eſſe*: ἐξαποτάλῆναι, *emitti*. In participio, διατάλεὶς, *qui diſiectus ruit*: ἰδιοτάλεὶς, ἰδιοτάλεῖσα, *contractus, contracta*: ϖεοτάλεὶς, *præmiſſus*: συτάλεῖς, *addenſatus*. μ ferè ex μν: vt à κάμνω, ἔκαμον, & poëticè (49. 22.) κέκαμον, *laboraui*: ϖεκάμνω, ϖεκάμϐω, & Atticè (49.35.) ϖεῦκαμε, *laborauit*. In quibuſdam penultima α ex ε: vt ab ἀποτέμνω, ἀπέταμον, *præcidi*: διαταμεῖν, *diſcindere*: ϖεταμεῖν, *præcidere*: ϖροταμεῖν, *præſcindere, priùs arare*: ϖροταμὼν, *præcidens*: καταταμὼν, ὤν, ὄντος, *concidens*: καταταμόντες, *concidentes*. In infinitiuo medio, ταμέϑαι, *incidere*. Nonnunquam huiuſmodi ducta à τέμνω, non mutant ε in α, 215. 2. hinc à κτέμνω, κατέτεμε, *concidit, diſſecuit*: ϖεϊτέμνω, ϖεϊέτεμε, *circuncidit*: ϖεϊτεμεῖν, *circuncidere*: κτεμεῖν, *diſſecare*: σωτεμὼν, ἡ σωτεμοῦσα, *compendio complectens*. In voce media ab ἀποτέμνομαι, ἀπετέμοντο, *ſeparârunt, conſecrarunt*. Atque hactenus de regularibus barytonorum aoriſtis ſecundis & futuris ſecundis, quæ ante characteriſticam habent α. Nunc ad ea quæ eodem loco alias habent vocales pergamus.

α ex ελ-.

μ ex μν.

αμ-ex εμν-.

QVORVM Penultima eſt ι, illud nunc ex ι, nunc ex ει habent: ex ι, vt à κίω, ἔκιον, & ſine augmento κίον, *iui, veni, & iuerunt, venerunt*: ἔκιεν, & κίεν, *adiit, venit, iuit*, ſeu *ibat*: μετακίω, μετέκιον, adij: μνίω, ἐμνίων & μνίων, *iratus eſt* ſeu *iraſcebatur*: κείνω, ἔκεινον & κείνον, *iudicaui, elegi*: κείνεν, *elegit*: ἐκίπω, λῖπεν, & pleonaſmo ſyllabæ πα, ἐνίπαπεν, *increpauit*: in ſubiunctiuo paſſiuo, ab ἀποπνίγομαι, ἀποπνιγῶ, *ſuffocer*. In participio, τριϐεὶς, *tritus*: τριϐεν, *tritum*: κτκλινεὶς, *inclinatus*: κατακλινέντες, *diſcumbentes*. In infinitiuo medio λιτέϑαι, *ſupplicatum eſſe*, à λίτομαι. In futuro paſſiuo, à πνίγομαι, πνιγήσομαι, *ſuffocabor*: ἀποπνιγήσομαι, idem: κατακλίνομαι, κτκλινήσομαι, *inclinabor diſcumbam*: ἐλίπομαι, ἐλιγήσομαι, *complicabor*: κατατείϐομαι, κατατειϐήσεται, *tædio afficietur*. Ex ει, vt à τείχω, ἔτιχον, *iui*: τίχε, *diſcede*: διατείχω, διέτιχον, *pertranſiui, & pertranſierunt*: ἐρείκω, ἔρικον, *ſecui, & ſecuerunt*, ſeu *diuidebant*: paſſ. ἤρικλω, *ſectus ſum*: ἐρείπω, ἔριπον, & medium ἠρίπομαι, *dirui, cecidi*: ἔριπεν, & ſine augmẽto, ἔριπε, *cecidit*: δείω τὸ δείδω, ἔδιεν & δίε, *timuit*: vel eſt δίε pro δέδιεν, à præterito medio δέδια, de quo 187. 13. λείπω, ἔλιπεν & λίπε, *reliquit*: ἐγκαταλείπω, ἐγκατέλιπε, *reliquit*: σωεκλείπω, σωεξέλιπε, *ſimul defecit*: καταλείπω, κατέλιπεν & Ionicè (47.38.) κατελίπεσκε, ſeu potiùs καταλίπετκε, *reliquit* vel *relinquebat*: ϖείθω, ἐϖίθομεν, & ſyncope, ac poëtica reduplicatione, πέπιθμεν, *perſuaſimus*: hinc in optatiuo, ϖεπίθοιεν, *perſuadeant*: & in participio, ϖεπιθὼν, quod & πιθὼν, *perſuadens*: & in optatiuo medio, ϖεπίθοιτο, *credat*: ϑνηλείπω, ϑνηλιπεῖν, *mori*: ϖροληπεῖν, *deſeruiſſe*: λιπὼν, *qui deſiit & ceſſauit*: ϖροληπὼν, *qui deſeruit*: ἐξελιπὼν, ἐξελιπόντος, *proruens*, ab ἐξελείπω. in voce media à λείπομαι, ἐλιπόμην, & ſine augmento, λιπόμην, *ſum relictus*: ϖείθομαι, ἐπιθόμην, & πιθόμην, *parui, ſum obſecutus*: πιθῆ, *pare*: δείδομαι, δίηται, *pellat, tranſierit*. In ſubiunctiuo, πείθομαι, πιθῶμαι, *parebo*, in futuro ſecundo eiuſdem vocis.

ι ex ι.

ι ex ει.

PENVLTIMA Υ fit modò ex υ, modò ex ευ: ex υ quidem, vt ab ἀναφύομαι, ἀνεφύη, *enatus eſt*: ἀνεφύησαν, *enati ſunt*: συμφύγομαι, σωεφύγησαν, *aruerunt*: κατατύσσομαι, κατετύγην, *ſtimulatus ſum*: κατετύγη, *compunctus eſt*: κατετύγησαν, *compuncti ſunt*. In imperatiuo, κατατύγητε, *compungimini*, in ſubiun-

υ ex υ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

in ſubiunctiuo, ἀφύομαι, φυῶ, φυῇς, φυῇ, *natura comparatus ſim, ſis, ſit*: ἅπτύ-φομαι, ἅπτυφῇ, *accendatur, ardeat*: συμφρύγομαι, συμφρυγῇ, *ſimul frigatur*: ὀρύσσομαι ſeu ὀρύττομαι, ὀρυγῇ, *foſſus fuerit*: ἀποφύομαι, ἀποφυῶσιν, *enaſcantur*. in infinitiuo, ἐκπεφλῆσθαι, *læsi oculis & tantùm non obcæcari*: ϖϱοσυ-γλῶσθαι, *ſeduci*: σκυλλῶσθαι, *defatigari, veniendi laborem ſuſcipere*, à σκύλλομαι. in participio, κυεὶς, *conceptus*, ϖυγεὶς, *punctus, percuſſus*, à ϖύσσομαι ſeu ϖύττομαι. φυεὶς, *enatus*: ἅπφυεὶς, *inhærens, inſurgens*: ἅπφυέντες, *cohærentes, complexi*: συ-γέντες, *tracti*: ἡ ϖϱοσυρεῖσα, τῆς ϖϱοσυρείσης, *attracta, attractæ*: τὸ καταφὺν *genitum*. In voce media, à ϖϱοδύομαι, παρεδύετο, *fraudulenter ingreſſus eſt*: παρεμφύομαι, ϖαρενεφύετο, *iuxtà pullulauit*. in futuro ſecundo paſſiuo, à κα-πανύσσομαι ſeu κατανύττομαι, κατανυγήσομαι, κατανυγήσῃ, *ſtimulabor, ſtimula-beris*: ϖεισύρομαι, ϖεισυρήσεται, *circuntrahetur*. Ex ευ verò penultima υ, vt à κεύω, ἔκυθον, ſine augmento κύθον, *occultaui*: κύθεν, *occultauit, abſcondit*: ἐρεύ-γω, ἤρυγον, *eructaui*: ἤρυγεν, *eructauit*: ἀνερεύγω, ἀνήρυγον, ἀνήρυγες, ἀνήρυγεν, *eructaui, emiſi, iſti, it*: ἀποφεύγω, ἀπέφυγον, *profugi*: ἀμφιφεύγω, ἀμφέφυγες, *euaſiſti*: ὑπεκφεύγω, ὑπεξέφυγεν, & ſine augmento ὑπέκφυγε, *ſubterfugit, elapſus eſt, eiàm fugit*: ὑπεξέφυγον, *ſubterfugerunt*: καταφεύγω, κατέφυγον, *confugerunt*. in optatiuo, ἐκφύγοι, *effugiat*: ὑπεκπεφύγοι, *ſuffugerit, clàm effugerit*. in infinitiuo, ἀποφυγεῖν, *euadere*: ἐκφυγεῖν, *effugere*: ϖεφυγεῖν, *fugere*. in parti-cipio, ἀποφυγὼν, *refugiens*: ἐκφυγὼν, *qui elapſus eſt*: καταφυγὼν, *confugiens*: ϖεϱο-φυγὼν, ὄντος, *qui confugit*: ϖεϱοφυγόντες, *ſe recipientes, confugientes*: ϖεφυγὼν, *profugiens, aufugiens*.

IN Pauciſſimis polyſyllaborum thematum quintæ coniugationis pe-nultima ε fit ex ει: vt, ὤφελον, *debui*, ab ὀφείλω: ἄερον, *extexi, leuaui, extuli*, ſine augmento ab ἀείρω: alibi in ipſo themate eſt ε: vt ab ὀλέθω, ὄλετε pro ὤλε-θε, *periit*: καταλέγομαι, κατελέγω, *delectus ſum*: κατελέγησαν, *congeſti ſunt, enumerati ſunt*: καταγέλλομαι, καταγέλη, *annuntiatus eſt*: συλέπτομαι, συνεσκί-πησαν, *ſimul recenſiti fuerunt*: συλέγομαι, συνελέγη, *coactus eſt, congregatus eſt*: in ſubiunctiuo, συλλεγῇ, *collectus ſit*. in participio, συλλεγεὶς, *collectus*: φλέγω, φλεγεὶς, *combuſtus*: ἀναφλεγεὶς, *retorridus, combuſtus*. in ſubiunctiuo medio, ab ἔρομαι, ἔρωμαι, *interrogauero*: infinitiuus ἐρέσθαι, *interrogare*: at præſens eſt ἔρεσθαι accentu in antepenultima. A᾽ ϖϱοκατέδομαι, futurum ſecundum me-dium ϖϱοκατέδομαι, pro ϖϱοκατεδοῦμαι, 154.15. tamen inuenitur ϖϱοκατεδεῖται, *priùs edet*, à ϖϱοκατεδοῦμαι.

RARO In horum temporum penultima inuenitur ο. Illud autem fit aut ex υ, aut ex ο: ex υ, vt ab ἀκούομαι, futurum ſecundum paſſiuum ἀκούσο-μαι, *audiar*. ex ο, vt à κόπτω, κοπεῖν, *excidiſſe*: in indicatiuo paſſiuo, ἐκόφθη, *ſciſſus eſt*. ϖϱοκόπτομαι, ϖαρεκόπτω, *damno affectus ſum*: ἀϖακόπτομαι, ἀϖεκόπτη, *percuſſus eſt*. in infinitiuo, κοφθῆναι, *exciſum eſſe*: ἀϖεκοφθῆναι, *deficere in explorandis veſtigiis*: in participio, κοπεὶς, *cæſus, detruncatus*: συγκοπεὶς, *contuſus*.

QVAE Habent in penultima η, ω, ῃ, ῳ, ᾳ, ferè ſunt indicatiui mo-di, habéntque eiuſmodi penultimam ex augmento: cuius excutiendi ratio-nem demonſtrauimus, quum de temporali imperfectorum augmento age-remus. ſed & horum exempla quædam proferamus: à ϖϱοάγω, ϖϱοῆγε, *duxit*: ϖϱοσάγω, ϖϱοσῆγεν, *accerſiuit*: ϖϱοσῆγον, *propè acceſſerunt*: ὑπάγω, ὑπῆ-γον, *citauerunt, vocabant*: ἀνάϖτω, ἀνῆπε, *retulit*: ἐπανήκω, ἐπανῆκε, *rediit*: ἐσήκω, ἐσῆκεν, *introduxit*: vt ſimplex ἦκε, *venit*, ab ἥκω: ſi augmentum in eandem ſyl-labam non caderet, η mutaretur in α. in voce media, à ϖϱοσάγομαι, ϖϱοσηγό-μην, *adductus ſum*: ϖϱοσήγαγόμην, ϖϱοσήγετο, *adductus eſt*: ϖϱοάγομαι, ϖϱοήγοντο, *proiexerunt*: ἀνέῳγμαι, ἀνῳγόμην, *interrogaui*: ἀνήϊκτο, *percontatus eſt*: ἔρομαι, ἠρόμην, *interrogaui*: ἤρου, *interrogauiſti*: ἔρωμαι: ἦρε, *interrogaſti*: ἐπέρωμαι, ἐπήρετο, *interrogauit*: ἐξεγείρομαι, & ſyncope ἐξήγρομαι, ἐξηγρόμην, *exurrexi, expergefactus ſum*: διῆρε, *detraxit*, à διαίρω. nam ῃ ſemper hîc fit ex αι. ſic ω ex ο: vt ab ὄῳω, ὦρον, & poëtica reduplicatione ὄῳορον, *extuli*. & ει ex ε: vt à καθέλκω, κα-θεῖλκον, *detraxi*: ϖαρέλκω, ϖαρεῖλκεν, *abundauit*, ſeu *abundaret, ſupernacaneus eſſet*: ἐφέπομαι, ἐφείπετο, *eſt aſſenſus, inſecutus eſt*.

υ ex ευ.

ε ex ει, ε ex ε.

Augmentum temporale locum penultimæ ſubiens.

η ex α.

η ex η.

η ex ε.

η ex αι.

ω ex ο.

ει ex ε.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

De aoristo secundo verborum circunflexorum.

NOTENTVR Ducta à verbis circunflexis in �έω & ἄω, hæc enim penultimam ε aut α, quæ eadem est cum caracteristica, amittunt: alioqui diuersam terminationem à barytonis non habent. itaque circunspectè aduertendum ne consona, quæ terminationem præcedit, pro characteristica, néve vocalis quæ huiusmodi consonanti præfigitur, pro penultima accipiatur: atque ita fiat, vt ad proprij thematis inuentionem non detur aditus. Quando igitur thema cum exacta huiusmodi penultimæ ac characteristicæ examinatione non potest inueniri, detracto augmento mutetur sola terminatio in ἔω aut ἄω, pro terminationibus actiuis, & in ἔομαι aut ἄομαι pro passiuis. sæpe enim hoc pacto thema statim occurret, quod alia via inueniri nusquam poterat. quomodo verò augmentum sit detrahendum docuimus, quum de imperfecto ageremus. si augmentum nullum adsit, terminationis tantùm erit habenda ratio. Sed eorum quæ sunt cum augmento exempla quædam primùm producamus: à δαμάω. ἔδαμον, *domui*: passiuum ἐδάμην, *domitus sum*: vnde in tertia plurali, ἐδάμησαν, & Bœoticè (67. 23.) δάμη, *domiti sunt*: à κιχέω, ἔκιχε, *nactus est*: θορέω, ἔθορον, & sine augmento θόρον, θόρες, θόρεν, *insilij, isti, it*: ἐκθορέω, ἐξέθορον, *exilij*: ἐξέθορε, *promicuit, exiliit*: μολέω, ἔμολε, *venit*: κλυπέω, ἔκλυπον, *obstrepui*: ἔκλυπε, *tonauit, resonauit*: νεοχμέω, ἐνέοχμον, *innouauit*: φυσάω, ἔφυσεν, *inflauit*: ὀπφορέω, ἐπέφορον, & syncope ἔπεφνον, *occidi, mactaui*: κατέδυπε, *recidit, corruit*, à καταδυπέω: μεταασάω, μετέασσον, *assecutus sum*: θειασάω, θείασεν, *ingruit*. Cum augmento temporali, ab ἁλιτέω, ἥλιθον, *peccaui*: ἥλιτε, *peccauit*: παραλιτέω, παρήλιτον, παρήλιτες, *offendi, offendisti*: ὀσφρέομαι & ὀσφαίνομαι, ὤσφροντο, *senserunt, odorarunt*: παροιχέομαι & παροίχομαι, παρῴχετο, *præteriit*: malo deducere à παροιχέομαι, quàm à receptiori παροίχομαι. quia si augmentum detrahetur, οι manet inuariatum, quanuis producatur, vt patet ex simplici οἰχέμεν, οἶχον, *abij, abiisti*, ab οἰχέομαι, à quo Atticum οἴχομαι sua tempora mutuari diximus 180. 1. Idem dici potest de οἴγω, quod in his temporibus seruat οι inuariatum, tanquam ab οἰγέω: vnde in futuro secundo passiuo οἰγήσομαι, *aperiar*. Ab ἀδέω inuenitur in aoristo secundo ἄαδε, *molestus fuit*, pro ἤδε, solutione η in αα, 168.38. ab ἀλαλκέω ϝ, ἄλαλκον, ἄλαλκες, ἄλαλκε, *iuui, profugaui, isti, it*, pro augmento repetitis duabus primis literis. sic ab ἀχέω ῶ, participium ἀχαχὼν, *mœstus, tristans*: *in* in optatiuo medio, ἀχαχοίμεν, ἀχάχοιο, ἀχάχοιτο, *tristarer, tristareris, tristaretur*: vbi κ tenuis repetitur pro aspirata χ. In iis quæ augmento destituuntur, sola terminatio mutanda erit in ἔω aut ἄω, siue in ἔομαι aut ἄομαι: in ἔω, vt ἔνθορον, pro ἐνέθορον, *insilui*: ἔντορε μέσσῳ, *insiluit in medium*: πόρον, *præbui*: πόρε *præbuit*: ὑφθορον, *saltu exilij*: ὑφθορεν, *saltu exiit*: ἄνθορεν, *exiliit*: à poëtico ἀνθορέω pro ἀναθορέω, 50. 11. ἐπέντορεν, *irruit*: ἔθορεν, *insiliit*: ἔκμολεν, *exiuit*, cum augmento diceretur ἐξέμολεν: ἐνέπασε, *dixit, increpuit*: dicitur pro eodem, ἐνέπιπε, *tanquam* ab ἐνεπιπέω. In subiunctiuo, ἁλίτῃ, *peccauerit, errauerit*: πόρῃ, *præbeat*: κίχωσι, *sorti sint, adierint*. in infinitiuo, θορεῖν, & poëticè (49. 22.) τεθορεῖν, *desiliisse*: ὀλιθεῖν, *cecidisse*: προσμολεῖν, *prodire*. in participio, θορὼν, *saliens, qui exiliit*: καταθορόντες, *desilientes*: προθορὼν, *prosiliens*: κιχὼν, *assecutus, nactus*: μολὼν, *profectus*: προμολὼν, *procedens*: προσμολὼν, *ingressus*: ὀλιθὼν, *lapsus*: πορὼν, *qui præbuit*, Sequentia vocis mediæ mutent terminationem in ἔομαι, vt habeatur eorum thema: ἄλθετο, *sanauit*, ab ἀλθέομαι: ἁλίτοντο, *offenderunt*: αἰδόμενος, *veritus*: ἀπροϊδόμενος, *vltus*. sic in futuro secundo medio ab ὑφθορέομαι, ὑφθορεῦνται, & Ionicè (74 28.) ὑφθορέονται, *transcendent*. Vel mutanda est terminatio in ἄω, aut ἄομαι: vt, ἀπόστιχε, *discede, abi*: μεταασσὼν, *accurrens, insecutus*, à μεταασσάω: δαμεῖναι, *domitum esse*, in infinitiuo passiuo, à δαμάομαι: participium δαμεὶς, *domitus*: possunt etiam deduci à δάμνομαι. In voce media, πετέσθην, *volarunt*, in duali à πετάομαι: ὀπτόμενος, *qui assatur, igni commissus*, ab ὀπτάομαι.

Aoristus secundus cum augmẽto syllabico ε, à verbis circunflexis.

Cum augmẽto temporali.

η ex α.

ω ex ο.

ῳ ex οι.

οι in penultima aoristi secundi.

αα pro η ex α. Reduplicatio poëtica in aoristo secũdo.

Aoristus sec. sine augmento à verbis primæ coniugationis circunflexorum in voce actiua.

In voce media.

A verbis secundæ circunflexorum.

In aoristis sec. verborum in μι thema quomodo inuestigãdum.

AORISTI Autem secundi verborum in μι ab aliis terminatione dignoscuntur. *Vt* eorum thema inueniatur, augmentum, si quod habuerint,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

rint, est abiiciendum: & si in compositis præpositiones ob augmentum literam aliquam immutârint aut perdiderint, singula in suum locum reponenda. mutetur deinde terminatio actiua vnà cum characteristica, in νμι, vel ωμι, vel υμι, & media in εμαι, vel αμαι, vel ομαι: in υμι quidem, si terminatio contineat υ: in ωμι, si ω vel ο, modò ω non sit in subiunctiuo: in εμαι, si sit ε: in αμαι, si α: & in νμι, si sit alia quàm ω in subiunctiui primis personis aut tertia plurali. tum enim perquirendæ erunt omnes thematum in μι formæ, præterquam υμι: quòd omnes coniugationes, præter quartam (quæ subiunctiuo caret) habeant ω in iis subiunctiuorum personis. Præfigenda denique in quibusdam erit reduplicatio, de qua 93. 5. & 94. 21. atque 102. 30. sed in compositis non præpositioni, sed verbo simplici erit applicanda. Exemplis rem illustremus. Quæ ad νμι aut εμαι primæ coniugationis referantur, vix alia inuenies, quàm ducta à τίθημι aut ἵημι, vel ex eorum compositis. simplicis τίθημι coniugationem habes pagin. 95. & τῦ ἵημι 160. Composita diuersam ab eis coniugandi formam non recipiunt: verùm in compositis è τίθημι, quum augmentum ε assumunt, in præpositionibus sæpe aliquid immutatur aut deperditur. id quomodo fiat, vt paucis demonstrem, oculísque subiiciam, themata composita notis arithmeticis insignita ad marginem apposui, ad quæ referantur exempla quæ in contextu easdem notas habuerint: quod & in multis aliis eiusmodi compositis postea breuitatis gratia factitabimus. Hæc igitur ducuntur à compositis è τίθημι & ἵημι: in indicatiuo, ἀνέθεμεν, *suspendimus*: ἀνέθεσαν, *suspenderunt, consecrarunt, destinarunt*, 1. vide in margine eorũ thema ἀνατίθημι, cui vnitatis nota præfigitur. προέτετε, *tribuistis, attulistis*, 12. ἐνέθεσαν, *condiderunt, instituerunt*, 3. ὑπέθεσαν. *oppignerârunt*, sine augmento ὑπόθεσαν, 20. sic simplex θέσαν, *posuerunt*, pro ἔθεσαν. παρέσαν, & ectasi poëtica παρεῖσαν, *dimiserunt*, 32. In imperatiuo, κατάθες, *depone*, 7. παράθες, *appone*, 9. πρόσθες, *adde*, 13. πάρες, *remitte, dimitte, permitte*, 32 ὕφες, *detrahe*, 37. in secunda plurali, κατάθετε, & poëticè (50. 11.) κάτθετε, *deponite*, 7. πάρετε, *sinite*, 32. σύνετε, *intelligite*, 35. In optatiuo, προσκαθείμην, *insuper dependerim, numerarim*, 15. παρείμι, *permitterem*, 32. ἀναθείη, *retulerit*, 1. μεθείητε, & syncope (153. 25. 30.) μεθεῖτε, *permittetis*, 31. In subiunct. μεθῶ. & poëticè (160. 31.) μεθείω, *dimisero, neglexero*, 31. παρῶ, *omisero*, 32. δῴης, *reddideris*, 3. καθυφῇς, *omittas*, 30. προσθῇ, *accesserit*, 31. παρῇ, *præterm iserit*, 32. δῶμεν, *reddamus*, 3. θῶμεν, *ponamus*, 5. συμβάλωμεν, *conferamus*, 9. παρῶμεν, *omittamus*, 32. ἀφῆτε, & Ionicè (162. 14.) ἀφέητε, *dimiseritis*, 23. σωῆτε, *intellexeritis*, 35, ἀφῶσιν, *immiserint*, 23, σωῶσιν, *intelligant*, 35. In infinitiuo, ἀναθεῖναι, *dedicauisse*, 1. δῆσθαι, *affectum esse*, 3, ἐπιθεῖναι, *infligere*, 5. καταθεῖναι, *ponere*, 7. συμβάλλειν, *commendare seruandum*, 9. προσθεῖναι, *referre ad, conuocare, addidisse*, 16. ἀνεῖναι, *potestatem facere*, 22. ἀφεῖναι, *remittere*, 23. ἐφεῖναι, *appellare, de iudicio vno ad aliud prouocare*, 26. ὑποπροθεῖναι, & Ionicè ὑποπροέμεν, *emittere*, 28. vt simplex ἑμεν, 162. 21. quod & poëticè geminato μ. ἐμμεν, *misisse, posuisse*: μεθεῖναι, *permittere*, 31. προεῖναι, *dimittere*, 34. In participio, ἀνατεὶς, *attollens, relinquens*, 1. δῆσθαι, δῆσθέντος, *qui affecit*, 3. ἐπιθεὶς, *prosecutus*, 5. ἐνθεὶς, *qui imposuit*, 6. καταθεὶς, *ponens, soluens, faciens*, 7. συμβαλὼν, *qui iniecit*, 12. προσθεὶς, *qui apposuit*, 16. συνθεὶς, *componens, conscribens*, 17. συγκαταθεὶς, *simul demittens*, 18. ἀφεὶς, *deiiciens, librans se*. 23. ἐξαρεὶς, *qui remisit*, 25. ἐφεὶς, *committens*, 26. ἐπανεὶς, *qui dimisit* 27. μεθεὶς, *qui omisit*, 31. pro μεθεὶς dicitur Ionicè (12. 30.) μετεὶς, μετέντες, *intermittens, repudians, immutans*: παρεὶς, *omittens*, 32. συμπαρεὶς, *trajectus*, 33. potest censeri participium aoristi sec. pass. à συμπείρω: ὑφεὶς, & Ionicè (12. 30.) ὑπεὶς, *deponens*, 37. in plurali, ἀνατέντες, *suspendentes, dicantes*, 1. δῆσθέντες, & in datiuo δῆσθεῖσιν, *iis qui instituerunt*, 3. συμβάλλοντες, *omittentes*, 9. huius genitiuus συμβάλλοντων legitur vsurpatus pro tertia plurali imperatiui συμβάλλοντων, *omittant*, 150. 36. ὑφέντες, *tollentes*, 19. ἀνέντες, *indulgentes, permittentes* 22. παρέντες, *soluentes, dissipati, dimissi, qui præstò fuerunt*, 32. in fœminino, ἀναθεῖσα, ἀναθεῖσης, *committens, prorogans*, 1. προσθεῖσα, *quæ tribuit*, 12. προσθεῖσα, *apponens*, 13. μεθεὶς, *qui omisit*, 31 συγκαθεῖσα, τῆς συγκαθείσης, *considens*, 36. in neutro

Themata ad quæ referẽdi sunt aoristi secũdi primæ cõiugationis verborũ in μι in contextu oppositio producti.

1 ἀνατίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐντίθημι.
5 ἐπιτίθημι.
6 ἵστημι.
7 καταστίθημι.
8 μεταστίθημι.
9 συνιστάνημι.
10 συνκατατίθημι.
11 παρεστάναι ex συνά & ἐν.
12 συνίστημι.
13 προστίθημι.
14 προσαναλίσκω.
15 προσκαλίζομαι
16 προΐημι.
17 σωλίθημι sive ξυλίθημι.
18 συγκαλαλίθημι. ex σὺν & καλάω.
19 ὑφαλίθημι.
20 ὑποτίθημι.
21 ὑπεκλίθημι ex ὑπὸ & ἐκ.
22 Ἀνίημι ex ἀνὰ & ἵημι.
23 ἀφίημι ex ἀπό.
24 ἐξίημι.
25 ἐξαφίημι ex ἐκ sive ἐξ & ἀνά.
26 ἐφίημι ex ἐπί.
27 ἐπαφίημι ex ἐπὶ & ἀνά.
28 ὑποπροΐημι.
29 καταπροΐημι.
30 καθυφίημι ex κατὰ & ὑπό.
31 μεθίημι ex μετά
32 παρίημι ἐκ παρά & ἵημι.
33 συμπαρίημι ἐ συὶ & παρά.
34 προΐημι.
35 συνίημι sive ξυνίημι.
36 συγκαθίημι ex σὺν & κατά.
37 ὑφίημι ex ὑπό.
38 ὑποκαθίημι ex ὑπὸ & κατά.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Themata per ημαι efferẽda, ad quæ referuntur aoristi secundi primæ coniugationis verborum in μι

ἐφέτ, έντος, *immittens*, 26. In indicatiuo vocis mediæ, ἀνεθέμην *contuli*, 1. themata ad quæ referentur aoristi sequẽtes medij per ημαι potiùs quàm per ημι sunt efferenda: προσανεθέμην, *adhibui in consilium*, 14. ὑπέθετο *proposuisti*, 20. ἀνέθετο, *retulit, communicauit, enarrauit*, 1. ϖαρακατέθετο, sine augmento ϖαρακαθέτο, & poëticè (50.11. ϖαρακάτθετο, *commendauit*, 10. ϖροσέθετο, *perrexit*, 13. ϖροέθετο, & Atticè (155.25.) πρόθετο, *proposuit*, 16. συνέθετο, *composuit* seu *componebat, paciscebatur*: sine augmento) σύνθετο, *intellexit, audiuit*, 17. ὑπεξέθετο, *exposuit, ostendit*, 21. σύνετο & Atticè (210 20.) ξύνετο, *intellexit*, 35. ὑπετέμεθα, *posuimus, censuimus*, 20. ἀπέθεντο, *amiserunt*, 2. διέθεντο, *disposuerunt, promiserunt, pacti sunt, percusserunt*, 3. ἐπέθεντο, *imposuerunt sanxerunt*, 5. κατέθεντο, *deposuerunt*, 7. ϖαρέθεντο, *commendarunt*, 9. ϖροσέθεντο, *se adiunxerunt, instituerunt*, 13. ϖροσανέθεντο, *communicauerunt*, 14. συνέθεντο, & Atticè (210.20.) ξυνέθεντο, *pacti fuerunt*, 17 ὑπέθεντο, *consuluerunt, admonuerunt*, 20. ὑπεξέθεντο, *clàm exportarunt*, 21. ἔξεντο, *exemerunt, ademerunt, deposuerunt*, 24. sic simplex, ἔντο, *miserunt*. In imperatiuo, ἀπόθες, *repone, recondе*, 2. Atticum est factum per crasim ex Ionico ἀπόθεο, & Ionicum à communi ἀπόθεσο: vide 109.23. & 25. sic διάθες, *paciscere, promitte, ineas, ferias*, 3. ἔνθες, & Ion. ἔνθεο, *pone* vel *imposuisti*, in indicat. sine augmento, pro ἐνέθεσο, 4. καθέες, *depone*, 7. ϖερίθες, *coronare, circumponere sertum*, 12. ϖρόθες, *adde, admoue*, 13. ϖροσανάθες, *depone, cõmunica*, 14. συγκαθάθες, *assentire*, 18. ὑπόθες, & Dor. (110.3.) ὑπόθευ, *da consilium, consule*, 20. ἄφες, *libera*, 23. ἀπόθεσθε, *reponite*, 2. ἔφεσθε, *committe*, 26. In opt. ϖαραθείμην, *apponam*, 9. μεθείμην, *dimittam*, 31. ὑφείμην, *cederem, concesserim*, 26. ϖαραθεῖτο, *apponat*, 9. μεθεῖσθε, *relinquatis*, 31. In subiunct. ϖρῶμαι, *deseram, remittam*, 34 ἐπιθῆται, *incidat*, 5. ϖαραθῆται, *eiiciat*, 9. ἀναθώμεθα, *omittamus*, 1. διαθώμεθα, *vendamus*, 3. μεταθώμεθα, *sententiam mutemus*, 8. ϖρῶμεθα, *deseramus*, 34. καταθῆσθε, *collocaueritis*, 7. ϖρῶσθε, *prodatis*, 34. διαθῶνται, *paciscantur, promittãt*, 3. προῶνται, *deserant, prodant, omiserint*, 34. sunt qui hæc accentu in antepenult. retracto efferant, ϖρῶμαι, ἐπίηται, ϖαράθηται, καπάθησθε, ϖρῶσθε, διάθωνται, ϖρῶνται. In infinit. ἀναθέσθαι, *emendare*, 1. διαθέσθαι, *disponere, testamentũ condere*, 3. ἐπιθέσθαι, *insectari, incubuisse*, 5. καταθέσθαι, *collocare, cõferre, deponere*. 7. μεταθέσθαι, *ab vno ad alium transferre*, 8. ϖαραθέσθαι, *addere*, 9. ϖαρακαταθέσθαι, *commendare*, 10. ϖροθέσθαι, *conciliare, adiuuare, præsidio esse*, 13. ϖροσαναθέσθαι, *insuper aliquid oneris suscipere*, 14. ϖροθέσθαι, *proponere, potestatem facere*, 16. ὑποθέσθαι, *consilium dare*, 20. καταϖροέσθαι, *prodere*, 29. ϖροέσθαι, *dimittere, permittere*: 34. ὑφέσθαι, *vires remittere, vires submittere, cõdonare*, 37. ϖρεῖσθαι, *concedere, dimittere*, 38. In particip. ἀναθέμενος, *imponens, sustinens*, 1. ἀποθέμενος, *qui abiecit, qui abrogauit*, 2. διαθέμενος, *per testamentum relinquens, testatus*, 3. cum ἐπί, ἐπιδιαθέμενος, *insuper pecuniam pactus*: ϖαρακαταθέμενος, *qui deposuit*. 10. ϖαρεναθέμενος, *circumueniens, qui inseruit*, 11. ϖεριθέμενος, *qui circumposuit*, 12. ϖροσθέμενος, *additus, qui adest*, 13. ϖροσαναθέμενος, *qui consuluit, qui in consilium adhibuit*, 14. ὑποθέμενος, *proponens*, 20 ἀφέμενος, *derelinquens*, 23. ϖροέμενος, *deserens, qui dimisit*, 34. καθυφέμενος, *subtrahens*, 30. in duali, ἀφεμένω, *missum facientes*, 23. in plur. ἀποθέμενοι, *reseruantes*, 2. ϖαραθέμενοι, *se periculo obiicientes*, 9. συνθέμενοι, *constituentes*, 17. in neutro singul. συνέμενον, *coniunctum tetrachordum*. 35.

Themata compositorum ex ἵστημι, ad quæ referendi sunt aoristi secundi paribus arithmeticis notis in contextu oppositio insigniti,

1 ἀμφίστημι ex ἀμφί.
2 ἀνθίστημι ex ἀντί.
3 ἀντικαθίστημι, ex ἀντὶ & κατά.
4 ἀνίστημι ex ἀνά.
5 ἀφίστημι ex ἀπό.
6 διίστημι ex διά.
7 διαϊστημι ex διὰ & ἀνά.

RARVS Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione verborum in μι, præterquam in ἵστημι, & ex eo compositis: vt ex sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuæ, ἐξέστλω, *erraui*, 9. ἐπέστλω, *astiti*, 12. κατέστλω, *astiti*, 14. ἄλλω, *fugi*, ab ἄλλημι: ἐξέπλω, *euolaui*, ab ἐξίπλημι. παρέδης, *aduenisti, ades*, 18. ἀνέπλης, *sustinuisti*, ab ἀνάπλημι siue ἀναπέπλημι, 165.16. ἀνέστη, *se collegit, euersus* seu *euersa est, discessit*, 4. διέστη, *diuisus est*, 6. ἐνέστη, *adfuit*, 8. ἐξέστη, *vitauit, subterfugit, cessit*, 9. ἐξυπανέστη, *assurrexit*, 11. ἐπέστη, *astitit, imminuit*, 12. ἐπανέστη, *insurrexit*, 13. καθέστη, *peruenit, extitit, astitit, adfuit*, 14. παρέστη, *astitit*, 18. ϖαρέστη, *cessit, euenit, circunstetit*, 20. προέστη, & Atticè (155.25.) προΐστη, *præfuit, contrastetit*, 21. προδιέστη, *discordari iam cœperat*, 22. ϖροεξανέστη, *præoccupauit*, 23. συμπέστη, *contigit, accidit*, 29. ὑπέστη, *subiit*, 31. ϖροσέφη, *allocutus est*, à ϖρόσφημι: ἔκτα & sine augmento κτᾶ, *percussit, scalpsit*, à κτῆμι: ϛήτλι, *steterunt*, pro ἑϛήτλι in duali, à simplici ἵστημι, μετέστημεν, *destituimus*, 16. ϖαρέστημεν, *deuenimus*, 20. ἀμφέϛησαν, *circunsteterunt*, 1. ἀνέστη.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἀνέστηΣαν, *expulerunt*, 4. ἐξέστηΣαν, *alienarunt*, *ad ſtuporem vſque perculerunt*, item *ſtupuerunt*, 9. ἐπέστηΣαν, *ſuperuenerunt*, 12. ἐπανέστηΣαν, 13. & ſyncope ἐπανέσταν, *ſurrexerunt*, vt ſimplex ἔστην, quod & ſine augmento στὰν, *ſteterunt*, 188. 13. καταφέστηΣαν, *inſurrexerunt*, 15. regulariter diceretur, καταπέστηΣαν: nam ἔστηΣαν leuigatur: μετέστηΣαν, *migrarunt*, 16. μεταναέστηΣαν, *confugerunt*, 17. παρέστηΣαν, *aſtiterunt*, *circunſteterunt*, *ſtatuerunt*, *reſtiterunt*, *in deditionem venerunt*, 18. φεέστηΣαν, *ceſſerunt*, ſine augmento φέστηΣαν, *circunſteterunt*, 12. In imperatiuo, καστήθι, *aſta*, 14. μεταστήθι, *te traducito*, *traduc te ipſum*, 16. ὑποστήθι, 31. & Atticè, ὑποστάθι, & per apocopen ὑπόστα, *ſuſtine*, vide 182. 27. 29. φθαστήτω, *in mentem veniat*, 18. ἀνάστητε, & ſyncope ἄνατε, *ſurgite*, 4. ſunt qui legant ἄνατε, 183. 6. πλῆτε, *ſuſtinete*, à πλῆμι, ſiue πέτλημι, 165. 16. In optatiuo, ὑποσταίη, *promittat*, 31. refertur tamen ad ὑπεχρεοῦμεν, 216. 49. 52. μετασταίημεν, *demigrauerimus*, 16. διασταίημεν, 6. & ſyncope διασταῖμεν: vnde tertia διασταῖεν, *dirimerentur*, 187. 33. In ſubiunctiuo, μεταστῇς, *mutareris*, 16. φθιστῇ, *in mentem veniat*, 18. φεστῇ, *reuoluatur*, 20. συστῇ, *conſtitutus fuerit*. 25. σωαναστῶμεν, *vnà reſurgamus*, 26. φῶμεν, *dicamus*, a φημὶ: poteſt tamen præſentis temporis cenſeri: ſic tertia φῶσι, *dicant* vel *dixerint*, 189. 26. ἀποστῆτε, *deſinatis*, 5. In infinitiuo, ἀποστῆναι, *diſcedere*, 5. διαναστῆναι, *aſſurgere*, 7. ἵστῆναι, *inſtare*, 12. item *ſcire* ab ἵστημι, pro ἵστασθαι, quod cum pleonaſmo τ, & mutatione α in η fit ἵστῆναι. ἐστῆναι, *diſcedere*, *cedere*, 9. ἐστῆναι, *inſtare*, 8. καταστῆναι, *ſubire*, *conſtitui*, *ſiſti*, *quieſcere*, 14 μεταστῆναι, *defeciſſe*, *tranſiiſſe ad*, 16. παραστῆναι, *ſe offerre*, *ſiſti*, 18. παρυποστῆναι, *emerſiſſe*, 19. συστῆναι, *in cœtum cogere*, *in vnum congregare*, 25. σωαποστῆναι, *vnà rebellare*, 27. σωειπαναστῆναι, *vnà conſiuraſſe*, 30. ὑποστῆναι, *ductare*, 31. ὑπεκστῆναι, *ſe liberare*, 32. ὑπεξαναστῆναι, *honoris cauſa aſſurgere*, 33. pro ſimplici στῆναι, Ionicè diceretur στῆμεν, 59. 4. ex quo poëtæ correpta penultima faciunt στάμεν, *ſtare*. In participio, ἀντιστὰς, *ſtans ex aduerſo*, 2. ἀναστὰς, *transferens*, *traducens*, 4. ἀποστὰς, *fugiens*, 5. διαστὰς, *diſtans*, 6. ἐστὰς, *inſtitutus*, *conflatus*, 8. ἐκστὰς, *deflectens*, *diſcedens*, *egreſſus*, *qui abſtinuit*, 9. ἐξαναστὰς, *qui ſurrexit*, 10. ἐπιστὰς, *inuadens*, *imminens*, 12. ἐπαναστὰς, *rebellans*, 13. καταστὰς, καταστάντος, *regreſſus*, *perculſus*, *qui appulit*, *ſtans*, *commoratus*, *veniens*, 14. μεταστὰς, *digreſſus*, *qui demigrauit*, *defunctus*, *ſemotus*, *tranſlatus*, *rebellis*, 16. φεστὰς, *adiens*, *aſtans*, 18. φεστὰς, *circunſtans*, 20. προστὰς, φεοστάντος, *præpoſitus*, *præſidens*, *antecellens*, 21. προεξαναστὰς, *priùs exurgens*, 23. συστὰς, & Atticè, ξυστὰς, *conſpirans*, *decuriatus*, *contractus*, *qui conſtiterit*, *conſtans*, *paleſtrita*, 25. σωεξαναστὰς, *conſurgens*, 28. ὑποστὰς, *ſe ſuſtinens*, *qui ſuſtinuit*, *qui reſiſtit*, *qui excepit*, *adorſus*, 31. horum formam imitantur, χιχεὰς, *qui vtendum dedit*, à κίχρημι: πολύτλας, αντος, *multa patiens*, *infelix*, *multa paſſus*, quaſi à πολύτλημι ſeu πολυτέτλημι: συγκαταχτὰς, *ſimul occidens*, *qui vnà occidit*, à συγκατάκτημι. In maſculino plur. ἀντικαταστάντες, *obnixè conſiſtentes*, 3. ἀναστάντες, *caſtramouentes*, *eiecti*, *aſſurgentes*, 4. διαστάντες, *retrocedendo aditum facientes*, 6. ἐκστάντες, *ſecedentes*, 9. ἐπιστάντες, *vrgentes*, *imminentes*, 12. φεστάντες, *circunſtantes*, 20. συστάντες, *contracti*, *enecti*, 25. σωαποστάντες, *qui ſimul rebellarunt*, 27. ὑποστάντες, *excipientes*, *ſubeuntes*, 31. In fœminino ſingu. ἡ ἐστάσα, τῆς ἐστάσης, *inſtans*, 8. φεστᾶσα, φεστάσης, *impendens*, 20. προστᾶσα, *proſtans proſtituta*, 21. προϋποστᾶσα, *iam creata*, *præexiſtens*, 24. ὑποστᾶσα, *quæ exiſtit*, 31. In neutro plur. τὰ καταστάντα, *compoſita*, *pacata*, *tranquilla*, 14. In voce med. ab ἵστημι, non reperitur aoriſtus ſecund. in vſu. à φημὶ inuenitur ἐφάμην: ſecunda perſona ἔφασο, Ionicè (61. 33.) ἔφαο, & ſine augmento φάο, *dixiſti*: ἔφατο & φάτο, *dixit* ſeu *dicebat*, vt ſic imperfect. à φάμαι, *dico*: cum ἐκ, ἔκφατο, *dixit*, *euulgauit*, pro ἐξέφατο, ab ἔκφημι: vnde & infinit. ἐκφάσθαι *euulgare*: ſic προσφάσθαι, *alloqui* à προσφημι: ἀποφάσθαι, *negare*, ab ἀπόφημι: ab eodem in imperatiuo ἀπόφασθε, *nuntiate*, *declarate*.

IN Tertia coniug. vix inuenitur aoriſtus ſec. niſi à δίδωμι, βίωμι & γνώμι, aut ab eorum compoſitis. De βίωμι, γνῶμι vide 183. 40. & 184. 33. de his etiam in ſequẽtibus. de δίδωμι, 100. 2. huius compoſita quædam hoc loco videamus: in indicatiuo, ἀπέδοΣαν, *detulerunt*, 2. διέδοΣαν, *dederunt*, 3. ἐνέδοΣαν, *præbuerunt*, 5. ἐπέδοΣαν, *creuerunt*, 6. παρέδοΣαν, *tradiderunt*, 7. ab ἐκπίπλωμι, legi-

1 ἀνίστημι.
2 ἐξίστημι,
3 ἐξανίστημι ex ἐξ & ἀνά.
4 ὑξυπανίστημι ab ἐξ, ὑπὸ & ἀνά.
5 ἐφίστημι ex ἐπί.
6 ἐπανίστημι ex ἐπὶ & ἀνά.
7 καθίστημι ἐ κατά
8 καταφίστημι ex κατὰ & ἐπί.
9 μεθίστημι ex μετά.
10 μεταναίστημι ex μετὰ & ἀνά.
11 παραφίστημι ex παρά.
12 περιφίστημι ex περὶ & ὑπό.
13 φεστημι.
14 φεοίστημι.
15 φεοδιίστημι ex φεὸ & διά.
16 φεοεξανίστημι ex φεὸ, ἐκ siue ἐξ & ἀνά.
17 φεοϋφίστημι ex φεὸ & ὑπό.
18 σωίστημι & Atticè ξωίστυμι.
19 σωαναίστημι ex σὺν & ἀνά
20 σωαφίστημι ex σὺν & ἀπό.
21 συνεξανίστημι ex σὺν, ἐξ & ἀνά.
22 σωεφίστημι ex σὺν & ἐπί.
23 σωεπανίστημι ἐ σὺν, ἐπὶ & ἀνά.
24 ὑφίστημι ex ὑπό.
25 ὑπεξίστημι ex ὑπὸ & ἐκ siue ἐξ.
26 ὑπεξανίστημι ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνά.

Aoriſtus ſecundus medius ab ἵστημι *non inuenitur. A* φημὶ *& ab eo compoſitis.*

De aoriſto ſecund. tertiæ coniug. verborum in μι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Composita à δίδωμι.
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 δι᾽αδίδωμι.
4 ἐκδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 παρ᾽αδίδωμι.
8 περιδίδωμι.
9 προδίδωμι.
10 προεκδίδωμι.
11 προσδίδωμι.
12 προσαποδίδωμι.
13 ὑπεκδίδωμι ex ὑπό & ἐκ.

tur ἐξέπλωμεν, *enauigauimus*. In Imperatiuo, προσαπόδος, *addito*, 12. ἐνδότω, *afferat*, 4. ἐνδότω, *porrigat*, 5. ἔκδοτε, *reddite*, 4. In optatiuo, ἐνδοίλω, & Atticè (184.7.) ἐνδοῖμι, *afferrem*. 5. ἐνδοῖεν, *inclinauerint*, vide 187.35. In subiunctiuo, ἐνδῶ, *dederit*. 5. παρ᾽αδῶ, *productus fuerit*, 7. simplicis δίδωμι prima pluralis δῶμεν, & poëticè δώωμεν. 100. 18. & rursus δώομεν, *demus*, 151. 15. In infinitiuo, ἀναδοῦναι, *submittere, producere, sursum dare, reddere*, 1. δι᾽αδοῦναι, *tradere*, 3. ἐνδοῦναι, *edidisse*, 4. ἐνδοῦναι, *præbere*, 5. ἐπιδοῦναι, *creuisse*, 6. παρ᾽αδοῦναι, *exponere*, 7. προδοῦναι, *suppeditasse*, 9. προεκδοῦναι, *edere*, id est, *transcribendi potestatem facere*, 10. προσδοῦναι, *participem insuper efficere*, 11. ὑπεκδοῦναι, *condonare, parcere*, 13. In participio, ἐπιδοὺς, *deditus*, 6. παρ᾽αδοὺς, *tradens*, 7. προδοὺς, *proditus*, 9. in plurali, ἀναδόντες, *porrigentes*, 1. ἐπιδόντες, *indentes*, 6. προδόντες, *proditi*, 9. sunt qui legant ἀναδοῦντες, ἐπιδοῦντες, προδοῦντες, sed malè. In voce media, ἀπέδοτο, *redemit*, 2. ἐξέδοτο, *locauit*, 4. ἀπέδοντο, *vendiderunt*, 2. In imperatiuo, ἔκδου, *matrimonio loca*, 4. πρόδου, *pascisce, fac sponsionem*, 8. In participio ἐκδόμενος, *qui locauit*, 4. Hæc media ad themata in ομαι potiùs quàm in ωμι sunt referenda.

De aoristis secundis verborũ quartæ cõiugationis in μι.

QVARTA Coniugatio verborum in μι aoristum secundum ignorat, nisi in verbis dissyllabis & ab eis compositis, & vix alia inuenias, quàm ducta à δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*: & φῦμι, *produco, nascor*. hinc ἐπέφυν, *inhæsi*: ab ἔμφυμι: ἐσκατέδυν, *ingressus sum*, ab ἐσκαταδύμι: ἔξέφυν, ἔξέφυς, *natus sum, natus es*, ab ἔκφυμι: εἰσέδυν seu ἐσέδυν, *sum ingressus*, ab εἴσδυμι seu ἔσδυμι: παρέδυν, *obrepsi*, à παρ᾽αδύμι: ἀνέδυ, *emersit*, ab ἀναδύμι: διέδυ, *ingressus est*, à δι᾽αδύμι: κατέδυ, *occidit, se repressit, submersus est*, à καταδύμι: simplex ἔδυ, & sine augmento δῦ, *ingressus est, subiit*: προσέφυ, *annexus est, adhæsit*: ὑπέδυσαν, *subierunt*, ab ὑποδύμι. In imperatiuo, δῦθι, *ingredere*: in hoc atque in sequentibus, vbi nullum est augmentum, mutetur in μι id quod ponitur post characteristicam υ, & eorum thema habebimus: κλῦτε, *audite*. In infinitiuo, δῦναι, *subire, induere*: καταδῦναι, *subire, ingredi*, Atticè & Doricè, καταδύμεναι, 59. 4. ἐμφῦναι, *inhærere, conscendere*: προσφῦναι, *adhærere*: si legatur προσφύναι, acuta penultima, præsentis erit temporis: idem aliorum esto iudicium. In participio, δὺς, δύντος, *subiens*, ἀμφιδὺς, *indutus*: καταδὺς, *ingressus*: παρεκδὺς, *elapsus, excutiens & abiiciens*: ὑπεκδὺς *discedens*: ὑπεξαναδὺς, *fallens emergendo*: ἐμφὺς, ἡ ἐμφῦσα, *ingenitus, ingenita, inhærens*: ἐπιφὺς, *qui extitit*: προσφὺς, *adnatus*.

Ducta à compositis ex δῦμι, κλῦμι & φῦμι.

Paraſceue generalis ad inuestigationem receptorum thematum, quæ ab obsoletis quædam tempora mutuantur.

QVI His regulis tótque exemplis adiutus se paululum in rimandis aoristorum secundorum thematibus exercuerit, ad manum & in promptu habebit omnia themata ad quæ oblatus quiuis aoristus secundus referri possit. verùm, vt iam sæpenumero monuimus, quoniam plerunque thema ad quod regulariter vocabulum aliquod refertur, obsoleuit, fit vt in lexicis, quæ vsitata solummodo tradunt, obsoletum non inueniatur. quomodo verò ex obsoletis ad recepta themata sit perueniendum, pagina 323. quatuórque illam proximè consequentibus, in genere docuimus. Præterea CLENARDI tractatus de Inuestigatione thematis in ea quæstione totus versatur. Ex eis locis petatur plenior huius rei doctrina. ibi tamen simplicia tantùm ex professo traduntur: compositorum autem rara fit mentio, quòd illis cognitis, nulla in his relinquatur difficultas, modò ad eam doctrinam mediocris accedat literarum in compositione connectendarum notitia, nonnullàque eius rei exercitatio. Nec verò longum aut difficile cuiquam fuerit absolutè cognitionem hanc sibi comparare ex iis quæ CLENARDVS tradidit 49. 7. & 210. 23. ac nos in nostris in eosdem locos Scholiis: atque 3.41. quum de orthographia & consonantium nexu ageremus: & denique in hoc ipso libello, 349. 12. vbi de verbis compositis cum augmento syllabico in medio sermo habetur. nihil itaque reliquum est, nisi vt quamplurima à compositis & obsoletis thematibus ductorum temporum exempla in medium producamus: quibus iuniores & in compositionis ratione & in rimandis obsoletis thematibus,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

bus, vſitatíſque inueniendis ſeſe exerceant. In his recenſendis eadem methodo hîc & poſteà in aliorum temporum tractatione vtemur, qua paulò antè, quum aoriſtos ſecundos compoſitorum à τίθημι, ἵστημι & δίδωμι ad proprium thema referremus. Numerus igitur qui ſingulis eorum apponitur, illorum receptum thema, in margine eadem numeri nota inſignitum, demonſtrat. qui verò vnicuique eorum ordini præfigitur, is eſt, cuius vſum pagina 324. verſu 14. polliciti ſumus. Hæc præfati, rem ipſam aggrediamur.

Arithmeticæ notæ quid in ſequentibus exemplis deſignent.

3 Ἀ'χθυμαι in infinitiuo paſſiuo χτγλῶαι, *frangi*, à θεάγνυμι participium paſſiuum θεαγεὶς, *circunfractus*.

Aoriſti ſec. ducti à cõpoſitis ab ἄγνυμι quaſi ab ἄγω.

76 In indicatiuo, ἀνεῖπον, ἀνεῖπες, ἀνεῖπε, *de alto dixi, iſti, it*, I. ἀπεῖπον, & poëticè, (49. 31.) ἀπειπῶπον, & cum altero augmento (146. 6.) ἀπέειπον, *renui, negaui*, 3. ἐπαγγεῖπον, *declaraui, denuntiaui*, 5. παρεῖπον, *admonui, perſuaſi, ſeduxi blandiriis*, 8. πρόρρησα, *prædixi, priùs dixi, & iuſſerunt*, 11. προλώεπον (141. 24.) & ſine augmento, ſed ν poëticè geminato, πρόεννεπον, *prædixi*, 12. προσεῖπον, & cum altero augmento (146. 6.) προσέειπον, *appellaui, allocutus ſum, affatus ſum*: προσεῖπεν & προσέειπεν, *affatus eſt, appellauit*, 14. ὑπεῖπον, *dixi, dicendo attigi*, 17. κατεῖπε, *patefecit*, 6. μετεῖπεν, & poëticè (146. 6.) μετέειπεν, *interlocutus eſt, inter alios dixit*, 7. θεῖπεν, *ornauit, aſſeruauit*, ſeu *ornabat, fouebat*, 10. πρόθεπε, *præfiniuit*, 11. συνεῖπε, *patrocinium ſuſcepit*, 16. Hæc tertiæ perſonæ, poſſunt etiam cenſeri aoriſti primi. in eo enim dicimus εἶπα, εἶπας, εἶπεν, & ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε. vide 147. 45. & 145. 7. In imperatiuo, κάτειπε, *dic, detege, ne retice*, 6. πρόεπε, *iube*, 11. πρόσ-επε, *ſalutа*, 14. In optatiuo, παρεξείποιμι, *præter veritatem loquerer*, 9. προσείποιμι, *ſalutarem*: πρόσείποι, *vocauerit*, 14. ὑπείποιμι, *pro aliquo perorarem & conſentirem*, 16. ὑπείποιμι, ὑπείποις, *reſponderim, reſponderis*, 17. In ſubiunctiuo, παρείπῃ, *impoſuerit*, 8. In infinitiuo, ἀνειπεῖν, *refellere*, I. ἀντειπεῖν, *reſpondere*, 2. ἀπειπεῖν, *negare*, 3. κατειπεῖν, *reprehendere, contradicere*, 6. θεῖπεῖν, *denuntiare*, 11. προσεῖπεῖν, *alloqui, ſalutare, appellare*, 14. θεῖπεπεῖν, *iterum ac tertiò loqui & dicere*, 15. συνεῖπεῖν, *ſuadere, patrocinari*, 16. In participio, ἀνειπὼν, ὄντος, *referens, qui retulit*, I. θεῖπὼν, *præfatus*, 11. προσειπὼν, *appellans*, 14. ὑπειπὼν, *ſubdens, reſpondens, præfatus*, 17.

1 ἀναγορεύω.
2 ἀνταγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 ἐπαγορεύω.
5 ἐπαναγορεύω.
6 κτγορεύω.
7 μεταγορεύω.
8 θεαγορεύω.
9 παρεξαγορεύω.
10 θεριαγορεύω.
11 θεοαγορεύω.
12 θεοεναγορεύω.
13 θεοεξαγορεύω.
14 θεοσαγορεύω.
15 θεοσεπαγορεύω.
16 συναγορεύω.
17 ὑπαγορεύω.

A"γω ab ἀγάγω.

1. In indicatiuo, ἐπανήγαγον, *reuocaui*, 2. ὑπεξήγαγες, *ſubduxiſti*, 10. συνήγαγεν, & ſine augmento συνάγαγε, *coniunxit* 8. κατήγαγον, *reduxerunt*, 3. In ſubiunctiuo παραγάγῃς, *conſoleris*, 4. In infinitiuo, ἐπαγάγεῖν, *inducere, proponere*. I. καταγαγεῖν, *deorſum egiſſe, reportare*, 3. θεοαγαγεῖν, *prouehere, deducere*, 6. In participio, καταγαγὼν, *deducens, qui reduxit*, 3. θεοσαγαγὼν, *qui deduxit*, 4. θεοαγαγὼν, *progreſſus, qui euaſit*, 6. συναγαγὼν, *congregans*, 8. In indicatiuo vocis mediæ, θεοσηγάγετο, *ad ſe perduxit*, ſeu *traduxit*, 7. ὑπηγάγετο, *adduxit, perpulit*, 9. In infinitiuo, θεοσαγαγέσθαι, *allicere*, 7. & ſimplex ἀγαγέσθαι, *conducere*. Tempora vocis mediæ referuntur ad themata in ομαι potius quàm in ω.

1 ἀπάγω.
2 ἐπανάγω.
3 καπάγω.
4 παράγω.
5 θεάγω.
6 θεάγω.
7 θεοτάγω.
8 συνάγω.
9 ὑπάγω.
10 ὑπεξάγω.

Αἱρέω & αἱρέομαι *ab* ἕλω & ἕλομαι.

80. & 81. In indicati. ἀφεῖλον, *abſtuli*, 3. διεῖλον, *diuiſi*, 4. παρεῖλον, παρεῖλες, παρεξεῖλε, *detraxi, auulſi, iſti, it*, 12. θεεῖλον, *dirui, ſum demolitus, circuncidi*, 13. ſunt qui referant ad θεαιρέω ῶ: καθεῖλε, *demolitus eſt*, Ionicè (12. 29.) κατεῖλε, *ſuſtulit, cepit*, 9. μεθεῖλεν, & Ionicè (47. 39.) μεθέλεσκε, *cepit, accepit*, ſeu *capiebat, accipiebat*, 11. θεεῖλεν, *amouit* 13. καθεῖλον, & Bœoticè (149. 1.) καθείλοσαν, *deſtruxerunt*, 9. In optatiuo, καθέλοιμι, *traxerim*: καθέλοι, *amplexus ſit*, 9. In ſubiunctiuo, ὅπ-διέλω, *diſtribuero*, 8. καθέλω, *deſtruxero, demoliar*, 9. ſi legatur καθελῶ accentu circunflexo, erit futuri ſecundi indicatiui: ἐταιρέλω, *tollam, auferam* 7. θεεί-λω, *detraxero*, 13. καθέλῃς, & Ionicè (12. 29.) κατέλῃς, *occidas*. 9. In infinitiuo διελεῖν, *parturi, diuidere*, 4. ἐγκαθελεῖν, *capere, deiicere*, 5. θεελεῖν, *auferre*, 13. συνελεῖν, *vnà capere, cepiſſe*, 16. συγκαθελεῖν, *vnà euertere, demoliri*, 17. In partici. διελὼν, *diffringens, aperiens*, 4. καθελὼν, καθελόντος, & Ionicè (12. 29.) κατελὼν, *vincens, peragens*, 9. παρελὼν, *qui abſtulit*, 12. θεελὼν, ὄντος: θεελόντες, *qui ſuſtulerunt*, 13. συνελὼν, συνελόντος, *qui cepit*, 16. In indicatiuo vocis mediæ, ἀφελόμην, & ſine augmento ἀφελόμην, *extorſi*, 3. ἐξαφελόμην, *abſtuli*, 6. παρελόμην, *abduxi*, 12. θεοείλω, *elegiſti*: θεοείλετο, *elegit, voluit, maluit*, 14. θεοσείλετο, *adiunxit, delegit*, 15. ἀνείλοντο, & ſine augmento ἀνέλοντο, *collegerunt*, 1. ἀνθείλοντο, *in alterius locum*

1 Αἱρέω ab ἕλω & ἕλομαι.
2 ἀναιρέω ex ἀνά.
3 ἀνθαιρέω ex ἀντί
4 ἀφαιρέω ex ἀπό
5 διαιρέω, è διά.
6 ἐξαφαιρέω ex ἐξ & ἀπό.
7 ἐπαναιρέω.
8 ὑπαιρέω.
9 καθαιρέω & Ionicè καταιρέω.
10 κτγαιρέω.
11 μεθαιρέω è μετά.
12 παραιρέω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

13 θελαγέω. 14 θεραγέω. 15 θεσαγέω. 16 συναγέω. 17 συγκαθαγέω ἐκ τοῦ σὺν & κατά. 18 ὑφαγέω ex ὑπό 19 ὑπεξαγέω.

delegerunt, 2. κζ διείλοντο, *diuiserunt*, 10. In imperati. ἀνελξ, *collige*, 1. In optatiuo, παρέλοιεν, *ademisset*, 12. ὑφέλοιεν, & Ionicè seu poëticè (66. 2. 12.) ὑφελοίατο, *surriperent, acciperent*, 18. In subiunctiuo, ἐπανέλωμαι, *abroger*, 7. In infinit. ἐξαφελεῖν, *auferre, asserere*, 6. καταδιελεῖν, *diuisisse*, 10. παρελεῖν, *auerterè, auferre*, 12. ὑφελεῖν *subduxisse, suppilasse*, 18. ὑπεξελεῖν, *clam auferre, subtrahere, eximere.* 19. In participio, καθελόμενος, & Ionicè (12. 29.) κατελόμενος, *corripiens*, 9. παρελόμενος, *qui ademit*, 12. θελελόμενος, *detrahens*, 13. θεσελόμενος, *qui delegit*, 15. διελόμενοι, *inter se partiti*, 8.

Αἰσθάνομαι ab ἀϊσθέομαι.

7 Ἔπηθόμην, *intellexi*, ab ἐπαισθάνομαι. θεσαισθόμενος, *præsentiens*, à θεσαισθάνομαι.

Ἁμαρτάνω ab ἀμαρτέω.

11 Ἄφημαρτεν, & sine augmento ἀφάμαρτεν, & metathesi poëtica ἀφάρματεν, *aberrauit*, ab ἀφαμαρτάνω, quod componitur ex ἀπο & ἁμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπήμβροτον, *aberrani*, mutato spiritu, vide 170. 44.

Ἁλίσκομαι ab ἅλωμι.

10 Προήλων, θεσήλως, θεσήλω, *prædamnatus sum, antea captus sum, es est*, à θεσαλίσκομαι.

Ἀπαφίσκω ab ἀπαφέω.

1 ἐξαπαφίσκω. 2 θεσαπαφίσκω.

16 Ἐξήπαφε, *decepit*, 1. παρήταφε, 2. & simplex ἤπαφε, pro eodem. sunt qui malint esse præteriti medij, vt prima persona sit non ἤπαφον, ες, ε, sed ἤπαφα, ας, ε: sic παρήταφα, &c.

Βαίνω à βῆμι.

1 ἀμφιβαίνω. 2 ἀνίβ. 3 ἀποβ. 4 ἀσυμβαίνω ex α privatiuo & σύν. 5 δια βαίνω. 6 ἐκβ. 7 ἐπιβ. 8 ἐπαναβαίνω. 9 ἐσβαίνω. 10 κτβαίνω. 11 μεταβαίνω. 12 μετεκβαίνω. 13 μελεμβαίνω. 14 θεραβαίνω. 15 θεριβαίνω. 16 θεβαίνω. 17 θεσβαίνω. 18 θεσαναβαίνω. 19 θεσεμβαίνω. 20 συμβαίνω seu ξυμβαίνω. 21 συναβαίνω. 22 συνεσβαίνω. 23 ὑπερβαίνω. 24 ὑποκτβαίνω.

29 In indicatiuo, ἀπέβαν, *discessi, abii*, 3. διέβαν, *transmisi, transiui*, 5. ἐπέβαν, *insurrexi*: ἐπέβη, *incessit*, 7. παρέβη, *præteriit, fefellit*, 14. θεριέβη, & sine augmento θρίβη, *circuiuit*, 15. θεσσέβη, *conscendit*, 17. συνέβη, & Atticè, (210. 20.) ξυνέβη, *contigit*, 20. Pro simplici ἔβη, dicitur Doricè (12. 37.) ἔβα, *venit*: item ab ἐάω ῶ, *sino*, imperatiuus ἐαέ, ἔα, & Laconicè ἔβα, *sine*, vt ἔβασον pro ἔασον, 140. 41. sic ἔβατας pro ἔατας: συνέβημεν, *conuenimus, conuenit inter nos*, 20. ἀπέβησαν, *desiêrunt*, 3. ἐξέβησαν, & syncope ἐξέβαν, *exiêrunt*, 6. ἐπέβησαν, & syncope ἐπέβαν, seu absque augmento ἔβαν, *peruenerunt, ingressi sunt, inire fecerunt*, 7. συνέβησαν, *pacti sunt*, 20. συνεισέβησαν, *simul sunt ingressi*, 22. ὑπερέβησαν, *transcenderunt*, 23. In imperatiuo, μετάβηθι, Atticè (182. 27.) μετάβαθι, & apocope μετάβα *transi, valde*, 11. sic πρόβα, *progredere*, pro πρόβαθι seu πρόβηθι, 16. θεσαγάβαθι, *ascende*, 18. καταβήτω, & Atticè (182. 27.) καταβάτω, *descendat*, 10. In subiunctiuo, ἔμβῃ, *ingressus fuerit, inuaserit*: ἐμβῶμεν, & Ionicè (107. 27. 29) ἐμβέωμεν, & poëticè ἐμβείομεν, *ingrediamur, ascendamus*, 7. μεταβῶμεν, *transeamus*, 11. συμβῶμεν, *conueniamus*, 20. ἔμβωσιν, *incursent*, 7. In infinitiuo, ἀντιβλῆναι, *repugnare* 2. ἐμβλῆναι, & Doricè (59. 4.) ἐμβήμεναι, *ingressum esse*, 7. καταβλῆναι, *descendere*, 10. θεριβλῆναι, *circumire*, 15. θεσβῆναι, *accessisse*, 17. θεσεμβῆναι, *insilire, insultare*, 19. συμβῆναι, *congredi, simul ire*, 20. ὑπερβῆναι, *transscendere*, 23. In participio, ἀμφιβὰς, ἀντος, *obambulans*, 1. ἀσυμβὰς, ἄντος, *non cohærens*: hinc aduerbium ἀσυμβάντως, *incongruenter*, 4. ἔμβας, ἄντος, *ingressus, conscendens*, 7, ἐπαναβὰς, *ascendens*, 8. ἐσβὰς, *ingressus*, 9. καταβὰς, *descendens*, 10. μετεκβὰς, *transcendens*, 12. μετεμβὰς, *conscendens*, 13. θεραβὰς, *qui violauit, qui trangressus est*, 14. θεριβὰς, *qui circuiuit*, 15. θεσβὰς, *progressus*, 16. θεσσβὰς, ἢ θεσσβᾶσα, *ascendens*, 17. συμβὰς συμβάντος, *qui euenit* seu *contigit*: in neutro συμβὰν, *cùm accidisset, fortè*, 20. συναβὰς, ἢ συναβᾶσα, *simul ascendens*: συναβᾶσαι, *quæ simul ascenderunt*, 21. ὑπερβὰς, *transgressus*, 23.

Βιόω à βίομι.

1 ἀναβιόω. 2 δια β. 3 κατα β. 4 ἐγκαταβιόω.

31 In indicatiuo, διεβίω, *vixit*: εἰ διεβίω, *si vixisset*, 2. In optatiuo, ἀναβιοίην, & Atticè (183. 41.) ἀναβιώην, *reuiuiscam, rediuiuus sim*, 1. In infinitiuo, κτβιῶναι, *vitam agere*, 3. ἐγκτβιῶναι, *vixisse*, 4.

Βάπτω à βάφω.

26 In indicatiuo passiuo, ἐβάφην, *tinctus sum*. in participio, βαφεὶς, *tinctus, demersus*.

Βλάπτω à βλάβω.

Γίνομαι à γενάομαι.

32 In futuro secundo infinitiui passiui, βλαβήσεσθαι, *læsum iri*.

1 ἀπογίνομαι. 2 ἐκγίνομαι.

41 In indicatiuo medio, ἐξεγενόμην, *natus sum ex*, 2. παρεγενόμην, *adfui*, 4. θεσεγένου, *superasti*, 5. θεσσεγένετο, *accessionis vice cessit, accessit*, 6. ἐξεγένοντο, *nati sunt*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

sunt ex, 2. παρεγένοντο, *adfuerunt*, *peruenerunt*, 4. ϖροσγένοντο, *simul venerunt*, 6. In subiunctiuo, ϖεριγένηται, *superior euadat*, 5. In infinitiuo, ἀποθανεῖν, *occidere*, 1. ϖεριγενέσθαι, *obtendere, deprimere*, 5. συγγενέσθαι: & Atticè (210. 20.) ξυγγνέσθαι, *conuenire, congredi*, 8. In participio, ἀποθανόμενος, *qui præteriit*, 3. ϖεριγενόμενος, *partus*, 4. ϖεριγενόμενος, *viuens, superstes*, 5. ϖροσγενόμενος, *qui accessit*, 7. in plurali, ἀποθανόμενοι, *mortui*, 1. in fœminino singulari, συγγενομένη, *compressa*, 8.

45 In indicatiuo, μετέγνων, *pœnitentia ductus sum*, 4. ϖροέγνω, *præsciuit, antè agnouit*, 7. συνέγνω, *præbuit veniam*, 8. in imperatiuo, ἄπιγνωθι, *agnosce, discerne*, 1. ἐπανάγνωθι, *relege*, 3. ϖεριανάγνωθι, *lege alteram legem vicissim*, 6. σύγνωθι, *ignosce*, 8. in infintiuo, ἄπιγνωναι, *cognoscere*, 2. μεταγνῶναι, *pœnitere*, 4. ϖεριαγνῶναι, *conferre & recognoscere, recitasse*, 5. in participio, ἀπογνώς, ότος, *desperatus, reprobatus calculo*, 1. μεταγνώς, ότος, *resipiscens*: μεταγνόντες, *resipiscentes*, 4. ϖρογνώς, ότος, *præuidens*, 7. συγγνώς, ότος, *erratum agnoscens*: συγγνόντες, *agnoscentes*, 8.

48 In infinitiuo vocis actiuæ, ϖροδυῆναι, *prænouisse*. in participio, ϖροδυείς, έντος, *prænoscens, præsciscens*, à ϖροδαίω.

49 In infinitiuo, ἀποδαρθεῖν, *dormire*, 1. ϖεριδαρθεῖν, & metathesi poëtica, ϖεριδεραθεῖν, rursus Ionicè, (59. 18.) ϖεριδεραθέειν, *concumbere*, 2. in participio, συγκαταδαρθών, *qui vnà dormiuit*.

69 In indicatiuo, διέδρη, & Doricè (12. 37) διέδρα, *effugit*, 1. in infinitiuo, συναποδρῶναι, & Doricè συναποδρᾶναι, *vnà fugere*, 2.

79 In indicatiuo, ἀνήλυτον, *ascendi*, 1 συνανήλυθον, *ascendi vnà cum*, 24. ἐσήλυθον, & syncope ἐσῆλθον, *accessi, sum aggressus*, 8. κατήλυθον & κατῆλθον, *descendi, reuerti, veni, redij*, 11. ὑπήλυθεν, & ὑπῆλθε, *subiit*, 26. δῆλθον, *permasi*, 4. εἰσήλθον, *ingressus sum* seu *ingressi sunt*, 6. ἐξῆλθον, *prodij*, 7. ἐπεξῆλθον, *exortus sum, euasi, persecutus sum*, 10. παρῆλθον, *processi, euasi, & palam omnibus in medium prodierunt*, 13. ϖερῆλθον, *circumiui, oberraui*, 16. συνῆλθον & Atticè (210. 20.) ξυνῆλθον, *conueni* seu *conuenerunt*, 23. ὑπεξῆλθον, *me subduxi*: ὑπεξῆλθε, *se subduxit*, 27. ἀντεισῆλθεν, *in prioris locum successit*, 2. ἐσῆλθε, *subiit*, 6. ϖαρῆλθε, *prodiit, est ingressus*, 13. ϖαρεισῆλθε, *penetrauit, obiter subiit*, 14. ϖερῆλθε, *circundedit*, 16. ϖροῆλθε, *processit*, 17. ϖροσῆλθε, *perrexit, accessit*, 21. συνῆλθε, *conuenit, adiit*, 23. ὑπῆλθεν, *accessit, imposuit, fefellit, decepit*, 26. ϖροῆλθον, *præuenerunt, peruenerunt*, 17. ϖεραπῆλθον, *præabierunt*, 18. in imperatiuo, μέτελθε, *quære*, 12 πάρελθε, *præteri*, 13. ϖρόελθε, *procede*, 17. in optatiuo, μετέλθοις, *reprimas, vlciscaris*, 12. ἐπέλθοι, *subiret*, 8. κατέλθοιεν, *descenderent, delapsi sunt*, 11. in subiunctiuo, ϖεριέλθῃ, *euadat*, 16. εἰσέλθωμεν, & Doricè (13. 4. & 198. 29,) εἰσέιθωμες, *ingrediamur*, 6. συνανέλθωμεν, *vna ascendamus*, 24. in infinitiuo, διελθεῖν, *transigere*, 4. διεξελθεῖν, *explicare, enarrare*, 5. εἰσελθεῖν, *ingredi*: εἰσελθεῖν δίκλω, *reum agi*, vel *litem incipere*, 6. ἐπανελθεῖν, *rediisse*, 9. ἐπεξελθεῖν, *persequi*, 10. κατελθεῖν, *reuerti, redire*, 11. μελεθεῖν, *sumere vindictam, tueri*, 12. ϖαρελθεῖν, *præuenire, superare, prætergressum esse*, 13. παρεξελθεῖν, *prætergredi*, 15. ϖεριελθεῖν, *vsu venisse, euenisse*, 16. ϖροελθεῖν, *prodire, nasci*, 17. συνελθεῖν, *conuenire, coire, conspirare*, 23. συνεξελθεῖν, *commigrasse*, 26. ὑπεξελθεῖν, *subire pro*. Pro simplici ἐλθεῖν, dicitur Doricè ἰνθεῖν, *venire*. in particip. ἀπελθών, *mortuus*, 3. διελθών, διελθόντος, *qui transegit*, 4. ἐπεξελθών, *inuestigans, progressus*, 10. μετελθών, *inuadens, reprimens, vltus*, 12. ϖαρελθών *procedens, prætergressus*: ἡ ϖαρελθοῦσα, *præstans*, 13. ϖαρεξελθών, *qui peruenit*, 15. ϖεριελθών, *circumactus*, 16. ϖροελθών, *prodiens, progressus*, 17. ϖεραπελθών, *vltrò se tradens*, 18. ϖροδιελθών, *qui præteriit*, 19. ϖροσελθών, *accedens*, 21. ϖροσδιελθών, *insuper narrans*, 22. ὑπελθών, *qui cucurrit, incidens, subiens*: ὃ ὑπελθόν, *quod in mentem venit*, 26. ὑπεξελθών, *clam egressus, qui se subduxit*, 27. in plurali, ϖροδιεξελθόντες, *priùs pertransseuntes*, 20. τὰ συνελθόντα, *consentanea, contingentia, quæ contigerunt*.

3 βαίνομαι.
4 ϖεραίνομαι.
5 ϖεριγίνομαι.
6 ϖρογίνομαι.
7 ϖροσγίνομαι.
8 συγγίνομαι seu ξυγγ. ex σύν.

Γινώσκω à γνωμι.
1 ἀπογινώσκω.
2 βαγιν. ζ ἐπαναγ.
4 μελαγ. 5 ϖεριγ.
6 ϖεραναγινώσκω
7 προγινώσκω.
8 συγγινώσκω è σύν

Δαίω à δάημι.

Δαρθάνω à δαρθέω
1 ἀποδαρθάνω.
2 ϖεριδαρθάνω.
3 συγκαταδαρθ.

Διδράσκω à δρᾶμι
1 δια διδράσκω.
2 συναποδιδράσκω

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω seu ἐλθω.
1 ἀνέρχομαι ex ἀνά
2 ἀντίσέρχομαι ex ἀντὶ & εἰς.
3 ἀπέρχομαι ex ἀπό.
4 διέρχομαι ex δια
5 διεξέρχομαι ex δια & ἐξ.
6 εἴσέρχομαι sive ἐσέρχομαι.
7 ἐξέρχομαι.
8 ἐπέρχομαι, ἐπί.
9 ἐπανέρχομαι ex ἐπὶ & ἀνά.
10 ἐπεξέρχομαι ex ἐπὶ & ἐξ.
11 καλέρχομαι ex κατά.
12 μετέρχομαι ex μετά.
13 παρέρχομαι ex ϖαρά.
14 παρισέρχομαι ex ϖαρὰ & εἰς.
15 παρεξέρχομαι.
16 ϖερέρχομαι.
17 προέρχομαι.
18 προαπέρχομαι.

ex ϖρὸ & ἀπό. 19 ϖροδιέρχομαι ex ϖρὸ & δια. 20 ϖροδιεξέρχομαι ex ϖρὸ, δια & ἐξ. 21 ϖροσέρχομαι. 22 ϖροσδιέρχομαι ex ϖρὸς & δια. 23 συνέρχομαι seu ξυνέρχομαι ex σὺν sive ξύν. 24 συναπέρχομαι. 25 συνεξέρχομαι. 26 ὑπέρχομαι. 27 ὑπεξέρχομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Εὑρίσκω ab εὑρέω.
1 ἐξανευρίσκω.
2 παρευρίσκω.
3 προευρίσκω.
4 προσευρίσκω.
Ἔχω à σχέω.
1 ἀντέχω.
2 ἀντιπαρέχω.
3 διέχω.
4 ἐπέχω.
5 κατέχω
6 μετέχω.
7 παρέχω.
8 περιέχω.
9 πρόσχω.
10 προσέχω.
11 συνέχω.
12 ὑπερέχω.
13 ὑπέχω. 14 ὑπεξ.

91 In indicatiuo, παρεξεῦρον, *inueni*, 2. In infinitiuo, ἐξανευρεῖν, *deprehendere*, 1. In participio, προευρὼν, όντος, *qui adinuenit*, 3. In indicatiuo medio, περιεύρετο, & Atticè (140. 4.) περιηύρετο, *incidit, adduxit*, 4.

210 In indicatiuo, κατέσχον, *obtinui*, 5. παρέσχον, *feci, prabui*, 7. συνέσχον. *continui*, 11. περισέσχες, *animaduertisti*, 10. κατέσχε, *compescuit*, 5. παρέσχεν, *accidit*, 7. ὑπέσχε, *suppossuit, subiit, sustinuit, promisit*, 13. ὑπεξέσχε, *profugit, subterfugit, se subduxit*, 14. ὑπερέσχον, *superiecerunt*, 12. In imperatiuo, πάρασχε, *porrige*, 7. In subiunctiuo, μετάσχῃ, *partem capiat*, 6. In infinitiuo, ἀντισχεῖν, *reluctari, obsistere*, 1. ἀντιδοῦναι, *retribuere*, 2. δοῦναι, & Ionicè (59. 4.) δόμεν, *porrexisse*, 7. περισχεῖν, *circunsedisse, obsedisse*, 8. ὑποσχεῖν, *sustinere, subire, pœnas dare*, 13. In participio, διάσχων, *distans, precedens*, 3. δοὺς, *qui prebuit, qui prestitit*, 7. ὑποσχὼν, *subiiciens*, 13. In plurali, προσχόντες, *appellentes, applicantes*, 5. περισχόντες, *superiores*, 8. in fœminino singulari, περισχοῦσα, περισχόσης, *undique exorta*, 8. in plurali, ἀντισχοῦσαι λῃστεῖαι, *assiduæ latronum infestationes*, 1. In indicatiuo vocis mediæ, ἐπέσχετο, *inhæsit*, 4. περέσχοντο, *prætendebant*, 9. In imperatiuo, σχοῦ, & Ionicè (68. 25. & 197. 37.) σχέω, *contine, defende, adiuua, curam suscipe*, 8. In participio, ἀντιχόμενος, *tenens, sustinens*, 4 κατασχόμενος, *tectus*, 5. δοὺς, *qui prebuit, satis exercitatus*, 7. περισχόμενος, *amplectens*, 8. προσχόμενος, *prætendens*, 9.

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 συζεύγνυμι εσύν
2 ὑποζεύγνυμι.
Θάπτω à τάφω.
1 ἐνθάπτω.
2 συνθάπτω.

100 In indicatiuo vocis passiuæ, συνεξύγλω, *sum implicitus*, 1. ὑπεξύγλω, *subij*. 2. In participio, συζυγὰς, έντος, *coniunctus*: συζυγέντες, *coniuncti, cum uxore agentes*, 1.

213 In indicatiuo passiuo συνετάφλω, *simul sum sepultus*, 2. In imperatiuo, συνταφθι, *una sepeliaris*, 2. In participio, ἐνταφὰς, *sepultus*, 1. συνταφὰς, *consepultus*, 2.

Θνήσκω à θείνω.
1 ἀποθνήσκω.
2 δυθν. 3 ἐκθν.
4 ἐναποθνήσκω.
5 ἐπαποθνήσκω.
6 καταθνήσκω.
7 προθνήσκω.
8 συναποθνήσκω.
Ἵκνεῦμαι ab ἵκομαι
1 ἀφικνεῦμαι ex ἀπό
2 ἐξικνέομαι ἕμαι
3 ἐφικνεῦμαι ex ἐπί
4 καθικνεῦμαι.
Ἵπταμαι à πλῆμι.
1 ἀνίπταμαι.
2 ἐφίπτ. 3 καθίπτ.
4 μεθίπταμαι.
5 παρίπταμαι.
6 προσίπταμαι.
7 συμπαρίπταμαι
8 ὑφίπταμαι.

102 In indicatiuo, ἔθανον, ἔθανες, ἔθανε, *mortuus sum, exanimatus sum, es, est*, 3. ἐκπέθανε, *vita functus est, occubuit*, 4. συναπέθανον, *una occisi sunt*, 8. In infinitiuo, θνῆναι, *mori*, 3. In participio, δυθανὼν, *ægrè seu morte difficili mortuus*, 2. ἐπαποθανὼν, *decedens, deficiens*, 5. sunt qui pro eodem legant ἐπιθανὼν, vt sit participium præsens ab ἐπιθανέω ſ : περθανὼν, *qui obiit pro aliquo*. 7. In futuro secundo vocis mediæ, ἀποθανοῦμαι, *moriar*, 1. καταθανῇ, & poëticè (50. 11.) καθανῇ, *morieris*, 6. συναποθανεῖσθε, *simul moriemini*, 8. In participio, συναποθανούμενοι, *commorientes, simul morituri*, 8.

113 In indicatiuo medio, ἀφικόμην, & Ionicè (12. 29.) ἀπικόμην, *perueni*, 1. ἐξικόμην, *perueni, consecutus sum*, 2. καθίκετο, *attigit, tetigit*: καθίκοντο, *attigerunt*, 4. In infinitiuo, ἐφικέσθαι, *consequi*, 3. Pro simplici ἱκέσθαι, poëtæ dicunt, ἱκέσθαι, *aduenire*. In participio, καθικόμενος, *prosecutus*, 4.

Κεράννυμι à κεράω
Κρύπτω à κρύβω.
Λαγχάνω à λήχω.
1 ἀπολαγχάνω.
2 ἐκλαγχάνω.
3 θιγχάνω.
4 μεταλαγχάνω.
Λαμβάνω à λήβω.

186 In indicatiuo vocis actiuæ, ἀνέπλην, *subuolaui*, 1. παρέπλην, *deuolaui, aduolaui*, 5. ὑπερέπλης, *superuolasti*, 8. In infinitiuo, παραπλῆναι, *præteruolare*, 5. In indicatiuo vocis mediæ, συμπαρεπλάμην, *simul deuolaui*, 7. ἐπέπλατ, *aduolauit*, 2. περισέπλατ, & sine augmento, πέρσπλατ, *aduolauit*, 6. & simplex ἔπλατ, *volauit*. In subiunctiuo, περσπλῆται, *aduolet*, 6. In participio, καταπλάμενος, *deuolans, volatu delapsus*, 3. μεταπλάμενος, *transuolans*, 4. παραπλάμενος, παραπλαμένη, *peruolans, peruolantis*, 5. περισπλάμενος, *aduolans*, 6. & simplex πλάμενος, *volans*.

122 In subiunctiuo medio, κέρωνται, *misceant*.
134 Περικέκρυβεν, *occultauit sese*, à περικρύπτω.

141 In optatiuo, ἐκλάχοι, *sortiatur*, 2. In infinitiuo, ἀπολαχεῖν, *diuisisse*, 1. μεταλαχεῖν, *adipisci*, 4 In participio, θιγλαχὼν, *allectus per sortem*, 3. μεταλαχὼν, *adeptus*, 4.

138 In indicatiuo, ἐπέλαβε, *deprehendit, sensit* 1. κατέλαβε, *delegit, accidit, corripuit*, & impersonaliter *necesse fuit, necessitas coëgit*, 3. μετέλαβεν, *assecutus est*, 4. περιε-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

προέλαβεν, & Atticè (49.35.) προΰλαβε, *processit*, 5. προσέλαβε, *subiit, assumpsit*, 7. ὑπέλαβε, *subduxit*, 10. simplex ἔλαβεν, & sine augmento λάβε, *sumpsit, accepit*, κατέλαβον, *aduenerunt* 3. In imperatiuo, ἐπίλαβε, *siste*, 1. σύλλαβε, *auxiliare, esto socius*, 8. In optatiuo, προκαταλάβοις, *præmunieris*, 6. μεταλάβοι, *sumpserit*, 4. In subiunctiuo, προλάβωσι, *præsumpserint*, 5. In infinitiuo, ἐπικαταλαβεῖν, *opprimere*, καταλαβεῖν, *adesse*, 3. μεταλαβεῖν, *assumere*, 4. προλαβεῖν, *anteuertere*, 5. προσλαβεῖν, *sumere*, 7. In participio, ἐπιλαβών, *excipiens*: ἡ ἐπιλαβοῦσα, τῆς ἐπιλαβούσης, *quæ oppressit, obstruens*, 1. μεταλαβών, μεταλαβόντος, *assecutus*, 4. συλλαβών, *accipiens*, 8. ὑπολαβών, *alterius loco respondens*: ὑπολαβοῦσα, *interfata*, 10. καταβάντες, *ligantes, accipientes*, 3. προλαβόντες, *maiores, antecessores*, 5. καταλαβόντα, *quæ contigerunt*, 3. In indicatiuo medio, ἐπελάβοντο, *apprehenderunt, captarunt, amplexi sunt*, 1. In imperatiuo, ἐπιλαβοῦ, *reprehende* 1. In optatiuo, ἐπιλάβοιτο, *reprehenderit*, 1. In subiunct. simplex, λάβωμαι, *nactus fuero*: λάβηται, *nactus fuerit*. In infinitiuo, συλλαβέσθαι, & Atticè (210. 20.) ξυλλαβέσθαι, *suscipere*, 8. σωεπιλαβέσθαι, *opitulari*, 9. In participio, ἐπιλαβόμενος, *inuolans in, qui deprehendit*: ἐπιλαβομένη, *nacta*, 1. συλλαβόμενος, *qui comprehendit*, 8.

140 In indicatiuo, ἐξέλαθον, & poëticè (49. 22.) ἐκλέλαθον, *obliuisci fecerunt*, 1. In indicatiuo med. ἐπελάθοντο, *dederunt obliuioni*, 2. In optatiuo, ἐκλάθοιτο, & poëticè (49.22.) ἐκλελάθοιτο, *oblitus fuerit*, 1. In subiunctiuo, ἐπιλάθηται, *obliuiscatur*, 2. vide 203.27.

In indicatiuo, κατέμαθον, *intellexi*, 2. ἀπέμαθον, *destiterunt*. 1. In imperatiuo, κατάμαθε, *consule*, 2. In optatiuo, μεταμάθοις, *te ad aliud discendum transuleris*, 3. In infinitiuo, προμαθεῖν, *prædoceri*, 4. συμμαθεῖν, *condocefacere*, 5. In participio, καταμαθών, *intelligens*, 2. & simplex μαθών, *discens, edoctus, gnarus, agnoscens*, vide 203.27.

148 In infinitiuo pass. προμιγλῆναι, *coire, misceri, conuenire*, à προμίγνυμι. Μίγνυμι à μίγω.

156 In indicatiuo vocis mediæ, συναπώλετο, *simul periit*, 3. In subiunctiuo, συναπόληται, *simul pereat*, 3. In infinitiuo, ἀπολέσθαι, *mori*, 1 διολέσθαι, *disperdi, disperire*, 2. & simplex ὀλέσθαι, *periisse*. Ὄλλυμι ab ἔλλω. 1 ἀπόλλυμι. 2 διόλλυμι. 3 συναπόλλυμι.

75 In indicatiuo, εἶδον, εἶδες, *vidi, vidisti*, 4. ἐπεῖδον, *vidi*, 5. κατεῖδον, *vidi, perspexi, conspexi*, 6. παρεῖδον, *contempsi*, 8. ἐφεῖδον, *contempsi*. 9. προεῖδον, *præuidi*, 10. προσεῖδον, *vidi*, 11. ὑπεῖδον, *suspicatus sum*, 14. διεῖδε, *dispexit*, 2. ἐφεῖδε, *permisit, conspexit*, 9. In subiunctiuo, προϊδέῃ, *præuideat*: προϊδητε, *præuideatis* seu *prouideatis, prospiciatis*, 10. In infinitiuo, ἐφιδεῖν, *sinere*, 9. In participio, ἀφιδών, *respiciens*, 1. In indicatiuo medio, προϊδοντο, *præuiderunt*, 10. In participio, προϊδόμενος, *prospiciens*, 10. Sæpe è diphthongo ει tollitur præpositiua ε: vnde pro simplici, εἶδε, dicitur Ionicè (47. 39.) ἴδρυκε, *vidit*. In imperatiuo, ἔσιδε, *vide*, 3. κάτιδε, *despice*, 6. In optatiuo, ἐπίδοιμι, *videam*, 5. In subiunctiuo, ἐπίδω, *inspexero*, 5. ἐσίδω, *videam*, 3. ἐφίδῃς, *contempseris*, 9. καπίδῃ, *perspexerit*, 6. παρίδῃ, *contempserit*, 8. προϊδώμεν, *prospiciamus, prouideamus*: προϊδωσι, *prospexerint*, 10. καπίδωσι, *conspexerint*, 6. In Infinitiuo, ἐσιδεῖν, *inspicere, intueri*, 4. ἐπιδεῖν, *videre*, 5. καπιδεῖν, *perspicere*, 6. μετιδεῖν, *contemnere, despicere*, 7. ἐφιδεῖν, *contemnere, negligere, pro derelicto habere, expectare*, 9. προϊδεῖν, *prouidere, prospicere*, 10. προσιδεῖν, *prospicere, aspicere*, 11. ὑφιδεῖν, *despicere*, 13. In participio, ἀπιδών, ὄντος, *intuitus*: ἀπιδοῦσα, *intuita, despiciens*, 1. ἐσιδών, *intuitus*, 4 καπιδών, *conspiciens, intuens, conspicatus*, 6. παριδών, *contemnens*, 8. προϊδών, προϊδόντος, *qui præuidit, prouidens*, 10. ὑφιδών, *dissimulans, contemnens*: ὑφιδόντες, *non habentes honorem, despicientes*, 13. συνιδόντος, *docti*, 12. In subiunctiuo vocis mediæ, ἐπιδώμεθα, *conspiciamus*, 5. In infinitiuo, προϊδέσθαι, *videre, aspicere*, 10. ὑπιδέσθαι, *subolere, suspicari*, 14. Ἰδρυκε ab εἶδω seu ἴδω. 1 ἀφοράω ex ἀπό. 2 διοράω. 3 εἰσοράω sine ἐσοράω. 4 ἐνοράω. 5 ἐφοράω ex ἐπί. 6 καθοράω è κατά 7 μεθοράω è μετά 8 παροράω. 9 ἐφοράω. 10 προοράω. 11 προσοράω. 12 συνοράω. 13 ὑφοράω. 14 ὑφοράω ex ὑπό

175 In participio, προπαθών, ὄντος, *antè afflictus*: προπαθόντες, *priùs læsi*, à προπάθω. Πάθω à πήθω. Πήγνυμι à πήγω.

174 In infinitiuo passiuo, συμπαγλῶναι, *concretum esse*, 2. & simplex, παγῆναι, pro eodem. In participio, συμπαγείς, *compactus*, 2. In futuro sec. eiusdem vocis, ἀποπαγήσομαι, *concrescam*, & simplex παγήσομαι, *figar, constituar*, 1. 1 ἀποπήγνυμι. 2 συμπήγνυμι è σύν.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Πίνω à πίω.
1 ἐπίνω.
2 καπίνω.
3 συμπίνω è σύν.

Πίπτω à πεσέω.
1 ἀμφιπίπτω.
2 ἀποπίπτω.
3 διαπίπτω.
4 ἐξαπίπτω.
5 ἐπιπίπτω.
6 ἐξεκαπίπτω.
7 ἐξεκπίπτω.
8 προσπίπτω.
9 συμπ. vel ξυμπ.
10 συνεκπίπτω.
11 ὑποπίπτω.
12 ὑποπίπτω.

Πλάζω à πλάγξω.

Πυνθάνομαι à πεύθομαι.

ἐκπυνθάνομαι.

Ῥέω à ῥυέω seu ῥύημι, aut ῥεύω.
1 εἰσρέω.
2 καταῤῥέω.
3 ἐξαῤῥέω.
4 παρῤῥέω.
5 προῤῥέω.
6 συγκαταῤῥέω è σὺν & κατά.

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἐκῥήγνυμι.
3 καταῤῥήγνυμι.
4 ἐξαῤῥήγνυμι.
5 ἐξερῥήγνυμι.
6 ὑπερήγνυμι.

Ῥίπτω à ῥίφω, 155.2

Σκάπτω à σκάφω.

Τέμνω à Τμήγω.

Τίκτω à τέκω.

Τρέχω à δραμέω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἀντεκτρέχω.
3 διατρέχω.
4 ἐκτρέχω.
5 ὑπατρέχω.
6 ἐπεκτρέχω.
7 καπατρέχω.

176 In indicatiuo, συνέπιον, *simul bibi*, 3. κατέπιεν, *absorbuit*, 2. in imperatiuo, συμπέτε, *simul bibite*, 3. & simplex πίετε, *bibite*. in subiunctiuo, συμπίῃ, *imbiberit*, 3. πίωμεν, *bibamus*: πίητε, *sitis bibituri*. in infinitiuo, καταπιεῖν, *deuorare*, 2. συμπιεῖν, *combibere*, 3. in participio, ὑπιὼν, *qui bibit*, 1. καταπιὼν, *qui deuorauit*, 2. in futuro sec. med. καταπίονται, *absorbebunt*, 2. pro καταπίονται. nam in simplici pro πίεμαι, dicitur πίομαι: vnde in sec. persona πίῃ, *bibes*: quæ & πίεσαι, vt φάγεσαι, *edes*, pro φάγῃ, 151.24. sunt qui velint esse imperatiui modi: ego quomodo id fiat non video.

169 In indicatiuo, ἐξεκατέπεσεν, & poëticè (213.15.) ἐξεκάπεσε, *decidit, delatus est in*, 6. προσέπεσε, *se coniecit, irrupit*, 8. συνέπεσον, & Atticè (210. 20.) ξυνέπεσον, *venerunt*, 9. In imperat. συμπεσέτω, *concidat*, 9. ἀποπεσέτωσαν, *decidant*, 2. in optat. διαπέσοιμι, *spe frustrarer*, 3. in subiunct. ἐκπέσω, *recidero* seu *recidam*, 5. ὑποπέσῃ, *elabatur*, 11. & simplex πέσῃ, ac Ionice (100. 15.) πέσῃσι, *ceciderit, moriatur in pugna*. in infinit. διαπεσεῖν, *euenire, contingere*, 4. ἐκπεσεῖν, *incidere in*, 5. προσπεσεῖν, *irruere, se coniicere*, 8. συμπεσεῖν, *competere, concurrere*, 9. ὑποπεσεῖν, *se obiicere*, 12. simplex πεσεῖν, & Ionicè (59. 4.) πεσέμεν, *cecidisse*. in particip. ἐκπεσὼν, ἐκπεσόντος, *qui decidit*, 5. προσπεσὼν, προσπεσόντος, *qui irruit, adortus*, 8. συμπεσὼν, & Atticè (210.20.) ξυμπεσὼν, *contingens, incidens, congressus*, 9. in fœminino, ἀμφιπεσοῦσα, *amplexa*, 1. προεκπεσοῦσα, *ante emergens, priùs euulgata*, 7. in fut. sec. vocis med. συνεκπεσοῦμαι, *simul decidam*, 10. προσπεσεῖται, *incidet*, 8.

177 Participium πλαγγὼν, *vagus*.

172 In participio medio, ἐκπυθόμενος, *percontatus*. Simplicis secunda persona subiunctiui medij πύθῃ & Ionicè (61.33.) πύθηαι, *audieris*.

193 In indicatiuo, εἰσερρύη, *influxit*, 1. προσερρύη, *accessit, affluxit*, 5. in subiunctiuo, καταῤῥυῇ, *defluxerit*, 2. διαῤῥυῇ, *dilabatur, præterfluat*, 3. παρῤῥυῇ, *dilabatur*, 4. in infinit. καταῤῥυῆναι, *defluere*, 2 legitur pro eodem καταγυλῶαι, per vnicum ρ, quod à καταρύω potest ductum videri, & καταγύω ex κατ' & ἀρύω compositum. εἰσγυλῶαι, *influxisse*, 1. in particip. εἰσγυεὶς, εἰσγυέντος, *ingressus*, 1. καταῤῥυεὶς, & poëticè (213.13.) καῤῥυεὶς, *lapsus*, 2. διαῤῥυεὶς, *præterfluens*, 3. προσγυεῖσα, *affluens, accrescens*, 5. συγκαταῤῥυεῖσα, *quæ simul defluxit*, 6. Hæc omnia vocis erunt actiuæ, si à ῥύημι, duci intelligantur: & passiuæ, si à ῥυέω &. sic & futurum καταῤῥυήσεται, *defluet*, si ducatur quasi à καταῤῥύημι, erit primum vocis mediæ: à καταῤῥυέω verò erit vel idem, vel secundum vocis passiuæ. si tamen quis passiua hæc esse contendat, malim à ῥεύω formare: vide 209 11.

190 In indicatiuo passiuo, ἀνερῥάγη, *erupit*, 1. κατερῥάγη, *discissus est, erupit*, 3. in subiunct. simplex ῥαγῇ, *erumpat*. in infinit. ἐκραγλῶαι, *erumpere*, 2. ἐξερραγλῶαι, *allidi vehementer & impingi*, 5. & simplex ῥαγλῶαι, *abruptum esse*. in particip. ἐκραγεὶς, *qui erupit*: ἡ ἐκραγεῖσα, *erumpens, quæ erupit*, 2. καταῤῥαγεὶς, *erumpens, commissus*: ἡ καταῤῥαγεῖσα, τῆς καταῤῥαγείσης, *conserta, erumpens*, 3. διαῤῥαγεὶς, *disruptus*, 4. ἐξερραγεὶς, *ruptus, obrutus, disruptus*, 5. ὑπεκραγεὶς, *erumpens*, 6. & simplex ῥαγεὶς, *ruptus, fractus*: ῥαγεῖσα, *rupta*. in futuro secundo infinitiui passiui, ἀναῤῥαγήσεσθαι, *erupturum*, 1. & simplex ῥαγήσεσθαι, *abruptum iri*.

In indicatiuo passiuo, ἐῤῥίφλω, & poëticè (140.12.) ἐρίφλω, *proiectus sum*. in subiunct. ῥιφῶ, ῥιφῆς, *proiectus fuero, is*. particip. ῥιφεὶς, ῥιφέντος, *iactus, iniectus*.

199 In infinitiuo pass. κατασκαφλῶαι, *dirui*, à κατασκάπτω.

223 In tertia plurali indicatiui passiui à διατέμνω, διετμάγησαν, & Bœoticè (67.23.) διέτμαγεν, *diuisi sunt*.

215 Ab ὀρτίχω in infi. ὀρτεχεῖν, *parere*: particip. ὀρτιχὼν, ὀρτεχῶσα, *pariens*.

66 In indicatiuo, ἀνέδραμον, *recurri, retrofugi, exilij*, 1. ἐξέδραμον, *excurri*, 4. ἐπέδραμον, *incurri*, 5. κατέδραμον, *incursionibus infestaui* seu *infestarunt*, 7. παρέδραμον, *præterij*, 8. ἐξέδραμε, *excurrit*, 4. ἐπέδραμε, *incursauit*, 5. κατέδραμε, *incursionibus infestauit*, 7. παρέδραμε, *festinans prætergressus est*, 8. περιέδραμε, *cucurrit*, 10 συνέδραμε, *concurrit*, 13. in subiunct. ὑποδράμω, *incurrero*, 5. διαδράμῃ, *præueniat*, 8. ὑπεκδράμῃ, *effugerit*, 16. καταδράμωμεν, *decurramus*, 7. διαδράμωμεν, *prætercurramus*, 8. καταδράμωσι, *incursent*, 7. ὑπεκδράμωσι, *prænaricentur, transcendant*, 16. in infinit. ἀναδραμεῖν, *sursum currere*, 1. διαδραμεῖν, *percurrere*, 3. ὑποδραμεῖν *percur-*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

percurrere, grassari, 5. ἐπιδραμεῖν, *populari, prædonum more percursare*, 6. καταδραμεῖν, *decurrere*, 7. ὑπερδραμεῖν, *superare cursu*, 8. παραδραμεῖν, *transuersum excurrere* 9. προσδραμεῖν, *accurrere*, 12. συνδραμεῖν, *coire, concurrere*, 13. In partic. ἐκδραμών, *excurrens, erumpens*, 4. ἐπιδραμών, *grassatus, incursans*, 5. ὑπερδραμών, *qui præteriit, qui superauit*, 8. περιδραμών, *circuncurrens*, 10. προσδραμών, *accurrens*, 12. ὑποδραμοῦσ', *præcurrens*, 15. ὑπεκδραμών, *subterfugiens*, 16. ἀντεκδραμόντες, *contra excurrentes*, 2. κατδραμόντες, *decurrentes, peruagati, procursantes*, 7. In futuro secundo actiuo, περιδραμεῖτε, *circuncurretis*, 10. In medio, ἀναδράμωμαι, *recurram, sursum curram*, 1. ἐκδράμωμαι, *excurram*, 4. ἐπιδράμωμαι, *percurram*, 5. προσδράμωμαι, *accurram*, 12. In infinit. ἐπιδραμεῖσθαι, & Ionicè, (74. 33.) ἐπιδραμέεσθαι, *præcursurum esse*, 5. In participio, προδραμούμενος, *præcursurus*, 11.

230. In indicatiuo, κατέφαγον, *comedi, deuoraui*, 4. συνεφάγομεν, *comedimus*, 6. In imperatiuo, κατάφαγε, *deuora*, 4. In subiunct. προφάγῃ, *antè ederit*, 5. συμφάγῃ, *unà ederit*, 6. κτ. φάγωσι, *deuorauerint*, 4. In infinitiuo, ἀμφαγεῖν, *peredere, deuorare*, 1. ἐμφαγεῖν, *comesse, uesci*, 2. κτ. φαγεῖν, *comedere*, 4. In participio, ἁπαξαγών, *qui cibum sumpsit, pastus*, 3. In futuro secundo medio, καταφάγομαι, *deuorabo*, 4. vt simplex, φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται, *exedam, es, et*, pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖται, 154. 15.

219. & 225. In indicatiuo, ἐπέτυχον, ἐπέτυχες, ἐπέτυχε, *nactus* seu *consecutus sum, es, est*, 4. προσέτυχον, *conueni, obuius fui*, 8. In optatiuo, ἀντιτύχοιμι, *accipiam, contra sortiar*, 1. In subiunct. ἐπιτύχῃ, *incidat*, 4. περιτύχῃ, *contingeret*, 7. In infinitiuo, ἀποτυχεῖν, *frustrari, aberrare*, 2. ἐπιτυχεῖν, *adipisci*, 4. καταντυχεῖν, *assequi, sortiri*, 5. περιτυχεῖν, *reperire, nanciscì, incurrere*, 7. simplex, τυχεῖν, Ionicè (12. 32.) τυχεῖν, & poëticè, (49. 22.) τετυχεῖν, *præparare*: sic τετύχοντο, *præpararunt*, pro ἐτύχοντο, in indicatiuo medio. In participio actiuo, ἀποτυχών, *frustratus*, 2. ἐπιτυχών, *assecutus*, 3. ἁπαντυχών, *nactus, humilis*, 4. καταντυχών, *voti compos*, 5. περιτυχών, *obuiam factus*, 7. προστυχών, *quicunque obuius factus est*: ὁ προστυχών, *obuium*, 8. ὑποτυχών, *protinus & commodè appositéque respondens, qui tempestiuè subdidit, qui respondit*, 9. προσενεχθέν, *oblatum*, 6.

227. In indicatiuo medio, καθυστέχετο, *vomit*: in subiunctiuo, καθυπόσχῃ, *promittas*, à καθυπισχνέομαι.

82.. In imperatiuo, ἔξενεγκε, *deprome*, 2. παράνεγκε, *aufer, transfer*, 6. προσένεγκε, *offer*, 10. In optatiuo, συνενέγκοι, *conferat, utile sit*, 11. In infinitiuo, ἀνενεγκεῖν, *reducere, referre*, 1. ἐξενεγκεῖν, *exportasse*, 2. ἐπενεγκεῖν, *inferre, inducere*, 3. ἐπανενεγκεῖν, *referre, reiicere*, 4. μετενεγκεῖν, *transferre*, 5. περιενεγκεῖν *circunducere, circunferre*, 7. συνενεγκεῖν, *conducere, prodesse*, 11. ὑπενεγκεῖν, *ferre, præualere*, 12. ὑπενεγκεῖν, *pati, sustinere*, 13. In participio, ἐξενεγκών, *qui exportauit*, 2. παρενεγκών, *superans, cùm superasset, exactus, exacta*: παρενεγκόντων ἡμερῶν, *exactis diebus*, genitiui pluralis fœminini, 6. προενεγκών, *qui proposuit, qui allegauit*, 8. προεισενεγκών, ὄντος, ὄντι, *qui ante contulit*: τοῖς προεισενεγκοῦσιν, *iis qui antè contulerunt*, 9. ὑπερενεγκών, *antecellens*, 12.

232. In optatiuo actiuo, προφθαίη, *superet, anteuertat*, 1. sunt qui legant pro eodem προφθαίηση, cum paragoge syllabæ σι, quæ in tertiis singularibus subiunctiuorum in η est familiaris: in optatiuis non item. In participio, ὑποφθάς, *qui præuenit*, 3. in voce media, ὑποφθάμενος, pro eodem: προφθάμενος, *anteuertens*, 2.

240. In indicatiuo medio, ἐχάρην, & poëticè (49. 22.) κεχάρην, *lætatisunt*.

239. In infinitiuo, ἐπεγχανεῖν, *inhiare, irridere, decachinnari*, 2. In participio, ἐγχανών, *inhians, os aperiens*, 1. περιχανών, *deuorans, obhians, arrodens*, 3.

ATQVE hactenus de aoristo secundo & futuro item secundo. Restant perfectum & plus quàm perfectum vocis mediæ ex his quæ cum præsenti cognitionem habent.

PERFEC-

Τρώγω à Φάγω.
1 διατρώγω.
2 ἀντρώγω.
3 ἁπαξώγω.
4 κτ. τρώγω.
5 προδώγω.
6 συντρώγω.

Τυγχάνω à τεύχω seu τυχέω.
1 ἀνατυγχάνω.
2 ἀποτυγχάνω.
3 ἐκλυγχάνω.
4 ἁπλυγχάνω.
5 κτ. τυγχάνω.
6 προσ. τυγχάνω.
7 περιτυγχάνω.
8 προστυχάνω.
9 ὑποτυγχάνω.

Ὑπισχνέομαι ab ὑποσχέομαι.

Φέρω ab ἐνέγκω.
1 ἀναφέρω.
2 ἐκφ. 3. ἁπφ.
4 ἐπαναφέρω.
5 μεταφ. 6 προσφ.
7 περιφ. 8 προφ.
9 προεισφέρω.
10 προσφ. 11 συμφ.
12 ὑπερφέρω.
13 ὑποφέρω.

Φθάνω à φθάνω.

Χαίρω à χαρέω.

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐγχάσκω ex ἐν.
2 ἐπεγχάσκω ex ἐπὶ & ἐν.
3 περιχάσκω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

PERFECTI AC PLVS QVAM PERFECTI VOCIS MEDIÆ THEMA QVOMODO INVESTIGANDVM.

Perfectum & plus quàm perfectum vocis mediæ cum quibus temporibus cognationem habeant & quam. Characteristica.

REBRO In vsu habentur hæc duo tempora, Ab iisdem temporibus vocis actiuæ nec augmento nec terminatione differunt. at characteristica semper est diuersa, nisi in iis quæ ducuntur à thematibus in φω aut χω, in quibus omnium eadem est cum presenti characteristica: aliàs in voce actiua est semper aut φ, aut χ, aut κ: in media eadem quæ & in præsenti: sed vt in aoristis secundis, ita hîc pro σ, & ζ, ponuntur γ & δ, & ex πι, κι, μι, λι, abiicitur secunda, τ, ν, λ: & è verbis in έω & άω, ε & α euanescunt.

Penultima.

ο, ει, η } ex { ε, α, αι

Penultima non differt ab ea quam habuerit thema, nisi hîc fuerit ο, aut ει, aut η. ε enim plerunque fit ex ε, & in quinta coniugatione ex α: οι ex α: & η semper ex αι. Itaque horum thema facilè inueneris reiecto augmento & terminatione in thematis terminationem versa. nam penultima & characteristica nullum facessent negotium, nisi vt dixi, penultima fuerit ο, aut ει, aut η, quæ mutandæ erunt in ε, α, & αι: & pro characteristicis σ, ζ, π, κ, μ, λ, nonnunquam reponendæ erunt γ, δ, πι, κι, μι, λι: aduertendum erit præterea num thema desinat in έω, άω, è quo abiectum sit ε aut α. Plurimis exemplis res illustretur. si offeratur vocabulum σέσηπα, id est, *putrui*, augmentum σε indicat esse perfectum, & characteristica π, vocis esse mediæ. abiecto igitur augmento σε, & terminatione α versa in ω, consurgit thema σήπω. Idem obseruandum in aliis terminationibus: vt ε in σέσηπε, *putrefactus est*: ὼς in participio masculino σεσηπὼς, id est, *qui putruit*: υῖα in fœminino, σεσηπυῖα, *putrefacta*, atque in compositis: vt κατασέσηπα, *emarcui, putrui*, à κατασήπω. Pro participio μαμυκηπὼς, *corripiens, qui corripuit*, cùm non inuenias μάρπω, quære μάρπτω: & θήπτω pro τεθηπότες, *perculsi*. Rursus pro λελοιπὼς, ὁτος, *qui reliquit, qui vicit*, cùm non inueniatur λοίπω neque λοίπτω, quæratur λείπω. sic παραλείπω pro παραλέλοιπα, *dereliqui* & παραλελοιπὼς, ὁτος, *relinquens*: ἐκλείπω pro ἐκλελοιπὼς, *qui defecit, qui euanuit*: ἀπολείπω pro ἀπολελοιπότες, *victores*.

π ex πι
οι ex ει.

Exempla perfectorum mediorum primæ coniugationis ad proprium thema reductorum.

Exempla secundæ.

EXEMPLA Secundæ coniugationis, ἀποφευγὼς, ὁτος, *absolutus*, ab ἀποφεύγω: δραπεφευγὼς, *detrectans*, à δραφεύγω: κατατέτηκα, *contabui, macera-tus sum*, à κατατήκω, à παγτήκω, παγτέτηκα, *intabui, intabesco*: παγτέτηκεν, *affixus est, coagmentatus est*: σωτήκω, συντέτηκα, *tabefactus sum*: ἀπείκω, ὁ ἀπεικὼς, ὁτος, *indecens, absurdum*: ἔοικα, ὁ ἐοικὼς, ὁῖος, *verisimilis*: τήκω, τετηκὼς, *resolutus, liquefactus, mœstus*: τετηκυῖα, *resoluta*: κατατήκω, κατατετηκὼς, *tabefactus*: παγτήκω, παγτετηκὼς, *intabescens, affixus, deditúsque*: σωτήκω, σωτετηκὼς, *tabe & macie extenuatus, addictus & ita incumbens, vt auelli nequeat*: ὁ σωτετηκὼς, *liquefactum, colliquatum*.

Exempla tertiæ.

TERTIÆ, Ἀγήθω, γέγηθα, *gauisus sum, cepi voluptatem*: particip. γεγηθὼς, ὁτος, *alacer, lætus, hilaris*: hinc aduerbium γεγηθότως, *læto & gestienti animo*: ab ἀμφιγήθω, ἀμφιγέγηθεν, *est circumoblectatus, valde delectatus est*: κεύθω, κέκευθα, *texi*: κέκευθε, *texit, occultauit*: πλήθω, πέπληθε, *repletus est*: καταβείθω, καταβέβειθα, *sum onustus*: καταβεβείθασι, *grauantur, onerantur*: πέδω, πέποδα, *pepedi*: πείθω, πεποιθὼς, ὁῖς, *fretus, confisus*: hinc aduerbium πεποιθότως, *cum fiducia*. Ab ἴθω verso ε in ο, diceretur ὄθα, & aucto ο, ὦθα, & rursus cum altero augmento ἔωθα, *consueui*, Æolicum est: communiter dicimus εἴωθα, 140. 2.

ο ex ω
οι ex ει

Exempla quartæ. γ ex σ siue π. γ ex ζ.

QVARTÆ, Ἀ περάω siue Atticè περάτω, πεπαγέναι, & Ionicè (12. 26.) πεπρηγέναι, *egisse, actum esse*: πεπαγὼς, *affectus*: πλήσσω siue πλήττω, ὁ πεπληγὼς, ἡ πεπληγυῖα, *claudus, a, percussus, a*: καταπλήττω, καταπληγὼς, *exterritus*: κελάω seu κελέζω, κεκεληγότες, *incertè loquentes*: ἀνακελάζω, ἀνακέκεκα-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

κεκεχαγὼς, *exclamans*: ἐγκεκράζω, ἐγκεκεχαγότος, & sine augmento ἐγκεχαγότες, *inclamantes*: τείζω, τετειγὼς, τετειγότος, & ectasi poëtica (33.21.) τετειγόντος, *triſtem & exilem vocem emittens ſicut veſpertiliones ac pulli*: ὁ τετειγὸς, *ſtridulum reſonans, ſtridens*: χάζω, κέχαδα, & pleonaſmo τῦν, κέχανδω, *ſum capax*: χείζω, κέχοδα, *cacaui*: ἐγχείζω, ἐγκεχοδα, *idem*. δ ex ζ. ε ex ο.

QVINTÆ, A' θάλλω, τέθηλα, 73.2. hinc τεθήλασι, *pullularunt*: participium, τεθηλὼς, ὼς, *florens, vernans*: τὰ τεθηλότα, *virentia*: μαίνω, μέμηνα, *inſaniui*: μέμηνε, *furor* ſeu *ardor tenet*: μεμηνὼς, *inſanus, furens*: σαίρω, σέσηρα, *ſum apertus, hio, rideo*: σέσηρε, *ſimulatè riſit*: σεσήρασι, *riſerunt, obſtupuerunt*: participium, σεσηρὼς, quod & σεσαρὼς, *lætabundus, abundè hians*: ἡ σεσαρυῖα, *hiulca*: ἀναφαίνω, ἀναπέφηνα, *viſus ſum*: ἀμφιδαίω, ἀμφιδέδηε, *circumaccenditur, circumardet*: ἀπικτείνω, ἀπέκτονα, *interfeci*: διαφθείρω, διέφθορα, *accepi corruptionem*: παραφθείρω, παρέφθορα, *corrupi*: in participio fœminino παρεφθορυῖα, *corrupta*: ἐκμείρω, ἐκμέμορεν, & metatheſi poëtica (146.13.) ἐξέμμορε, *ſortitus eſt*: ἐκ, fit ἐξ ante vocalem, 117.14. Exempla quintæ. ηλ-ex αλ-. η ex αι. ο ex ει.

SEXTÆ A' μηκάω, μέμηκε, *clamat, mugit*: particip. μεμηκὼς, ἡ μεμηκυῖα, & Doricè (12.37.) μεμακυῖα, *mugiens, vociferans vt capra*. A verbis in άω & έω euaneſcunt α & ε: à χλιδάω, κεχλιδὼς, *deliciis abundans*: διαχλιδάω vel διαχλιδάω, διακεχλιδὼς vel διακεχλαδὼς, *delicians, diffluens deliciis*: ἀναγέω, ἄωγα, & ſine augmento ἄναγα, *iuſſi*: τρέω, τέτρε, *vulnerauit*: ἀντιγωνέω & Atticè (178.33.) ἀντιγώνω, ἀντιγέγωνε, *reclamauit*: συγχρέω, συνέχρε, *commiſit, excitauit inter aliquos diſcordiam*, abſque reduplicatione, pro συγκέχρε. Quod autem ad anomala attinet, ea omnia, ſaltem ſimplicia, CLENARDI tractatus de Inueſtigatione thematis complectitur: atque ideo illinc petenda. Simplicibus cognitis, compoſita facillimè inuenientur. Sed in rudiorum gratiam nonnulla hîc enumeremus, veluti quum de aoriſto ſecundo ageremus. Exempla ſextæ. α euaneſcens ab άω & έω. Præterita media ducta à thematibus obſoletis.

3 A' κατάγνυμι, participium, κατηγὼς, & cum altero augmento κατεηγὼς, *diffractus*: vel fit per ectaſin poëticam pro κατεαγὼς, de quo 168.38. A" γνυμι ab ἄγω.

35 A' βούλομαι, βεβούλα, *malui*. Βούλομαι à βουλέομαι.

40 In indicatiuo, βέβηγα, *acceſſi*, 1. βεβήγειν, *integrum eſſet, ſuperaſſet*, 2. συνέβηγε, *congreſſus eſt, coiit, compreſſit*, 4. In participio, βεβηγὼς, *præteritus, priſcus*: ἡ βεβηγυῖα, *priſca, prior*, 3. Γίνομαι à γείνω. 1 βέβηγα ἐβίνομαι. 2 βεβήγειν ἐβεβίνομαι. 3 βεβηκὼς. 4. συμβ. Δείδω à δίω.

62 Περιδείδια, & ectaſi poëtica βεδείδια, *pertimeſco*, à βεδείδω: & à ſimplici δείδω plus quàm perfectum ἐδεδοίκειν, *timebam*: vide 187.11.

79 In indicatiuo, διήλυθα, & cum Attica reduplicatione (144.7.18.) διελήλυθα, *tranſegi, percurri*, 2. ſic συνελήλυθα, *conueni, vnà adii*, 8. ἐπελήλυθε, *ſubiit*, 3. βεβελήλυθε, *perſuaſit*: βεβεληλύθατε, *obſeſſi eſtis*, 5. βεβελήλυθε, *proceſſit, prodiit, peruenit*, 6. βεβοτεληλύθατε, *acceſſiſtis*, 7. In optat. βεβεληλύθοι, *perueniſſet*, 5. In infinitiuo, διεληλυθέναι, *confeciſſe*, 2. παρεληλυθέναι, *vltrà ſuſtinuiſſe*, 4. In particip. διεληλυθὼς, διεληλυθότος, *penetrans, conſumptus*, 2. βεβελήλυθὼς, ότος, *progreſſus*, 6. συνελήλυθότες, *qui conuenerunt*, 8. βεβιελήλυθὸς, *reuolutum*, 5. Simplex ἐληλυθὼς, & Æolicè ἐληλουθὼς, *profectus, qui venit*: ἡ ἐληλυθυῖα, *adueniens*. In plus quàm perfecto, ἀνεληλύθειν, *aſcenderam*, 1. βεβοτεληλύθει, *acceſſerat*, 7. In tertia plurali, συνελήλυθεισαν, & Atticè (146.26.) συνελήλυθεισαν, *conuenerant*, 8. Ἔρχομαι ab ἐλεύθω & ἄνέρχομαι. 1 διέρχομαι. 2 ἐπέρχομαι. 3 παρέρχομαι. 4 βεβιέρχομαι. 5 βεβέρχομαι. 6 βεβοτέρχομαι. 7 συνέρχομαι. 8 Πάρχω à πορέω.

146 Participium μεμελὼς, ὼς, & ectaſi (154.10.) μεμηλὼς, ὼς, *curans*, item *qui curæ eſt, gratus*: τὰ μεμηλότα, *de quibus cura eſt*. Μέλω à μελέω.

156 Ab ἐξαπολλύω, ἐξάπωλα, & Attica reduplicatione ἐξαπόλωλα, *deperii*: ἐξαπολώλασιν, *interciderunt*. Simplicis participium, ὀλωλὼς, *perditus*. Ὄλλυω ab ὄλλω.

75 & 159 In indicatiuo, οἶδα, *cognitum habeo*, 1. ἔξοιδα, *noui*, 2. κάτοιδα. *noui, ſcio*, 3. σύνοιδα, *conſcius ſum, noui*, 5. In ſecunda perſona, ἔξοιδας paragoge Æolica & ſyncope ἔξοιστα, *noſti*, 2. ſic κάτοιστα, *noſti*, 3. δοῖδε, *dignoſcit*, 1. βεβοῖδε, *nouit egregiè* ſeu *valde bene*, 4. Sumit etiam ὁράω, præteritum medium ab ὄπλομαι, quod eſt ὦπα, & Attica reduplicatione ὄπωπα, *vidi*: ὄπωπε, *vidit*. hinc in plus quàm perfecto Ionicè ὀπώπεε, craſi autem Attica ὀπώπει, *viderat*, 147.3. In participio, ὀπωπότες, *cognoſcentes*. Οἶδα ab εἴδω & ὄπωμαι. 1 διοράω. 2 ἐξοράω. 3 κατοράω. 4 βεβοράω. 5 συνοράω.

180 In participio βεβιωτὼς, & pleonaſmo τῦ θ, βεβιοτὼθὼς, ότος, an-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 ἀντιπάθω.
2 πεπάθω.
3 πεπαθέω.
Πήγνυω à πήγω.
1 κατηγνύω.
2 διαπηγνύω.
3 πεπ. 4. συμπ.
Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἀπεῤῥήγνυμι
3 ἐῤῥήγνυμι ex ἐρ.
4 καταῤ. 5. διαῤ.
6 περιῤῥήγνυμι.
7 συῤῥήγνυμι è σύν.
Ῥέζω ab ἔργω.
Τίκτω à τέκω.

Τρέχω à δρέμω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἔπαρ. 3. περιδ.
Φεύγω à φύγω.
Χάσκω à χαίνω.
1 ἐπικάσκω.
2 ὑποκάσκω.

tè affectus: οἱ πεπεπονθότες, *iam iniuria lacessiti*: ἡ πεπεπονθυῖα, *priùs affecta*, 2. sic περιπεπονθὼς, *magno affectu complexus*, 3. ὁ ἀντιπεπονθὸς, *æquale repensum, talio, lex talionis*, 1.

174 In indicatiuo διαπέπηγα, *hæreo*, 2. διαπεπήγασιν, *hærent, accrescunt*, 2. συμπέπηγε, *compegit, coaluit*, 4. In infinitiuo, καταπεπηγέναι, *suffixum esse*, 1. In participio, πεπηγὼς, *antè concretus*, 3. ἡ συμπεπηγυῖα, *in densitatem coiens*, 4.

190 In indicatiuo, ἀνέῤῥηγεν, & verso η in ω (209. 2.) ἀνέῤῥωγε, *rescissum est*, 1. sic in infinitiuo, περιῤῥωγέναι, *circumruptum esse*, 6. In participio, ἀνεῤῥωγὼς, ὼς, *apertus, hians, patens*, 1. ἀπεῤῥωγὼς, ὼτος, *interruptus*, 2. κατεῤῥωγὼς, *ruptus*. 4. κατεῤῥωγότες, *rupti*, 4. ὁ ἀνεῤῥωγὼς, *rescissum*, 3. ὁ παρεῤῥωγὼς, ὼς, *fractum*, 5. συνεῤῥωγὼς, *deductum*, 7. In plus quàm perfecto, συνεῤῥώγει, *conflatum fuerat*, 7.

86 Ab ἔργω mutato ε in ο, & deinde præposito ε Atticè (144. 28.) fit præteritum medium ἔοργα, & ectasi poëtica, ἔωργα, *feci*.

215 In participio, ὀντετοκυῖα, *enixa quæ peperit*, ab ὀντίκτω, & simplex, τετοκυῖα, *puerpera, enixa*.

68 & 66 In indicatiuo, ἀναδέδρομα, ἀναδέδρομας, ἀναδέδρομε, *percurri, isti, it*: ἀναδεδράμαμεν, & syncope ἀναδέδραμεν, *sursum cucurrimus, recessimus*, 1. ἐπαδέδρομα, *incurri*, 2. ἐπαδέδρομεν, *incurrit*, 2. περιδέδρομα, *circuncurri*, 4.

236 In participio, ἐκπεφυγὼς, *elapsus*, ab ἐκφεύγω.

239 In indicatiuo, ἐπικέχηνα, *inhiaui*, 1. ὑποκέχηνε, *dehiscit, hiauit*, 2. In participio, ἐπικεχηνὼς, *inhians*, 1. sic simplex κεχηνὼς, ὼς, *hians, os aperiens*: κεχηνότες, *hiantes, stulti*. In plus quàm perfecto simplicis, ἐκεχήνει, & Atticè (146. 23.) ἐκεχήνη, & sine augmento κεχήνη, *inhiabat, intentus erat*. In tertia plurali, ἐκεχήνεσαν, & Atticè (146.26.) ἐκεχήνεσαν, *intenti erant*.

ATQVE hactenus de temporibus quæ in characteristica cum præsenti indicatiui, id est, cum ipso themate cognationem habent. Dicendum de futuro, & de perfecto vocis actiuæ, ac de aliis quæ horum seruant figuratiuam.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ ET MEDIÆ THEMATA QVOMODO INVESTIGANDA.

In his temporibus considerandæ. Characteristica.

MAXIMA est horum duorum temporum affinitas in characteristica: qua sola à reliquis omnibus temporibus ferè dignoscuntur. In voce tamen passiua secunda persona perfecti & plus quàm perfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulò pòst futurum ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione, sed ab illis augmento aut terminatione facilè distinguẽtur. Terminatione quoque hæc duo tempora à sese discernuntur, nam aoristus primus habet ferè α post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ϱ, vbi futurum primum capit ε aut ο. imò terminatio vnius ab alterius terminatione semper est diuersa. Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sextæ. in hac enim si hæc tempora ante characteristicam σ, habuerint η aut ω, thema habet ε aut α pro η, & ο pro ω. In quinta verò si futurum

Terminatio.

Penultima.

η ex ε aut α, ω ex ο.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

turum habuerit α aut ε, thema habet αι pro α, si characteristica sit ν aut ϱ: & plerunque ει pro ε, præsertim si characteristica quoque sit ν aut ρ. & quum aoristus primus habuerit α aut η puncto subcripto, in themate est semper αι. quidam scribunt per η monophthongum: hoc tamen fit ex α, si characteristica fuerit λ. Præterea ει interdum fit ex ε, præcipuè si figurativa fuerit μ aut λ. In aliis penultimę nulla est habenda ratio. Augmentum etiam hîc molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui: sed illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secũdo indicatiuorum: de quibus antè pluribus egimus. Characteristicæ præcipua sit hîc consyderatio: pro ϕ, in themate est aut π, aut β, aut φ, aut πτ: & κ, γ, χ, κτ, σσ sive ττ, aut ζ, pro ξ: τ, δ, θ, ζ, σσ sive ττ, pro σ. Interdum characteristica, σ erit abiicienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda pro characteristica: sed vt diximus, pro η reponendum ε aut α, & ο pro ω. idem nonnunquam faciẽdum, quum ante figurativam σ, ponitur ρ aut λ, vt scilicet hæ abiecto σ, pro characteristicis retineãtur: sed istud tantummodo in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. cõmuniter enim in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso themate characteristicam, nempe λ, μ, ν, ρ: verùm quum hîc sit vnicum λ, in themate ferè est duplex λλ: sic in themate plerunque est μν, quanuis hîc fit tantùm μ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abiiciatur: deinde terminatio, id est, id omne quod ponitur post characteristicas ϕ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, mutetur in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, aut etiam in ω, si fuerit mediæ. Exempla plurima, quibus tyrones reddantur exercitatiores, in medium proferamus: ac primùm adducamus ea quorum characteristica est ϕ.

Characteristicæ ϕ, χ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

α ex αι.
ε ex ει.
α & η ex αη.
ηλ ex αλλ.
ει ex ε
Augmentum.

HÆC Habent ϕ ex πτ: in futuro actiuo, ἐφέψω ab ἐφέπτω, quod comdonitur, ex ἐπὶ & ἕπω, infinitiuus ἐφέψειν *assequi*: in futuro medio ἐφέψεται & seruato ι præpositionis ἐπὶ (49.31.) ἐπέψεται, *incidet, deueniet & sequetur*: ἐπέψεσθαι, *persecuturum esse*, à ἐπέπομαι. In aoristo primo indicatiui actiui, ἔλιψα, & poëticè (48.5.) ἐλέιψαντον, *reliqui*, à λείπω: ὑπεξέπεμψε, *clàm emisit*, ab ὑπεκπέμπω. In participio, πρέψας, *assimilatus qui conuenit*, à πρέπω: ὑπερέψας, *excellens, splendidus*. In indicatiuo medio, ἐρέψαντο, *corripuerunt*. augmento, destituitur, ab ἐρέπομαι, seu ἐρέπτομαι pro ἐρέπτομαι. In participio, τρεψάμενος, *exhortatus, hortatus*, à τρέπομαι: ἀποπεμψάμενος, *qui repudiauit*, ab ἀποπέμπομαι.

ϕ ex π.

Sequentia habent ϕ ex φ: in indicatiui actiui aoristo, ἔρεψα, *ornaui, coronaui*: augmentum in eo desyderatur. In infinitiuo, ὑπασυρέψαι, *conuocare*. In participio. τέψας, *qui coronauit*. In indicatiuo medio, ἐμέμψατο, *vituperauit*, à μέμφομαι.

ϕ ex πτ.

Hæc ex πτ: in futuro actiuo, ἀπολάψις seu ἀπολέψεις, *verabis, linges, diripies canum in morem*: ὑποκύψειν, *demisse oculis visurum esse*. In medio, ἀποπίψονται, *desinẽt verberare*. In aoristo actiuo, ab ἐξείρπω, ἐξεῖρψεν, *edidit*: ἐνέσκηπτεν, ἐνέσκηψεν, *immisit*, καπτεράπω, κατέτεραψε, *fulgurauit*, impersonaliter: ἐπερρίπω, ἐπέρριψε, *porrexit*: καθάπω, καθῆψεν, *innasit*: σκωάπω, σκωῆψε, *cõiunxit*, *prælium conseruit cum*: ὑφάπω, ὑφῆψαν, & Ionicè (12.29) ὑπῆψαν, *succenderunt*, In subiunctiuo, ἰάψῃς, *miseris*. In infinitiuo, ἀμαάψαι, *abstergere*: ἐγκείψαι, *incidere*: θύψαι, *succendisse, inflammasse*,: ἀπειρίψαι, *detergere*: ὑπερύψαι *emergere, proferre caput*. In participio, ἐπιγράμψασα, *malè affecta, confracta*. In indicatiuo medio, à συγκαλύπτομαι, σκεκαλυψάμην, *me cooperui* seu *contexi*: ab ἵπτομαι, ἶψα, & Ionicè (61.34.) ἴψαο, *nocuisti, læsisti*: ἐνεράπτομαι seu ἐρράπτομαι, ἐνερράψατο, *insuit*: ἐφάπτομαι, ἐφήψατο, *tetigit*: ἀνερείπτομαι pro ἀνερέπτομαι, ἀνηρείψαντο, *corripuerunt*: χερνίπτομαι, χερνίψαντο, *manus abluerunt*, augmentum non habet. In imperatiuo, ἔφαψαι, *amplectere*. In optatiuo, ἄψαιο, *tetigeris*. In participio, χαλεψάμενος, *iratus*. Et hæc de ϕ.

ϕ ex πτ.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ξ ex γ. Ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνήξω, *mutabis*, ab ἀνήγω. in medio, φεύξομαι, *fugiam*, à φεύγομαι. In aoristo actiuo, à ϖϱοσοίγω, ϖϱοσέϕξα, *adaperui*: vide 144.28. à καταλέγω, κατέλεξας, *numerasti*, λίγγω, ἔλιγξεν, & sine augmento λίγξε, *sonuit*: ἐπεκλέγω, ἐπεξελέξαμϐν, sine augmento, ἐπεκλέξαμϐν, *perlegimus*: ϖαϱείογω, ϖαϱεῖξαν, *prohibuerunt*: ϕύγω quod & ϕύχω, ἔϕυξαν, *siccauerunt*: καταϛύγω, κατέϛυξαν, *timuerunt, oderunt*: συμπίγω, συνέπιξαν, *simul suffocarunt*. In imperatiuo, ϕλέξον, *adole, ure*: κατάλεξον, *dic, recense, refer*. In optat. καθείρξαιμι, *includerim*: ϛύξαιμι, *odissem*: λήξαι, & Atticè siue Æolicè (57.31.) λήξῃς, *desinat*. In infinitiuo, καταϛῦξαι *detrahere, colligere, odisse*: λῆξαι, *desinere*: πέρξαι, *amauisse*: σϕίγξαι, *constrinxisse*. In participio, ϕλέξας, *qui combusit*: ϛύξασα & ἀποϛύξασα, *odio persecuta*, à ϛύγω pro ϛυγέω ῶ: ψύξας, *qui exciccauit*, à ψύγω vel ψύχω. In indicatiuo medio à ϖϱοσάγομαι, ϖϱοσήξαντο, & detracto augmento, ϖϱοσάξαντο, *antè congesserant*: ab ὑπϕθέγγομαι, ἐπεϕθέγξαντο, *responderunt*. In imperat. ϑηξάϑω, *acuatur*. in subiunct. ϕθέγξηται, *vocem ediderit*. in particip. ἀναλεξάμϐνος, *deligens*: ἐμϕαϱυγξάμϐνος, *qui faucibus ruminauit, qui deuorauit*: συλλεξάμϐνοι, & Atticè (210.20.) ξυλλεξάμϐνοι, *colligentes*, à συλλέγομαι, quod componitur ex σύν (210.30.) & λέγομαι. Ex κ: in futuro

ξ ex κ. indicatiui, ὑποδέξομϐν, *condonabimus, concedemus*, ab ὑποδέχϕ. In aoristo primo, ab ἥκϕ, ἧξα, *veni*: ϖεϱιήλκϕ, ϖεϱιῆλξε, *circumtraxit*: vide 139.18. in infinitiuo, κατεϱεῖξαι, *contundere*. in particip. ἐξίξας, *qui abiit*, ab ἐξίκϕ: sed potest referri ad ἐξικνϑμαι, quod mutuatur tẽpora ab ἐξίκϕ seu ἐξίκομαι, vt simplex ικνῶμαι ab ἵκομαι, 200.42. à παϱήκϕ, παϱήξας, & Doricè (12.37.) πάϱαξας, *insiliens*: κϱέκϕ, κϱέξασα, *resonans*. Ex χ: à καπάϱχω, καπῆϱξα, *incœpi*: ὑπάϱχω, ὑπῆϱξα, *extiti*: ἐπάϱχω, ἐπῆξε, *licuit*. In participio, ἀβϱάξας, *omnipotens deus, sonans*. in indicatiuo medio, à ϖϱοσλέχομαι, ϖϱοσλέξατο, *concubuit*: ἀπάγχομαι, ἀπήγξατο, *sibi mortem laqueo conscisci*: καταϱχομαι, καπήξατο, *increpauit, castigauit, incœpit*. in optatiuo, ἀπαγξάμιλω, *me strangularem*: εὐξαίμιλω, *vellem*.

ξ ex σ siue π. in infinit. κατευξάϑαι, *precibus interpellasse*. in particip. κατευξάμϐνος, *qui peregit preces*: ἡ δεξαμϐνή, *comprehendens, humoris conceptaculum*. Ex σ siue π: in futuro indicatiui, ἀίξω, *irruam*: ῥύξω, *pungam*: μωξῇς, *lugebis*: ϑπϑωύξει, *sonabit*. in aoristo, à ϕεύσω, ἔϕρυξα, *concremaui*: ἀΐσσω, ἤιξα, ἤιξας, ἤιξε, *impetum feci, rui, isti, it*: ἀϊάσσω, ἤναξα, *imperaui*: εἰσαΐσσω, εἴσηξα, *irrui*: ἐξοιμώπω siue ἐξοιμώξω, ἐξώμωξα, *lamentatus sum*: καπαῤῥάσσω, καπέῤῥαξας, *ad pauimentum impegisti, allisisti*: ἐλελίπω, ἐλέλιξε, *mouit, tremefecit*: ϑωΰξε, *clamauit*: ϖλῆξε, *deterruit*: ϖϱόμαξεν, *intremuit*: hæc quatuor nouissima destituuntur incremento: itaq; modò mutaueris ξε in σσω siue πω, eorum habes thema. similium idem esto iudicium, à νύπω, ἔνυξε, *fodit, pupugit*: παπάσσω, ἐπάπαξε, *percussit. infixit*: καπαπλήπω, κατέπληξε *perterruit*: ϖϱοπάπω, ϖαϱέπαξεν, *admouit*: καπαλλάπω, κατήλλαξε, *reconciliauit*: ϖϱοΐσσω, ϖαϱῆιξεν, *accurrit, prorupit, comminus insiluit*: ϖϱοβάλλω, ϖαϱήλλαξε, *repetiit, reciprocauit*: καϛϱύπω, κατόϱυξε, *defodit, obruit*: ϕρίξαν, *horruerunt*: ἀπαῤῥάσσω, ἀπέῤῥαξαν, *fregerunt, collisserunt*: ϖϱοβάλλω, παϱήλλαξαν, *præterierunt* seu *præteriissent*: συγκαϑύπω, συγκατώρυξαν, *vnà defoderunt* seu *sepeliuerunt*. In imperatiuo, ἐγκατάναξον, *infunde*: ῥάξον, *frange*: κηρυξάτω, *præco edicat*: κατασϕάξατε, *interficite*: ϖϱοσπαξάτωσαν, *occludant* in optatiuo Æolico (57.31.) ϖϱοβλῆξε, *raptim proripuerit*. In infinitiuo, ἀμηλάξαι, *se mutuò pellere*: ἀϕαιμάξαι, *sanguinem elicere*: βϱάξαι, *deuorasse, comprehendisse, resonasse*: ἐγκαϑάξαι, *commouisse, excutere*: ἐκϕλύξαι, *dicere, ebullire, eructare*: ϑοάξαι, *molestare, turbare*: ϑρέξαι, *lac cogere aut coagulare*: ϑωρῆξαι: *armare*: ϑωΰξαι *clamare*: καταύξαι, *compungere*: κατασάξαι, *frangere, deiicere*: κηρύξαι, *per præconem denuntiasse*: κοπάξαι, *suppliciter obsecrare, efflagitare*: κλεπᾶξαι, *sepelire*, potest etiam referri ad κλεπάξω: μαλάξαι, *mitigare, mollire*: μοϱύξαι, *contaminare, polluere*: νάξαι, *sacrificare*: ῥάξαι, *elidere*: ϖαπάξαι, & Ionicè (12.26.) ϖῆξαι, *egisse*: συγκαπάξαι, *annumerare*: συῤῥάξαι, *confligere*: σϕάξαι, *trucidasse*, à σϕάπω vel σϕάζω. in participio, ἀΐξας, ἀΐξασα, *irruens*: ἀΐξαντες, *irruentes*: ἀναϕαγάξας, *anus, setis horrens*: ἀποσάξας, *obturans*: ἐνταλήξας, *valde*

percu-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

percutiens: καταιμάξας, qui cruentauit: καράξας, perturbans: καταυείξας, sibilans, exibilans: μεταΐξας, insecutus, festinans: νύξας, νύξασα, pungens, tangens: ὀρύξας, obruens: παρεπύξας, agitans: περιλίξας, inuoluens: περιμάξας, abstergens: πολίξας, surgens, transiens: προσδίξας, detrahens: ὑπαΐξας, subrepens: ὑπαείξαντες, submouentes: λοιμῴξαντες, peste, laborantes: περιελίξαντες, rotantes. In indicatiuo medio, ἐκπάξατο, cum tusi expuit: ἐναπεμάξατο, impressit, ab ἐναπομάττομαι: ἐφράξαντο & metatheli ἐφάρξαντο, obstruebantur, à φράττομαι. in infinitiuo, ἀναπατάξασθαι, percussisse, pulsasse: ὀδάξασθαι, fricari, scalpi: περιπύξασθαι, circumplecti. in participio, δραξάμενος, pugillo concludens: παραξάμενος, instructus, περιπλυξάμενος, amplexus: ταξάμενοι, tributum imponentes. Ex ζ: in futuro, πολεμίξομεν, bellum geremus. In infinitiuo, καταστάξειν, distillaturum esse. in aoristo indicatiui, ἐξεπάριξαν, interfecit, armis spoliauit: ἐπαλάλαξε, lætos clamores edidit: μερμήριξε, mente versauit: πήριξε, defixit: ὑπάλυξεν, effugit: in quinque præcedentibus desyderatur augmentum: ἐστυφέλιξε, pulsauit, euertit, insectatus est, à στυφελίζω, κατεπρήνιξε, pronum præcipitauit, à καταπρηνίζω: ὑπεξήλυξε, clàm fugit: effugit, ab ὑπεξαλύζω: ἠλάλαξαν, clamarunt, ab ἀλαλάζω: ἀνηλάλαξαν, acclamarunt, ab ἀναλαλάζω: ἀνεβορβόρυξαν, exclamarunt: ab ἀναβορβορύζω. In optatiuo Æolico, ῥίξειε, fecerit; οἰμῴξειαν, fuerint lamentati. In infinitiuo, ἀβείξαι, à cibo sumpto dormire: ἀποτείαξαι, vel ἀποτειάσαι, tres ictus infligere, vincere: ῥίξαι, facere, & fac. in aoristo primo imperatiui medij: στυείξαι, hærere. in participio, ῥίξας, qui fecit, operatus. Atque hæc de ξ.

Σ ex δ: in futuro medio, μήσομαι, moliar, faciam: ψεύσῃ & Atticè (151.35.) ψεύσει, falles, mentieris: θεσπήσεται, gratum erit, dimittet. in aoristo indicatiui actiui à καταδείδω, καδείδεισα, timui: ψεύδω, ἔψευσας, fefelliſti: ἐπεδείδω, ἐπέρεισεν, impegit, augmẽto destituitur: ὑποδείδω, ὑπέδειζαν, quod & poëticè (143.52) ὑπέδδειζαν subueriti sunt, timuerunt. In participio, θεοδείσας, exterritus, timore correptus: σφαπερήσας, excutiens & impingens, infligénsque: ὑποδείσας & poëticè (209.21) ὑποδδείσας, subueritus. in indicatiuo medio, ab ἀπεδείδω, ἀπερεισάμην, intendi, intendebam: ψεύδομαι, ἐψεύσω, mentitus es: ἐψεύσατο, fefellit: μήδομαι, ἐμήσατο, adinuenit, excogitauit: ἐνδρείδομαι, ἐπειρέζαντο, irrumpere tentarunt: aliàs ἐπειρείζαντο, ab ἐπειρείδομαι. in subiunctiuo, à καθεύδομαι, καθεύσωνται, & Ionicè (12.29.) κατεύσωνται, obdormierint. Ex θ: in futuro actiuo, κρύπτω, celabo. in infinitiuo, πείσειν, & Ionicè (59.4.) πεισέμεν, creditum esse. In indicatiuo medio, πείσῃ, & Atticè (151.35.) πείσῃ, adduceris, credes. In aoristo indicatiui actiui, à καταπρήθω, κατέπρησα, incendi: πρήθω, ἔπρησε, quod & sine incremento πρῆσεν, incendit, perflauit: ἐμπρήθω, ἐνέπρησεν, incendit: θεσπείθω, παρέπεισε, persuasit: διαπέρθω, διεπέρσαμεν, euertimus. In optatiuo Æolico, πείσειε, persuaserit. in infinitiuo, πέρσαι, euertere, vastare: πρῆσαι, incendere. in participio θεσπείσας, pericula aggressus, lacessens, commouens: πέρσας, populatus: σήσας, qui cribrauit. in participio medio, πλησάμενος, qui impleuit, implens. Ex ζ: in futuro actiuo, κακαλεβάσω, conuitijs incessam, obiurgabo. In infinitiuo, κλήσειν, intercluſurum esse: χέσειν, cacaturum esse. In indicatiuo medio αὐγάσῃ, & Ionicè (61.31.) αὐγάσεαι, respicies. In infinitiuo, χέσεσθαι, & Doricè (47.18.) χεσεῖσθαι, cacaturum esse. Notanda sunt futura Attica à polysyllabis in ίζω, quæ σ deperdito efferuntur, ac terminatione cõueniunt cũ futuris secundis eiusdem modi ac vocis, huius generis multa enumerauimus pag. 150. quibus adde sequentia: in indicatiuo actiuo, à λαρυγίζω, λαρυγιῶ, vocem dilatabo: sic μυκτηριῶ, cauabo, οἰκιῶ, condam: θεκαθιεῖς, obsidebis: θεοστυθεῖς, detestaberis: σπερμαπιεῖ, semen reddet, faciet liberos: ὀπωριεῖ, fructus colliget: θεοστυγιᾶ, abhorrebit ab: θεοστυγιᾶτε, offendemini. In participio, ab ὀπωρίζω, ὀπωριῶν, ῶντος: in plurali, ὀπωριῶντες, & Doricè (12.47.) ὀπωριεῦντες, decerpentes. in infinitiuo medio, ἀπαυθαδιεῖσθαι, ausurum esse, ab ἀπαυθαδίζομαι. Sed redeamus ad σ, quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiui, ἀπάζω ἄπασα, & sine augmẽto ὄπασα, tribui: ὄπασε, tribuit: ξανίζω ὁ ζηνίζω, ἐξάνισα, hospitio excepi: ξηλιάξω, ἐξηλίασα, crucifixi: ἐρίζω, ἔρισα, contendi, certaui: αἰρετίζω, ᾑρέτισα, elegi: σπασαώζω ὁ σπασώζω, ἐξεσάωσα, liberaui: ἐξεσάωσε,

σ ex θ

σ ex ζ.

Futura Attica à polysyllabis in ίζω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja.

liberauit, ſeruauit, eripuit: ϖϱοσχθίζω, ϖϱοσώχθισα, *odi, offenſus ſum* vel *eram*: ϖϱοσώχθισεν, *abominatus eſt, impegit, infenſus fuit*: συσώζω à σὺν & σώζω, σωέσωσα, *ſaluti fui, conſeruaui*: ἐξοικίζω, ἐξῴκισα, *domo eieci*: εἰς ῥώμην ἐξῴκισε, *Romam habitatum traduxit*: ἐπυρίζω, ἐπύρισας, *immiſiſti*: ἐξιδίζω, ἐξίδισε, *cacauit*: ὑπάζω, ὕπασε, quod & per apocopen ὕπα, *vulnerauit*: πελάζω, πέλασεν, *appulit, admouit*: πέλαζαν, *admouerunt*: πυκάζω, πύκασε, *texit, cooperuit*. κάζω, κάσε, *cohibuit, inhibuit*: κοπάζω, ἐκόπασε, *ceſſauit, requieuit*: λαχίζω, ἐλάκισε, *ſtrepuit: crepuit*: ἀχλύζω, ἤχλυσε, *tenebris obductus eſt*: ὀκλάζω, ὤκλασε, *procubuit*: ὀπάζω, ὤπασε, *dedit, donauit*: ἀναχαιτίζω, ἀνεχαίτισεν, *euertit, impetiuit, recalcitrauit*: ἐκκυίζω, ἐξέκνισεν, *excidit, expunxit*: καταπειράζω vel καταπειράω, κατεπείρασε, *tentauit*: ϖϱοκήζω, ϖϱοσέκηρσε, *poposcit, delegit*: ἀντεείζω, ἀντέειρε, *certauit, conflictatus eſt*: περιαρμόζω, περιήρμοσε, *circummuniuit*: συναρμόζω, συνήρμοσε, *coniunxit*: κατοικίζω, κατῴκισεν, *habitatum deduxit*: μετοικίζω, μετῴκισε, *migrare iuſſit*: ἐκκλῄζω, ἐξεκλῆισαν, *excluſerunt*: περικαθίζω, περιεκάθισαν, *obſederunt*: συσκευάζω, à σύν & σκευάζω, συνεσκεύασαν, *collegerunt*: κατεθίζω, κατεέθισαν, *ex more fecerunt*, augetur per ει, 139. 17. 22. In imperatiuo, ἀπόβοσχθισον, *deuora*: ὕπαχωρεισον, *ſubduc, minue*: κάθεισον, *ſede*: κάτισον, & Ionicè (12. 29.) κάτισον, *colloca*: ϖϱόκαρσον, *retrocede*: χρῆσον, *da mutuo* à χρήζω vel χρέω In optat. χρήσαις, *mutuo dederis*: Æolica forma κομπάσσας, *magnificè iactares*: ϖϱοσεικάσσειεν, *aſſimilarit*. In ſubiunctiuo, εὐεμέσῃ, *bene vomitio ſuccedat*. In infinitiuo, ἀθέασαι, *præclarè agere, extolli*: ἀλίσαι, *congregare*: ἀχλύσαι, *tenebris obduci*: ἀραρέσαι, *requieſcere*: ἀωαυχενίσαι, *frenare, decollare*: ἀπομερμηρίσαι, *obdormire*: ἀποσκοτίσαι, *obumbrare*: ἀφυστερίσαι, *morari*: διασυχάσαι, *diſpergere*: διαπθηκίσαι, *ludere*: διελοκομῴάσαι, *decipere*: διεκφοδικίσαι, *effugiſſe, decepiſſe*: ἐκβολέσαι, *radicitus & cum bulbo euellere*: ἐκφοδικίσαι, *elabi aſtutè & periculum declinare*: ἐμμάσαι, *fulcire*: ἐξονομάσαι, *nominare*: ἐξαμυδίσαι, *hauſtim potare, & ſine reſpiratione*: ἐσμιμαλίσαι, *medium digitum oſtendere contractis reliquis*: καθιγνίσαι, *mortuis immolare*: κομκάσαι, *deridere*: καλαμητάσαι, *colligere ſpicas*: καταγγαρτίσαι, *conterere acinos*, item *coire*: καταδημομερίσαι, *in populum diſtribuere*: καταικορμάσαι, *ſcindere, comminuere*: καλαλοχίσαι, *inſtruere aciem*: καταμηρίσαι, *deiicere, ſternere*: κανιάσαι, *ſortiri*: κλάσαι, *frangere, fregiſſe*: κυβάσαι, *euertere*: κυβηλίσαι *ſecuri, percutere*: μαλαξάσαι, *mitigare, mulcere*: μλωίσαι, *iraſci*: μῦσαι, *conniuere, inquinare*, poteſt referri ad μω: οἰκίσαι, *condere, habitare feciſſe*: ϖϱοτροχάσαι, *præcurrere*: ϖϱεμνιάσαι, *funditus euellere*: συγκεντίσαι, *conſpirare, litem componere periculo imminente*: σωαρχαιρεσιάσαι, *ire ad comitia ad danda ſuffragia*: ὀχάσαι, *ſubito impulſu artus in priſtinũ ſtatum reponere*: χρῆσαι, *rogare, efflagitare*. In participio, δανίσας, *mutuum dãs*: ἐπεγκλάσας, *oculis innuens*: καθαρμόσας, & Ionicè (12. 29.) καταρμόσας, *adaptãs*: ξυμποδίσας, *qui pedes colligauit*: ὀργίσας, *qui ad iram prouocauit*: ϖϱοσφέσας, *inuoluens*: χέσας, *qui deiecit, qui cacauit*: κατευεργίσαντες, *probi*: ϖϱοσελάσαντες, *appropinquantes, propinqui, admoti, adiecti*: συγκλάσασα, *confringens*: ὀκλάσασα, *ingeniculans*. In indicatiuo medio, à μεθαρμόζομαι, μεθηρμόσω, & Ionicè (61. 33.) μεθηρμόσαο, *conſtituiſti, conſigniaſti*: σεβάζομαι, σεβάσαντο, *irreligioſum putauit & nefas, religiosè admiratus eſt*: Φρεάζομαι, ἐφρεάσαντο, *animaduertit*: ὁρίζομαι, ὁρίσαντο, *ſtatuit, æſtimauit*: ὀδίζομαι, ὀδίσαντο, *irati ſunt, ſuccenſuerunt*, augmento deſtituitur: καταγωνίζομαι, κατηγωνίσαντο, *expugnarunt*: συμπορίζομαι, συνεπορίσαντο, *comparauerunt*. In imperatiuo, κέασαι, *ſcindito*. In infinitiuo, ἀκάσασθαι, *expiare*: ἀναμυρίσασθαι, *lucrari*: αὐδάσασθαι, *loqui*, poteſt referri ad αὐδάομαι: δηρίσασθαι, *pugnare*: ἐπισφραγίσασθαι, *conſignare*: εὐαρχίσασθαι, *primitias facere*: μητίσασθαι, *molitum eſſe & machinatum*: ὀργάσασθαι, *commiſcere, contemperare*: δηξιφίσασθαι, *digladiari, gladio decertare*. In participio, ἀϖαυταδισάμενος, *minimè aſſentiens*: ἐπιλωγισάμενος, *obtenebrans*: ἐποικτισάμενος, *miſerabiliter queſtus*: καθικτισάμενος, *miſerans*: ϖεϑεμψισάμενος, *amplexus*: χασάμενος, *continens*: ἐϖαυταδισάμενοι, *in eadem pertinacia perdurantes*: ὑϖαυταδισάμενοι, *qui arroganter egerunt*.

NOTABIS Multa horum & ſimilium quæ ante characteriſticam

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

sticam σ habent α, posse etiam referri ad themata finita in άω vel άομαι, atque vtraque themata in άζω scilicet & άω in lexicis plerunque inueniri. Sciendum prætereà poëtas metri gratia duplicare huiusmodi σ: quod eodem prorsus pacto in rimando themate erit excutiendum, ac si vnicum & simplex adesset tantummodó. In sequentibus fit ex ζ: in aoristo indicatiui actiui, à δαμάζω, δάμασσα, *domui*: δάμασσε, *domuit, imperio subiecit*: δάμασσαν, *domuerunt*: pro δάμασα, δάμασε, δάμασαν: σκεδάζω, ἐσκέδασσε pro ἐσκέδασε, *dissipauit, dispersit*: ἐπέλασσεν, *admonuit*: μύζω ὃ μύω, μύσαν, quod & μύσαν, *concluſi sunt* vel *clauserunt*. In imperatiuo, πελάσσετον, *admouete*, pro πελάσατον: vel erit præsens factum à futuro, vt ἄξετε, 167.37. ῥάσσατε, *aspergite, rigate, eiicite*. In subiunctiuo, πελάσσῃ, *appulsus sit*. In infinitiuo, ἀναπεάσσαι, *diuidere*: κτίσσαι, *perdere, molestare, pupugisse*. In participio, ἀμφιπεάσας & poëticè ἀμφιπεάσσας, *circumscindens, diuidens*: πεάσσας, *partitus*. In indicatiuo medio, δοάσσατο, *visum est, putauit*: item *statuit, constituit, ratum habuit*: συμφράσσατο, *agitauerat, simul consuluerat*. In infinitiuo, ἀναχάσσασθαι, *retrocedere*: συμφράσσασθαι, *consilium dare*. In participio, ὀδυσσάμενος, *lugens, iratus, odio habens*: τῷ ὀδυσσαμένῳ & Ionicè (17.16.) ὀδυσαμένοιο: χασσάμενος, *deuitans, recedens*.

σ ex ζ.

Σ In pauciſſimis fit ex σσ siue τσ: vt in his, in aoristo indicatiui actiui, à πλάττω, ἔπλασα, *obleui, formaui*: διαείττω, διῆρεσα, *traieci*. In infinitiuo ἀποθλίψαι, *exprimere*. In participio, ἀραίσας, quod & poëticè ἀραίσας, *exortus*: crebriùs vsurpatur ἀραίξας. In imperatiuo medio, λίσαι, *supplica, ora*. In participio, πλασάμενος, & poëticè πλασσάμενος, *formans, componens*.

σ ex σσ, siue τσ.

SÆPENVMERO, vt in ductis à thematibus sextæ coniugationis, figuratiua σ erit abiicienda, & vocalis præcedens remanet characteristica: vt α in his, in futuro primo medio ἰάσομαι, quod & Ionicè ἰήσομαι, *sanabo*. In participio, ἰασόμενος, *curaturus*. In aoristo primo indicatiui vocis actiuæ, à κατειράω, κατήειρσε, *deglutiit*: πειράω, πέιρασαν, *deportarunt vt venderent*. In imperatiuo, πέιρασον, *prodi*: πέρπασον, *astringe*: φύρασον, *misceto, macera*. In subiunctiuo, πειράσῃ, & Ionicè (100.15.) πειράσῃσι, *venderet*. In infinitiuo, ἀναδρᾶσαι, *reficere*: ἐρᾶσαι, *inanire*: κνισσᾶσαι, *adurere*: μοιράσαι, *distribuere*: φᾶσαι, *interficere*. In participia, ἐξωμάσας, *humeris tenus nudatus*. in indicatiuo medio, ab ἀράομαι, ἠρασάμην, *deuoui*: πειράομαι, ἐπειράσω, *tentasti*: καταράομαι, κατηράσω, *execratus es*: μηχανάομαι, ἐμηχανάσατο, *excogitauit, rationem inuenit*: διαπαίομαι, διεπασάσθ, *discerpsit*: διαπτάομαι, διηπασάμεθα, *causati sumus*: πάομαι, ἐπάσαντ, *gustarunt*, potest etiam referri ad πατέομαι, vt sit dictum per syncopen (187.25.) pro ἐπατήσαντ. In imperatiuo, μεταμφίασαι, *mutato vestes*. In subiunctiuo, ἀφεκκρεμάσωμαι, *suspendero*: vel refer ad ἀφεκκρεμάννυμαι: σπερπασάσθε, *attrahatis*.

σ abiectum ex ασ & ασσ.

σ geminatũ à thematibus in άω vel άομαι.

RVRSVS & ab his σ sæpe geminatum inuenitur: vt in indicatiuo actiuo, à ναίω ὃ ναιάω νάσσα, *habitaui*: καταιάω ὃ καταναίω, κατέναασσα, *deduxi, habitare feci*: κατέναασσε, *migrare fecit, deduxit, collocauit*: ταλάω, ἐτάλασσε, *tolerauit*. In indicatiuo medio à καταιάομαι, κατεναασσάμην, *habitaui*: κατενάσσατ, *habitauit*, ἐνάσσατο, quod & detracto augmento νάσσατ, *habitauit*, item *migrauit*: ἀποναίομαι, ἀπεναίσσατο, *eiecit, migrare fecit*, item *commigrauit*: ἐράομαι, ἐρασσάτο pro ἠράσατο, *amauit*. In infinitiuo, πάσασθαι, quod & πάσασθαι, *gustare, comedere, saturari*, item *possidere* tum α in πα producitur naturâ. In participio, παστάμενος, *qui gustauit*.

σ abiectum ex εσ & εσσ.

IN Sequentibus abiecto σ, characteristica remanet ε: in futuro indicatiui actiui, καταρκέσ, *sufficiet*. In aoristo eiusdem, ab ὀπίζω, ἐπέσσεν, *inscripsit, notauit*: ὑποσπαίνω, ὑπόσπησεν, *approbauit*: ὀδυρτάω, παρέτρεσαν, *expauerunt*: πόθεσαν *desyderarunt*. In imperatiuo, σύζεσον, *conferuefacito*: σωσπάζεσον, *fac simul feruere*. In subiunctiuo, τελέσῃ, *perficiat*. In infinitiuo, ὀπιτελέσαι, *perficere*. In indicatiuo medio, à ὑποκλέομαι,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

σ geminatum à thematibus in έω vel έομαι.

προκαλέσατο, *priùs vocauit.* Et hîc quoque σ non rarò geminatur: in indicatiui futuro medio, à λοέομαι, λοέσεται, *lauabitur.* In aoristo indicatiui actiui, à νουθετέω, παρήνεσα, *admonui, admoneo*: ῥέκτεσεν, *increpauit*: τρέσαν, *tremuerunt, deterriti sunt, fugerunt* In participio, λοέσας, *qui lauit.* In indicatiuo medio, ab ἀποδέομαι, ἀπεδέσατο, & Ionicè (61. 33.) ἀπεδέσαο, *impertiuisti, alligasti.* In infinitiuo, κατέσασθαι, *irasci*: dicitur & κατθέσασθαι, geminato τ. In participio, κατεσάμενος, *iratus.* Sæpius ante σ inuenitur η: quòd vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in άω siue άομαι, aut in έω siue έομαι, ferè vocabuli thema effeceris, modò & augmentum quoque, si quod adsit, exemeris. atque huiusmodi tempora in vsu versantur frequentissimo. In rudiorum itaque gratiam hîc quædam enumeremus: & priori loco ponamus ea quæ referuntur ad themata in άω, si vocis sint actiuæ: & in άομαι, si mediæ. In futuro actiuo, à περάω, νοήσω, *accedam*: νοή-

De futuris & aoristis, quæ ante σ habent η.

ησ-ex α.

σει, *veniet*: πειρήσω, *tentabo, nitar.* πειρήσομεν, *tentabimus penetrabimus*: καταχρήσει, *satis erit*: melius referetur ad impersonale κατάχρη, vt ἀποχρήσει ad ἀπόχρη, 180.13. In infinitiuo, νοήσειν, *accessurum, descensurum esse.* In indicatiuo medio, κτήσομαι, *possidebo*: λοχήσομαι, *insidiis petam*: ὑπεδήσομαι, & crasi ου in ω (84.18.) ὑπεδώσομαι, *acclamabo*: πειρήσῃ, & Ionicè (61 33.) πειρήσεαι, *experiêris*: ἀπαλήσεται, *errabit, errat*: καταμωκήσεται, *deridebit*: ὀνησόμεθα, *vtilitatem capiemus*: refertur & ad ὀνέομαι, atque ad ὄνημι siue ὄναμαι, vt multa etiam alia ad άω & έω & ημι: siue ad άομαι, έομαι, αμαι, εμαι: ὀνήσεσθε, *fructum capietis*: μωκήσονται, *vituperabunt, reprehendent.* In participio, καταμωκησόμενος, *qui deridebit*: χρησόμενος, *petiturus oraculum.* In aor. indicatiui actiui ab ἐρευνάω, ἠρεύνησα, *scrutatus sum*: μειδήσε, *subrisit*: πέρησε, *peruenit, accessit*, à κιοτάω, ἐκίοσησε, *concepit*: κνημάω, ἐκόμησεν, *affectauit*: ἀλοιάω, ἠλοίησεν, *amputauit*: ὁρμάω, ὥρμησεν, *impetum cepit*: ὥρμηνται, *se proripuerunt, concurrerunt*: ἀναπηδάω, ἀνεπήδησε, *prosiliit exiliit*: μεταπηδάω, μετεπήδησε, *resiliit*: ἀπομύω, ἀπέμυησεν, *abstersit*: προστιλάω, προσετίλησε, *stercore perfudit*: ἀπαλοιάω, ἀπηλοίησεν, *amputauit*: καταντάω, κατήντησε, *peruenit, retorsit*: παραγγυάω, παρηγγύησε, *denuntiauit, certiorem fecit*: ἀσταλάω, ἐσταλήσατε, *lasciuiistis*: διεκπεράω, διεξεπέρησαν, *traiecerunt*: καταλοάω, κατηλόησαν, *iugularunt*: ἐφορμάω, ἐφώρμησαν, *mouerunt.* In imperatiuo, καταπρύνσον, *delectare.* In optatiuo Æolico, κυβιστήσῃς, *se præcipitauerit*, seu *præcipitare posit*: παλήσῃς, *periisset* seu *abscessisset.* In subiunctiuo, καταστήσω, *restituam*: καταπρυνήσω, *eluxurier, delicier*: προσωπίσῃς, *ileas, longanimus sis*: νεμεσήσητε, *succenseatis.* In infinitiuo, ὑπελμήσαι, *insidiari*: ἐφορμῆσαι & Ionicè (12. 29.) ἐπορμῆσαι, *inimisisse*: εὐχατῆσαι, *gloriari*: καταικῆσαι, *in tenues partes secare*: ὀπτῆσαι, *decoquere*: παρεγγυῆσαι, *abdicare*: πρῆσαι, *peruenire*: πρῆσαι, *peruenisse*: προτιμῆσαι, *prætulisse*: συλῆσαι, *spoliare*: συμπνοῆσαι, *vnà spirare, vnà flare*: συμπλῆσαι, *complanare & adæquare arenam*: συωτροχῆσαι, *obuiare, accumulare*: συτελευτῆσαι, *exitum habere, vita fungi.* In participio, ἀναπνήσας, *cum anhelitu effundens*: ὑπομειδήσας, *arridens*: καταψήσας, *demulcens*: ὀπτήσας, *assans, coquens*: παρορμήσας, *qui induxit*: συγκικήσας, *committens, componens, commiscens*: συμπλήσας, *vorticibus contorquens, complanans*: τολμήσας, *animi fidens*: περήσαντες, *transmisisti*: προσωικήσας, *quæ nupsit.* In indicatiuo medio, ab ὑπισχνέομαι ἐπεκλήσω, *adeptus es, insuper acquisiuisti*: βιάομαι, βήσατο, quod & ἐβιάσατο, *coëgit*: ἐξιάομαι, ἐξήσατο, *sanauit*: πειρήσατο, *explorauit*: τεχνήσατο, *composuit*: φυτήσατο, *produxit, peperit*: θοινήσατο, & cum augmento ἐθοινήσατο, *comedit, vorauit*: παλαμάομαι, ἐπαλαμήσατο, *excogitauit, molitus est*: προσελιχμάομαι, προσελιχμήσατο, *linxit*: προσκτάομαι, προσεκτήσατο, *insuper acquisiuit* seu *parauit, protulit*: τιμήσαντο, *honorarunt*: πειρέομαι, ἐπειρήσαντο, *experti sunt.* In imperatiuo, πείρησαι, *experire*: πειρήσασθε, *experimini.* In optatiuo, προτιμησαίμην, *pluris æstimauerim*: θοινήσαιτο, *vocaret*, καταχτήσαιτο, *comparauerit.* In subiunctiuo, καταχτήσῃ, *asciueris.* In infinitiuo, ἀρήσασθαι, *sarcire*: κτήσασθαι, *acquirere, suscipere*: μηχανήσασθαι, *excogitare*: μνημήσασθαι, *æmulari*: προσχρήσασθαι, *adhiberi, operam dedisse*: χρήσασθαι, *vsum esse*: τιμήσασθαι, *honorare*: μασύσασθαι, & syncope (187. 25.) μάσασθαι, *mandere, edere.* In participio, λοχησάμενος, λοχησαμένη, *insidia-*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

diatus, insidiata: μασησάμβος, *qui succum expressit*: μυκησάμβος, *reboans*: ὀλιγοχρησάμβος, *contemnens*. Ex ε in futuro actiuo, ἀοξήσω, *ministrabo*: sunt qui scribant ἀοζήσω ab ἀοζέω: ἐξευγενήτω, *in libertatem asseram*: κυνοκοπήσω, *percutiam* seu *verberabo vt canem*: λιθοβεγήσει, *in lapidem vertet*. In participio, ὀτλήσοντες, *toleraturi*. In indicatiuo medio, κιχήσομαι, *reperiam, consequar*: μεδήσομαι, *curabo, mihi curæ erit*: πατήσομαι, *feriam, percutiam*: ὀλισθησόμεθα, *circunligati erimus*. In participio, ὀρησόμβος, *vrinam redditurus*. In indicatiui actiui aoristo, ab ὁμολογέω, ὠμολόγησα, *promisi*: ὠμολόγησε, *promisit, spopondit*: καταικλέω, κατεκήλησα, *permulsi*: καταιαρχέω, κατεάρχησα, *oneros us fui*: σεβσκυνέω, σεβσεκύνησα, *adoraui*: ἐξανθέω, ἐξιώθησα, ἐξιώθησας, ἐξιώθησεν, *efflorui, isti, it*: καταικέω, κατῴκησα, *habitaui, isti, it*: ἰαχέω, ἰαχήσας, *clamasti, locutus es*: ὀνέω quod & ὄνημι ac ὠνέω, ὤνησας, *iuuisti*: ὤνησε, *iuuit, conduxit*: ὤνησαν, *iuuerunt*: παρεσχλέω, παρεσχλήσας, *inquietasti*: ζαμβήσε, *magna vi egit*: πελέκησε, *dolauit, securi poliuit* seu *aptauit*: ποίησε, *fecit*: ἀσεβέω, ἠσέβησεν, *impius fuit*: ὀκνέω, ὤκνησε, *grauatus est, piger fuit*: ὁμηρέω, ὡμήρησε, *contigit, concurrit, obuiauit*: ὄπινέω quod & ὀπινήθω, ἐπένησε, *filauit, fatum dedit*: καταχοδέω, κατεχόδησεν, *occidit*: ἀντισμφωνέω, ἀντισμεφώνησε, *respondit*: ἀποκακέω, ἀπεκάκησε, *defecit*: ἐγκολαβέω, ἐνεκολάβησε, *buccellam deuorauit* seu *deglutiit*: ἐπαπειλέω, ἐπηπείλησε, *minatus est*: καταλογέω, κατηλόγησε, *neglexit, prætermisit*: καταικέω, κατῴκησε, *commigrauit*: παροινέω, παρῴνησεν, *ebrius fuit*: εὐθυδρομήσαμβ, *recto cursu contendimus*: οἰκοδομέω, ᾠκοδομήσαμβ, *ædificauimus, extruximus*: συμμολογέω, siue Atticè (210 20.) ξυμολογέω, ξυωμολογήσαμβ, *inter nos conuenit*: ἀβάκησαν, *ignorarunt, nescierunt*: ἀβόλησαν, *occurrerunt*: ἀβρόκησαν, *sonuerunt*: ἀργέω, ἤργησαν, *otiosi fuerunt*: ὁμιλέω, ὡμίλησαν, *attigerunt*: ὁμολογέω, ὡμολόγησαν, *detitionem fecerunt*: ὀχθέω, ὤχθησαν, *commoti sunt, grauati animóque suspensi fuêre*: ὀπερροθέω, ἐπερρόθησαν, *fremuerunt*: σωρέω, σωρέρησαν, *coaceruarunt*. In imperatiuo, ὄπαχωρησον, *age familiariter cum eo*: σεβσκύνησον, *adora*, syncope σεβσκυσον: καταλείησατε, *miseremini*. In optatiuo Æolico, ἐσκαθρήσειεν, *inspiceret, cerneret*. In subiunctiuo, ὀκνήσῃς, *graueris*: ὁδηγήσῃ, *dux viæ fuerit, deduxerit*. In infinitiuo, ἀβροτῆσαι, *noctu occurrisse*: ἀδαξῆσαι, *prurire, dolere*: ἀκανθοφυῆσαι, *spinosum fieri*: ἀλλοτροπῆσαι, *mutare*: ἀνακῆσαι, *quieuisse*: ἀναλῆσαι, *nutrire*: ἀποσποδῆσαι, *in cinerem redigere, è medio t llere*: ἀρματροφῆσαι, *equos iugales nutrire*: βαρυτιμῆσαι, *pondus* seu *grauitatem addere*: διαμφοδῆσαι, *deuiare*: διασυκῆσαι, *traducere, culpare*: διαρταμῆσαι, *diuidere*: διασκαλιφῆσαι, *vnguibus terram scalpere*, quod auiũ est propriũ: διαπλῆσαι, *cacare, excernere stercora*: διημερῆσαι, *totum diem aliquid facere*: δὶλογῆσαι, *bis idem dicere*: εἰκοτολογῆσαι, *ex coniecturis dicere*: ἐκκοφῆσαι, *obtundere, & obsurdescere*: ἐκλιτῆσαι, *è retibus elabi, periculũ effugere*: ἐκτρυπῆσαι, *erumpere*: ἐξαθυμῆσαι, *molestare*: ἐξειλῆσαι, *effugere*: ἐξοδῆσαι, *deuiare*: ἐπικυκλῆσαι, *inuoluere*: θαλαττοπορῆσαι, *nauigare per mare, transfretare*: θυρηκοπῆσαι, *fores pulsare*: ἰαλεμῆσαι, *cõplorare, lamentari*: καλοκοπῆσαι ξυλοκοπῆσαι, σκιωποιῆσαι, *ligna scindere, scenas struere*: καταβοσκῆσαι, *depascere*: καταθλῆσαι, *vincere*. καταλοχῆσαι, *instruere aciem*: λακοπατῆσαι, *calcibus petere*: νῆσαι & syncope νῆσαι, *struere, congregare, aggerere*: ὀγκολογῆσαι, *cum fastu dicere*: οἰκῆσαι, *habitare*: ὀλιοδῆσαι, *incidere*: ὀρῆσαι, *mingere*: σειγῆσαι, *congerere, constipare*: σειστοπῆσαι, *multa loqui*: σειφοδῆσαι, *incantamentis & magica arte circumuenire & obtundere*: τρεφοδικῆσαι, *dolis & varietate dicendi iura fallere, & causas inuertere*: ὑπομναφῆσαι, *contrectare*. In participio, ἀναθαρσήσας, *animum recipiens*: ἀναδορυβήσας, *tumultuarius*: διαπονήσας, *qui elaborauit*: διελιήσας, *ientatus*, vel *qui ad crepusculum durauit*: ἐναντροπιήσας, *qui humanam carnem assumpsit*: ἐξαπονήσας, *qui elaborauit*: καλλιτεχνήσας, *qui excoluit, qui optimè fabricauit*: καταῤῥωδήσας, *metuens, formidans, perterritus*: σκατερῥωδήσας, *territus*: λευκογραφήσας, *albo colore depingens*: ὁδηγήσας, ασα, ὃ ὁδηγῆσαν, *deducens*: οἰστρήσας, *furens*: ὁλιοδήσας, *editus*: ὁτλήσας, *tolerans, passus*: ὀχθήσας, *indignabundus*: σκαφοτομήσας, *fœdifragus*: σκαφωνήσας, *interclamans*: σειρήσας, *circundans*: σειρομβήσας, *qui cepit*: σειωδήσας, *incantans*: πιθήσας, *credens, fretus, persuasus*: σκαμαχήσας, *crebris ictibus, aërem inanem feriens*: σεσοδήσας, *qui alligauit*: συλλήσας, *qui congregauit, qui coègit*: τυμβωρυχήσας, *qui suffodit sepulchrum*: ἀναξιοπαθήσας, *qui ægrè* seu *indignè tulit*: ὑπακακήσαντες, *secus-*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ri, otiosi, negligentes: διατρέϛαντες, perterriti: ἰσοδρομήϛαντες, pari concursu currentes: παραλογήϛαντες, præterea cogitantes: στρατηγήϛαντες, duces exercitus: συγκεκλητήϛαντες, conspirantes, vulgò complices: συμφρονήϛαντες prudentes: τετοκυίϛα, quæ tertium partum ediderunt. In indicatiuo medio, ab ἀναριθμέομαι, ἀριθμησάμην, enumerauí: εὐχετάομαι, περιτμησάμην, orauí: παρητήσατο, precibus impetrauit, purgauit: μενοέομαι, μενεονησάμην, & Attica crasi (155. 26.) μυνησάμην, præmuniui, præuidi: μενοήσω, præuidisti: ἀρνέομαι, ἠρνήσω, negasti: ἀχέομαι & cum reduplicatione poëtica ἀκαχέομαι, ἀκαχήσατο, tristatus est: ἐγκαγχαλέομαι, ἐγκαγχαλήσατο, insonuit seu cachinnatus est: θηέομαι ὃ θεάομαι, θηήσατο, admiratus est: μυθέομαι, μυθήσατο, dixit: λοχέομαι quod & λοχάομαι, ἐλοχήσατο, ex insidiis cepit: μέομαι, ἐμήσατο, cogitauit, in animo voluebat: sunt qui ducant ab ἐμέομαι, tum erit sine augmento: διαδηλέω, διεδηλήϛατο, læserunt: ἐμφορέομαι, ἐνεφορήϛατο, potiti sunt, luerunt: ἐκτεχέομαι, ἐξετεχήϛατο, cõmenti sunt: σιτωνέομαι, σιτωνήσατο, & Atticè (144. 28.) σιτεωνήϛατο, coëmerunt. In optat. μνημυθησάμην, suaserim. In subiunctiuo, καταμολογήσηται, desponderit. In infinitiuo, ἐφηδυηγήσασθαι, enarrare: ὑπατροσκοπήσασθαι, exta consulere: μετοιωνήϛασθαι, auertere malum augurium: συμφορήσασθαι, congerere, colligere: μεθημυθήσασθαι, alloqui: σκαριφήσασθαι, perfunctoriè quippiam agere, scarificare, id est, per superficiem scindere. In participio, ἐνοικησάμενος, habitans: καταψευδομαρτυρησάμενος, qui adhibuit falsos testes: κοσμησάμενος, stans in acie, ordinans: ὀσμησάμενοι, qui olfecerunt, qui senserunt: μετεπειλησάμενος, qui minas addidit: ὑποκυμαίνουσα, prægnans. Quæ ante σ habent ω, ferè omnia referenda ad themata in όω ῶ, siue όομαι ῶμαι, nam ω fit ex ο: & σ abiiciendum, veluti & augmentum, si adsit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui act. βορβορώσει, turbabit: μινθώσομεν, stercore linemus seu perfundemus. In infinitiuo, χολώσειν, & Ionicè (59. 4.) χολωσέμεν, succensurum esse. In participio, ναυαγλώσων, laturus, gestaturus. In indicatiuo medio, ἐκναυαγλώσεται, naufragio exponetur: χώσεται, irascetur: ὀγχωσόμεθα, superbimus seu superbiemus. In aoristo indicatiui actiui, ab ἀϊστόω, ἤϊστωσα, euerti: ἐρριγόω ex ἐν & ριγόω, ἐνερρίγωσα, inalsi, infrixi: ἀπόλωσεν, inuisum reddidit: θέμφοσεν, appropinquauit, fecit, coëgit: μυνωσε, redegit ad vnitatem: ξύνωσε, reddidit, respondit: παχνόω, ἐπάχνωσε, contristauit: ἀσταφυλόω, ἐσταφυλώσαμεν, inuoluit fasciis: ὀρφνόω ὃ ὀρφανίζω, ὤρφωσεν, orbauit: ἐγκεικόω, ἐνεκρίκωσε, fibula annexuit, alligauit: καταδαόω, κατεδάωσε, combusit: σιτοικεόω, σιτωκεώσε, conciliauit, colligauit, coniunxit: ἅπλόω, ἅπλωσαν, explicarunt: ὀρκόω, ὤρκωσαν, ad iusiurandum adegerunt: διαβιόω, διεβίωσαν, ad extremum vixerunt: ἐνθειόω, ἐξεθείωσαν, consecrârunt: καταποντόω, κατεπόντωσαν, fabricauerunt: παραζηλόω, παρεζήλωσαν, irritauerunt, prouocauerunt. In imperatiuo, ἐγκλοίωσον, circunda, appende pro collari: κοίνωσον, communica, imperti: ἁρπεκέκυδσον, arripe. In subiunctiuo, ἐσανδρώσῃ, viris impleuerit. In infinitiuo, ἀμβλῶσαι, abortire, abortium párere, ab ἀμβλόω, quod & ἀμβλίσκω, & ἀμβλώσκω: ἀποκυπαρῶσαι, occidere: ἀπομαστιγῶσαι, flagris cædere: ἀπματαῶσαι, vilipendere: ἀποσιμῶσαι, in editiorem locum pertrahere, item nudum obuertere podicem: ἀποκαλιδῶσαι, plagas erigere & furcis illis venaticis fulcire: ἀποχῶσαι, aggere munisse ἀφιματῶσαι, exuere vestes: διασηκῶσαι, ferre, contrectare, pondus æstimare manu: ἐκμαλθακῶσαι, mollem & dissolutum reddere: ἐκμορφῶσαι, exprimere: ἐμμειδιῶσαι, subridere: ἐξαρθρῶσαι, deartuare, artus loco mouere: ἐξινῶσαι, purgationibus euacuare: ἐπιζυγῶσαι claudere: εὐσαρκῶσαι, plenum corpus reddere: θῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire: θυρῶσαι, firmare, ianuis seu foribus munire: κερπῶσαι, sacrificare: καταθολῶσαι, turbidum reddere: καταυθυσῶσαι, numeris & modis exornare & venustius reddere: καταποντῶσαι, demersisse, in mare demergere: κεδρῶσαι, cedro condire: κυμῶσαι, concludere, conniuere: λεπυρῶσαι, deglubere, glumas excutere, excorticare: μυτῶσαι, immisso peniculo lineamentóve curare: μυσῶσαι, numeris & modis exornare, venustius reddere: νεοχμῶσαι, noua moliri: ὀμματῶσαι, oculatum reddere: παχτῶσαι, obserare: παρεκτῶσαι, introducere: περιχηλῶσαι, labia obducere: πιλῶσαι, condensare: πολλαπλασιῶσαι, multiplicare: πρηστερπερῶσαι, accendere: πρηνιλῶσαι, affigere: πρηστλερῶσαι, adimplere: πτυγῶσαι, stipare, siccare, humidorum meatus contra-

ωσ-ex ο.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

contrahere: ϛηριῶσαι, salibus & conuitiis incessere: σωιδρῶσαι, consudare: φαλιδῶσαι, & ἀποφαλιδῶσαι, plagas erigere, & furcu illis venaticis fulcire: τεκμηριῶσαι, indicare, attestari: τειχῶσαι, sepelire, pilosum reddere: ϕῶσαι, calefacere. In participio, θαμβώσας, stupefactus: θυρώσας, qui fabricauit portas: ἰκριώσας, ἀρ῀ς, ἀντι, qui idoneum fecit: καταβιώσας, vita defunctus: καταμώσας, inquirens: ϖεριχϕλώσας, labra seu margines obducens: πλώσας, qui constipauit: ϖρεκνιτρώσας, qui nitro priùs perfricuit: ϖρεπλώσας, antè egressus: πίεζώσας, imponens, decipiens: παρειμϕότες, declinantes à via: ϖεριφώϛαντες, operientes, operculis tegentes: ϛαφιδώϛαντες τὴν ϛαφυλὴν, vuam passam facientes: ἀποσημϕώϛαντες, τῶν ἀποσημειωϛάντων, dantes signum. In indicatiuo medio, à λυτρόομαι, ἐλυτρώσω, liberasti: καταπρηνόομαι, καταπρωώσω, & Ionicè (61. 33.) καταπρωώσαο, præcipitasti, pessum dedisti: ἀγερώσατο, neglexit: μαιώσατο, obstetricata est: ϖεριχώσατο, vehementer iratus est. In infinitiuo, ἀνδρώσασθαι, coire: ἀποτεφανώσασθαι, deponere coronam, corona prinare: ἐσωματώσασθαι, introducere: μεταση μειώμασθαι, insignire, obsignare: ναυβλώσασθαι, nauem conducere, item nauem conscendere: πρυπώσασθαι, religare ad scalmum. In participio, ἀποκαρσωσάμενος, tonsus: μιτασαμένη, texens, orsa. Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quæ ad poëtica in ώω vel ωμι referuntur: vt ἔπλωσε, nauigauit, ad πλώω siue πλωμι: ἐξέπλωσα, ἐξέπλωσας, amsi, isti, ad ἐκπλώω siue ἔκπλωμι, aut ἐκπέπλωμι. sic infinitiui διεκπλῶσαι, enauigare: ἐκπλωσαι, enauigauisse, elapsum esse. & participia πλώσας, ας, ες, nauigans, traiiciens: ϖλώϛαντες, erecti in, cursum tenentes: ἀναπλώσας, nauigans, subuectus: καταπλώσας, inuectus. Pauca occurrunt habentia ι ante σ, quæ adiecto σ, debeant referri ad thema in ιω: vt participium ϖεσχυλίσας, qui aduoluit, ad ϖεσχυλίω. nam ferè omnia referuntur ad themata in ίζω aut ίζομαι, vt multis exemplis anteà demonstrauimus. Hæc ad ύω: in indicatiuo medio, ϖεσαποδύσομαι, exuam vtrà, ad ϖεσαποδύομαι. In aoristo indicatiui actiui, à κύω, κῦσα, osculatus sum: κῦσε, basiolum dedit: ἀπανύω, ἀπηνυσα, reduxi: ϖεϕύω, ϖεϕύσας, amplexus es: ἐπερύω, ἐπέρυσεν, anulsit: ἴθυσε, rectà perrexit seu ferebatur: ἵδρυσε, locauit: καθίδρυσε, construxit: ἀφύω, ἤφυσεν, hausit: κατερύω, κατέρυσε, deduxit, augetur per α, 139. 17. 22 ἴθυσαν, rectà progressi sunt: ϖερερύω, ϖερέρυσαν, & detracto augmento, ac σ poëticè geminato ϖερέρυσσαν, pertraxerunt: ϖελϕύω, ϖελέϕυσαν, adhæserunt: ϖαρερύω, ϖαρέρυσαν, prætenderunt: ὑπεξερύω, ὑπεξέρυσαν, subtraxerunt. In imperatiuo, κατίσχυσον, robora: κῦσον, da osculum, osculare: ϖροσβάλυσιν, insere, inculca, adiice. In optatiuo Æolico, ἰθύσειεν, inuaderet, destinaret. In subiunctiuo, καπιχύσητε, contendatis. In infinit. ἀναῤῥύσαι, reficere: ἀποδύσαι, exuere: ἀφύσαι & poëticè ἀφύσσαι, haurire, refundere: δῦσαι, subire, eripere: ἐμβρύσαι, imponere. In partic. ἀνύσας, properans: ϖελιξύσας, qui circunlacerauit: ταΰσας, augens, multiplicans: ἀπαρύϛαντες, deliberantes. In indicatiuo medio, ad ρύομαι, ἐῤῥύσατο, & sine augmento, ῥύσατο, velauit. In participio, θυσάμενος, mactans. Hæc ad αἴω & αἴρω: in aoristi indicatiui, ϖαίω, ἔπαισε, percussit. In infinit. ῥαῖσαι, perdere, destruere. In infinit. medio, ἀναίσασθαι, perire, senescere. Ad αὔω aut αὔομαι: in futuro medio, ϖερσαυαπαύσομαι, requiescam. In indicatiui aoristo actiuo, ad αὔω, ηῦσα, ας, ε, & soluta diphthongo ἤϋσα, ἤϋσας, ἤϋσε, clamaui, isti, it, augmentum cadit in ipsam penultimam: παύω, ἔπαυσε, liberauit: ἐπαύσατε, abrogastis: ἔπαυσαν, & detracto incremento παῦσαν, finem fecerunt. In subiunct. ϖαυσῃ, desinat. In infin. διαπαῦσαι, traiicere: παῦσαι, & Doricè per apocopen ϖαῦ, cessare. In imperat. medio, ϖαύσασθε, finem facite. In infin. ϖαύσασθαι, finem imponere. Ad εἴω aut εἴομαι: in Aoristo indicatiui, ad κλείω, ἔκλεισαν, & verso α in η, & rursus soluta diphthongo η in ηι, ἐκλήισαν, inclusserunt In infin. πεῖσαι, rigare, quod & πῖσαι, à ϖίω. In indicatiuo medio, ad σείομαι, ἐσείσατο, & detracto augmento, σείσατο excussit, commotus est: ἀποσείομαι, ἀπεσείσατο, excussit, sustulit. Ad εὔω aut εὔομαι: in aorist. indicatiui, ad εὖω, εὖσεν, vsit: διαϖαρθενεύω, διεϖαρθένευσε, stuprauit: ἐκτρεύω, ἐξέτρευσε, declinauit, se subduxit: vel, ignotum & peregrinum se fecit, & tum ducetur à themate simplici ξενεύω: καταλεύω, κατέλευσαν, lapidibus obruerunt. In imperat. καταχέλευσον, silentium impera. In infin. ἐκβλυπεῦσαι, elaborare, perficere: ϖεϊπλεῦσαι, decorti-

σ abiectum ex ισ-.

σ abiectum ex υσ-.

σ abiectum ex αισ-.

σ abiectum ex αυ-.

σ reiectum ex εσ-.

σ reiectum ex ευσ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

care: προεχτεῦσαι, proretam esse, id est, proræ directorem, hominibus ad proram imperare: πρωτοτεκεῦσαι, facere seu parere primogenitum: συνεφηβεῦσαι, vnà adolescere. In particip. μεγεύσας, inuidus: οἰνοσπλεύσαντες, qui vinum administrarunt. In infinitiuo med. μεταβουλεύσασθαι mutare consilium aut sententiam. In particip. παρεγχειρευσάμενος, deducens: συμπεραγματευσάμενος, qui vnà molitus est & laborauit: ὑποσπονδευσάμενος, qui desponsauit. Ad ῥάω: in aoristo ad ὄρῤῥω, ὄρσειν, impetum fecit: ὄρσαν, irruerunt: ἐγχρῶ, ἐνέχρσαν, offenderunt. Est etiã interdũ abiiciẽdum σ ex his tẽporibus, quum inuenitur post ρ aut post λ, remanentibus ρ & λ pro thematis characteristicis: sed pro vnico λ, geminũ nõnunquam reponendũ: quod habet tantũmodo locum in verbis quibusdã Æolico more coniugatis. vide 45.46 50. & 168.16. atq; 211.46. in quibus locis quædã horum exempla adducuntur: quibus adiice sequẽtia, in indicatiui aoristo actiuo, à κέλλω, κέλσα, appuli, ad portum veni, assumpsi: ἐπόρω, ἐπῶρσεν, excitauit, iniecit: ἐπάρω, ἐπῆρσεν, adaptauit: ἐπόρω, ἐπῶρσα, luctaui: ἐπῶρσε, misit ad, incitauit in: κείρω, κέρσεν, incidit: κέλλω, ἔκελσεν, appulit: ὑπεκέλλω, ἐπέκελσεν, idem. In imperatiuo, ἔπορσον, incita in: ὄρσατε, excitate. in subiunct. ὄρσῃς, excites, moueas: ὄρσωμεν, excitemus. in infin. à κείρω, κέρσαι, totondisse: κέλλω, κέλσαι, appulisse, propinquasse in particip. ὑπερύρσας, incidens, nactus: ἄρσας, componens, aptans, & in voce med. ἀρσάμενος, idem. Atque hæc de ψ, ξ & σ dicta sufficiant: pergamus ad immutabiles, λ, μ, ν, ρ.

σ reiectum ex ρσ-.
σ reiectum ex λσ-. & ex ϱσ-.

De aoristis primis. & futuris pri. quæ habẽt λ pro characteristica.

QVÆ In his temporibus habent λ pro characteristica, in themate habent duplex λλ: & quum in aoristo primo ante λ est η aut ει, in themate est α pro η, & ε pro ει. Itaque vt horum habeas thema, abiecto augmento, si quod adsit, & verso η, quod præcedit λ, in α, & ει in ε, muta λ vnà cum tota terminatione in λω aut λομαι. Proferamus primùm exempla eorum quæ ante λ habent η ex α: in aoristo indicatiui act. à σφάλλω, σφῆλα pro ἔσφηλα, fefelli: ἰάλλω, ἶηλα, inieci, ligaui, inflexi, includi: ἀγάλλω, ἄγηλα, ornaui: πάλλω, πῆλε, vibrauit, pro ἔπηλε: βπάλλω, βπῆλε, commouit, extendit: θάλλω, ἔθηλε, floruit: σφάλλω, ἔσφηλε, fefellit: ἀναφάλλω, ἀνέφηλε, reuixit, reualuit: ἀποτάλλω, ἀπέτηλεν, amisit: διαφάλλω, διέφηλε, fefellit: ϖαφάλλω, ϖαρέφηλεν, auertit. In optat. Æol. ἀποφήλειεν, aberrauerit. in subiunct. ἀγήλω, ornauerim: ἰήλω, immiscero. in infinitiuo, ἀγῆλαι, ornasse, sacrasse, ad armentum egisse: ψῆλαι cecinisse. in part. ἀγήλας, qui ornauit: πήλας, vibrans: ἀναπήλας, qui vibrauit: σφήλας, decipiens, malè meritus: ψήλας, qui cecinit: κωπήλαντες, remigantes. in indicatiuo med. ab ἄλλομαι, ἁλάμενος, exilij: ἅλατο, saltauit, saliit: ἅλαντο, exilierunt: ἀφήλατο, insiliit: ἐσήλατο, insiliit: καθήλατο, desiluit, desultauit. in infinitiuo, καθήλασθαι, & Ionicè (12.29.) καταλάσθαι, desilire remanente α inuariato. sic in particip. ἐφαλάμενος, assiliens, pro ἐφηλάμενος.

De penultima η & ει ante λ.

ηλ ex αλ-.

ἐλ-ex ελλ-.

In iis quæ habent ει ante λ, detracto augmento, mutata ειλ- & sequentem terminationem in ἔλλω aut ἔλλομαι, & eorum habebis themata: vt sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiui aoristo, à δρᾱτέλλω, δρᾱτέτλα, δρᾱτέτλας, separaui, isti: βπιτέλλω, ἐπέτλα, præcepi: ἀνατέλλω, ἀνέτλε, produxit: συτέλλω, συνέτλε, traduxit, repulit: βπιτέλλω, ἐπέτλε, misit: ἐξαποτέλλω, ἐξαπέτλεν, emisi: εἰσαγγέλλω, εἰσήγγειλε, detulit: ϖαραγγέλλω, ϖαρήγγελε, conuocauit, edicto præcepit: ϖαρηγγείλαμεν, interdiximus, condiximus, constituimus, ἐξοπέλλω, ἐξώκελε, deuenit seu prouectus est, pertraxit: ϖροσοκέλλω, ϖροσώκελεν, impegit, offendit, applicuit: ἐποκέλλω, ἐπώκελαν impegerunt: ἀποτέλλω, ἀπέτειλατε, remisistis. In imperatiuo, δρᾱτελλον, constitue: ἐπαγγείλατε, indicite: ϖροαγγείλατε, edicite, pro potestate imperate. In optat. Æolico, ὀφέλλειεν, auxerit, augeret: regulariter diceretur ὀφείλε, sed Æolicè (vt sæpe aliâs) pro sudiunctiua vocali ponitur consonans, 210.12. In subiunct. τείλῃς, miseris. in infinitiuo, ἐσαγγεῖλαι, nũtium interuenire. in participio, δρᾱτείλας, soluens: ἀνταγγείλας, qui indixit, qui nuntiauit: ἐνοχείλας, ας, qui impegit: εὐτείλας, præparans, instruens: ϖεριτείλας, obuoluens, componens, ornans: ὑπερτείλας, supereminens, supereoriens: ἀποκείλαντες, declinantes: ἐποκείλαντες, qui impegerunt: ἀκείλαντες, appellantes ad littus: συτείλαντες, conglobantes. in indicatiuo medio, ab ἀγγέλλομαι, ἀγγέλλω, nuntiaui: δρᾱτέλλομαι, δρᾱτέλλω, iussi: δρᾱτείλατο, iussit: ὑποτέλλομαι, ὑπετέλλω, suffugi: τέλλομαι, ἐτείλατο, parauit, iter confecit: ἐτείλαντο, & detracto incremento τείλαντο, contraxerunt: ἀπέλ-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐντέλλομαι, ἐνετείλατο, *mandauit*. In participio, ἀμφιστ{λάμβρος, *colligatus*: μεταστ{λάμβρος, *accersens, accersendum curans*: ὑποστ{λάμβρος, *veritus, metuens*. In iis quę ante λ aliam habent vocalem quàm ν aut ει, eadem est in ipso themate: vt futurum ἐπιπροβαλεῖς, *insuper perdes, insuper emittes*, à ἐπιπροβάλλω. aoristus infinitiui actiui, ἀποκεκτῖλαι, *excoriare, euellere*, ab ἀποκεκλίλω: ἐκπῖλαι, *decerpsisse*, à ἐκπίλλω. Et hæc de λ.

QVVM In his temporibus characteristica est μ, in themate nonnunquam est μν, sed sæpius ipsum μ. Penultimam à themate diuersam non habent, nisi in aoristo primo sit ει, pro quo in themate est ε: vt à νέμω, ἔν{μα, *tribui*: ἔν{μην, & sine augmento νῆμα, *tribuit*: ἐπένεμω, ἐπέν{μα, *partitus apposuit*: ἐπιτένεμω, ἐπιτέν{μην, *adiecit contulit*: νέμω, ἔν{μαν, quod & detracto incremento, νῆμαν, *distribuerunt*, In particip. νέμας, νέμαντες, *tradens*. In indicatiuo med. à δέμομαι, ἐδείματο, *edificauit* seu *edificabat*: ἐδέιμαντο, *construxerunt*: ἀναδέμομαι, ἀνεδείματο, & sine augmento ἀναδείματο, *reedificauit*. In infinit. κατειμάσθαι, *possidere & frui*. si alia sit penultima quàm ει, eadem est in themate: vt futurum ἀμεῖς, *inuenies*, ab ἄμω.

De iis quæ habẽt μ̀ pro characteristica.

μ ex { μν. / μ.

ειμι-ex εμι-.

CHARACTERISTICÆ ν & ρ à themate non variant: neque etiam vocalis præcedens ν aut ϱ, nisi fuerit ε, aut α, aut η siue ῃ, aut ει: quòd ε futuri fiat interdum ex ει: & ει aoristi aliquando ex ε: α verò & η siue ῃ, semper ex αι. η tamen siue ῃ non habet locum, nisi in aoristo. ε futuri ex ει: vt in indicatiuo, περῶ, *transfigam* à πείρω siue à πέρω, nam vtrunque inuenitur. In particip. διαπερῶν, *traiecturus, transiturus*, à διαπείρω. in infinitiuo med. διατερεῖσθαι, *laturum esse, protracturum esse*, à διατείνομαι. ει aoristi ex ε thematis: vt in indicatiuo, ab ὑπομένω, ὑπέμεινα, *sustinui*: διαμένω, παρέμεινε, *permansit*: δέρω, ἔδειραν, *corium extraxerunt*. in imperat. ἐπαναμένω, ἐπανάμεινον, *expecta*: διαμένω, διαμείνατε, *manete*. In participio, πέρω seu πείρω, πείρας, *figens*. Fit & hîc ει ex ει thematis: vt in indicatiuo, ab ἀείρω, ἦρα, quod & remoto augmento, ἄρα, *extuli, tuli, erexi*: ἦρεν, *extulit*: est etiam ἦιρε, *nexuit*, ab εἴρω: vnde εἶρεν, & cum augmento poëtico (145.5.) ἔιρεν: & rursus verso augmento syllabico ε in temporale η (141.39.) ἤειρεν: ἐγείρω, ἤγειρα, *excitaui*: διαπείρω, παρέαρα, *inserui*. οἰκτείρω, ὠκτίρε, *miseratus est*: κτείνω, ἔκτανον, & syncope ἔκταν, *occiderunt, interfecerunt*: sic ἔκτας pro ἔκτανας, *interfeci*ſti: vel est dictum pro ἔκτης, vide 103. 28. in infinit. δαπεῖναι, *dissecuisse, distendisse*. in particip. ἀείρας & syncope ἆρας, *tollens*: tamen sunt qui malint referre ἆρας ad ἄρω: ἀναπείρας, *suffigens*: κλείνας, κτείνασα, *interimens, occidens*: περικείρας, *circumradens*: ἐμπείρας, *affigens* in indicatiuo med. à διατείνομαι, διετανύμην, *asserui, asseueraui*: εἰσαγείρομαι siue εἰσαγέρομαι, εἰσαγέρατο, *congregatus est*. in infinit. κείρασθαι, *tonderi*. α in vtroque tempore ex αι: vt in futuro indicatiui, à κυδαίνω, κυδανῶ, *decorabo*: ξανῶ, *percutiam, lacerabo*: ποιμανῶ, *pascam*: ψαρῶ, *attingam*: χωλανεῖς, *claudicabis*: διατιτρανεῖς, & Ionicè (56.7. & 216. 11.) διατετρανέεις, *perforabis, perforares, vt possis perforare*: περανεῖ, *proderit, erit copia vel facultas*: χαρήσει, *gaudebunt*. in indicatiuo med. πιμανοῦμαι, *lædam* seu *lædar*. in participio, πιμανέμενος, *læsurus*. Hæc possunt & futura secunda censeri. In indicatiui aoristo actiuo à περαίνω, ἐπέρανα, ἐπέρανας, ἐπέρανεν, *effeci, isti, it*: σημαίνω, ἐσήμανα, *indicaui*: ὀναίρω, ὄνανα, *interfeci*: ὄνηρεν, *interfecit*: εὐφραίνω, εὔφρανας, *lætificasti, lætum reddidisti*: ἀμφικαίνω, ἀμφέκανεν, *inglutiuit, absorpsit*: συγκεδάνω, συνεκέδανε, *concussit, vibrantem motum* ciuit. Hæc quæ sunt tertiæ personæ numeri singularis possunt & aoristi secũdi iudicari. in optatiuo Æolico, ὀργάνῃας, *turbaris, irasci feceris*. in subiunct. ῥάνωσι, *spargant*: nihil refert priorísne an posterioris aoristi esse dixeris. In infinit. δρᾶναι, *facere*: vel est aoristi sec. à δρήμι, pro δρᾶναι, η in α Doricè mutato: κἀπρᾶναι, *capite annuisse*: λιᾶναι, *delere*: πεπᾶναι, *maturare, excoxisse*: ὑφᾶναι, *texuisse*: διᾶραι, *aperire*: ἐπᾶραι, *erexisse, sursum tulisse*: συνᾶραι *conferre*: φᾶραι, *texere, nectere*: penancutum inuenitur φάραι: sed malim penanflexum. In participio, εὐφράνας, *multùm afficiens lætitia*: καταξάνας, *cædens, lacerans*: περάνας, *efficiens*: πεπράνας & Ionicè (216.11.) πεπράνας, *qui perforauit*: ἀείρας, *tollens*: ἐπάρας, *qui sustulit*: συνεξάρας, *qui simul extulit*: ὑπερβάρας, *qui superauit* In infiniti-

De ν & ρ.

De penultimâ.

ε ex ει & ε.

ει ex ε & ει.

α & η siue ῃ ex αι.

ε *futuri ex* ει.

ει *aoristi ex* ε.

α *futuri & aoristi ex* ε.

ει *aoristi ex* ε.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

uo medio, σωάεσθαι, & Atticè (210.20.) ξωάεσθαι, *cum aliù suscipere, coniungere, componere*: sunt qui ξωάεσθαι ad ξωάεγμαι, referant. In particip. ἐπαεσμένος, *qui sustulit*. η siue (vt ferè scriptum inuenitur) ῃ pro α ex αι: quod Atticorum est proprium. 53.28. in indicatiuo, à κεκάω, ἔκρηα, & poëticè pleonasmo τῦ η, ἐκρήηα, *impleui*: ἐκρήηεν, *impleuit*: vel ducetur à κεκαίω mutato vtroque αι in η. sunt qui scribant ἐκρήλωεν, absque diphthongo: & alij ἐκρῄηνε cum duplici diphthongo: idem iudicium de imperatiuo κρήηνον, & cum ὄπι, ὄπικρήηνον, *perfice*: ἐξυφάω, ἐξύφηα, *telam absolui, contexui*: ἐελδαίνω, ἐελδήνα, *certaui, contendi*: χαλέπηνα, *grauis & molestus fui, difficilem me præbui*: ἀδμαίνω, ἄδμηνα, *anhelaui*: αὐαίνω, αὔηνα, *arefeci*: μεγαίρω, ἐμέγηρα, *inuidi*: ἐμέγηρεν, *inuidit*: ἄραίρω, ἄρᾶρα, *sustuli*: ἐπαίρω, ἐπῆρα, *idem*: ὀνομαίνω, ὤνόμηνεν, & detracto incremento, ὀνόμηνε, *nominauit, appellauit*: τερσαίνω, τέρσηνε, pro ἐτέρσηνε, *siccauit*: πτραίνω, & Ionicè (216.11.) τετραίνω, τέτρηνε, *terebrauit*: sunt qui scribant τέτηνε sine ρ, à τεταίνω: ὄπισημαίνω, ἐπεσήμηνε, *significauit*: ἐχθαίρω, ἤχθηρεν, *odit, oderat*: ἀμφεκαθαίρω, ἀμφεκάθηρε, *circuncidit*: ὑφαίρω, ὑφῆρε, *superauit*: μθρεαίνω, μθρεήναμθν, *irati sumus*, pro ἐμθρεμώαμθν: λφαίνω, ἐλείλφαν, & λείλφαν, *explanarunt*. In imperatiuo, φράφηνον, *illumina*: σήμηνον, *significa*. In optatiuo Æolico, ἐχθήρειε, *fastidiret, fugeret*: πτμήνφαν, *læserint*. In subiunctiuo, ἐχθήρω, *odio habeam*: τεκμήρω, *indicauerim*: ἐξονομλώῃς, *nominatim indixeris*: καλλώῃς, *cauaueris, locum dederis*: σημλώῃ, *signum dederit*: φλεγμήνῃ, *intumescat, & inflammetur*: ἐξυφλώωσι, *telam absoluerint*: φήνωσιν, *ostenderint*. In infinitiuo, ἀποφλεγμλῶαι, *tumorem deposuisse*: ἐκφῆναι, *apparuisse*: θερμῆναι, *calefacere*: καθῆραι, *purgare*: φράφῆναι, *demonstrare*: σημῆναι, *significare, signum esse*: φλεγμῆναι, *intumuisse*: φορῆναι, *tulisse*. In participio, ἐπήεας, *persuadens*: θπαλεήνας, *assentatus, leuigans, poliens*: θυμήνας, θυμήνασα, *iratus, a*: θυμήνασαι, *iratæ*: τεκτήναντες, *struentes*. In indicatiuo med. ab θπαίνεμαι, ἐπεμηνάμην, *insaniui*: ἐπεμήνατο, *furore in aliquem correptus est, furiosè adamauit*: λυμαίνομαι, ἐλυμήνατο, *nocuit, læsit, corrupit*: τεκταίνομαι, ἐτεκτήνατο, *fabrefecit*: ἀποφαίνομαι, ἀπεφήνατο, *enuntiauit*: τεκμαίρομαι, τεκμήραιτο, pro ἐτεκμήραιτο, *coniecturam fecerunt*. In infinitiuo, θπασμήνασθαι, *decorari, donatiuum accipere*: κατασμήνασθαι, *insignire, obsignare*. In participio, καθηρέμενος, *piatus, purgatus*: χηρέμενοι, *qui abduxerunt*: ὑδρλωμένη, *lota, humectata*. Penultima aoristi primi, vt Grammatici volunt, pendet à futuri potiùs quàm à præsentis penultima. ideo cùm ea omnia quæ in aoristo habent η ante ν & ρ, in futuro scribantur per α & in præsenti per αι, iuxta illorum sententiam η proueniens ex α futuri monophthongum est: si ducatur ex αι præsentis, habebit punctum subscriptum. nam α migrat in η, & αι in ῃ: nuda scilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in diphthongum. ne igitur mireris, si hæc & huiusmodi nunc per η nunc per ῃ scripta inuenias. cæterùm thematis illorum inuestigandi ratio manet semper eadem. Quod autem attinet ad ea quæ ante ν aut ρ nullam harum ε, ει, α, η siue ῃ, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penultimam: vt in futuro actiuo à πορύνω, πορυνῶ, *præstabo, efficiam*: οἰόνω, οἰονεῖς, *existimabis, videbitur tibi*. In participio, μηχυνῶν, & Ionicè (56.6.) μηχυνέων, *producturus*. In aoristo indicatiui, ὄρεινας pro ὤρεινας, *commouisti, turbasti*: κλίνω, ἔκλιναν, *inclinati sunt, terga dederunt*. In imperatiuo, ἀγάθυνον, *benefac*. In infinitiuo, ἀναπτῦναι, *aperuisse*: περιφρῶαι, *amplecti*. In participio, εὐκείνας, & poëticè soluta diphthongo ἐϋκείνας, *deligens, habito delectu*: διαβύεσσι, *fœdera transgressus*. In indicatiuo medio, à διαμαρτύρομαι, διεμαρτυράμην, διεμαρτύρω, *testificatus sum, testificatus es*. In optatiuo, ὑποκειναίμην, ὑποκείναιο, ὑποκείναιτο, *responderem, es, et*. In participio, μυθάμενος, *causam pratexens*. Atque hoc quidem pacto regulariter rimanda sunt themata in futuris & aoristis primis vocis actiuæ & mediæ. De iis autem quæ ab obsoletis deducuntur, loquemur in sequentibus, vbi de perfecto regulari ac temporibus, quæ cum eo cognationem habent, egerimus.

Ad hæc igitur transeamus.

η siue ῃ ex αι.

Notio de penultima η ex α futuri, aut ῃ ex αι præsentis.

PERFE-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

PERFECTI ET PLVS QVA'M PERFECT. VOCIS ACT. ET PASS. ITEM PRIMI AOR. PRIMI'QVE

fut. ac paulò post fut. vocis paß. thema quomodo inuestigandum.

Terminatio.

VOTÆCVNQVE Coniugationis sit verbum, eædem semper manent in his temporibus terminationes: quas memoria firma teneat oportet, qui exactam thematum inueniendorum rationem sibi volet comparare. eæ commodè petentur, vel ex coniugatione verbi τύπτω, vel ex tribus illis figuris quæ pagina 43. describuntur, quibus tota terminationis verborum barytonorum ratio continetur. Augmentum consideran-

Augmentum &

dum in perfecto, plus quàm perfecto & paulò pòst futurum omnium modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi nequaquã. In aoristo eadem est augmenti consyderatio, quæ & in imperfecto, de quo pag 347. atque eadem etiam in reliquis temporibus, nisi quum ante augmẽtum syllabicum ε, repetitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro aspiratis φ, χ, θ: aut quum fit eiusmodi repetitio præfixo insuper altero ε: aut etiã quum Atticè ante augmentum temporale η aut ω, repetuntur duæ priores literæ thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η: & ω pro ο. Verùm huiusmodi augmẽta siue repetitiones in rimando themate difficultatẽ penè nullã inferre possunt, nisi fortè in verbis cõpositis & in medio auctis, vbi ε ponitur ante cõsonantẽ repetitã cũ altero ε: tũ abiecta reduplicatione, ε ita erit cum præcedenti præpositione tractandũ, vt imperfectis cõpositorũ quę habent ε augmentũ syllabicũ in medio: de quibus 349 12. repetitio verò primæ cõsonantis cũ ε, quæ aliud ε præfixũ non habet, abiiciatur solùm tam è compositis quàm è simplicibus: & nulla præterea suscipiatur de augmẽto cura. Aliquãdo tamẽ α ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationibus λε & με itaq; tum α eodẽ modo erit abiiciendũ: vide 145. 13. In reduplicatione Attica tollãtur illæ duæ literæ repetitæ: si sequatur ω, mutetur in ο: si η, mutetur in α vel ε, in eã videlicet quæ repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω, mutetur quoque in ο, veluti & ω quod ponitur post reduplicationẽ. sic η, nũc in α, nũc in ε: vide 144. 7. & 146. 33. Quod ad penultimã attinet, hæc omnia tẽpora illam ferè eandẽ habẽt cum ipso themate, nisi quũ ante characteristicas φ & χ ponitur ο, quod interdũ fit ex ε, 152. 6. α quoque interdũ fit ex αι, interdũ ex α, & nonnunquã ex ε, nempe à verbis quintæ coniug (51. 28. & ab iis quę ante α habẽt ρ coniunctũ cum altera consonãte, fit ex ε, etiam in reliquis cõiugationibus, 152. 11. η ferè fit ex α vel ex ε: & ω ex ο. Characteristicæ maxima est in his tẽporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & cõsyderatio. In voce actiua tres tantùm inueniuntur, φ, χ & κ: in voce passiua eædẽ, & præterea μ, ϟ, π, γ, ξ, λ μ, ν, ϱ, & σ: atque omnes vocales, & oẽs diphthongi: & deniq; apud poëtas, τ, δ, θ, pro σ: ex his φ, μ, ϟ, & π, quandã inter se affinitatẽ gerunt. semper enim thema finitũ in πω, aut βω, aut φω, aut πτω, siue in πομαι, βομαι, φομαι, πτομαι, demõstrãt: sic χ, γ, ξ, & κ positũ ante τ, ostẽdũt thema in κω, γω, χω, κτω, σσω, siue πτω, & ζω, siue in κομαι, γομαι, χομαι, κτομαι, σσομαι, siue πτομαι & ζωμαι: λ in λομαι: μη in μομαι, aut μνομαι: ν in νομαι: ρ in ϱομαι: κ & σ reliquos omnes thematũ exitus designãt, sed has omnes characteristicas in tres classes distribuamus: primáq; cõstituatur ex φ, μ, ϟ, π: altera ex χ, γ, ξ, & κ positũ ante τ: tertia ex κ, σ ex vocalibus ac diphthõgis, atque ex λ, μ, ν, & ρ Quũ igitur ante horũ temporũ, dẽ quibus nũc sermo habetur, terminationes inueneris φ, aut μ, aut ϟ, aut π, eas detracto incremẽto, muta identidẽ nunc in π, nunc in β, nunc in φ, & nunc in πτ, & terminationẽ sequentem muta itẽ nũc in ω, nũc in ομαι: præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ρ cum altera cõsonante, interdũ mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hæc referantur ad themata in πω aut σσομαι: in perfecto passiuo, ἔϟελεπται, *omissum est*, ad ἔστεσταται, *commissi sunt & crediti* (Ionicũ est, 66. 2.) ad ἔπτομαι.

Attica reduplicatio.

Penultima.

ο ex ε.

α ex αι, α, ε

η ex α vel ε. ω ex ο.

Characteristica.

φ, μ, ϟ, π.

χ, γ, ξ, κ ante τ.

λ, μη, ν, ρ.

Referenda ad themata in πω aut σσομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

τρέπομαι. Participium, ὁ ἐγκαταλελειμμένος, *pro derelicto habitum*, ad ἐγκαταλείπομαι: ὁ διατετραμμένος, *digressus*, ad ὁ διατρέπομαι. In indicatiuo actiuo, à τρέπω Attici pro τέτροφα dicunt τέτροφα, *verti*: τέτροφας, *vertisti, transtulisti, & assumpsisti*, sic ab ἐντρέφω, ἐντέτροφεν & poëticè (117. 17.) ἐντέτροφεν, *enutriuit*: περιτρέφω, περιτέτροφα, *circumalui & circumalo*: περιτέτροφεν, *circumaluit*. Hæc ad βω aut βομαι: participiũ διατετριφὼς, *qui contriuit*, ad διατρίβω. In infinit. pass. κατατρίφθαι, *tædio affectum esse, defatigari*, ad κατατρίβω. Participium pass. τεθλιμμένος, τεθλιμμένη, *strictus, stricta*, ad θλίβω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in participio passiuo, à γεγράφομαι, γεγραμμένος, *pictus*, item *proscriptus*: ὑπογράφομαι, ὑπογεγραμμένος, *suprascriptus*: ἀπογράφομαι, ἀπογεγραμμένος, *ascriptitius*: συγγράφομαι, συγγεγραμμένοι, *conscripti*: κατατέθραμμαι, κατατεθραμμένος, *coronatus*: τρέφομαι, τετραμμένος, *vergens, spectans, incumbens, mutatus, translatus*, διαστρέφομαι, διεστραμμένα, *distorta & obliqua*: & διεστραμμένοι, *strabi, quibus acies oculorum est perversa*: συστρέφομαι, συνεστραμμένος, *contortus, intortus*: hinc aduerbium συνεστραμμένως, *obliquè, contortè*: ἐκστρέφομαι, ἐξεστραμμένος, *inuersus*: hinc aduerbium ἐξεστραμμένως, *transuersè*: καταστρέφομαι, κατεστραμμένος, *subactus, & qui subegit*: hinc aduerbium κατεστραμμένως, *aduersè*: καταστρέφομαι, in plus quàm perfecto, κατέστραπο, *subactus est*, vel *erat*: tertia pluralis Ionica (66. 2.) κατεστρέφαθ, *subacti sunt*. Hæc à πω vel πομαι: in infinitiuo actiuo à συνεπικύπτω, συνεπικεκυφέναι, *simul incumbere*. In participio à προσκύπτω, προσκεκυφὼς, *inclinatus, aurem admouens*: ἐγκύπτω, ἐγκεκυφότες, *obstipo capite, proni, cernui*. In indicat. passiuo à σκέπτομαι ἔσκεμμαι, *consyderatus sum*: ἄπτομαι, ἧμμαι, *accensus sum*: κόπτομαι, κέκομμαι, *scissus sum*: διακόπτομαι, διακέκοπται, *interscissum est, reprobatum est*: ἅπτομαι, ἧπται, *tactus est*: ἀνάπτομαι, ἀνῆπται, *dicatus est*: ἐφάπτομαι, ἐφῆπται, *exarsit, incumbit, imminet*. in plus quàm perfect. ἐφῆπτο, *attigerat*. In imperatiuo à ῥιπτομαι, ἐρρίφθω, *transeat, esto ita*: ἐρρίφθων, *proiiciantur*, in duali. In infinitiuo, ab ἅπτομαι, ἧφθαι, *attigisse*: κόπτομαι, κεκόφθαι, *scissum esse*. In participio, κεκομμένος, *casus*: ἐκκόπτομαι, ἐκκεκομμένος, *qui inter aleas bona sua profudit*: ἐκκεκομμένη τὴν ὀφθαλμὴν, *oculo capta altero*: παρακεκομμένος, *delirus, insanus*: τεθρυμμένος, *delicatus*: τεθυλλιαμμένον, *turbatum à procella*: sunt qui referant ad θυλλαίνω: κλέπτομαι, κεκλαμμένον, *furto subreptum*: vide (152. 9.) ἐγκλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένος, *surreptus*: ῥάπτομαι, ἐρραμμένος, *consutus*: ἀναῤῥάπτομαι, ἀνερραμμένος, *consutus*: σκέπτομαι, ἔσκεμμένον, *animaduersum, consyderatum*: περισκέπτομαι, περίσκεμμένος, *consyderatus, circunspectus*: hinc aduerbium περισκεμμένως, *cautè, præmeditatè*: σκάπτομαι, ἔσκαμμένα, *septa, scrobes*: κατασκάπτομαι, κατεσκαμμένος, *dirutus*: ἀποσκολύπτομαι, ἀπεσκολυμμένος, *denudatus, excoriatus*: συσκολύπτομαι, συνεσκολυμμένος, *contectus*: ἅπτομαι, ἧμμένος, *accensus, & qui tetigit*: ἐνάπτομαι, ἐνημμένος, *indutus*: συνάπτομαι, συνημμένος, *coniunctus, inditus*: hinc aduerbium συνημμένως, *continenter*: ἀφάπτομαι, ἀφημμένος, *accensus, ardens*: dicitur & Ionicè (12. 29. & 49. 21.) ἁπαμμένος, *ligatus*: sic ab ἐφάπτομαι, ἐφαμμένος, pro ἐφημμένος, *præditus*: à κάμπτομαι pro κεκαμμένος dicitur ob euphoniam κεκαμμένος, *flexus, crispus*: sic ab ὑπακάμπτομαι, ὑπεκαμμένος, *arcuatus*.

Referenda ad themata in βω aut βομαι.

Ad φω aut φομαι.

Ad πω aut πομαι.

IN Aoristo primo & futu. primo vocis passiuæ terminatio semper incipit à θ: vt θίω, θῃς, θῃ, &c. θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, &c. ante quod θ, omnia quæ habent characteristicam φ, ducuntur à thematibus in βομαι, vel πομαι, vel φομαι, vel πτομαι itaque vt in his inuenias thema, detrahe augmentum si quod adsit, & muta φθ, ac sequentem terminationem identidem in βομαι, πομαι, φομαι, πτομαι: nam ab horum aliquo deducitur: vt à τρίβομαι, participium τριφθεὶς, *collisus*. A' μεταπέμπομαι, indicatiuus μετεπέμφθην, *sum accersitus*: καταγέπομαι, καταγέφθην, *euersus sum & dirutus*: περιελλάμπτομαι, περιελελάμφθημεν, & sine augmento περιελλάμφθημεν, *illuminati sumus*: περίεπομαι, περιέφθησαν, & sine augmento περιέφθησαν, *circumuenti sunt*. In optatiuo, à τέρπομαι, τερφθείην, *oblecter*. In infinitiuo, à τράπομαι, τραφθῆναι, *diuertere*. In participio, à θάλπομαι, θαλφθεὶς, *calefactus, feruefactus*: περίεπομαι, περιεφθεὶς, *circumuentus, assecutus*: τράπομαι, τραφθεὶς, *versus, animo immutatus*: ὑπολαγχάνω, τὰ ὑπολελειμμένα, *insuper relicta, reliquiæ*. A' φομαι: in indicatiuo,

De Aoristis primis & futuris pr. quæ ante θ habent φ.

Referenda ad βομαι.

Ad πομαι.

Ad φομαι.

à μεμ-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

à μέμφομαι, ἐμέμφθη, *inuidit*: καταρέφομαι, κατερέφθησαν, *prostrati sunt*: sunt qui pro eodem legant, κατερέφθησαν. In infinitiuo, τρεφθῆναι, *diuertere, deflectere*. In participio, μεμφθεὶς, *succensens*: μετρεφθεὶς, *dans terga*: τρεφθεὶς, *tortus, in fugam versus*. A' πίπτομαι: in indicatiuo, ab ἀνάπτομαι, ἀνάφθω, *exustus sum*: συνάπτομαι, συνήφθω, *congressus sum*. In imperatiuo, ἅπτεσθε, ἐάφθητε, *illuminamini*. In participio, ἀφθεὶς, *accensus*: ἀναφθεὶς & ἐξαφθεὶς, *idem*: συγχεμφθεὶς, *collisus, offensus*: προσαφθεῖσα, *succensa, admota*. In paulò post futuro, καταλελείψεται, *relinquetur*, à καταλείπομαι. Et hæc de characteristicis φ, μ, ψ, π. *Ad πτομαι.*

IN altero characteristicarum ordine, detracto augmento, & penultimarum ο & α habita ratione, vt habeas thema, mutentur characteristicæ χ, γ, ξ, & κ præcedens τ, atque terminatio quæ huiusmodi characteristicas sequitur, identidem in χω, γω, κίω, στω, siue πτω, & ζω: vel in κομαι, γομαι, &. c. In χω quidem aut κομαι, veluti patet ex sequentibus: in perfecto passiuo, à πεπτείκομαι, πεπτεῖγμαι, & soluta diphthongo, mutatóque aut augmenti gratia ε in η, πεπτήϊγμαι, πεπτήϊξαι, πεπτήιχται, *similis sum, es, est*. In participio perfecti passiui, πεπλεγμένος, *implicatus, iunctus*, à πλέκομαι: συμπεπλεγμένον, *copulatum, coniunctum*, vnde aduerbium συμπεπλεγμένως, *coniunctim, vnà simul*, à συμπλέκομαι: ἐριγμένος, pro ἠριγμένος, *sectus*: ἐριγμένοι κύαμοι, *fresse fabæ*, ab ἐρίκομαι. In aoristo indicatiui eiusdem vocis, à πέκομαι, ἐπέχθω, *tonsus sum*: ἐπέχθη, *tonsus est*. In participio, περιπλεχθεὶς, *amplexus*, à περιπλέκομαι In γω aut γομαι: in indicatiui perfecto actiuo, συνήχας, *collegisti*, à συνάγω: καταλέλεχεν, & Atticè (152, 22.) κατείλοχε, *recensuit*, à καταλέγω. In indicatiuo passiuo, ab εἴεγομαι, εἶεγμαι, *vinctus sum*: tertia pluralis Ionica (66.2.) εἵεχαται, quod & ἕεχαται, ab ἕεγομαι, pro εἰεγμένοι εἰσὶ, *compressi* vel *clausi sunt*: προάγομαι, προῆγμαι, *prouectus sum*: συνάγομαι, συνῆγται, *inductum est*: ἐπείγομαι, ἤπειγμαι, *acceleratus sum*: διαλέγομαι, διαλέλεγμαι, & Atticè (152. 22.) διείλεγμαι, *allocutus sum*. In infinitiuo, à προάσομαι, προῆχθαι, *ornatum esse, prouectum esse*. In participio, ab εἴργομαι, εἰργομένος, *vinctus*: οἱ εἰργμένοι, *vincti & ergastularij serui*: ἀπέργομαι ὃ ἀπείργομαι, ἀπρυγμένος, *coërcitus, præclusus*, augmento destituitur: θήγομαι, τεθηγμένος, τεθηγμένη, *acutus, acuta*: φρύγομαι, πεφρυγμένος, *tostus*: ἐπείγομαι, ἠπειγμένος, *qui festinauit*: hinc aduerbium ἠπειγμένως, *festinanter*: ἐκλέγομαι, ἐκλελεγμένος, quod & Atticè (152.22.) ἐξειλεγμένος, *egregius, delectus*: sic κατειλεγμένος, *relatus*, pro καταλελεγμένος, à καταλέγομαι: προθήγομαι, προτεθηγμένος, *exacutus*, ἐξάγομαι, ἐξηγμένος, *qui in certamen venit*: ἐπάγομαι, ἔπτυγμένος, vnde aduerbium ἐπτυγμένως, *seriò, diligenter*: περιάγομαι, περιηγμένον, *circumactus*: προάγομαι, προηγμένος, *deductus*: τὰ πρωτηγμένα, *quæ primum locum obtinent, primi motus*: ὑπάγομαι, ὑπτιγμένος, quod & sine augmento, ὑπαγμένος, *subiectus, minister, seruus*: ἀποπροάγομαι, ἀποπροηγμένον, *reiectum, reiectaneum*, ἀποψήγομαι, ἀπεψηγμένον, *extritum*: παράγομαι, παρηγμένον, quod & sine augmento παράγμενον, *derivatum*, & substantiuè *derivatio*. In aoristo indicatiui, ab ἐπείγομαι, ἐπείχθω, *properaui*: οἴγομαι, ᾠχθω, & soluta diphthongo ὠΐχθω, *apertus sum*: προάγομαι, προήχθω, *processi, prouectus sum*: προήχθη, *prouectus est*: προήχθησαν, *prouecti sunt*: συγκατείργομαι, siue συγκαθείργνυμαι, συγκαθείρχθη, *simul inclusus est, in eandem caueam est coniectus*: φλέγομαι, ἐφλέχθη, *flagrauit*: ἀναφλέγομαι, ἀνεφλέχθη, *conflagrauit*: παραφθέγγομαι, παρεφθέχθη, *submurmurauit, inconcinnè respondit*: ἐξάγομαι, ἐξήχθη, *excitatus est*: προσκαταλέγομαι, προσκατελέχθησαν, & sine augmento προσκαταλέχθησαν, *ascripti sunt*: συνάγομαι, συνήχθησαν, *consenserunt, conuenerunt*. In imperatiuo, εἰρχθήτω, *inter custodias teneatur*. In infinitiuo, ἀναφλεχθῆναι, *excandescere*: εἰρχθῆναι, *inter iustodias teneri*: εἰσαχθῆναι, *accusari, citari*: ἐπειχθῆναι, *festinare*: προσαχθῆναι, *adduci*: συναχθῆναι, *consuetudinem agere cum*: φλεχθῆναι, *arsisse, comburi*. In participio, ἀπαχθεὶς, *abactus*: εἰρχθεὶς, *in carcerem coniectus, vinctus*, vt serui ergastularij: οἰχθεὶς, *apertus*: προχθεὶς, *prouectus*: προσαχθεὶς, *qui assensus est, adductus*: τερχθεὶς, *dilectus*: ὑπαχθεὶς, *delatus*: ὑπαχθέντες, *decepti*: φλεχθεὶς, com-

Ad πτομαι.

De characteristicis χ, γ, ξ, & κ posito ante τ.

Referenda ad themata in χω aut κομαι.

Ad γω aut γομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

buſtus: καταφλεχθεὶς, *flagrans*: ψιχθεὶς, *vituperatus*: οἱ ἐπεισαχθέντες, *aſciti*: αἱ ϖαραχθεῖσαι, *perturbantes*. In participio futuro, ὑπαχθησόμενος, *ſubiturus*, ab ὑπάγομαι, mutando ſcilicet χθησόμενος in γομαι: nam θησόμενος habetur pro terminatione. In χω aut χομαι: in indicatiui actiui perfecto, ab ὑπάρχω, ὑπῆιχα, *extiti*: βρύχω, βέβρυχα, *fremuit*: καθάιχω, καθῆιχα, *cœpit* & *incipiebat*, vt ſit imperfectum: τρήχω, τέτρηχεν, *horret*. In participio, ἰαχὼς, ἰαχῦια, *reſonãs*: ἀμφιαχῦια, *circumreſonans*, vel *clamans*. hęc poſſunt cenſeri præteriti perfecti vocis mediæ. Sic participium, ἠλελοχῦια, *enixa* à λέχομαι, vocis eſt actiuæ Atticè, 144.1. & mediæ communiter, 72.27. In perfecto indicatiui paſſiui, ab εὔχομαι, εὖγμαι, *dedicatus ſum*: σμήχομαι, ἔσμηγμαι, *terſus ſum*: ἄρχομαι, ἦργμαι, *orſus ſum*: ἐλέγχομαι, ἤλεγκται, & Attica reduplicatione (144.7.) ἐλήλεγκται, *redargutus eſt*: ϖαδέχομαι, ϖαδεδέγμεθα, *excepimus*. In participio, ab ἄρχομαι, ἠργμένος, *orſus*: καταψύχομαι, κατεψυγμένος, ἡ κατεψυγμένη, *rigens*, *frigidus*, *a*: ϖαδέχομαι, ϖαδεδεγμένος, *qui excepit*: ὑποβρέχομαι, ὑποβεβρεγμένοι, *irrigati*, *appoti*: ὑπάρχομαι, ὑπῆργμένος, *qui fuit*: τὰ ὑπῆργμένα, *quæ ſunt ſuppeditata*, *quæ quis accepit*: ϖροὑπάρχομαι, τὰ ϖροὑπῆργμένα, *res iam partæ*. In plus quàm perfecto eiuſdem vocis, ab ὑποδέχομαι, ὑπέδεξο, *ſuſceperas* ſeu *ſuſcepiſti*, *excepiſti*: ὑπέδεκτο, *ſuſcepit*, *accepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 147.15. ſic à καταλέχομαι, κατέλεκτο, *dormitum iuerat*, *dormiuerat* ſeu *dormiuit*, pro κατελέλεκτο, & à ſimplici λέχομαι, ἔλεκτο, quod & omni augmento detracto, λέκτο pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*: item *recenſuerat*, à λέγομαι. In aoriſti eiuſdem vocis ſubiunctiuo, à ϖαδέχομαι, ϖαδεχθῇ, *recipiatur*. In participio, δραϖσμηχθεὶς, *deterſus*, *maceratus*: ἐξεχθεὶς, *ſuffocatus*, *necatus*, ſyncope ἐρχθεὶς, ἐρτός: τ' ἐρχθέντα, *in aqua ſuffocatum*: ϖεραποσμηχθεὶς, *præpurgatus*: ϖαρεχθεὶς, *turbatus*, *irratus*: : ψυχθεὶς, *refrigegatus*, *qui refrixit*. In ορω ſiue πω, aut ορομαι ſiue πομαι. In perfecto indicatiui actiui, à δι̯ορύπω, δι̯ώρυχα, *perfodit*. In infinitiuo, à πρόπω, ϖεπρᾶχέναι, *egiſſe*: καταπλήσσω, κατεπλῆχέναι, *perterreri*: μεταλλάπω, μετηλλαχέναι, *commutaſſe*: & participium, μετηλλαχὼς, *defunctus*. In perfecto indicatiui paſſiui, ab εἱλίσσομαι, εἵλιγμαι, *circumuolutus ſum*: στόπομαι, στέσαγμαι, *inſtratus ſum*: ταράπομαι, τετάραγμαι, *turbatus ſum*: ϖράττομαι, ϖέπρᾶχται, *actum eſt*: τάπομαι, τετάχαται, *inſtructi ſunt*, tertia pluralis Ionica, 66.2. pro τεταγμένοι εἰσί. In imperatiuo, à παλάσσομαι, ϖεπάλαχθε, *ſortimini*. In participio, ab εἱλίπομαι, εἱλιγμένος, *qui flexuoſis orbibus eſt*: παλάσσομαι, ϖεπαλαγμένος, *fœdatus*: ϖλήπομαι, ϖεπληγμένος, *qui accepit calamitatem*: στάπομαι, σεσαγμένος, *ſubactus*, *refertus*, *onuſtus*: ταράπομαι, τεταραγμένος, *turbatus*, *confuſus*: hinc aduerbium τεταραγμένως, *confusè*, *inordinatè*: τάπομαι, τεταγμένος *ordinatus*, *ſtatus*: τεταγμένοι, *ſtationes agentes*, hinc aduerbium τεταγμένος *ordine*, *ritè*, *deſtinatis* ſeu *ordinatis temporibus*: χαράπομαι, κεχαραγμένος, *ſerratus*, *infenſus*: φοινίσσομαι, ϖεφοινιγμένος, *colore rubens puniceo*: φράπομαι, ϖεφραγμένος, & metatheſi ϖεφαρμένος, *obſtructus*: φυλάπομαι, ϖεφυλαγμένος, *diligenter & cautè obſeruans*, *cautus & circunſpectus*: hinc aduerbium ϖεφυλαγμένος, *cautè*, *prouidè*, *obſeruanter & circunſpectè*: ἀποτάπομαι, ἀποτεταγμένος, *deſponſus*, *deſtinatus*: ἐνταπομαι, οἱ ἐντεταγμένοι, *in ordinem redacti*: ϖροτάπομαι, ϖροτεταγμένοι, *milites qui in fronte collocati ſunt*: ϖροστάπομαι, ϖροστεταγμένος, *præfectus*, *cui mandatum eſt*: ὑποτάπομαι, ὑποτεταγμένοι, *ſubditi*: ἐκπλήπομαι, ἐκπεπληγμένος, *animo perculſus*, *inſanus*: καταπλήπομαι, κατεπεπληγμένος, *attonitus*, *timore perculſus*: ϖαραπλήπομαι, ϖαρεπεπληγμένος, *furibundus*: ϖερικαράπομαι, ϖερικεκαραγμένος, *ſerratus*, *diſruptus*: συμφράπομαι, συμπεφραγμένον, *conſeptum*, *obturatum*: δι̯αλλάπομαι, τὰ δι̯ηλλαγμένα, *varia*: ξαλλάπομαι, ξηλλαγμένον, *peregrinum*, *inuſitatum*, *inauditum*: ϖαραλλάττομαι, ϖαρηλλαγμένος, *alienus*: τὸ ϖαρηλλαγμένον, *peregrinum*, *inuſitatum & inauditum*. In plus quàm perfecto, à καταπλήπομαι, κατεπέπληκτο, *perculſus erat*: νάσσομαι, ἐνένακτο, & Ionicè (147.15.) νένακτο, *implebatur*: κατειλίσσομαι, κατειλίκτο, *induti* ſeu *inuoluti erant*, Ionicum eſt (66.2.) pro κατειλιγμένοι ἦσαν: ſic ab ὀρύπομαι, ὀρύκτο, *foſſi erant*, *cedebantur*, *muctabantur*, pro ὠρυγμένοι ἦσαν: ἐπιτάπομαι, ἐπετέτακτο, *annumerati erant*, *recenſentur*, pro ἐπετεταγμέ-

Ad χω aut χομαι.

Ad ορω ſiue Attice ad πω, aut ad ορομαι ſiue πομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

τεταγμένοι ἦσαν : ϖϱοτάττομαι, ϖϱοτέτακτο, *locati fuerant, in acie erant*, pro ϖϱοτεταγμένοι ἦσαν : ϖϱοστάττομαι, ϖϱοσέτακτο, *ordinati* seu *attributi erant*, pro ϖϱοτεταγμένοι ἦσαν. In aoristo priore, ab ἐλελίττομαι, ἐλελίξομαι, ἐλελίχθης, ἐλελίχθη, *tremefactus sum, es, est* : ϖτοέττομαι, ἐπτοήθην, & Ionicè (12. 26.) ἐπτοήθην, *factus sum* : ἀΐσσομαι, ἠϊξάμην, *excurri* : ϖϱοστάττομαι, ϖϱοσετάχθην, *imperium accepi, sub imperium redactus sum* : κηρύσσομαι, ἐκηρύχθη, *præconio iussus est*. In subiunctiuo, à καταλλάττομαι, καταλλαχθῇ, *reconcilietur*. In infinitiuo, ϑωρηχθῆναι, *armari* : λαπαχθῆναι, *euacuari* : ταχθῆναι, *constitutum esse* : τϱιαχθῆναι, *ter vinci*. In participio, καταῤῥαχθείς, *ruptus, allisus, & vehementer incumbens* : ἡ καταῤῥαχθεῖσα, τῆς καταῤῥαχθείσης, *rupta, ruptæ* : νεχθείς, *reuersus* : ἀναστϱεχθείς, *ad se reuersus* : ϖϱοταχθείς, *consociatus & instructus* : ϖληχθείς, *percussus* : πτυχθείς, *plicatus* : στυχθείς, *constipatus* : σπαϱαχθείς, *laceratus* : ταϱαχθείς, *consternatus* : ϕϱαχθείς, *septus* : ϑωρηχθέντες, *inebriati* : καταλλαχθεῖσα, *reconciliata* : ϖϱοστακτέον, *quod iussum est*. In participio futuro, παταχθησόμενος, *feriendus*. In ζω aut ζομαι : in perfecto passiuo, à στηϱίζομαι, ἐστήϱιγμαι, *stabilitus sum* : ἐστήϱιχμαι, *hæret, fixus est*. In participio, à κατασ͡τίζομαι, κατεστιγμένα, *punctis distincta*. In plus quàm perfecto, à στάζομαι, ἔστακτο, *stillabatur*. In aoristo primo, à πτοεμίζομαι, πτοεμίχθη, pro ἐπτοεμίχθη, *reiectus est & repulsus* : ἐμπαίζομαι, ἐνεπαίχθη, *illusus est* : & in aoristo primo actiuo, ἐνέπαιξεν, *illusit, percussit*. In participio ab ἐνσταλάζομαι, ἐνσταλαχθεὶς, *instillatus* : ϖϱωϊζομαι, ϖϱωϊχθείς, quod & ϖϱοχϑείς, *præcipitatus* : ῥέζομαι, ῥεχθείς, *factus* : ῥεχθέν, *factum* : στίζομαι, στιχθείς, *notatus*. Et hæc de χ, γ, ξ, κ, posito ante τ. Pergamus ad tertiam characteristicarum classem.

Ad ζω aut ζομαι.

TERTIVM Characteristicarum ordinem constituimus ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex immutabilibus λ, μ, ν, ϱ. Ac duæ quidem, κ videlicet & σ incertam satis indicant thematis figuratiuam. respondent enim omnibus quatuor postremarum coniugationum characteristicis : at vocales præter η & ω, & dipthongi, & immutabiles ν & ϱ, quum sunt in his temporibus characteristicæ, eædem sunt & in ipso themate. pro η vero thema habet α vel ε, : & si η ponitur post μ, η nonnunquam erit abiiciendum, remanebítque pro thematis characteristica ipsum μ aut μν, & pro ω, in themate est, ο. pro λ ferè thema habet non vnicum sed duplex λ. Cæterùm litera quæ ponitur ante figuratiuas κ & σ, plerunque momenti plurimum habet ad certam thematis figuratiuam indicandam. nam ικ- & ισ-, ferè ad themata in ίζω vel ίζομαι referuntur : ακ- & ασ-ad άζω vel άζομαι, aut ad άω vel άομαι : εκ-& εσ-ad έω vel έομαι : ηκ-& ησ-ad έω vel έομαι, aut ad άω vel άομαι : ωκ-& ωσ-ad όω vel όωμαι : ευκ-& ευσ-ad εύω seu εύομαι : λκ-& λσ-ad λω vel λομαι, aut, sed rarissimè, ad λω siue λομαι : interdum αλκ- & αλσ-referuntur ad έλλω seu έλλομαι : μηκ-& μησ ad μῶ seu μῶμαι : αγκ-& ανσ & in genere αν-ad αίνω seu αίνομαι : sic υγκ- & ωσ-, & in genere ω-ad ύνω seu ύνομαι : αρκ-& αρσ-ad αίϱω vel αίϱομαι, aut ad εἴρω vel εἴϱομαι, aut etiam ad έρω seu έϱομαι, & in genere ϱκ- & ϱσ-ad ϱω vel ϱομαι. Aliæ literæ haud crebrò positæ inueniuntur ante κ & σ : ideo rarò negotium poterunt facessere. tunc autem percurrendæ erunt omnes quatuor postremarum coniugationum characteristicæ, donec thema quæsitum inueniatur. Notabis in his temporibus κ referri ad themata finita in ω & σ, ad finita in ομαι. Sequentibus exemplis quæ hoc loco diximus illustrabuntur. Hæc referuntur ad δω : in participio, ἐνηρεκής, ἐνηρεκὸς, *inhærens* : τὰ ἐνηρεκότα, *quæ inhærent*, ad ἐνερείδω : ad κατέδω, κατηκής, & Atticè (193.37.) κατεδηδοκὼς, *qui deuorauit* : vnde passiuum κατεδηδομένος, *absorptus, deuoratus* : sic ad ϕϑείνομαι, τὰ ϕϑειδηδομένα, *corrosa* : & ad ἐξέδω, perfectum indicatiui act. ἐξεδήδοκα, *comedi*. Hæc ad δομαι : in perfecto pass. ᾖσμαι, *decantatus sum*, ad ᾄδομαι. In infinitiuo, κατεψεῦσθαι, *falsa esse*, ad καταψεύδομαι. In participio, ἐψευσμένος, *frustratus, falsus* : ad ψεύδομαι : ἡσμένος, & sine augmẽto, ac retracto accentu, spiritúque mutato ἄσμενος, *gauisus, libens*, ad ἥδομαι : κατεσκευασμένος, *accuratus*, vnde aduerbium κατε-

De characteristicis κ, σ : τ, δ, θ : λ, μ, ν, ϱ : α, ε, η, ι, ο, υ, ω : αι, αυ, ει, ευ, οι, υι.

η ex α aut ε.
μη ex μ aut μν.
ω ex ο.
λ ex λλ.
Penultima siue litera posita ante κ, aut σ.
ικ- & ισ- ex ίζ-.
ακ- & ασ- ex άζ- aut ά-.
εκ & εσ· ex έ- ηκ & ησ· ex έ- aut ά-.
ωκ- & ωσ· ex ό-.
ευκ & ευσ- ex εύ.
λκ & λσ· ex λλ- siue λ-.
αλκ- & αλσ- ex. έλλ-.
μηκ- & μησ- ex μ- αλκ- et ανσ- ex αιν-.
υλκ- & υσ· ex ωαρ & αρσ- ex αιρ- vel εἰϱ- vel ερ-.
ϱκ & ϱσ- ex ϱ-.
Relata ad δω.
Ad δομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

σπευσμένος, *festinatò*, ad καταπεύδομαι. In plus quàm perfecto, ad ἐρείδομαι, ἤρεικτο, & Attica reduplicatione (144. 7. 21. & 146. 33,) ἠρήρεικτο, *inhæserat* In aoristo primo ad σωπάδομαι, σωπάσθην, *congratulatus sum, vnà lætatus sum*: ψεύδομαι, ἐψεύδομαι, *sum falsus*: ἐψεύσθημεν, *falsi sumus, nos fefellit opinio*: ἐψεύσθησαν, *falsi sunt*. In optatiuo, ψευσθείην, *fallar*. In subiunctiuo, ψευσθῶ, ψευσθῇς, *deceptus essem, esses*. In infinitiuo, ψευσθῆναι, *falli, carere, priuari*. In participio, ψευσθείς, ψευσθεῖσα, *falsus, a, illusus, a*: ad ἄδομαι, ἀσθείς, *cantatus*. Ad τω: in perfecto indicatiui actiui, τέτηκα, *neui*, ad τήκω: sunt qui malint referre ad τέω. In infinitiuo, ἠλητέναι, & Atticè (144. 16.) ἀλητεκέναι, *molisse*: ad ἀλήτω. Ad τομαι: in perfecto indicatiui pass. κέκλωσμαι, *fatatus sum*: ad κλώθομαι. In infinitiuo, πέρθαι pro πεπέρθαι, *prædatum esse*, ad πέρθομαι. In participio, ad κλώθομαι, κεκλωσμένος, *fatatus, fato destinatus*: κεκλωσμένον, *fatatum*: νήθομαι, νεησμένος, (quod & pro νεημένος à νέω) *cumulatus, plenus*: ὑπονήθομαι, ὑπονησμένα, *profata, agglomerata*: πρήθομαι, πεπρησμένος, *crassus, incensus*: ἐμπρήθομαι, ἐμπεπρησμένος, *incrassatus*: σήθομαι, σεσησμένος, *cribratus, cribo excussus*: ἀλήθομαι, ἠλησμένος, quod & Atticè (144. 16.) ἀλητεσμένος, *subactus, molitus*: legitur pro eodem, ἠλεσμένος, sed locus videtur corruptus. In aorist. priore indicatiui, ad πλάθομαι, ἐπλάσθην, *propinquaui*: πλήθομαι, ἐπλήσθην, *plenus sum*: πρήθομαι, ἐπρήσθην, *concrematus sum*: ἐμπρήθομαι, ἐνεπρήσθην, *incensus sum*: πείθομαι, ἐπείσθης, *persuasus es, credidisti*. In imperatiuo, πείσθητι, *crede, pare*. In optat. καταικισθείην, *titillationem paterer*. In subiunct. πεισθῇς, *parueris*. In infinitiuo, πεισθῆναι, *adductum esse*. In participio, ἐμπεπρησθείς, *incensus*: κατακνησθείς, *scalptus*: πεισθείς, *obsequens*: πλησθείς, *repletus*: πυσθείς, *putrefactus*: συμπεισθείς, *consentiens, in sententiam alicuius veniens*: ὑπερπλησθείς, *supramodum plenus*: πλασθεῖσα, *admota, propinqua facta*. In fut. priore indicatiui, πεισθήσομαι, *parebo*, ad πείθομαι. In infinit. πεισθήσεσθαι, *persuasurum esse*. Ad σομαι siue πομαι: in partic. perfecti pass. ad πίσσομαι vel πίζομαι, ἐπισμένος, *pistus*: καταπλάπομαι, καταπεπλασμένον, *cantus tibiarum*: περάπομαι, πεπερασμένος pro πεπερασμένος, *venditus*: περιπλάπομαι, περιπεπλασμένος, *adhærens*. In participio aoristi primi, μεταπλασθείς, *transmutatus*: μεταπλασθέν, *transmutatum*. Ad ζω: in perfect. indicatiui act. ad ἀσσίζω, ἄσσιξα, *tutatus sum*: περιπλώζω, περιέπλωξε, *præteruectus est*: potest referri ad poëticum περίπλωω, vel ad περιπίπλωμι. In particip. ad φροντίζω, πεφροντικὼς, *solicitus, curans*: παρκμάζω, παρηκμακὼς, *qui consenuit, qui tempus legitimum superauit*: παρηκμακότες, *ætate prouecti*: ἀπεθίζω, ἀπεθικὼς, *qui desuenit*, augetur per ει 139. 17. 22. Ad ζομαι: in perfect. indicatiui pass. ad καταικίζομαι, κατακέκνισμαι, *pruritu libidinis vexor*: ὑπεργάζομαι, ὑπείργασμαι, *feci*, augetur per ει, 139. 17. 22 sic κατεργάζομαι, κατείργασται, *perfectum est*: ἁρμόζομαι, ἄρμοσται, pro ἤρμοσται, *adaptum est*: πολίζομαι, πεπόλισται, *constructa est*, scilicet ciuitas: ἀνδραποδίζομαι, ἀνδραπόδισται, *mancipatus est*: μεταχειρίζομαι, μετακεχείρισται, *tractauit, functus est*: σαλπίζομαι, σεσάλπισται, *tubarum clangore fuit excitatus*: συναρμόζομαι, συνήρμοσται, *coagmentatum est*: ὁρίζομαι, ὥρισται, *præscriptus est & certus*: διονομάζομαι, διωνόμασται, *denominatus est*: οἰκίζομαι, ᾤκισται, *situm est*: προαγωνίζομαι, προηγώνισθε, *priùs pugnastis*. In tertia plur. Ionica (66. 2. 5.) ad ἀγωνίζομαι, ἀγωνίδαται, *decertarunt*: χωρίζομαι, κεχωρίδαται, *discrepant, seiuncti* aut *separati sunt*: φράζομαι, πεφράδαται, *dicta sunt*: σκευάζομαι, ἐσκευάδαται, *instructi sunt*: ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐῤῥάδαται, *aspersi sunt*: ὀνομάζομαι, ὠνομάδαται, *nominati sunt*: ἀχέζομαι, ἠχέδαται, & cum Attica reduplicatione (144. 7.) ἀκηχέδαται, & rursus deperdito augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀχαχέδαται, *tristantur*. in imperat. ad πρήθομαι vel πρήσομαι, πεπρήθω, *periculum fiat*: εἴζομαι, ἕω, *finem faciat*. In infin. ad περιπρήθομαι, περιπρήθαι pro περιπρήθαι, *implicari*: λῄζομαι λελῆθαι *prædatum esse*: ἀπαγχονίζομαι, ἀπηγχονίθαι, *præfocari*. in participio, ad ἐσκιάζομαι, ἐσκιασμένον, *adumbratum*, pro ἐσκιασμένων: ἐλλυχνιάζομαι, ἐλλυχνιασμένος, *accensus*, pro ἐλελυχνιασμένος, siue Atticè (145. 13.) ἐλλυχνιασμένος: εὐκλίζομαι, εὐκεκλισμένος, & poëticè soluta diphthongo, detracto augmento, & abiecto, σ, εὐκλιμένος, *bene structus*: ἐξηλιά-

Ad θω.

Ad τομαι.

Ab σομαι siue πομαι.

Ad ζω.

Ad ζομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ηλιάζομαι, ἐξηλιασμένος, à sole adustus : ἠλιγίζομαι, ἠλιγισμένος, obscuratus, obtenebratus : ἱματίζομαι, ἱματισμένος, indutus : κατ{λωτίζομαι, κατ{λωτισμένος, in seruitutem redactus : κατεργάζομαι, κατεργασμένος pro κατ{ργασμένος, profligatus, exercitatus : πρεσεργάζομαι, πρεσ{ργασμένος, priùs gestus : τὰ πρεσ{ργασμένα, res priùs geste : καυτειάζομαι, κεκαυτειασμένος, quod & sine augmento καυτειασμένος, & καυτεισμένος à καυτείζομαι, notatus cauterio, inustus : ψιλίζομαι siue ψιλίσομαι, ψιλισμένος, purus, perpurgatus, pro ψιεπτισμένος, siue ψιπλισμένος : σκεδάζομαι, σκεδασμένος, pro ἐσκεδασμένος, palatus, dispersus : βαίζομαι, βεβεισμένος, obrutus : κάζομαι, κεκασμένος, instructus : κλάζομαι, κεκλασμένος, fractus, mollis, languidus : κομίζομαι, κεκομισμένος, qui importauit, & importatus : μυείζομαι, μεμυεισμένος, unctus, unguentis delibutus : νάζομαι, quod & νάσσομαι, νενασμένος, aggregatus : νομίζομαι, νενομισμένα, instituta : πε{ράζομαι, πεπ{ρασμένος, expertus : legitur & πεπ{ραμένος, tentatus, absque σ, sed tum potiùs ducitur à πε{ράομαι : πελεκίζομαι, πεπελεκισμένος, decollatus : ποδίζομαι, πεποδισμένος, pedibus vinctus : πολίζομαι, πεπολισμένη, sita : πρίζομαι vel πρίομαι, πεπρισμένος, serratus : Φεάζομαι, πεφεασμένος, & Doricè (66.17.) πεφραδμένος, dictus, apparatus : sic πρυφράζομαι, πρυπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus : φρυντίζομαι, πεφρυντισμένος, attentus : hinc aduerbium πεφρυντισμένως, attentè, diligenter, sedulò : φώζομαι, πεφωσμένος πεφωσμένη, accensus, a : σοφίζομαι, σεσοφισμένος, callidus, versutus, edoctus, hinc aduerbium σεσοφισμένως, scitè : χαρίζομαι, κεχαρισμένος, iucundus, gratus, hinc aduerbium κεχαρισμένως, cum gratia, ad gratiam : ῥυθμίζομαι, ἐῤῥυθμισμένος, numerosus : σκευάζομαι, ἐσκευασμένος, paratus : ϛρυτίζομαι, ἐϛρυτισμένα, lanariæ herbæ radice curata : συμβιάζομαι, συμβεβιασμένα, simul per vim occupata : ἐγγυμνάζομαι, ἐγγεγυμνασμένος, exercitatus, probatus : ἐπιδικάζομαι, ἐπιδεδικασμένος, qui hæreditatem iure obtinet, & iudicio eiectam & quæsitam : συγκλῄζομαι ὃ συγκλείομαι, συγκεκλῃισμένος, conclusus : συγκορδυλίζομαι, συγκεκορδυλισμένος, coaceruatus, mixtus : πρυχειρίζομαι, πρυκεχ{ρισμένος, omnibus obuius, proiectus : καταπίζομαι, καταπεπισμένος, iacens : ἐπαχίζομαι, ἐπεταχισμένον, quod contra aliquos munitum est ad bellum inferendum : ψιλίζομαι, quod & ψιλίσομαι, ψιλισμένος, purus & quasi decorticatus : ἐνσκευάζομαι, ἐνεσκευασμένος, paratus : παρασκευάζομαι, παρεσκευασμένος, idem : καταπονδάζομαι, καταπεπονδασμένον, ambitiosum, ingenti studio factum : ἀποχοινίζομαι, ἀπεχοινισμένος, seiunctus ab omnibus loris : ἀπο{ηφίζομαι, ἀπε{ηφισμένος, communi decreto damnatus : ὑπο{λωΐζομαι, ὑπε{λωισμένη, propinqua partui : ἐξεταίζομαι, ἐξητασμένος, qui est spectata virtute : καπεναρίζομαι, καπναρισμένα, occisa, perdita, spoliata : προετοιμάζομαι, προητοιμασμένος, præparatus : ἐξεργάζομαι, ἐξ{ργασμένος, perfectus, augetur per ει : sic κατ{ργασμένος, κατειργασμένη, cultus, culta, subactus, a, à κατειργάζομαι : & σιω{ργασμένος, cultus, elaboratus, à σιειργάζομαι : ἀνθίζομαι, ἠνθισμένος, tinctus : δραθίζομαι, δραθισμένος, florens : ἐξανθίζομαι, ἐξηνθισμένος, floribus ornatus : ἐξανδραποδίζομαι, ἐξηνδραποδισμένος, authoratus, obnoxius, mancipatus : καταρτίζομαι, κατηρτισμένος, compositus, perfectus : κατηρτισμένοι, conserti, instructi : κατηρτισμένα, condita : : σιωαπαρτίζομαι, σιωαπηρτισμένος, perfectus, impletus : σιωαρμόζομαι, σιωηρμοσμένος, coaptatus : καταφαλίζομαι, κατηφαλισμένοι, compediti : ὁπλίζομαι, ὡπλισμένος, armatus, hinc aduerbium ὡπλισμένως, armatè cum armis : ὀργάζομαι, ὠργασμένος, subactus, mollitus, paratus : ἐξοϛαΐζομαι, ἐξωϛαϊσμένος, luxatus : οἰκίζομαι, ᾠκισμένη, habitata : καπηκίζομαι, κατᾠκισμένος, habitans : μεταικίζομαι, μετᾠκισμένος, translatus. In plus quàm perfecto, à κάζομαι, ἐκεκάσμην, instructus eram : ἐκέκαϛο, instructus erat : ὁρίζομαι, ὥριϛο definitus est. κατεργάζομαι, κατέργαϛο, pro κατείργαϛο, subactus est : προεργάζομαι, προέργαϛο, priùs gestum erat : παρασκευάζομαι, παρεσκευάδαϛο, instructi erant, se apparabant, pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 66.2. 5. In aorist. prim. indicatiui, ad ῥάζομαι ὃ ῥαίνομαι, ἐῤῥάθην, aspersus sum : καθαείζομαι, ἐκαθαείθην, καθαείθης, καθαείθη, purgatus sum, es, est : μεταικίζομαι, μετᾠκίθης, abiisti, te habitatum contulisti : ἑλύζομαι, quod & ἑλύσομαι & ἑλύομαι, ἑλύθη, inuolutus est, pro ἠλύθη : κατεργάζομαι, κατεργάθη, pro κατ{ργάθη, consummauit : λιάζομαι, λιάθη, pro ἐλιάθη, discessit & disparuit : πελάζομαι,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

πελάδη pro ἐπελάδη, *appropinquauit*: ὑπαιθαλιάζομαι, ὑπαιθαλιάδη, pro ὑπηθαλιάδη, *in obliquum declinauit* seu *in anteriorem partem*: βεβάζομαι, ἐβεβάδη, *efferbuit*, *tempestate est eiectus*: πειράζομαι, ἐπειράδη, *tentatus est*: ἐπειράδησαν, *tentati sunt*: ἑνθρονίζομαι, ἐνεθρονίδη, *sedit in solio*: καταφραγίζομαι, κατεφραγίδη, *obsignatus est*: συγκαταψηφίζομαι, συγκατεψηφίδη, *cooptatus est in numerum, annumeratus est suffragiis*, siue *calculis additus est*: παρονομάζομαι, παρωνομάδη, *cognominatus est*: πεποιθίζομαι, πεποιθίδη, *abiectus est*: πεπευνάζομαι, πεπευνάδη, & Atticè (140.4.) πεπυνάδη, *acquieuit*: κατοικίζομαι, κατοικίδησαν, pro κατωκίδησαν, *incoluerunt*: σεβάζομαι, σεβάδησαν, pro ἐσεβάδησαν, *coluerunt*: λυγίζομαι, ἐλυγίδησαν, *versati sunt*: πιέζομαι, ἐπιέδησαν, *oppressi sunt*: φαντίζομαι, ἐφαντίδησαν, *apparuerunt*: πεπορμίζομαι, πεπωρμίδησαν, *applicuerunt in portum*: καλευνάζομαι, κατευνάδησαν, & Bœoticè (67.23.) κατεύναδεν, *cubuerunt*. In imperatiuo, καθαιδέτω, *mundus esto*: σεβάδητι, *venerare*: ἐργαδήτω, *operetur*. In optat. καθαιδείλω, *impellerer*: καθαιδείη, *impelleretur*: πεδησοδιαδείη, *impediretur*. In subiunctiuo, ὀργιαδῆις, *iracaris*. In infinitiuo, ἐξανθρωπιαδλῶαι, *ex humana forma mutari*: ἐξωκεανιαδλῶαι, *in oceanum egressum fuisse*: καρπαδλῶαι, *dispergi*: πειραδλῶαι, *tentari*: πελαδλῶαι, *propinquare*: πεφιλοιδλῶαι, *detrahi corticem, cortice nudari*: χιαδλῶαι, *scissum esse*. In participio, βεβαδεὶς, *feruefactus*: ἑλυδεὶς, ἕντος, *inuolutus, tectus*, sunt qui referant ad ἑλύομαι: ἐμπεπαδεὶς, *coagulatus*: ἐμπεπαδέν, *coagulatum*: ἐξοδηλαδεὶς, *ab eunte illatus*: ἐπαναγκαδεὶς, *coactus*: ἱππαδεὶς, *equitandi artem edoctus*: ἰχιδεὶς, *diuulsus, diuisus*: καδελκυδεὶς, *vulneratus*: καταλυδεὶς, *ablutus*: καταμαλδακυδεὶς, *fractus animo, mollitie affectus*: καδικυδεὶς, *incolens*: λιαδεὶς, *separatus, egressus*: λοχιδεὶς, *insidiis exceptus*: μετεωρεδεὶς, *euectus, suspensus*: νοτιδεὶς, *madefactus*: ξενιδεὶς, *muneratus, donatus muneribus, hospitio susceptus*: ὀπαδεὶς, *à tergo ligatus*: πειραδεὶς, *tentatus*: πειπιδεὶς, *pistus*: πειπλεκαδεὶς, *inuolutus, implicitus*, sunt qui legant sine σ, πειπλεκαθεὶς: πειδεὶς, *sectus, districtus*, potest referri ad πείομαι: πιδεὶς, *pistus*, vel refer ad πίσομαι: πυκαδεὶς, *coopertus*: πολλαπλασιαδεὶς, *multiplicatus*: συμβιβαδεὶς, *compactus, connexus*: συνεξαιθριαδεὶς, *sub dio vnà positus*: χαδεὶς, *missus, immissus*: ὑποφραδεὶς, *animaduertens*: χειμαδεὶς, *tempestate iactatus*: χρηνιδεὶς, *dilatus, cui tempus interiectum est*: ψεκαδεὶς, *leuiter irroratus*: οἰκιδέντες, *qui sedes collocarunt*: ἐσοικιδέντες, *coloni, immigrantes*: τὰ χρηδέντα, *res accommodatæ, pecuniæ mutuæ*, item *edita oracula*. In futuro priore indicatiui, ἐμπῖνδήσομαι, *conspuar*, referri etiam potest ad ἐμπίνομαι: καθεδήσομαι, *sedebo*: πεκαθεδήση, *assidebis*: ἐνυπνιαδήσονται, *somniabunt*. In participio, καδικιδησόμενος, *qui habitatum ibit*, δησόμενος mutandum in ζομαι. Ad λω: in perfecto actiui indicatiui, ἀνατέταλκεν, *exortus est*, ad ἀνατέλλω: interdum enim hîc penultima α prouenit ex ε. Ad λομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἤγγελμαι, *nuntiatus sum*: ἐντέλλομαι, ἐντέταλμαι, *iussus sum*: ἐντέταλται, *præceptum est*: ἐπιστέλλομαι, ἐπέσταλμαι, *missus sum*: ποικίλλομαι, πεποίκιλται, *euarianit*. In infinitiuo, ad συστέλλομαι, συνεστάλθαι, *pauore contrahi*. In participio, ad πειθίλλομαι, πειθιλμένος, *inuolutus, indutus*: πειτίλλομαι, πειτετιλμένος, *vulsus*: σκύλλομαι, ἐσκυλμένος, *diuulsus, diuexatus*: σφάλλομαι, ἐσφαλμένα, *errata*: πειχάλλομαι, πειχεχαλμένος, *qui habet nasum aquilinum*, item *curuatus, inflexus, aduncus*: καταστωμύλλομαι, κατεστωμυλμένος, *garrulus*: ἐπαγγέλλομαι, ἐπηγγελμένος, *qui promisit*, aut *minatus est*: τὰ ἐπηγγελμένα, *promissa, minæ*. In sequentibus α positum ante λ fit ex ε: στέλλομαι, ἔσταλμένος, *indutus*: ἀναστέλλομαι, ἀνασταλμένος pro ἀνεσταλμένος, *sublatus*: διαστέλλομαι, τὰ διεσταλμένα, *iussa*: πεσταλμένος, πεσπεσταλμένος, *qui compositus est in frugalitatem*: συστέλλομαι, συνεσταλμένος, *contractus, timidus*: hinc aduerbium σωεσταλμένως, *parcè*: ἐντέλλομαι, τὰ ἐντεταλμένα, *mandata*. In plus quàm perfecto, ad τέλλομαι, ὃ στέλλομαι, ἐτετάλμην, *iussus eram*: ἐτέταλτο, *iussum erat*: ἐξεφάλλομαι, ἐξέφηλτο, & poëticè (191.14.) ἐξέπαλτο, *exiluit*. In aoristo primo indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἠγγέλθην, *nuntiatus sum*: ἀναγγέλλομαι, ἀνηγγέλθη, *allatus est nuntius*: ἐξαγγέλλομαι, ἐξηγγέλθη, *idem*. In infinitiuo, ad πέλλομαι, πλῆθῶαι, *connelli* seu *depilatum esse*. in participio, ἐσαγγέλλομαι, ἐσαγγελθεὶς, ἐντος, in genitiuo plurali ἐσαγ-

Ad λω.

Ad λομαι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐσαγγελθέντων, *nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis.* Ad μφ: in perfecto actiuo βεβρέμπκα, *strepui*, ad βρέμφ. Ad μθμαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ϖεφστρέμθμαι, ϖεφστρεπέμηθε, *ascripti estis.* In aoristo primo, ad νέμθμαι, ἐνεμήθλω, *tributus sum.* Imperatiuus, νεμηθήτω, *distribuatur.* participium, νεμηθεὶς, *tributus:* ϖεφστρεμηθεὶς, *ascriptus*, ad ϖεφστρέμθμαι. Ad νω eadem manente penultima, & ν deperdito: in perfecto actiuo, ad κλίνω, κέκλικεν, *inclinatus est.* Ad νομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad κλίνομαι, κέκλιμαι, *inflexus sum, inclinatus sum:* κατακλίνομαι, κατακέκλιται, *stratus est:* ϖεφκλίνομαι, ϖεφκέκλιται, *adiacet:* κ͡τπλύνομαι, κ͡τπέπλυται, *obsorduit.* In participio, ad κλίνομαι, κεκλιμθός, *innixus:* ϖεφκλίνομαι, ϖεφκεκλιμθός, *sua sponte incitatus:* κρίνομαι, κεκριμθός, *qui causam dixit, electus, iudicatus:* ϖεφκρίνομαι, ϖεφκεκριμθός, *dispositus:* πλύνομαι, πεπλυμθός, *elotus, lotus.* In aoristo primo indicatiui, ad κατακλίνομαι, κατεκλίθλω, *cubui in lecto:* συγκρίνομαι, συνεκρίθη, *concretus est:* συνεκρίθησαν, *contractæ sunt:* ὑϖοκλίνομαι, ὑπεκλίθη, & poëticè (153.12.) ὑπεκλίνθη, *innixus est:* διακρίνομαι, διεκρίθησαν, & Bœoticè (67.23.) διέκριθεν, *dirempti sunt.* In optatiuo, διακριθείητε, & syncope, ac poëticè seruato ν (152.12. & 30.) διακριθῆτε, *separemini.* In subiunctiuo, πλυθῇ, *lotus sit.* In infinitiuo, κριθλῶναι, *iudicari, sententiam pronuntiari:* ἀϖοκριθλῶναι, *incernere, excernere:* ἐγκριθλῶναι, & poëticè (117.17.) ἐνικριθλῶναι, *ascribi:* διακρίνομαι, διακριθλῶναι, & poëticè (153.15.) διακριθλῶναι, & Doricè (59.4.) διακριθήμεναι, *disiungi.* In participio, κλιθεὶς, *discumbens:* κ͡τκλιθεὶς, *idem* συγκαταπλιθέντες, *vnà cubantes:* ὑϖοκλιθεὶς, & poëticè (153.12.) ὑϖοκλινθεὶς, ὑϖοκλινθέντος, *suppositus:* κριθεὶς, *iudicatus:* ϖεφκριθεὶς, *qui præstare iudicatur, anteposítus:* συγκριθεὶς, cõcretus: διακριθεὶς, & poëticè (153.12.) διακριθεὶς, έντος, in duali διακριθέντε, *separati, dimissi:* πλυθεὶς, πλυθεῖσα, πλυθὲν, *lotus, lota, lotum:* κ͡τπλυθεὶς, *abluti.* Ad νω aut νομαι, deperdito ν, & penultima α proueniente ex ει: in participio perfecti actiui, ad κλείνω, ἐκπακὼς, ότος, *qui occidit:* τείνω, τεταχὼς, αυῖα, ὸς, *qui extẽdit:* ϖεφτείνω, ϖεφτεταχὼς, *extendẽs, qui porrexit.* In perfecto indicatiui pass. ad ϖεφτείνομαι, ϖεφτέταται, *exporrectus est:* ἐκτείνομαι, ἐκτέταται, *exporrectus seu extensus est:* ἀϖοτείνομαι, ἀϖοτέταται, *idem:* tertia pluralis, ἀϖοτέτανται, *exporrecti sunt.* hoc loco ν non ad characteristicam, sed ad terminationẽ spectat, illud enim assumunt & alia verba quæcunque in tertia singulari habent ται purum: vide 64.20. In participio, ad τείνομαι, τεταμθός, *porrectus, intentus, pertinens:* ἀϖοτείνομαι, ἀϖοτεταμθός, *dependens:* διατείνομαι, διατεταμθός, *distentus,* hinc aduerbiũ διατεταμθῶς, *intentis viribus:* ἐντείνομαι, ἐντεταμθός, *intẽtus,* hinc aduerbium ἐντεταμθῶς, *intensè, constanter:* σωτείνομαι, σωτεταμθός, σωτεταμθή, *intentus, intenta:* σωτεταμθῇ γνώμῃ, *intento animo:* hinc aduerbiũ σωτεταμθῶς, *summopere, magnopere.* In aoristo indicatiui, ad ϖαρεκτείνομαι, ϖαρεξετάθης, *distentus es:* ϖροτείνομαι, ϖαρετάθη, *productus est, extensus est:* καταντείνομαι, καὶεκτάθησαν, & Bœoticè (67.23.) καὶέκτατεν, *occisi sunt.* In subiunctiuo, ad τείνομαι, τατῶσιν, *intendantur:* ὑϖτείνομαι, ὑϖατατῶσιν, *amplientur.* In parti. ταθεὶς, *protensus, extẽsus:* ἀμφιταθεὶς, *circũextensus:* ἀϖοταθεὶς, *productus:* ἐντεταθεὶς, *extensus.* Ad ύνομαι, in perfect. indicatiui pass. ad ἡδύνομαι, ἥδυται, *edulcatus est:* καταχύνομαι, κατήχυται, *erubuit,* quod & poëticè κατήχυται, vnde formatur regulariter (64.20.) tertia pluralis κατήχυνται, *erubuerunt:* atque ita fit vt hîc & in quibusdã aliis eadem sit vox pro tertia singulari ac tertia plurali: vt λαμπρύνομαι, λελάμπρυνται, *resplenduit & resplenduerunt.* In participio, ad ϖληθύνομαι, πεπληθυμμένος, *qui increuit,* seu potiùs Attico more (152.1.) πεπληθυσμένος: vix enim hîc inuenias μ pro ν ante μ, at σ sæpissimè: vt ἡδύνομαι, ἥδυσμένος, *voluptuosus, iucundus, suauis:* σωνδύνομαι, σωνδυσμθός, *conditus, delicatus cibus:* λεπτύνομαι, λελεπτυσμθός, *attenuatus:* μολύνομαι, μεμολυσμθός, *conspurcatus, refrigeratus, induratus, lapideus:* παχύνομαι, πεπαχυσμθός, *addensatus, spissus.* In aoristo priore indicatiui, ad ἐφαδρύνομαι, ἐφαδρύνθλω pro ἐφηδρύνθλω, *alacer factus sum:* ἀδρύνομαι, ἠδρύνθλω, *magnificatus sum:* εὐθύνομαι, εὐθύνθη, *damnatus est, conuictus est:* ἀγαθύνομαι, ἠγαθύνθη, *gauisus est:* ἰδρύνομαι, ἰδρύνθησαν, *repressi sunt.* In optatiuo, αἰσχυνθείλω, *verear:* ϖαροξυνθείης, *impulsus fueris:* ϖληθυνθείη, *multiplicetur.* In infinitiuo, λαμπρυνθλῶναι, *illustrari:* ϖληθυνθλῶναι,

Ad μω.

Ad μθμαι.

Ad νω aut νομαι cum eadem penultima, & absque ν.

Ad είνω aut είνομαι ex αχ-, αρ-, ατ-, & αθ-.

Ad ύνομαι ex υσ-, υσ-, υλ-, & υθ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

abundare, plures fieri. In participio, ἀγαθυνθεὶς, *gauisus*: ἱδρυνθεὶς, ἕντος, *situs*: ἱδρυνθέντες, *qui sedes posuerunt*: λεπῖνωθεὶς, *extenuatus*: ϖαροξυνθεὶς, *concitatus*: παχυνθεὶς, *corpulentus, spissatus*: σπμηνωθεὶς, *iactabundus, exultans.* In futuro priore indicatiui, καταπεφῠνθήσομαι, *placabor.* In participio, ἐκμηκυνθησόμενοι, *protracti.* Ad αἴνομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad φαίνομαι, πέφασμαι, *apparui*, Atticum est (152. 1.) sed ab omnibus receptum: imò commune πέφαμμαι vix in vsu habetur: idem esto de reliquis iudicium & in indicatiuis & in participiis. κεκαίνομαι, κέκασται, & pleonasmo τῦ α, κεκεάσται, *perfectus* seu *absolutus est*, potest quoque censeri Ionicè (66. 23.) tertiæ pluralis. In infinitiuo, ad πεπαίνομαι, πεπάνθαι, *concoqui*, pro πεπεπάνθαι: σωυφαίνομαι, σωυφάνθαι, *contextum esse.* In participio, ad ὑφαίνομαι, ὑφασμένος, *textus*: ἐνυφαίνομαι, ἐνυφασμένος, *intertextus*: ϖαρυφαίνομαι, ϖαρυφασμένος, *obtentus, prætextus*: σωυφαίνομαι, σωυφασμένος: *vnà textus*: λυμαίνομαι, λελυμασμένος, *qui labefactauit*: μαραίνομαι, μεμαραμμένος, seu potiùs, μεμαρασμένος, *stupidus*: περαίνομαι, περασμένος, *finitus, à suis finibus exactus*: πεπερασμένον, *conclusum*: σημαίνομαι, σεσημασμένος, *obsignatus*: ἐπισεσημασμένα, *insignita*: καταsεσημασμένος, *obsignatus, clausus*: ϖαρασεσημασμένος, *adulteratus*: φαίνομαι, πεφασμένος, *manifestatus*, hinc aduerbium ϖεφασμένως, *palam, apertè.* In plus quàm perfecti tertia singulari, ἐπέφανϛ, & poëticè abiecto ν, ἐπέφανο, à qua tertia pluralis, ἐπέφανϛ, *apparebant*, pro πεφασμένοι ἦσαν. In aoristo primo indicatiui, ad ἰαίνομαι, ἴανθω, *florui, exhilaratus sum*: ἴανθη, *floruit, exhilaratus est, lætatus est*: πικραίνομαι, ἐπικράνθω, & deperdito ν, ἐπικράθω, *amarus factus sum*: καταξαίνομαι, κατεξάνθω, *contritus* seu *laceratus sum*: αὐαίνομαι, αὐάνθη pro κὐάνθη, *arefactus est*: πιμαίνομαι, πιμάνθη, pro ἐπιμάνθη, *læsus est*: μαραίνομαι, ἐμαράνθη, *resedit, marcuit, euanuit*: ἀπομαραίνομαι, ἀπεμαράνθη, *emarcuit*: ἀπογλυκαίνομαι, ἀπεγλυκάνθη, *dulcis euasit*: διαπερaίνομαι, διεπεράνθη, *traductum est, exactum est*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνθη, & pleonasmo τῦ α, ἐξεφάανθη, *emersit, extitit*: sic à φαίνομαι, φάανθεν, pro φάνθεν, & istud Bœoticè (67. 23.) pro ἐφάνθησαν, *apparuerunt*: vide 217. 33. μωραίνομαι, ἐμωράανθησαν, *stulti facti sunt.* In subiunctiuo, μωρανθῇ, *infatuatus fuerit*: ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*: πεπανθῶσι, *maturuerint.* In infinitiuo, μαρανθῆναι, *tabefactum esse*: ὀσφραίνεσθαι, *olfacere*: πιμανθῆναι, *oblæsum esse*: τεσταινθῆναι, *resiccari*: ὑφανθῆναι, *texi.* In participio, αὐανθεὶς, *arefactus*: διαθερμανθεὶς, *calefactus*: διαξανθεὶς, θεῖσα, θεν, *captus, carminatus, a, um*: διαπεραινθεὶς, διαπερανθεῖσα, *explicatus, a*: ἐνυφανθεὶς, *intertextus, intextus*: ἐξυγρανθεὶς, *humefactus*: εὐφρανθεὶς, *oblectatus*: θερμανθεὶς, *calefactus*: καταξανθεὶς, *lapidatus*: λευκανθεὶς, *dealbatus*: μωρανθεὶς, *infatuatus*: ξυραινθεὶς, *siccatus*: ὀσφρανθεὶς, *qui olfecit, odoratus*: πεπανθεὶς, *maturus*: πορφυρανθεὶς, *qui florem purpureum habet*: ϖερῤῥανθεὶς *priùs aspersus*: συνεκλεανθεὶς, *contritus, simul tritus*: φανθεὶς, *qui apparuit, noctu visus*: χλιανθεὶς, *tepefactus*: χρανθεὶς, *pollutus*: χρηανθεὶς, *nitidus, lucidus*: ἐκρηανθεῖσα, quod & κραθεῖσα, *victrix, regnans*: μελανθεν, *nigrescens*: Ὃ συμπεπερανθεν, *conclusum, conclusio.* Ad ρημαι, eadem manente penultima: in infinitiuo passiuo, ad ὄρω, ὄρθαι, *motum* seu *concitatum esse*, pro ὦρθαι siue ὀρωρθαι, per Atticam reduplicationem, qua hoc verbum gaudet: vnde in præterito medio ὄρωρα, ὄρωρας, ὄρωρε, *concitatus sum, veni, isti, it*: in plus quàm perfecto, ὀρώρει, pro ὠρώρει, *excitabatur*, 146. 33. in subiunctiuo, ὀρώρῃ, *moueatur*, pro ὄρωρα, per metathesin dicitur ὤρορα, *impuli, agitaui, impulsus sum*: sic pro ἄρηρα, ab ἄρω (195. 11.) inuenitur ἤραρα, *accommodaui*: ἤραρε, *congruit, dixit, ligauit.* In participio, ad φύρομαι, πεφυρμένος, *permixtus, perfusus, accensus*: συμφύρομαι συμπεφυρμένος, *commixtus, confusus*: ἀναισύρομαι, ἀναισεσυρμένος, *impudens, obscœnus* In particip. aoristi prim. ad ὀλοφύρομαι, ὀλοφυρθεὶς, *tædio affectus, lugens.* Ad εἴρομαι, quum penultima est ε: in participio perfecti passiui, ad ἀείρομαι, ἠερμένος, *sublatus.* In plus quàm perfecto, ad ἀγήρομαι tertia plural. Ionica (66. 2. cum Attica reduplicatione (144. 7.) ἀγηγέραϛ, *congregati erant.* In aoristo primo indicatiui, ad παρείρομαι, παρήρθη, *suspensum est*: ἀναείρομαι, ἀνήρθησαν, *excitati sunt.* Ad εἴρομαι, quum penultima est α. in infinitiui perfecto pass. ad παείρομαι, ἐπάρθαι, *satum*

Ad αἴνομαι.

Ad ρημαι cum eadem penultima.

Ad εἴρομαι ex ερ-.

Ad εἴρομαι ex αρ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tum esse: συμπέφυμαι siue συμπέφυμαι, συμπεπάρθαι, confixum esse, transfixum esse. In participio, ad κέφυμαι, κεκαρμένος, tonsus, ornatus: πέφυμαι seu πέφυμαι, πεπαρμένος; transfixus, traiectus, punctus: ἐμπέφυμαι seu ἐμπέφυμαι, ἐμπεπαρμένος, infixus, innexus: ἀποφθέφυμαι, ἀποφθαρμένος, moriens: καταφθέφυμαι, κατεφθαρμένοι, corrupti: συμμέφυμαι, συμμεμαρμένα, fato connexa, Atticũ est (145.13.) pro συμμεμαρμένα Interdũ quæ habent α ante ε, referuntur ad ἔρω siue ἐέρομαι, aut ad αἴρω siue αἴρομαι: vt perfectũ indicatiui pass. δέδαρμαι, excoriatus sum, ad δέρομαι. in infinit. καθάρθαι pro κεκαθάρθαι, purum factũ esse, ad καθαίρομαι. in particip. κεχαρμένος, gauisus, se oblectãs, ad χαίρομαι: θυμαρμένοι pro τεθυμαρμένοι, gratum, ad θυμαίρομαι: sic ad ἐπαίρομαι, ἐπηρμένος siue ἐπημένος, elatus, vbi augmentum mutauit α in η monophthongum, vel αι in ῃ puncto subscripto: vide 382. 32. eodem modo in plus quàm perfecto ad ὐφαίρομαι, ὐφῆρτο, subleuauerat seu subleuauit. Ad ἄω aut ἄομαι penultima manente α: in perfe. indicat. act. ad ἀείρω, ἤειρκα, attraxi. in partici. ad φωεάω, πεφωεακὼς, in furto deprehensus, qui suspicatus est: σιωπάω, σιωπακὼς, & Atticè (144.28.) συνεωακὼς, cõtemplatus. in plus quàm perfecto, ad ὁράω, ἑωράκειν, videra̅, 144.28. In perfecto indica. passiui, ad θεάομαι, τεθέασαι, speculatus es. in infinit. ad πάομαι, πεπᾶσθαι, parasse: θεάομαι, τεθᾶσθαι, coiuisse: παρορόομαι, παρωρᾶσθαι, & Atticè (144.28.) παρεωρᾶσθαι, negligi: σιωπάομαι, σιωπᾶσθαι, conspectum esse. In partici. ad ἐφίστάομαι, ἐφεστασμένος, conuinatus: θλάομαι, τεθλασμένος, fressus: φυράομαι, πεφυραμένος, permixtus, conspersus, subactus, pro πεφυρασμένος, non aduocato σ quanuis α non fuerit mutatum in η, vide 155. 33. sic à παρίζάνομαι, παρεζανημένος, antè siccatus: καταράομαι, κατηραμένος, maledictus: παρεράομαι, παρωραμένος, & Atticè (144.28.) παρεωραμένος, contemptus, omissus, despectus: ἀπολάομαι, ἀπολελαμένα, communes, quasi in populum distributæ, vulgatæ. & in aoristo priore indicatiui, à πειράομαι, ἐπειράθην, expertus sum, tentaui, sic perfectũ πεπείραμαι, pro eodem: ἐφοράομαι, ἐφωράθησαν, visi sunt, conspecti sunt. In imperatiuo, πειράθητι, fac periculum. in subiunct. πειράθω, nitar: ἰαθῇ, sanetur, saluus sit: ὁραθῇ, conspiciatur. in participio, ἀλοαθεὶς, tritus: ἀλοαθέντα σπέρματα, tritura excussa semina: θυμαθεὶς, seu θυμασθεὶς, suffitus: ὁραθεὶς, visus: πειραθεὶς, appellatus, expertus: φυραθεὶς, maceratus: φωραθεὶς, deprehensus, fraudis compertus. Quædam verò assumunt σ antè θ: vt in eodem aor. indicat. à ῥάομαι ὃ ῥαίομαι, ἐράθην, quod & sine augmento ῥάθην, habitaui: ῥάθη, habitauit: ἐράομαι, ἠράθην, quod & sine augmento ἐράθην, amaui, amore captus sum vel fui: ἠράθη, cupiuit: ἀπορράομαι, ἀπερράθην, habitaui: καταπαύομαι, καταπαύθην, καταπαύθης, καταπαύθη, reuulsus sum, es, est: θηράομαι, ἐθηράθην, captus est: πάομαι, ἐπάθην, apprehensus est: θλάομαι, ἐθλάθησαν, sunt castrati aut collisi. in infinitiuo, ἐραθῆναι, adamasse: παραθῆναι, conuulsum esse. in participio, ἐραθεὶς, auidus: ἐραθεῖσα, amore incensa: θηραθεὶς, captus, id est, persuasus: κλαθεὶς, fractus: θιγαθεὶς occupatus, distentus. in fut. indicat. ἐραθήσομαι, amabo. quædam ex iis quæ sumunt σ, possunt etiam referri ad themata in ἄζομαι. Ad ἄω aut ἄομαι, quum penultima siue characteristica est η: in perfecto indicatiui vocis actiuæ, ad ἀγαπάω, ἠγάπηκα, dilexi: ὀρμάω, ὤρμηκα, in animo habeo: παρηβάω, siue παρηβέω, παρηβήκατε, ætate processistis. in partici. ad ἡβάω, ἡβηκὼς, adultus: ἀφηβηκὼς, & Ionicè (12.29.) ἀπηβηκὼς, pubertatem egressus: παρηβηκὼς, ætatem transgressus puberem: συζάω, συνεζηκὼς, qui familiaritatem habuit cum, qui consueuit: αὐδάω, ηὐδηκὼς, qui dixit: ἀπαυδάω, ἀπηυδηκὼς, enectus: ὀρμάω, ὠρμηκότες, qui animum appulerunt: τλάω, τετληκὼς, & Ionicè (107. 41.) τετληὼς, ὥς, tolerans: τετληότι θυμῷ, patienti animo: πτάω ὃ πτήσσω, πεπτηὼς, πεπτηῦῖα, trepidus, trepida, cum χ', καταπεπτηὼς, καταπεπτηῦῖα, exterritus, a: ἐμμάω ὃ ἐμμεμάομαι, ἐμμεμηκὼς, & Ionicè ἐμμεμαὼς, ἐμμεμαῦῖα, incitatus, incitata, vt simplex μεμαὼς, μεμαῦῖα, 107.7. simplicis nominatiuus pluralis μεμαότες, & poëticè (108.1.) μεμαῶτες, prompti: & tertia plur. indicatiui, μεμάασιν, expetiuerunt: pro secunda verò μεμάατε, inuenitur μέματε, vobis præsens est animus. In perfect. indicatiui pass. ad πειράομαι, πεπείραμαι sum exercitatus: πεπείρηται, comprehensus est: ἀκονάομαι, ἠκόνημαι, sum acutus: ἀρτάομαι, ἤρτημαι, appẽsus sum: ὀρμάομαι, ὤρμημαι, elaborani: χεράομαι, κέχρημαι,

Ad ἔρομαι ex ἀρ-.
Ad αἴρομαι ex ἀρ-.
Ad ἄω aut ἄομαι ex αϝ & ασ-.
Ad ἄω aut ἄομαι ex ηϝ- & ησ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

mutuatus ſum: πεπόμαι, πέπτησαι, *volaſti*: ποτάομαι, πεπότηται, *volauit*: μεμηχάνηται, *ſolerti ingenio adhibitus eſt, inuentus eſt*: κατακέχρηται, *vſus eſt*: σιωαρτάομαι, σιωάρτηται, *annexus eſt*: λελωβῶται, *mutilatæ ſunt*: δμπατάομαι, δμπάτλυται, *decepti ſunt*: ποτάομαι, πεπότλυται, & Ionicè (66. 2. 15.) πεποτήαται, *volarunt*. In infinitiuo, πεπρῆαδ, *expertũ eſſe*: ἐξαπειρῆαδ, *tentare, periculũ facere*, augmento deſtituitur: ὁρμάομαι, ὠρμῆαδ, *elaborare*: ἐξεγυάομαι, ἐξηγυῆαδ, *vades dare vt quis vadimonio obſtrictus dimittatur*: συναρτάομαι, σιωαρτῆαδ, *adhærere*. In participio, ὀπηρμένος, pro ὠπηρμένος, *coctus*: δμάομαι, δεδμημένος, *ſubactus, confectus, correptus*: item *erectus, extructus*, per ſyncopen pro δεδεμημένος à δέμομαι, vide 190. 6. κεχρημένος, *mutuatus, indigens*, item *oraculo prædictus*: δμακεχρημένος, *particulatim elocutus*: λελωβημένος, *depranatus, truncatus*: μεμελητημένος, *curæ habitus*: μεμηχανημένος, *arte compoſitus*: πεπειρημένος, *expertus*: πεφρημένος, *aduectus & venditus*: πεπλανημένος, *vitioſus, errabundus*: πεποτημένος, *volans*: πεφυσημένος, *elatus*: πεπρυγμένος, *vindemiatus*: τὰ τεθλιμμένα, *facinora, ſcelera*: ἐμβεβρεγμένος, *attonitus, ſtupefactus*: ἀκδεδιαιτημένος, *intemperans, qui ordinato victu non vtitur*: ἐλισσωλημένος, *ſpoliatus, ſurreptus*: ἀποτετιμημένον, *pignori acceptum à marito, vel à marito datum pro dote accepta*. in aorift. pri. ἀποτιμηθέν, *idem*: ὃ πεποτεθλιμμένον, *audaciæ exemplum, audacter factum*: ὀρμάομαι, ὠρμημένος, *incitatus, præcipitatus*: ἀπαρτάομαι, ἀπαρτημένος, *violentus, diſcretus, remotus*: ἐπαρτάομαι, ἐπηρτημένος, *impendens*: πεπαρτάομαι, πεπηρτημένον, *coniunctum, appenſum*: ἐξεγυάομαι, ἐξηγυημένος, *dimiſſus*, qui vulgò *elargitus* dicitur. In plus quàm perfecto, ad ποτάομαι, πεπότητο, *volauerat* ſeu *volauit*, pro ἐπεπότητο, 146. 29. ἀκδιαπάομαι, ἐξεδεδιήτητο, *tranſgreſſus erat*, augetur vtrinque, vide 174. 16. πεπάρτημαι, παρήρτητο, *inſtructus erat*: κεκτέαμαι, κατακέκτητο, *poſſedißent* In aoriſto priore indicatiui, ad κτάομαι, ἐκτήθην, *partus ſum*: ἃ ἐκτήθη, *quæ parta ſunt*, vide 227. 40. πειράομαι, ἐπειρήθην, *expertus ſum*: ἀλοάομαι, ἠλοήθην, *contuſus ſum*: ὁρμάομαι, ὡρμήθην, *paraui*: ὥρμηθη, *parauit, inſtituit*: ἠπιάομαι, ἠπιήθη, *mitigatus eſt*: ἀπλωβάομαι, ἀπελωβήθη, *contumeliam accepit*: παρακοιμάομαι, παρεκοιμήθη, *concubuit*: πεπεδοκάομαι, πεπεδοκήθη, *ſperatum eſt*: πλανάομαι, ἐπλανήθημεν, *errauimus*: ἐπλανήθησαν, *errauerunt*. in imperat. κολλήθητι, *adiungere*. in optat. σιωευνηθείην, *ſomnum vnà caperem*: ἀσηθείη, *moleſtia afficiatur*: πειρηθείημεν, & ſyncope (153. 25.) πειρηθεῖμεν, *experiamur*. In infinitiuo, εὐνηθῆναι, *dormire, cubare*, & *concũbere, viro ſuccumbere*: κοιμηθῆναι, *cubare, ſopiri*, ſeu *ſopitũ eſſe, dormire*: παρακοιμηθῆναι, *concumbere*: κυδηθῆναι, *glorificare, decoratum eſſe*: πειρηθῆναι, *laceſſere*: πλανηθῆναι, *obire & luſtrare, errare*: παρασυλλεθῆναι, *conglutinari*: σιωευνηθῆναι, *concũbere*: τρυγηθῆναι, *vindemiari, decerpi*. In participio, ἀλαθείς, ἐρός, *errans*: ἀσηθείς, *triſtatus, dolore affectus*: γοηθείς, *defletus*: ἐντρυφηθείς, *deliciis pellectus*: ὑπερμασσηθείς, *inſuper manſus, pòſt manducatus*: λωβηθείς, *læſus*: μεριμνηθείς, *excogitatus*: ὀπτηθείς, *coctus, toſtus*: πλανηθείς, *errans, vagatus*: πλανηθέντες, *errantes*: πωτηθείς, *volatu raptus*: σιγηθείς, *ſilẽtio prætereitus*: σιωευνηθείς, *qui concubuit, qui congreſſus coiuit*: συμφηθείς, *contritus, vulneratus*: ὑποδμηθείς, *ſubactus*: ὑποδμηθεῖσα, *ſubacta*: ὁρμηθείς, ὁρμηθεῖσα, *citatus, citata*: εὐνηθεῖσα, *concũbens, cõpreſſa*: ἀσβοληθέν, *fuliginoſum, magnũ, altũ*: μεσεγγυηθέν, *apud ſequeſtrem depoſitum*. In fut. pr. indicatiui, παρασυλλεθήσεται, *adhærebit*. In paulò pòſt fut. ad φάομαι, πεφήσομαι, *interficiar*: πεφήσῃ, & Ionicè (61. 33.) πεφήσεαι, *interficieris*. Ad έομαι, quũ penultima eſt ε: in infinit. perf. paſs. τετελέαδ, *perfectũ iri*. in partic. ἀποτετελεσμένος, *abſolutus*: ἀποξέομαι, ἀπεξεσμένος, *politus*: συγξέομαι, σιωεξεσμένα, *expolita*. In aori. pr. indic. ad σιωαντέομαι, σιωαντέθην pro σιωλωτέθην vel σιωλωθήθην, *occurri, obuiaui*: ἀποξέομαι, ἀπεξέθης, *abraſus es*: σιωτελέομαι, συνετελέθη, *perfectus eſt*. in imperat. καταγδέθητι, *reuerere*. In partic. ζεθείς, *ferueſcens* ſeu *feruefactus*: ζεθείς, *raſus*. Ad έω aut έομαι quũ penultima eſt η in perfect. act. ad ήθέω, ἤθηκα, *colaui*: εὐπλόηκα, *ſecũdis ventis nauigaui*: ναυηγέω, Ionicè (12. 26.) pro ναυαγέω, νεναυηγήκασι, *naufragiũ fecerũt*: τεθάῤῥηκα, *auſus ſum*: τεθαῤῥήκασι, *confiſi fuerũt*: δεδυτύχηκα, *infelix fui*: δμαπεφώνηκεν, *extremam vocem edidit, expirauit*: ἀσκέω, ἤσκηκα, *exercui*: οἰδέω, ὤδηκα, *intumui*: ᾠδήκασιν & Doricè (13. 13. & 52. 16.) ὠδήκαντι, *intumuerunt*: ᾤκηκεν, *habitauit*: παροικοδομήκασι, *iuxtà ædificauerunt*: παροινέω, πεπαροίνηκα, *debacchatus ſum*: παρακολυθέω, παρηκολύθηκας, *vſque ſecutus es*: παραμελέω,

Ad έομαι ex εσ-.

Ad έω ex ηκ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐαμελέω, παρημέληκας, *neglexisti*. In partic. ἐξαυτηκὼς, pro ἐξωτηκὼς, *scatens*: καταῤῥωδηκὼς, pro κατηῤῥωδηκὼς, *sollicitus*: παρωλιδηκὼς, pro παρωλισθηκὼς *prolapsum*: ὑπωλιδηκὼς, pro ὑπωλισθηκὼς, *lubricus*: πεπονηκὼς, *vitiosum*: τεθαῤῥηκὼς, *ausus*, hinc τεθαῤῥηκότως, *audacter, audenti animo & cum fiducia*: ὁ συγκεχωρηκὼς, *concessum*: ἐσκιατραφηκὼς, *in vmbra nutritus*: ἀθλέω, ἀθληκὼς, *qui certauit*: ἀδενέω, ἠδενηκὼς, *languens*: ἐξαδενέω, πρεξηδενηκὼς, *priùs iam debilitatus*: ἀπαλγέω, ἀπηλγηκὼς, *qui dedoluit* siue *perdoluit, quique eò duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris sensum obsurduerit*: προσκολυθέω, παρηκολυθηκὼς, *assectator assiduus*: συνοικιδέω, συνωκιδηκὼς, *qui confluxit, qui coiit*: συνοικέω, συνωκηκυῖα, *quæ cohabitauit*: κεκαφέω, κεκαφηὼς, *spirans, qui expirauit*, Ionicè (106.29. & 107.41.) pro κεκαφηκὼς: sic ad πένω, πεπηὼς, ὁτος, *mœrens*: πεπηότες, *mœrentes, tristes*. In plus quàm perfect. ad αἰτέω, ἠτήκειν, *accusaueram*: ἐμολογέω, ὡμολογήκει, *conuenerat*: παρηβέω siue παρηβάω, παρηβήκει, & Ionicè (147.3.) παρηβήκεε, *senuerat* seu *senuit*: sic ad καταῤῥωδέω, καταῤῥωδήκεε, *perterritus erat*: κληρουχέω, ἐκεκληρουχήκεσαν, *obtinuerant, in sortem acceperant*, vide 146.26. In perfecto pass. ad μεταποιέομαι, μεταπεποίημαι, *aequisiui*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, *adumbratus sum*: σκευωρέομαι, ἐσκευώρημαι, *fictus sum*: ἡγέομαι, ἥγημαι, *existimo* seu *existimaui*: ξυρέομαι vel ξυράομαι, ἐξύρημαι, *abrasus sum*: αἱρέομαι, ἀρῄρημαι, *excisus sum*: προαιρέομαι, προῄρημαι, *statui, volo*: προῄρησαι, *elegisti*: οἴκηται, *sita est*: νενομοθέτηται, *sancitum est, legibus comparatum est*: πεπάληται, *stipatus est*: τεθρύλληται, *diuulgatum est* seu *celebratum est*: ἐκκεχόφηται, *obsurduit*: καταργέομαι, κατήργηται, *liberatus est*: ὁμολογέομαι, ὡμολόγηται, *cõfessum est*: καθομιλέομαι, καθωμίληται, *in adagium exiuit*: διαιρέομαι, διήρηται, & sine augmẽto atque Attica reduplicatione, δεδάρηται, *distributus, est*, vide 181.48. πεπηδε, *tristati estis*: κατοίκληται, *incolunt*: συντέτρηται, *perforati sunt simul*: κεκίνηνται, & Ionicè (66.2.) κεκινέαται, *moti sunt*: sic μεμετρέαται, *mensurati sunt*: νενέαται, & νέαται, *habitantur*: συνενέαται, *positi sunt, coaceruati sunt*, sunt qui legãt cum simplici ν, συνεάται: ὑμνέαται, *celebrati sunt*. In infin. ad δαιρέομαι, διῃρῆσθαι, *diuidi*: αἰωρέομαι, ἠωρῆσθαι, *attolli, suspendi*. In part. ad ἀπιχάομαι, ἀπιχημένος, *reiectus*: ἐκπεφυλλοφορημένος, *condemnatus*: ἐκπορπιμένος, *fibulatus*: ἐκταρβημένος, *stupens, attonitus*: ἐσκιαγραφημένον, *adumbratum, vmbratili pictura descriptum*: ἐξεμπωλημένοι, *diuenditi*: ἠτημένος, *stillans, collatus*: κλευφυμημένοι, *laudati*: κατηγορημένα, *obiecta crimini*: κατηχημένος, & præsens κατηχούμενος, *institutus, initiatus*: κατοικημένος, *habitans, stationem habens*: οἰκημένη, *sita*: οἰκοφθορημένος, *domo carens*: ποιημένος, vel accentu in antepenultima, vt sit veluti nomen factum ex participio, ποιήμενος, *factus* seu *factiuus*: ποιήμενον, *factiuum*: περιποιημένον, *arte singulari & industria factum*: πρηνημένος seu πρηήμενος, *studiosus, gaudens, attonitus, admirans*: ὑπεραιρημένος, *sublatus*: hæc præcedentia augmento destituuntur: λελιημένος, *charus, ardens, incitatus, cupiens*: sunt qui non ad λιέομαι, sed ad λιλέομαι referant, vt sit dictum pro λελιλημένος, abiecto ob euphoniam tertio λ: sunt qui putẽt deduci à λιλαίομαι, quod quomodo fieri possit, non satis video: λελοχημένος, *intus latens*, potest etiam referri ad λοχάομαι: μεμιμημένος, *imitatione factus & effictus*: μεμορημένον, *factum, paratum*: πεπημένος, *tristatus, cruciatus*: ὦ πεπημένε *afflictè*: τετραγῳδημένον, *tragicis fabulis persimile*: τετρημένος, *cruciatus, confusus*: συσκευασμένος, *accinctus, in procinctu existens*: διαλελωβημένος, *corruptus*: ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus formatúsque*: ἀπονενοημένος, *arrogans, insipiens*: ὃ περιφρονημένον, *alta mente excogitatum*: ἀναπεπληγμένος, *stupefactus*: ἐπισκευημένος, *accersitus*: συμπεπλεγμένος, *reuinctus*: διαπεφορημένος, *dispersus & diuulsus*: συμπεφορημένος, *compositus*: καταπεταμβημένος, *perhorrescens*: καταπεταμβημένη, *admirata*: ζωγρέομαι, ἐζωγρημένος, *captiuus*: ὑποξυρέομαι siue ὑποξυράομαι, ὑπεξυρημένος, *subrasus*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγραφημένον, *adumbratum*: ἐσκιατραφημένος, *in vmbra enutritus*: καταῤῥαθυμέομαι, κατεῤῥαθυμημένα, *per incuriam perdita*: καταῤῥινέομαι, κατεῤῥινημένον, *limatum, expolitum*: ἀποψωλέομαι, ἀπεψωλημένος, *recutitus, circuncisus, sine præputio*: περισπονδέομαι, παρεσπονδημένος, *qui per fidem violatur, & qui fiducia fœderis violatus est*: ἐλεέομαι vel ἐλεάομαι, ἠλεημένος, *misericordiam consecutus*: διαγνοέομαι, δεδιαγνοημένον, *ignoratum*: ἐπασελγέομαι, τὰ ἐπησελγημένα, *contumeliæ*: ἐξασκέομαι, ἐξησκημέ-

Ad έομαι ex η- aut ησ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ror, *elaboratum*: καταθλέομαι, κατηθλημμένος, *exercitatus*: καταμελέομαι, κατημελημμένος, *neglectus*, hinc aduerbium κατημελημμένως, *neglectim*: παρημελημμένος, & παρημαλημμένως, *idem*: καθομολογέομαι, καθωμολογημμένη, *desponsa*: διαιρέομαι, διηρημμένος, *distinctus*, *diuisus*, hinc aduerbium διηρημμένως, *diuisim*, *distinctè*: ἐφηρημένος, *in alterius locum electus*: ὑπερημένος, *sublatus*: συνηρημένος, *concinnatus*: τὸ συνηρημένον, *contractum*, *congregatum*, hinc aduerbium συνηρημένως, *contractè*: ὑφηρημένος, *qui subduxit*: ἐξαυλέομαι, ἐξηυλημμένος, *extritus*, *euanidus*, quasi *extibiatus*: παρεξηυλημένος, *euanidus*, & quasi *extibiatus*: οἰκοδομέομαι, ᾠκοδομημένος, *conditus*, *coagmentatus*: ᾠδημένος, *inflatus*: παροινέομαι, πεπαρῳνημένος, *ludibrio habitus*, augetur vtrinque: hic ἐμπεπαρῳνημένος, *qui iniuriam passus est*: συνωνέομαι, συνεωνημένος, *qui emit*, vide 144. 28. 31. ἀφαιρέομαι, ἀφῃρημένος, & Ionicè (12. 29.) atque Attica reduplicatione (144. 7 & 181. 48.) ἀφαιρημένος, *fraudati*, sunt qui legant ἀπαιρερημένος. In plus quàm perfecto, ad οἰόλεομαι, οἰόλητο, pro ἠόλητο, & verso οι in ε ἐόλητο, *commotum erat*: καθοίκητο, *habitabat*, pro κατῴκητο: ἀποτέομαι, ἀπώτητο, *cum eo bene actum est*: ὁρμέομαι, ὥρμιντο, & Ionicè (66. 2.) ὠρμέατο, *profecti sunt*: sic à παραγορέομαι, παρηγορέατο, *solicitauit*, pluralis pro singulari, & plus quàm perfectum pro perfecto: πειράομαι ὃ πεπειράατο, ἐπεπειράατο, *experti fuerant*. In aoristo priore indicatiui, ad πατέομαι, ἐπατήθην, *conculcatus sum*: πλεονεκτέομαι, ἐπλεονεκτήθην, *læsus sum*: ἀπιστέομαι, ἠπιστήθην, *diffidi*, item *sciui*, *compertus sum*, ab ἔπιστα μαι, (164. 5.) quasi ab ἔπιστάω: ὠνέομαι, ἐωνήθην, ἐωνήθης, ἐωνήθη, *comparatus* seu *emptus sum*, *es*, *est*: vide 144. 28. 31. εὐνομήθη, *bonis legibus præditus est*: κατηχήθη, *auditum est*: κατηχήθησαν, *audiuerunt*: ἀσκέομαι, ἠσκήθην, *exercitatus sum*: ὁμολογέομαι, ὡμολογήθη, *conuenit*, *receptum est*: ἀμφιποτέομαι, ἀμφεποτήθη, *consumpsit*, *depastus est*: ἐκμισέομαι, ἐξεμισήθη, *exosus fuit*: καταπατέομαι, κατεπατήθη, *conculcatus est*: ἐσηκούσθημεν, *audiuimus*, *ad nos perlatum est*: κατηργήθητε, & sine augmento καταργήθητε, *euacuati estis*: οἰκοφθορήθησαν, *rem domesticam absumpserunt*: ἀρχοτέομαι, ὠρχοτεώθησαν, *sunt castrati* aut *collisi*: ἐξαπορέομαι, ἐξηπορήθησαν, *animo defecerunt*. In subiunctiuo, ἐλεηθῶσι, *misericordiam consequantur*. In infinitiuo, ἐξαπορηθῆναι, *vinci tædio*, *desperare*: θοινηθῆναι, *vorari*: θρῳηθῆναι, *turbatum esse*, παροικηθῆναι, *accolere*: συντιμηθῆναι, *magno æstimari res venales*: περηθῆναι, & Ionicè (59. 4.) περηθέμεν, ac per syncopen περθέμεν, *priuari*. In participio, ἀορτηθείς, ἐνθς, *pendens & affixus*: ἀναπλοηθείς, *stupefactus*: ἐπιφορηθείς, *congestus*: ζωγρηθείς, *viuus captus*: θρῳηθείς, *turbatus*: κακοτροφηθείς, *male adultus*: κυλινδηθείς, *volutatus*: κατειληθείς, ἐνθς, *receptus*, *qui se recepit*: κληρονομηθείς, *hæres inscriptus*: κυηθείς, *conceptus*, *genitus*: μεσολαβηθείς, *interceptus*, *in medio fortunæ cursu præreptus*: μισηθείς, *inuisus*: οἰστρηθείς, *furore percitus*: οἰστρηθέντες, *instimulati*: ὁμολογηθείς, *promissus*: ὀχθυμηθείς, *iratus*: πελεκηθείς, *laboratus*, *dolatus*: ἑλιχθείς, *inuolutus & indutus*: πολεμηθείς, *bello implicitus*: προϊαυρηθείς, *maturè satus*: ὑπαχθείς, *subditus ductori exercitus*: συνελεθείς, συνελεθεῖσα, *coactus*, *a*: ταλαιπωρηθείς, *fessus*: φθονηθείς, *fraudatus*: φιληθείς, *adamatus*: περιστρεφθέντες, *obuersantes*, *circumcurrentes*: περιοικοδομηθέντες, *obstructo ædificio clausi*: ὀπυιηθεῖσα, ἑῖσης, *secunda vxor*: προγρομηθεῖσα, *contra leges data*: πληθεῖσα, *pressa*, *coagulata*: κατηγορητέον, *reprehensione non carens*: περιγραπτέον, *circunscriptum*: πεπλοκοπηθέντα, *offensa*, vel *pice oblita*. In futuro primo indicatiui, ἐποχηθήσεται, *inuehetur*.

Ad όω ex ωκ-.

Ad ὁόω aut ὁόμαι, quum penultima est ω: in participio perfecti actiui, ἀναβεβιωκὼς, & sine augmento ἀναβιωκὼς, *qui reuixit*: περιβεβιωκὼς, *superuiuens*. In plus quàm perfecto, ad ἀπιωμόω, ἀπιωμώκει, *consumptum est*, *obriguit*, *obduruit*. In perfecto indicatiui passiui, ad ἐστόω, ὃ ἤστόω, ἔστωμαι, *victus sum*: δηόομαι, δεδήωμαι, *spoliatus sum*: στεφανόομαι, ἐστεφάνωμαι, *coronatus sum*: ἐστεφάνωται, *coronatum est*: ζημόομαι, ἐζημίωμαι, *mulctatus sum*: ἑνόομαι, ἑνωμαι, *vnitus sum*: αἱματόομαι, ἡμάτωμαι, *cruentus sum*: ἡλίωται, *soli expositum est*: κατίωται, *ærugine vitiatum est*: μεμύσωται, *sonitum edit* aut *edidit*, *concentu resonat*: τετρόπωται, *ad scalmum religatus est*: ἐπτέρωται, *alatus est*: ἐκπεκώφωται, *surdus factus est*: συνενόομαι, συνεώωται, *iunctus est*, *vnitus est*: περιστοιχόομαι, περιστω-

Ad ὁόμαι ex ω- & ωσ-.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ϖεϖωκείωται, *accommodatum est*: ϖεπεφανόομαι, ϖεπεφάνωται, *quasi corona* *cingunt*. In imperat. πεφίμφω, *obmutesce*. In infinit. ἱερῶδαι, *sacrari, sacra facere*: ϖεϖηλῶδαι, *affigi, suspendi*: βεβλασῶδαι, *vrgeri, torqueri*: κεκραμφῶδαι, *alto sopore opprimi*: μεμφνώδς, *destitutum esse, derelictum esse*: σφαιρόομαι, ἐσφαιρῶδς, *rotundum* seu *obtusum esse*: ἐνσκιρόομαι, ἐνεσκιρῶδς, *incrustari, sordidari*: καταγνυπόομαι, καταγνυπῶδς, *dissolutum & infirmum esse*: ἀγριόομαι, ἠγριῶδς, *efferatum esse*: ἀπαγριῶδαι, *exasperari, agrestem esse*: ἑνόομαι, ἡνῶδαι, *vniri*. In particip. εἰλκόομαι, εἰλκωμένος, *exulceratus*: potest & referri ad ἑλκόομαι, quòd augeatur per ει, vt ἕλκω, 139.18. ἐμφαλκωμένος, *amplexus*: si antepenultima acuatur, ἐμφαλκώμενος, erit participium præsens ab ἐμφαλκόομαι ῶμαι: ἐξινωμένος, *purgatus*: κατωμένος, *rubigine obsitus*: καθυπνωμένως, & Ionicè (12.29.) κατυπνωμένος, *quiescens, somnum capiens*: νεωμένη, *nouata*, scilicet terra, id est, *vernactum, nouale* seu *noualis ager*: ὀδοντωμένον, *dentatum*: οἰνωμένος, *inebriatus, vinolentus*: οἰνωμένοι, *vino temulenti, ebrij*: ϖεϖηλωμένος, *affixus, incumbens*: in præcedentibus participiis augmentum desyderatur. βεβορβορωμένος, *inquinatus*: βεβωμένα, *celebrata*: γεγηρανωμένος, *senio confectus*: γεγαιρωμένος, *elatus*: γεγανωμένος, *delectatus*: γεγονατωμένος, *geniculatus*: γεγωνιωμένος, *angulosus*: δεδηωμένος, *depopulatus, spoliatus*: κεκαρωμένος, *ebrius, qui honoribus nimiis mente externatur ac stupet*: κεκολοβωμένος, *munitus*: κεκορυμβωμένος, & systole poëtica κεκορυμβομένος, *fastigiatus*: κεχερωμένος, & χερσωμένος, *incultus & squalens*: λελιμνωμένως, *aqua stagnante repletus*: λελογχωμένος, *ferratus, hastatus*: λελυθρωμένος, *cruentatus*: λελυκωμένος, *à lupo deuoratus*: μεμιλτωμένος, *miniatus, minio infectus*: μεμονωμένος, *solus factus, destitutus*: μεμορφωμένος, *informatus*: μεμορφωμένα, *carentia sensu*: νενεκρωμένος, *mortuus, emortuus*: πεπηρωμένος, *incolumitate orbatus*: πεποιωμένον, *qualitate aliqua præditum*: πεπωρωμένος, *obcæcatus*: σεσαρωμένος, *scopis mundatus*: σεσιβωμένοι *parum inducti, turbati, inordinati*: τεταλασσωμένος, *aqua marina dilutus*, aut *conditus*, aut *factus*: τεθυμωμένος, & θυμωθείς, *indignatus, iratus*: τετριχωμένος *pilosus*: ϖλεκεδοτρυχωμένος, *qui cirros gestat, ac cõponit capillum*: ϖεπεδεθρωμένος, *ablaqueatus*: ἐϛεκοισυρωμένος, *nimis accuratè ornatus*: ἐγκεκοισυρωμένη, *ambitiosè ornata*: εἰσκεκοισυρωμένος, *arrogans, mollis*. ἐγκεχαλινωμένος, *frænatus*: καταπεπελματωμένα, *pictacijs consuta*: τὰ ἀποσεσημειωμένα, *regesta*: ὑπισεσυρωμένος, *lasciuus*: ϖεισεσιαλωμένος, *incluſus*: ἐντετευπλανωμένη, *cum bestis cocta*: ϖεϖεταργανωμένη, *allaqueata, coniuncta*: ζημιόομαι, ἐζημιωμένοι, *ignominia notati*: ξυλόομαι, ἐξυλωμένος, *ligno stratus*: ῥαπόομαι, ἐῤῥαφωμένος, *rugosus, laceratus*: ἐῤῥιπωμένα, *strata, contracta*: ἐῤῥυπδωμένος, *rugatus*: ἐϛαχυωμένος, *spicatus*: ἐσφιγμένα, *constricta*: ἐψιλωμένος, *nudus & deplumis*: διαϖτεκλόομαι siue διαϖλεκόομαι, διεϖτεκλωμένη siue διεϖλεγμένη, *subagitata*: ἑνόομαι, ἡνωμένος, *vnitus, continuus*: συνηνωμένος, *iunctus, vnitus*: ἠρυθρόδανωμένος, & sine augmento ἐρυθρόδανωμένος, *rubricatus, rubiæ radice tinctus*: ἀνεμόομαι, ἠνεμωμένος, *ventis agitatus*: ἀπακριβόομαι, ἀπηκριβωμένον, *exquisitè compositum, ad amussim factum*, hinc aduerb. ἀπηκριβωμένως, *bona fide, citra vllũ figmentum*: διηκριβωμένος, *exactus*, hinc διηκριβωμένως, *exactè*: ἐξερημόομαι, ἐξηρημωμένος, *destructus, desolatus, deuastatus*: ἐξαμαξωμένος, quod & sine augmẽto ἐξαμαξωμένος, *de curru delapsus*, metaphoricè *qui de sententia* aut *spe décidit*: ἀναπλόομαι, ἀνεπλωμένος, *explicatus*. Sequentia habent ω ex ο in augmento ὠρεγωμένος, *pansus, extensus*: ὠϛεγμένος, *elatus*: ὠρεγμένη, *tecta, habens culmen*: ὠτρακωμένη, *putamine oui obtecta*: ὠφρυωμένος, *elatus, supercilioſus*: καταφρυωμένος, *supercilioſus, in seueritatem* vel *fastum fastidiúmq; compositus*: ἐξωσιωμένον, *dicatum consecratum*: καθωσιωμένος, *consecratus, & sceleris purus*: διοινόομαι, διωνωμένος, *vino refertus*: κατωνωμένος, *inebriatus, vinolentus*. In plus quàm perfecto, ad πολεμόομαι, ἐπεπολέμωτο, *hostis erat*: περατόομαι, ἐπεπεράτωτο, & syncope (192. 19.) ἐπέπρωτο, *fatatum erat*: χολόομαι, ἐκεχόλωντο, & Ionicè (66. 2. 15. & 146. 29.) κεχολώατο, *irati erant, irascebantur*. In aoristo primo indicatiui, ad γανόομαι, ἐγανώθλω, *gauisus sum*: περαιόομαι, ἐπεραιώθλω, *transgressus sum, transmisi*: ἐπεραιώθησαν, *transfretarunt*: τομόομαι, ἐτομώθλω, *apertus sum*: ἐτομώθη, *aperiebatur*: ἀνδρόομαι, ἠνδρώθλω, *ad virilem ætatem perueni*: ὑπακραλαιόομαι, ἐπεκραταιώθλω, *prævalui*: ἀπαλαιώθη, *antiquatum est*: ἐνυδρώθη, *in hydropem incidit*: κατωδώθη,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

prosperum factum est: καπχαώθη, *exiccatus est, attenuatus est*: βόομαι, ἐβώθη, *celebratus est, habitus est*, interponitur σ: λιμνόομαι, ἐλιμνόθη, *in lacum redundauit*: πιστόομαι, ἐπιστώθη, *persuasus est, certus factus est*: συσταυρόομαι, συνεσταυρώθη, *simul est crucifixus*: ἐξαγειόομαι, ἐξηγειώθη, *efferatus est*: θαναπόομαι, ἐθανατώθητε, *mortificati estis*: δηχόομαι, ἐδήχθησαν, *supplicio affecti aut necati sunt*. In imperat. φιμώθητι, *obmutesce*: τομωθήτω, *temperetur, consolidetur*. In opt. λυσσωθείης, *insanias, rabie procellaris*: χαραδρωθείη, *lacunosus esset*: κυκλωθεῖεν pro κυκλωθειησαν, *circunueniantur*, vide 153.25.27. In subiunct. ἀμβλωθῇ, *abortiatur*: ἀνθρακωθῇ, *redigatur in carbones*: γλοιωθῇ *pinguiter lentescat*: ἐπικυλινδρωθῇ, *cylindro superinuoluto coërceatur*: κρήγυωθῇ, *exuperantia fuerit*: ὀρθωθῇ, *rectè cederet*: πισσωθῇ, *pice linatur* seu *crustetur*: παχερωθῇ, *eliquescat*: καταξιωθῆτε, *digni habeamini, liceat vobis*: ἀχυρωθῶσι, *paleis fuerint aspersi*: ἀνδρεωθῶσι, & Ionicè (162.14.) ἀνδρεωθέωσι, *in virilem ætatem adolescerent*. In infinit. ἰλιγγιωθῆναι, *vertigine capi*, μυσωθλιῶναι, *à musis erudiri*: οἰζωθλιῶναι, *radices capere*: στειρωθῆναι, *sterilitatem pati, liberis priuari*: τυφλωθλιῶναι, *excæcari*. In particip. ἀνδρωθείς, *vir factus*: ἀνεμωθείς, *vento inflatus*: γυρωθείς, *mutilatus*: δηλιωθείς, *insolatus*: ἐκτριχωθείς, *corruptus, compressus*: ἐκτειχωθείς, *euulsus, læsus*: ἐναγχωθείς, *oppressus*: ἐστιρωθείς, *induratus, infixus*: ἡλιωθείς, *sole æstuans*: οἱ ἡλιωθέντες, *sole æstuantes*: θαυμαστωθείς, *summa admiratione habitus*: κακχωθείς, *mala perpessus*: καταχυσωθείς, *damnatus*: καταξιωθείς, *dignus habitus*: καταστρεβλωθείς, *contortus*: καυσωθείς, *æstuans, sudans*: κεραυνωθείς, *ictus fulmine*: κεπφωθείς, *elatus, inescatus, ridiculus*: κοινωθείς, κοινωθεῖσα, *cõmunis, copulatus, mixtus*: κυματωθείς, *restagnans*: μαστιγωθείς, *cæsus*, aliàs μαστιγωθείς assumpto σ: μεταρσιωτείς, μεταρσιωθεῖσα, μεταρσιωθέν, *in aërem sublatus, a, um*: μονωθείς & Ionicè μουνωθείς, *solus derelictus*: ἡ μονωθεῖσα, *vacans*: νεκρωθείς, *neci datus*: παλαιωθείς, *inueteratus*: περαιωθείς, *transmissus, qui transfretauit*: πιστωθείς, *is cui fides facta est, qui iam fidem rei accepit*: προσνιτρωθείς, *nitro antè perfrictus*: προτελιωθείς, *adultus*: πυρωθείς, *candens, qui ignem sensit*: ῥιζωθείς, *terræ inhærescens, radicibus adhærens*: σκῤῥωθείς, *induratus, qui fecit callum*: ταφιδωθείς, *passus*: σταυρωθείς, *vnà crucifixus*: τεφρωθείς, *qui in cinerẽ abiit*: φανταστωθείς, *qui videre visus est*: φιμωθείς, *obturatus*: χαραδρωθείς, *lacunosus factus*: οἰνωθέντες, *inebriati*: οἶνωθεν ὕδωρ, *aqua in vinum versa*: πυρωθέντες, *coagulati*: πεπαχωθεῖσα, *contristata*. In fut. pri. indicatiui, προσελαμφθήσομαι, *radar*: χερσωθήσομαι, *desolabor*: παλαιωθήσονται, *inueterascent*. In infin. χερσωθήσεσθαι, *desolatum iri*. In paulò pòst fut. ad χολόομαι, κεχολώσεται, *irascetur, iniquo animo feret*. Ad ύω: in perfect. indicatiui act. ἀναβέβρυκεν, *emanauit*: προσδέδυκε, *subdolè irrepsit*: potest & referri ad προσδύνω & ad προσδύομι: προσπέφυκα, *adhæreo, adnascor*: προσπεφύκασιν, *adhæserunt*: συμπέφυκεν, *annexus est*: ἀνερύω, ἀνέρυκα, *sursum traxi, sustuli*, augetur per ει, 139.17.22. ἐμύω ὃ ἠμύω, ἤμυκεν, & Attica reduplicatione (144.7.) ἐμήμυκεν, & cũ præpositione ὑπὸ, ὑπεμήμυκεν, *est tristatus* vel *deiectus, deflexit*: inuenitur & ὑπεμνήμυκε, cum pleonasmo τῦ ν, In infin. προνύω, διωυκέναι, *peregisse*. In partic. τεθυκὼς, *qui sacrificauit, qui gratias egit*: ἀναπεφυκυῖα, *existere faciens*: ἐκπεφυκότες, *enati*: προσπεφυκὼς, *affixus*: προσπεφυκὼς, ὁτος, *coalitus*, hinc aduerb. προσπεφυκότως. *cohærendo stricte, totis viribus*: συμπεφυκὼς, ὁτος, quod & Ionicè (106.29) συμπεφυὼς, ὡτος, *obseptus, consitus, concretus*: συμπεφυκότες, *obsepti, concreti, obducti, obcæcati*: συμπεφυκυῖα, *coagmentata*: τὸ συμπεφυκὸς, *compressum, quod coaluit*: αἱ συνυποπεφυκυῖαι, & Ionicè (106.29.) συνυποπεφυῖαι, deinde per syncopen & remoto augmẽto συνυφῆαι, *compages, adhærentes*. Ad ύομαι: in perfect. indicatiui pass. ad πύομαι ὃ πινύομαι, πέπυμαι, πέπυσαι, πέπυται, *sapiens sum, es, est, spiro, as, at*: συνεκλέλυται, *simul solutus est*. In optat. λύμλω, λῦο, λῦτο, *redimerer*, poëticũ est pro λελυμένος εἴλω. In infin. ἐκμυνῦσθαι, *enuntiari, exprimi*: ἰδρύσθαι, *collocatum esse*: διαλελῦσθαι, *decidere, transigere*: καταρύομαι, καταέρυσθαι, *deduci in mare* seu *portum trahi*, augetur per ει, 139.17.22. si antepenultima acuatur, καταείρυσθαι, erit præsens à καταείρυμαι, quartæ coniug. verborum in μι. In partic. καθιδρυμένος, *situs, collocatus*: ἐγκαθιδρυμένος, *suum habens domicilium, situm & collocatum*: πεπυμένος, *prudens*: τετυμένος, *mactatus*: διαλελυμένος, *dissolutus, resolutus*. In aoristi primi indicat. ἐπανύομαι, ἐπανύσθλω, *perfectus sum*: ὕδη, *pluuiã recepit*: τανύομαι, ἐτανύσθη,

Ad ύομαι ex υ- & υσ-.

Ad ύω ex υκ-.

expor-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

exporrectus est. In infinit. ὑφῆμεθυθῆναι, *admodum esse temulentũ:* ὑθλῶαι, *pluuia humectari.* In particip. κατηλυθεὶς, *limo obductus:* ξυθεὶς, *rasus, in ramenta redactus:* ἐσηλυθεὶς, *ingressus:* παυθεὶς, *extensus:* ὑθεὶς, *pluuia perfusus.* Et hæc quidem habent σ ante θ: at sequentia non item: in indic. θύομαι, ἐτύθλω, ob euphoniã pro ἐθύθλω, *immolatus sum:* ἐτύθη, *immolatus est:* τυθῆναι, *sacrificatũ esse* seu *immolatum:* συλλύομαι, συνελύθη, *reconciliatus est:* ἐρητύομαι, ἐρήτυθεν, Bœot. (67.27.) pro ἠρητύθησαν, *tenuerũt, repressẽrũt:* sic λῦθεν, *soluti sunt,* pro ἐλύθησαν, à λύομαι. In particip. ἐκλυθεὶς, *labefactus:* ἰδρυθεὶς, ἰδρυθεῖσα, ἰδρυθεν, *coalitus, a, um.* Ad ἀάω aut ἄομαι: in perf. indi. act. ἐπεισαράω, ἐπεισαρήρακεν, *irrupit.* In part. ὑφαράω, τὰ ὑφαρακότα, *excedentia.* in indic. pass. κεκάομαι, κέκαυσμαι, *excitatus sum.* in partic. διακεκαυσμένος, *exterminatus, corruptus, qui defluxit.* in plus quàm perfect. καταδάομαι, κατεδέδαστο, *dissectus est, diuisus est.* In part. aor. prim. ῥαόμαν vel ῥαΐζομαι, ῥαυθεῖσα, *euersa.* Ad αὐάω aut αὔομαι: in perfect. act. ἀπολαύω, ἀπολέλαυκεν, *est fructus præter destinatũ institutum, luit.* in perf. pass. πέπαυμαι, *desii.* in infinit. πεπαῦσθαι, *cessare, remediũ quærere.* In particip. τεθραυσμένος, *percussus, vulneratus.* In aor. pr. indic. ἐθραύσθη, *contristatus est.* in part. ψαυσθεὶς cõpactus, *contactus.* Ad εἴομαι: in perf. pass. σέσεισμαι, *sum emotus, tremisco.* in parti. κεκλεισμένος, quod & κεκλεισμένος, *clausus:* περικεκλεισμένος, *cinctus, undique clausus* In aoristo pri. ind. ἐκλείσθην, *inclusus sum:* κατέκλεισμαι, κατεκλείσθης, & Doricè, καταχλάσθης, *inclusus eras,* vide 46. 4. κατεκλείσθησαν, cõclusi sunt: περιεπαρασείομαι, περιεπαρεισείσθη, *palàm agitatus est* seu *agitabatur.* in partic. σεισθεὶς, *motus:* ἐπαρασσθεὶς, *vibratus.* Ad εὐάω aut εὔομαι. In perf. act. πεπίστευκα, *credidi.* in perf. pass. βεβούλευμαι, *deliberaui.* In particip. κεισιβδηλευμένος, *iners, piger:* προκεχευμένος, *antè conceptus:* μεθερμηγευμένα, *translata:* hæc tria postrema carent augmento: βεβουλευμένος, *de industria consultans:* περικεκινδυνευμένος, *arduus, ex periculo petitus:* μεμνηστευμένη, *uxor petita:* καταστελετεύομαι, κατεστελετευμένος, *attonitus, attenuatus:* καταβεβλακευμένος & κατεβλακευμένος, *supinus, iners,* vide 171. 31. καθαμαξεύομαι, καθημαξευμένος, *tritus:* καθημαξευμένα, & Ion. (12. 29.) καθημαξευμένα, *vulgaria, trita, cõculcata:* περιοδεύομαι, περιωδευμένος, *perlustratus.* In aor. prim. indic. μαντεύομαι, ἐμαντεύθη, *oraculũ redditũ est:* ἀγορεύομαι, ἠγορεύθησαν, *renuntiati sunt.* in subiunct. πορευθῶμεν, *proficiscamur.* in part. καμινευθεὶς, *excoctus in fornace:* μοιχευθεὶς, ἡ μοιχευθεῖσα, *adulteratus, a:* πορευθεὶς, *profectus:* φαρμακευθεὶς, *cui data est potio venenata:* χορευθεὶς, *sub specie saltationis expressus:* σαλευθέντες, *mobiles:* νυμφευθεῖσα, *quæ nupsit:* κατηγευθεὶς, *gustu victus,* assumit σ ante θ, pro κατηγευθεὶς: sic κελευσθεὶς pro κελευθεὶς, *iussus.* In fut. prim indic. περισευθήσεται, *abundantior reddetur.* Ad ἄω aut ἄομαι: In perf. act. ἄκουκα pro ἤκουκα, *audiui.* In particip. προσεχεχθηκὼς, quod & sine augmento προσχρηκὼς, *qui inimicus est factus, offensus.* in perfec. pass. ἀπεχέχρηται cum σ, *decepit, seduxit:* ἀπεχέχρητται sine σ, *deceptus* seu *circumuentus est:* tertia plur. Ion. (66. 2.) ἀπηχεχρήατο, *insaniuerunt* seu *insaniebant.* in partic. λελυμένος, *lotus.* In aor. prim infinitiui, ἀπατηθῆναι, *falli, decipi.* In particip. ἀπατηθεὶς, *deceptus:* ἀκουσθὲν, *auditum.*

Ad ἀάω.

Ad ἄομαι.

Ad εἴομαι.

Ad εὐάω.

Ad εὔομαι.

ATQVE hęc de characteristicis perfecti ac temporum quę cum eo cognationẽ habent, quomodóq; eorũ thema regulariter sit inuestigandũ, dicta sufficiant. De anomalis siue iis quæ ducũtur à thematibus obsoletis, hîc aliud cõsilium nõ habeo, quàm id quod dedimus, quum de aoristo sec. agemus, 360. 35. Et hîc igitur eadẽ methodo, qua illic, & horũ temporũ atque vnà cum his (veluti antè polliciti sumus) futurorũ quoq; prim. atque aoristorũ item prim. vocis act. ac med. à thematibus obsoletis ductorũ, plurima exẽpla proferamus: & ad quæ recepta themata sint referẽda demõstremus.

De iis quæ ducũtur à thematibus obsoletis.

3 In aor. pr. indic. act. συνῆξαν, siue Atticè (210. 20.) ξυνῆξαν, & solutione ν in εα, ξυνέαξαν, *confregerunt:* sic in infin. ξυνεάξαι, *confregisse,* 2. In imperat. κάταξον, *frange,* 1. In optat. Æol. κατάξιε, *fregerit.* In subiunct. κατάξῃ, *frangat.* 76 & 77 & 88 atque 189. In futuro primo act. tanquam ab εἴρω, siue ab eo compositis, κατερῶ, quod & Ionicè (56. 7.) κατερέω, *accusabo:* κατερῶσιν, *ediserent,* 7 προερῶ & προερέω *præsagiam,* 9. συνερῶ, *patrocinabor,* 11. προσερῶμεν, *dicemus,* 10. ἀπερέουσι, *lassabuntur, recusabunt,* 3. In infinit. κατερεῖν, & Ionicè (56. 7.) κατερέειν, *dicturum esse,* 7. προσερεῖν, *laudare,* 10. & simplex ἐρεῖν, *dicturum esse.*

Tempora ducta è compositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.

1 *κατάγνυμι.*

2 *συνάγνυμι.*

Ducta è compositis ab ἀγορεύω tanquã ab εἴρω, ἔπω, ἐρέω, ῥέω siue ῥάω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 ἀναγορεύω.
2 ἀντιθεσαγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 δεξαγορεύω.
5 ἐξαγορεύω.
6 ἐπαγορεύω.
7 καταγορεύω.
8 παρεξαγορεύω.
9 θεσαγορεύω.
10 θεσσαγορεύω.
11 σωαγορεύω.

A*γω 167.22.
1 ἐπαυάγω.
2 εἰσάγω.
3 καταγω.
4 θεοσάγω.
5 σωάγω.

Αἰνέω ab αἴνημι.

Αἰρέομαι ab αἵρημι.
1 ἀφαιρέομαι.
2 καθαιρ.3 ἁλωιρ.
4 θεριαιρέομαι.
5 ὑπεξαιρέομαι.

Α᾽λέξω ab ἀλέξέω.

Α᾽λίσκομαι ab ἁλόω.
1 ἀναλίσκομαι.
2 ἐξαναλίσκομαι.
3 κτναλίσκομαι.
4 ἁλωναλίσκομαι
5 θεοαναλίσκομαι
6 θεοκαναλίσκομαι

Α᾽μαρτάνομαι ab ἁμαρτέομαι.

Α᾽ρεσκομαι ab ἀρέομαι.

Αὐξάνω vel αὔξω ab αὐξέω.

In partic. θεοερῶν, ῶντος, & Ionicè θεοερέων, έοντος, *edicturus*: θεοερέοντες, *edicturi*, 9. θεοτερῶν, & Ionicè θεοτερέων, *consulturus*, 10. σωερῶν, *patrocinaturus*, 11. παρεξερῦσα & παρεξερέυσα, *temerè effutiens*, 8. Aoristus primus veluti & secundus (361.10.) sumitur tanquã ab ἔπω, quod augetur per ει (139.17.25.) & præsentis nõ futuri characteristicam seruat, 147.45. vt in indicatiuo, εἶπα, εἶπας, εἶπε, *dixi, isti, it*: εἶπε, potest censeri aoristi secundi ab εἶπον, vnde imperatiuus ἔιπε, *dic, euulga*: infinit. εἰπεῖν, *efferre, reuelare*: partic. εἰπών, *elocutus, dicens, in medium efferens*: & ab vtrovis aoristo, in subiunct. εἴπω, *edixero*, 5. sic διεῖπε, *vulgauit, gubernauit*, refertur ad διεῖπα vel ad διεῖπον: ab hoc imperatiuus δίειπε, *enarra*: à διεῖπα, verò indicatiuus med. διειπάμην, *lingua nuncupaui*, & participium διειπάμενος, *nuncupans*, 4. participium act. ἐπείπας, *qui insuper dixit*, referendum ad aorist. prim. ἐπεῖπα: at ἐπειπών, *subdens*, & infinitiuus ἐπειπεῖν, *postea dicere*, ad secundum ἐπεῖπον, 6. κατεῖπας, *detulisse*, ad primum κατεῖπα, non ad secundum κατεῖπον. Quando tamen terminatio vtriusque aoristi est eadem, vt in toto subiunctiuo, & in tertia persona sing. indicatiui, malim referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoristum secund. quàm ad primum, quòd secundus in crebriori vsu versetur. Perfectum mutuatur ab ἐρέω, quod etiam augetur per ει, 139.17.20. in indicatiuo act. ἀπείρηκα, *defessus sum*: ἀπειρήκασι, *interdixerunt*, 3. διείρηκε, *disseruit, dixit*, 4. θεοσείρηκεν, *allocutus est, appellauit, dixit*, 10. In infinit. ἀπειρηκέναι, *ante despondisse animos*, 3. In participio, ἀπειρηκὼς, ὼς, *fessus*, 3. κατειρηκὼς, *denuntians*, 7. σωειρηκότες, *patrocinaturi*, 11. In In indicatiuo passiuo, εἴρημαι, *dictus sum*, 5. ἀπείρηται, *interdictum est*, 3. διήρηται, *disputatum est, renuntiatum est*, 4. In particip. ἀπειρημένος, *interdictus, vetitus*: τὰ ἀπειρημένα, *prohibita*, 3 διειρημένος, *dictus*, 4. ἀνειρημένα, *dicta, iussa*, 1. In plus quàm perfecto, ἀπείρητο, *interdictum erat*, 3 εἴρητο, *dictum fuerat*, 5. In paulò pòst futur. κατειρήσεται, *dicetur, exponetur*, 7. Aoristus primus pass. accipitur tanquam à ῥέω siue ῥάω: in indicatiuo, ἀντιθεσερρήθη, *respondit, contrà salutatus est*, 2. θεοσερρήθη, *salutatus est, appellatus est*, 10. in infinitiuo, ἀπορρηθῆναι, *abdicari*, 3. in particip. ἀναρρηθεὶς, *creatus, electus*, 1. θεορρηθεὶς, *prædictus, antè dictus*, 9. θεοσρηθεὶς, *salutatus est*, 10. ἀπορρηθὲν, *vetitum*, 3.

IN Perfect. act. ἐπαναγήοχα, *reuocaui*, 1. καταγήοχα, *deduxi*, 3. θεοσαγήοχα, *adduxi*: θεοσαγήοχασιν, *adduxerunt*, 4. in infinitiuo, συναγοχέναι, *collegisse, aggregasse*, 5. in participio, ἐπαναγοχὼς, *qui reuocauit*, 1. εἰσαγοχὼς, & correpta antepenultima εἰσαγοχὼς, *introducens*, 2. in plus quàm perfecto, συναγόχει, *comportauerat, aggregauerat*, 5.

5 In aorist. pr. indicat. pass. ἠνέθην, *laudatus sum*: & in actiuo, ἦνεσα, *laudaui*,

6 In aoristo pri. indicatiui pass. παρηρέθησαν. *sublati sunt*, 3. simplex ἠρέθη, *creatus est, delectus est*. in subiunctiuo, ἀφαιρεθῶ, & Ionicè (12.29. & 162.14.) ἀπαιρεθέω, *exuerer, priuarer*, 1. in infinitiuo, καθαιρεθῆναι, *euerti*, 2. θεριαιρεθῆναι, *excutere, deiicere*, 4. ὑπεξαιρεθῆναι, *in locum substitui*, 5. in participio, καθαιρεθεὶς, *euersus*, 2. simplex αἱρεθεὶς, & in perfect. ἠρεμένος, *electus*.

8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, *adiuturus*, ab ἐπαλέξω.

9 In aorist. prim. indicatiui act. θεοάλωσε, *consumpsit*, augmento destituitur, 4. in particip. κτναλώσαντες, *qui consumpserunt*, 3. in perfect. particip. act. ἡναλωκὼς, *qui consumpsit*, & sine augmento ἀναλωκὼς, *damnatus*, 1. sic simplex ἁλωκὼς, quod & ἥλωκὼς: ἥλωκότες, *damnati*: & in indicatiuo ἅλωκα, *captus sum*, pro ἥλωκα. in indicatiuo pas. θεοσαπάλωται, *interiit*, sine augmento, 6. In particip. ἐξαπλωμένος, *exhaustus*, 2. simplex ἁλωμένος, *captus*. in aorist. prim. infinitiui eiusdem vocis, θεοαπαλωθῆναι, *priùs absumi*, 5. in particip. ἐξαπαλωθέντες, ἐξαπαλωθέντον, *exhausti*, 2.

11 In participio perfecti passiui, θεοήμαρτημένα, *præterita peccata*, à θεοαμαρτάνομαι.

22 In aor. pr. subiunctiui medij, ἐξαρέσηται, *prorsus pacauerit*, ab ἐξαρέσκομαι: simplicis aoristus prim. infinitiui act. ἀρέσαι, *placere, conuenire*: participiũ aoristi pr. pass. ἀρεσθεὶς, *delectatus, qui probauit*.

24 In aor. pr. infinitiui act. ἐπαυξῆσαι. *adaugere, amplificare*, 2. In parti. perfecti

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

fecti pass. συνηυξημένος, *simul auctus*: συνηυξημένα, *quæ simul creuerunt*, 3. In aorist. prim. indicatiui pass. ἀνηυξήθη, *auctus est*, 1. συνηυξήθη, *una auct⁹ est*, 3. in subiunct. συναυξηθῇ, *coaluerit*, 3. In infinit. συναυξηθῆναι, *vnà coaluisse*, 3.

25 In aoristo primo indicatiui pass. συνηχθέσθην, *contristatus sum*: συνηχθέσθησαν, *contristati sunt*, à συνάχθομαι. In participio, ἐπαχθεσθείς, *permolestè ferens*, ab ἐπάχθομαι.

27 In fut. indicatiui act. ἐπιβήσομεν, *imponemus*, 7. In infinitiuo, ἐπιβήσειν, & Ionicè (59. 4.) ἐπιβησέμεν, *ascensurum esse*, 7. In indicatiuo medio, προβήσομαι, *procedam, euadam*, 12. ἐπεμβάσῃ pro ἐπεμβήσῃ, *ibis*, 8. In infinitiuo, κτβήσεσθαι, *deflexurum esse*, 9. In aorist. prim. indicatiui act. ἐπέβησε, *fecit inire*, 7. & simplex βῆσε pro ἔβησεν, *imposuit*. In imperat. ἐπίβησον, *fac vt assequatur*, 7. In participio, εἰσβήσας, *ingressus*, 5. In indicatiuo medio, ἐπεβησάμην, *ingressus sum, inij*: ἐπεβήσατο, *ingressus est*, 7. κατεβήσατο, *descendit*, 9. προσεβήσατο, *adiit*, 13. In participio, ἀναβησάμενος, *qui traduxit, qui in nauem posuit*, 3. In perfecto indicat. act. ἀμφιβέβηκα, ἀμφιβέβηκας, ἀμφιβέβηκε, *circumij, lustraui, isti, it*, 2. προβέβηκας, *præcessisti*: προβέβηκε, *præfuit*, 12. ἀγχιβέβηκεν, & Doricè ἀγχιβέβακε, *propiùs accessit*, 1, συμβέβηκε, *contigit, accidit, accidens est*, 14. ὑπερβέβηκεν, *excessit, præstat*, 15. ὑποβέβηκε, *subest*, 16. In particip. διαβεβηκώς, *diuaricatus*: οἱ διαβεβηκότες, *qui tibias vehementer diductas habent, varici*, 4. ἐμβεβηκώς, & Ionicè (107. 8.) ἐμβεβαώς, *ingressus*, 6. ἐπιβεβηκώς, *qui conscendit, insidens*: οἱ ἐπιβεβηκότες, *insidentes*, 13. ἐπιβεβηκώς, *vecti*, 7. ἐπεμβεβηκώς, Ionicè (49. 20. & 106. 29.) ἐπεμβαὼς & crasi ἐπεμβὼς, *ingressus, ascendens*, 8. παρεκβεβηκώς, *deductus de mente* 11. προβεβηκώς, *progressus, transgressus, ætate prouectus*: προβεβηκότες, *prouecti*, 12. συμβεβηκὸς, ός, *accidens, quod contigit*: τὰ συμβεβηκότα, *euenta, rerum attributa*, hinc aduerbium συμβεβηκότως, *per accidens*, 14. ὑποβεβηκὼς, ός, vnde aduerbium ὑποβεβηκότως, *penitus*, 16. In plus quàm perfect. ἐμβέβασαν, *ingressi erant*, pro ἐνεβεβήκεσαν, vt simplex βέβασαν, (182. 41.) 6 In infin. perfecti pass. διαβεβάσθαι, *præuaricatum esse, violatum esse*, 10. In participio, διαβεβασμένος, *violatus*, retinet α & assumit σ. At in aorist. prim. σ abiicitur, παρελάθω, *preterij*. In participio, διαβαθεὶς *violatus*, 11.

34 In perfecto indicatiui act. ἐπιβέβληκεν, *incubuit*, 2. In infinitiuo, ἐπιβεβληκέναι, *incubuisse*, 2. In particip. συμβεβληκότες, *compressi*, 10. In indicatiuo pass. ἐμβέβλημαι, *indui*, 6. κτβέβληται, *excidit*, 3. In infinitiuo, προβεβλῆσθαι, *causari, excusare*, 7. In participio, διαβεβλημένος *infestus, suspectus, condemnatus*, 1. διαβεβλημένος, *obiectus*, 4. περιβεβλημένος, *munitus, succinctus, circumamictus*: hinc aduerbium περιβεβλημένως, *ambitu quodam*, 6. προβεβλημένος, *dubius, propositus, obiectus, defensor*, 7. προσβεβλημένος, *dimicans pro*: τὸ προσβεβλημένον, *propositiuum*, 8. συμβεβλημένος, & sine augmento ac retracto accentu, συμβλήμενος, *obuius factus*, 10. potest & censeri præsentis temporis à σύμβλημαι, vide 104. 16. ὑπερβεβλημένη, *quæ superauit omnes*: aduerbium ὑπερβεβλημένως, *plus quàm oportet*, 11. παρεμβεβλημένον, *intercalare*, id est, *quod interseritur* aut *interponitur*, 5. In plus quàm perfecto, συνεβέβλητο, & absque vllo augmento σύμβλητο, quod & Atticè (210. 20.) ξύμβλητο, *occurrebat, congressus est*: σύμβλωτο, *occurrebant*, 10. In aoristo priore indicatiui, προβλήθω, *habui ius patronatus*, 7. ἐπιβλήθη ζημία, *mulcta iniũcta est*, 2. In optatiuo, προσβλαβείη, *in inuidiam adduceretur*, 9. In infinitiuo, διαβληθῆναι, *comparari*, 4 συμβληθῆναι, *idem*, 10. In particip. διαβληθεὶς, ἐντὸς, *delatus*, 1. ἐπιβληθεὶς, *iniectus*, 2. κτβληθεὶς, *fundatus*, 3. προβληθεὶς, *nominatus, qui habuit ius patronatus*, 7. Futurum actiuum regulare est: vt κτβαλῶ, *deiiciam, notabo*, 3. παρεμβαλοῦσι, *figent tentoria*, 5.

37 In perfecto indicatiui pass. ὑποβέβρωται, *subrosus est*, 7. In infinitiuo, διαβεβρωκέναι, *contabuisse, exesum esse*. In participio, κτβεβρωμένος, *comestus, absumptus*, 4. ἐκβεβρωμένος, *exesus, erosus*, 5. In aorist. prim. subiunctiui pass. καταβρωθῇ, *deuoretur*, 4. In particip. ἀπαβρωθεὶς, *exesus, erosus*, 1. ἐπιβρωθεὶς, *postea in cibos sumptus*, 3. προβρωθεὶς, *in cibo præsumptus*, 6. καταβρωθεὶς *derosus*, & in particip. act. καταβρώξας, *qui deuorauit*, 4. Doricum est, 46. 3.

43 In aorist. prim. indicatiui act. κατεγήρασε, *consenuit*: κατεγήρασαν, *consenuerunt*, 3. In aorist. 1 ἀναυξάω.
2 ἐπαυξάνω.
3 συναυξάνω.
Αχθομαι ab ἀχθέομαι.
Βαίνω à βάω.
1 ἀγχιβαίνω.
2 ἀμφιβαίνω.
3 ἀναβαίνω.
4 διαβαίνω.
5 εἰσβαίνω.
6 ἐμβαίνω.
7 ἐπιβαίνω.
8 ἐπεμβαίνω.
9 κτβαίνω.
10 ὑπερβαίνω.
11 παρεκβαίνω.
12 προβαίνω.
13 προσβαίνω.
14 συμβαίνω.
15 ὑποβαίνω.
16 ὑπερβαίνω.
Βάλλω à βλέω.
1 διαβάλλω.
2 ἐπιβάλλω.
3 κτβάλλω.
4 περιβάλλω.
5 παρεμβάλλω.
6 προβάλλω.
7 προβάλλω.
8 προσβάλλω.
9 προσδιαβάλλω.
10 συμβάλλω siue ξυμβάλλω.
11 ὑπερβάλλω.
Βρώσκω à βρόω seu βρώω.
1 ἀποβρώσκω.
2 διαβρ. 3 ἐπιβρ. 4 κτβρώσκω.
5 προβρώσκω.
6 προβρώσκω.
7 ὑπερβρώσκω.
Γηράσκω à γηράω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

runt, à κατα-γνάσκω.

Γίνομαι à γάω, γενάομαι, ac γεννάομαι.
1 ἐκγίνομαι.
2 ἀπογίνομαι.
3 ἐγγίνομαι.
4 προγίνομαι.
5 προσγίνομαι.

41 In participij act. perfecto, ἐκγεγαώς, ῶτος, ἡ ἐκγεγαῦῖα, *progenitus, progenita*, 1. Ionicum est (107. 7.) pro ἐκγεγηκώς: legitur & in indicat. eadem ferè forma ἐκγεγάτην, *nati sunt duo*: per crasim ex ἐκγεγαάτην, & istud pro ἐκγεγήκατον, quasi ab ἐκγάω. Perfectum pass. sumitur quasi à γεγάομαι, & ab eo compositis: in infinit. ἐγγεγενῆσθαι, *euasisse*, 3. in participio, ἐγγεγενημένος, *qui superior euasit*, 3. προγεγενημένος, *priùs factus, prior, superior*: προγεγενημένοι, *qui priùs fuerunt, antiqui*: τὰ προγεγενημένα, *res gestæ hactenus*, 4. προσγεγενημένος, *qui accessit*, 5. In aoristo primo participij pass. τὰ προγεννηθέντα, *præternata*, 2. quasi à προγεννάομαι.

Γιγνώσκω à γνόω.
1 ἀπογιγνώσκω.
2 διαγιγνώσκω.
3 κριγιγνώσκω.
4 μεταγιγνώσκω.
5 προαναγιγνώσκω
6 προγιγνώσκω.
7 προκριγιγνώσκω.
8 συγγιγνώσκω.

44 In fut. prim. indicatiui medij, συγγνώσομαι, συγγνώσῃ, συγγνώσεται, *ignoscam, ignoscis, ignoscet*, 8. in imperfect. indicatiui act. διέγνωκα, *diiudicaui, decreui*. In aorist. sec. dicitur διέγνων, pro eodem, 2. in particip. ἀπεγνωκώς, *diffisus*, 1. μετεγνωκώς, *pœnitentia ductus*, 4. in perfect. particip. pass. ἀπεγνωσμένος *expers, desperatus*, 1. assumit σ, 92. 8. κατεγνωσμένος, *damnatus, reprehensus*, 3. προκατεγνωσμένος, *præcondemnatus*, a, 7. προαπεγνωσμένος, *recitatus*, 5. In aoristo primo indicatiui passiui μετεγνώσθη, *de sententia deductus est*, 4. in infinit. προγνωσθῆναι, *præcognosci*, 6. simplex in fut. prim. indicatiui pass. γνωσθήσομαι, secunda persona Attica (151. 30. 34.) γνωσθήσει, *notus eris*.

Δαίω à δάζω.
ἀναδαίω.

47 In ao. prim. infinitiui medij, ἀναδάσασθαι, *dividere*: participium, ἀναδασάμενος, *subigens, dividens*. In aor. prim. participij passiui, ἀναδασθεῖσα, *excitata*, simplicis futurum prim. medium δαήσομαι, *intelligam*, quasi à δαέω.

Δάκνω à δήκω.
ἀναδάκνω.

57 In aorist. prim. participij pass. ἀναδηχθεὶς, *remorsus*. simplicis futurum prim. med. δήξομαι, *morsum infigam*.

Δείκνυμαι à δείκω
1 διαδείκνυμι.
2 ἐπιδείκνυμι.

54 In aor. prim. indicatiui act. διέδειξεν. & deperdita subiunctiua vocali διέδεξε, *cordi fuit, indicauit, audiuit, accepit*, 1. simplex ἔδειξεν, & sine augmento δεῖξεν, *ostendit*. in perfect. participij pass. ἐπιδεδειγμένος, *qui specimen præbuit*, 2.

Δέομαι à δεέομαι.
1 ἐνδέομαι.
2 ἐπιδέομαι.
3 κρῖδ. 4 προσδ.

51 In futuro priore indicatiui medij, ἐνδεήσομαι, *indigebo*, 1. In aoristo priore indicatiui passiui, ἐπιδεήθης, *indiguisti, tibi defuit*, 2. in optatiuo καταδεηθείη, *precetur, precari queat*, 3. in participio, προσδεηθεὶς, *indigens*, 4.

Δέω, vide 186. 5.
1 ἐπιδέω.
2 καταδέω.
3 προσδέω.
4 ὑποδέω.

In aor. prim. indicatiui, κατέδησαν, *deligarunt*, 2. in subiunctiuo act. καταδήσωσι, *coniunxerint, conuicerint*, 2. in perf. indicatiui pass. προσδέδεται, *alligatus est*, 3. in particip. ἐπιδεδεμένος, *obligatus*, 1. καταδεδεμένος, *velatus*, 2. ὑποδεδεμένος, *calceatus, adhærens*: hinc aduerb. ὑποδεδεμένως, *calceatè, cum calceis*, 4. προσδεδεμένοι, *addicti, alligati*, 3. In aor. prim. participij pass. προσδεθείς, *vinctus, alligatus*, 3.

Διδύσκω à διδύω
Δίδωμι à δόω.
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 διαδίδωμι.
4 ἐνδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 κρῖδίδωμι.
8 παραδίδωμι.
9 προδίδωμι.
10 προσδίδωμι.
11 συνεκδίδωμι

59 In aorist. prim. indicatiui medij, προεδιδάξατο, & contractione Attica, (155. 25.) πρὠδιδάξατο, *antè docuit*, à προδιδάσκομαι.

65 In fut. prim. indicatiui act. ἐπιδώσω, *dabo*: ἐπιδώσει, *proficiet*, 6. ἐνδώσετε, *remittetis*: ἐνδώσουσι, *remittent*, 5. διαδώσουσι, *tradent*, 3. in infinit. simplex δώσειν, & Doricè (59. 4.) δωσέμεναι, *daturum esse*. In aor. prim. indicatiui, ἀνέδωκα, *profudi*, 1. futuri characteristica non seruatur, 147. 45. ἐνέδωκεν, *est conuersus, se dedidit*, 5. ἐξέδωκε, *prodidit*, 4. ἐπέδωκε, *creuit*, 6. μετέδωκε, *distribuit, largitus est*, 7. προέδωκεν, & sine augmento πρόδωκε, *prolixè dedit*, 9. συνεξέδωκεν, *in matrimonium dedit*, 11. διέδωκεν, *transfuderunt*, 3. ἐπέδωκεν, *contulerunt*, 6. in perfecto indicatiui actiui, ἐπιδέδωκεν, *increbruit*, 6. in particip. ἐνδεδωκὼς, *locans*, 4. ἐπιδεδωκὼς, *qui creuit, qui processit*, 6. προ-δεδωκὼς, *exponens*, 8. in perfect. indicatiui passiui, ἀποδέδοται, *licet*, 2. penultima corripitur, vide 108. 21. in participio, προδεδομένος, *traditus*, 8. προδεδομένος, *priùs datus*, 10. In aor. prim. indicatiui pass. 3. παρεδόθης, *incidisti*, 8. ἀνεδόθη, *effusus est*, 1. διεδόθη, *euulgatus est, volitauit*, 3. in infinit. ἀναδοθῆναι, *scatere*, 1. in particip. ἀναδοθεὶς, ἀναδοθεῖσα, *excitatus, excitata*, 1. διαδοθεὶς, *dissipatus, euulgatus*, 3. eiusdem formæ est νοοθεὶς, ἐντος, *animatus*: οἱ νοοθέντες, *animati*, à νόω, μι. in futu. prim. indicatiui pass. ἀποδοθήσεται, *concedetur*, 2. in particip. ἀποδοθησόμενος, ἀποδοθησομένη, *precarius, precaria*, 2.

Δοκέω à δόκω.
1 κρῖδοκέω.
2 μετοκίω.

64 In aor. prim. indicatiui act. μετέδοξα, *consilium mutaui*: μετέδοξε, *mutato consilio visum est, consilium mutatum est*, 2. in subiunctiuo, μεταδόξῃ, *pœnituerit capti consilij*. in participio, καταδόξας, *ratus*, 1 μεταδόξας, *qui mutauit consilium*, 2.

In

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

In perfect. participij pass. μεταδεδογμένος, quæ est mutata opinione & consilio, 2. 3 προδοκέω.
In plus quàm perfect. pass. προεδέδοκτο, constitutum fuerat, 3.

96 In fut. indicatiui medij, ἀπέσομαι, abero, 1. διέσομαι, διεση, perseuerabo, E'ιμὶ ab ἔω.
abis, 2. ἐπέσομαι, & poëticè (158.30.) ἐπέσσομαι, superero, 4. μετέσομαι, & μετέσσο- 1 ἄπειμι.
μαι, interero: μετέσσεται, intercedat, 5. παρέσομαι, & παρέσσομαι, adero: παρέσσε- 2 δέημι.
ται, aderit, dabitur, & syncope (157.27.) πάρεται, præstò aderit, 6. περιέσομαι, superior ero: περιέσσεται, quod & περιέσται, superior erit, aderit, erit superstes 7. ἔξεσται, 4 ἔπειμι.
licebit, 3. ἔπεσται, aderit, 4. προσέσται, addetur: προσέσονται, addentur, accedent, 8. sim- 5 μέτειμι.
plex ἔσονται, & Doricè (158.30.) ἐσσῆνται, erunt, In infin. παρέσεσθαι, præstò futu- 6 πάρειμι.
rum esse, 6. περιέσεσθαι, victurum esse, superiorem fore, 7. In part. ἐπεσόμενος, futurus, 7 περίειμι.
4. παρεσόμενος, instans, impendens, affuturus, 6. περισσόμενος, superaturus, 7. συνε- 8 πρόσειμι.
σόμενος, coiturus, victurus cum, 9. In plus quàm perf. pass. παρήμην, aderam, 6. à 9 σύνειμι.
simplici ἤμην, in plurali ἤμεθα, fuimus, fuissemus: ἦσθε, fuistis, eratis: dicitur &
ἦτε pro eodem sed est imperfectum pro ἦτε, vt ἦτον pro ἦτον, 158.21.

97 In fut. indicatiui medij, ἐπείσομαι, vadam, 8. vide 159.29. In aor. pr. indi- E'μι ab ἔω & εἶω.
catiui act. μετῆσαν, adibant, 12. ἐπανῆσαν, redibant, prateribant, 9. vt simplex ἦσαν, 1 ἄνειμι.
159.11. quod & soluta diphthõgo ἤισαν, ibant: vnde προσήισαν, accesserunt: sunt 2 ἀντέπειμι.
qui per methathesin legant πρόσιαν, tendebant, iuerunt, 18. ὑπεξήισαν, se sub- 3 ἀντεπέξειμι.
duxerunt, 22. In infi, ἀνεῖναι, in sublime ac sursum pendere, 1. In præt. perf. act. μεμεῖ- 4 ἀντιπρόειμι.
κε, præteriit, 12. in voce verò media dicitur μετήϊεν, adiit, vt simplex ἤια, ἤιας, ἤιε, 5 ἄπειμι.
per solutionem diphthongi pro ᾔα, ᾔας, ᾔει, 159. 7. vnde etiam ἀπῄια, abij, 5. 6 εἴσειμι seu ἔσειμι
περήϊα, perueni: περιήϊε, peruẽiturum erat, peruenisset, 15. προσῆϊεν obuenit, 18. παρῆϊεν, 7 ἔξειμι. 8 ἔπειμι.
præteriit, 13, παρεξῆϊεν, idem, 14. κατῄϊεν & κατεῖεν descendit seu descẽdebat, 11. istud 9 ἐπάνειμι.
potest censeri aor. sec. 160.4. In plus quàm perf. ἀπῄειν, abierã. 5. εἰσῄειν, adij seu 10 ἐπέξειμι.
adierã, 6. ἐπῄειν, ἐπῄεις, ἐπῄει, adieram, as, at, 8. περῄειν, circumibam, item circumibat, 11 κάτειμι.
pro περῄει, 15. sic προσῄειν, adibam, & idem quod προσῄει, adibat, accedebat, prace- 12 μέτειμι.
debat, 18. ἀντεπεξῄει, contrà exiuerat, 3 εἰσῄει, in memoriam veniebat, subibat, inceßebat 13 πάρειμι.
seu inceßit, 6. ἐπεί, adibat, 8 μετῄει, descendebat, 12. κατῄει, idem: κατῄειμεν, descende 14 παρέξειμι.
bamus seu descendimus: καθῄεσαν, descendebant seu descenderunt, 11. παρῄει, accedebat, 15 περίειμι.
superaui, 13 προῄει, progrediebatur, procedebat, 16. προσαῄει, aduentabat, 17 συνεξῄει, 16 πρόειμι.
simul exibat. 20. & simplex ἤει, ibat, ἀπῄειμεν, & syncope (188. 6.) ἀπῆμεν, regre 17 προσάνειμι.
diebamur: tertia pluralis Attica (146.26. & 159.10.) ἀντεπῆεσαν, in occursum iêre 18 πρόσειμι.
vel ierant, 2. ἀντεπεξῆεσαν, è conuerso exierant, 3. ἀντιπροῆεσαν, obuiam prodierant, 4. 19 σύνειμι.
ἐπῆεσαν, obierunt, 8. ἐπεξῆεσαν, irrogarunt, 10. προσῆεσαν, accedebant, 18. συνῆεσαν, 20 συνέξειμι.
reconciliabantur, 19. συνεξῆεσαν, simul exierunt, 20. ὑπαπῆεσαν, paulatim abibant, 21 ὑπάπειμι.
21. Aor. secũdus sumitur ab εἶω, 159.12. vnde ἐσῖον ingressus sum, 6. ἐξῖον, exiui, 7. 22 ὑπέξειμι.

78 In aor. prim. indicatiui κατῆλασε, duxit in minuta, 6. παρῆλασε, currum E'λαύνω ab ἐλάω.
egit, prodire fecit, 8. In infin. ἐπελάσαι, intulisse, 5. κατελάσαι, coïre, 6. προεξελάσαι, 1 ἀντεξελαύνω.
antè equitare, 9. In partic. ἀντεξελάσας, repellens, 1 ἀντεπεξελάσαντες, contrà equi- 2 ἀντεπεξελαύνω.
tantes, in occursum progressi, 2. In perfect. indicatiui act. ἀπῆλακα, & cum Atti- 3 ἀπελαύνω.
ca reduplicatione (144.7. ἀπελήλακα, ablegaui, 3. ἐξελήλακα, expuli, 4. In par- 4 ἐξελ. 5 ἐπιλ.
ticip. ἐξεληλακὼς, qui eiecit, 4. In plus quàm perf. παρεξεληλάκει, Ionicè (147. 6 κατελαύνω.
14.) παρεξεληλάκεε, præterierat seu præteriit, 8. In perfect. participij pass. ἀπελη- 7 παρελαύνω,
λαμένος, submotus, pulsus, 3. ἐξεληλαμένος, eiectus: ἐξεληλαμένα ποιήματα, ductilia 8 παρεξελαύνω.
opera, 4. In aor. prim. infinitiui pass. συνελαθῆναι, compulsos esse, 10. In particip. 9 προεξελαύνω.
ἐξελαθεὶς, exactus, expulsus, 4. συνελαθεὶς, compulsus, 10. 10 συνελαύνω.

98 In aor. pr. infinitiui act. ἐφέσαι, & poëticè (49.31.) ὕπεσαι, induere: sic in E'ννύω vel ἔννυμι
infin. medio, ὕπεσασθαι, idem, 3. In aor. pr. indic. medij ἕσατο, & poët. detra- ab ἔω.
cto augmento & geminato σ, ἵσατο, indutus est, 5. sic in infin. ἵσασθαι, 1 ἀμφιεννύω.
induere: & simplex in fut. indicatiui act. ἕσει, pro ἕσει, induet: & in plus quàm 2 εὐεννύω.
perf. pass. ἕσω pro ἕσο vel ἔσο, indutus eras vel esses. In perf. part. pass. εὖμένος, 3 ἐφεννύω.
bene vestitus, 2. ἐφειμένος, & poëticè (49.31.) ὕπειμένος, indutus, 3. κατειμένος, & poë- 4 καθεννύω.
ticè κατασμένος, tectus, densus. 4. περιεσμένοι, induti, 5. augmento destituitur. 5 περιεννύω.

87 In fut. indicatiui medij, ἀντερήσομαι, vicissim percontabor. simplicis per- E"ρομαι ab ἐρέομαι
fectum passiuum sine augmento ἔρημαι, volo interrogare. ἀντέρομαι.

79 In futur. indicatiui medij, ἀπελεύσομαι, abibo, 2. ἐπελεύσομαι, accedam, 4. E"ρχομαι ab ἐλεύθω

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 ἀνέρχομαι.
2 ἀπέρχ. 3. ἐξέρχ.
4 ἐπέρχ. 5. μεΐέρχ.
6 παρέρ. 7. περέρ.
8 περσέρχομαι.
Εὑρίσκω ab εὑρέω & εὕρημι.
1 ἐξευρίσκω.
2 ἐφευρίσκω.
3 παρευρίσκω.
4 συνεξευρίσκω.
Ἔχω à σχέω & σχῆμι.
1 ἀνέχω. 2 ἐξέχω.
3 κατέχω.
4 παρέχω.
5 περικατέχω.
6 περιτέχω.
7 συνέχω.
8 ὑπέχω.
Ἔψω ab ἑψέω.
ἀναφέψω.
Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 διαζεύγνυμι.
2 ἐνζεύγ. 3 ὑπιζεύγ.
4 καταζεύγνυμι.
5 περιζεύγνυμι.
6 περιδιαζεύγ.
7 περισζεύγνυμι.
8 συζεύγνυμι.
9 συγκαταζεύγ.
10 ὑποζεύγνυμι.
Ζωννύω à ζόω.
1 ἀποζωννύω.
2 διαζωννύω.
3 περιζωννύω.
4 ὑποζωννύω.
Ἵημι ab ἵεω.
1 ἀνίημι.
2 ἀνεϊημι.
3 ἀνεφίημι.
4 ἀφίημι.
5 ἀποπερίημι.
6 ἐνίημι.
7 ἐξίημι.
8 ἐφίημι.
9 ἐναφίημι.
10 ἐμπαφίημι.
11 ἐξανίημι.
12 ὑπιπερίημι.
13 καθίημι.
14 καθυφίημι.
15 μεθίημι.
16 παρίημι.
17 παρεξίημι.
18 περίημι.

μετελεύσομαι, *adibo*, 5. παρελεύσομαι, *praeteribo, superabo*: παρελεύσῃ, & Ionicè (61.33.) παρελεύσεαι, *superabis*: παρελεύσονται, *transibunt*, 6. περελεύσομαι, *praecedam*, 7. ἐξελεύσεται, *exibit, educetur*, 3. In infinitiuo περσελεύσεσθαι, *iturum esse*, 8. ἀνελευσόμενος, *ascensurus*, 1.

91 & 92 In fut. prim. infiniti act. συνεξευρήσειν, *una excogitaturum, simul inuenturum esse*, In aoristo prim. med. ἐφευρήσατο, & syncope (187. 28.) ἐφεύρατο, *consecutus est, accepit, reperit*, 2. pro simplici εὑράμην, ω, ας, inuenitur Attico & Æolico more (140.4. & 13.35.) ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρας, *inueni, isti, it.* In perfecto participij pass. ἐξευρημένος, *qui compertum habet*, 1. παρευρημένος, *fictus, adinuentus*: ὁ παρευρημένος, *excogitata cauillatio*, 3. In aoristo prim. subiunctiui pass. παρευρεθῇ, *compertum fuerit*, 3.

210. & 211 In futuro indicatiui actiui, καταχήσει, *possidebit*: καταχήσουσιν, *appellent, occupabunt*, 3. In infinit. καταχήσειν, *occupaturum esse*, 3. simplex ἕξειν, 196.10. & Doricè (59.4.) ἑξέμεναι, *habiturum esse*. In perfect. indicatiui actiui, ἔσχηκα, *excellui*, 2. περσέσχηκεν, *astitit*, 6. ὑπέσχηκε, *subiit*, 8. In pass. κατέσχημαι, *detentus sum*, 3. παρέσχησαι, *fecisti*, 4. In part. κατεσχημένος, *detentus*, 3. παρεσχημένος, *qui praebuit*, 4. In aor. prim. indicatiui pass. tanquam à σχῆμι: ἐνεσχέθησαν, *haeserunt*, 1. In subiunct. συσχεθῇ, *cohibeatur*, 7. In infinit. συσχεθῆναι, & simplex σχέθῆναι, *cohiberi*. In particip. κατασχεθεὶς, *coërcitus*, 3. περικατασχεθεὶς, *antè coërcitus*, 5.

95 In aoristo primo participij act. ἀναφεψήσας, *qui incoxit*. In pass. ἀναφεφθεὶς, & in perfecto sine augmento ἀναφεφημένος, quod & Ionicè (12. 29.) ἀναπεφημένος, *cum aliquo coctus*.

100 In aor. prim. indicatiui actiui, παρέζευξα, *admiscui*, 5. περσέζευξεν, *adiunxit*, 7. συνέζευξε, *copulauit*, 8. In infin. καταζεῦξαι, *castra ponere*, 4. συγκαταζεῦξαι, *connubio iungere*, 9. In partic. ἀναζεύξας, *admiscens*, 5. ὑποζεύξας, *qui iunxit*: in medio, ὑποζευξάμενος, *idem*, 10. In perfecto pass. συνέζευγμαι, *coniunctus est*, 8. συγκατέζευγμαι, pro συγκατέζευκται, *conflictatus est & vexatus*, 9. ὑπέζευκται, *iunctus est*, 10. κατέζευχθε, *obstricti estis*, 4. In particip. διεζευγμένον, *disiunctum*, 1. ἐπεζευγμένος, quod & sine augmento ὑπιζευγμένος, *connexus*, 3. περιδιεζευγμένον, *vitiosè distinctum*, 6. συνεζευγμένον, *coniugatum*, 8. simplex, ἐζευγμένος, & sine augmento ζευγμένος, *iunctus*. In aor. prim. συνεζεύχθη, *coniunctus est*, 8. In particip. ἀνζευχθεὶς, & poëticè (117.17.) ἀνζευχθεὶς, *iunctus*, 2.

101 In aoristo prim. med. περιεζώσατο, *praecinctus est*: περιεζώσαντο, *accincti sunt*, 3. In imper. περίζωσαι, *praecingere*, 3. In perfecto participij act. ὑπεζωκὼς, *succingens*, 4. In infin. pass. περιεζῶσθαι, *cingi*, 3. In particip. ἀπεζωσμένος, *exauctoratus*, 1. διεζωσμένοι, *brachati*, 2. περιεζωσμένοι, *praecincti*, 3. In aor. prim. infinitiui pass. ἀποζωσθῆναι, *recinctum esse*, 1.

99 In fut. prim. indicatiui actiui, μεθήσω, *dimittam*, 15. παρήσω, *praebebo, sinam*, 16. συνήσω, *intelligam*, 20. ἐφήσεις, *immittes, vrgebis*, 8. ἐξανήσει, *dimittet*, 11. ὑπερήσει, *superabit*, 21. simplex ἥσει, *mittet*. παρήσομεν, *sinemus, permittemus*, 16. In infin. ἀφήσειν, *proiecturum esse, soluturum* seu *nauigaturum esse*, 4. μεθείσειν, *relicturum esse*, 15. παρήσειν, *dimissurum esse*, 16. In indicatiuo med. ἐφήσομαι, *iubebo, imponam*, 8. παρήσομαι, *emittam*, 16. περήσομαι, *profundam, proiiciam*: περήσεται, *proferet, emittet*, 18. In optat. ἀφησοίμην, *dimitterem*, 4. In infin. περήσεσθαι, *permissurum esse*, 18. In particip. ὑφησόμενος, *submissurus, cessurus*, 22 In aor. prim. indicatiui act. ἐφῆκα. *immisi*, 8. futuri characteristica nõ seruatur, 147.45. ὑφῆκας, *desiisti*, 22. ἀρῆκε, *compulit*, 1. ἀφῆκε, *liberauit*, 4. ἐναφῆκεν, & Ionicè (12.29.) ἐναπῆκεν, *inseruit, immisit*, 9. ἐφῆκεν, *immisit*, 8. καθῆκε, quod & Ionicè (12 29.) κατῆκε, *misit, deiecit, demisit*: sic καθῆκαν & κατῆκαν, *demiserunt*. 13. παρεξῆκε, *supersedit*, 17. ὑφῆκε, *submisit*, 22. ἀποπερῆκεν, & poëticè (145. 6.) ἀποπερέηκε, *dimisit*, 5 sic ἀνέηκεν, *emisit, edidit*, 7. ἐφέηκεν, *impulit*, 8. ὑπιπερέηκε, *transmisit, immisit*, 12. περσέηκεν, *emisit*, 19. καθυφήκαμεν, *subtraximus*, 14. παρήκαμεν, *dimisimus*, 16. In indicatiuo med. ἀνεηκάμην, *sustulit*, 2. περήκατο, *dimisit, prodidit*: περήκαντο, *prodiderunt*, 18. In infin. περήκασθαι *proiecisse*, 18. In perfect. indicatiui act. παρεῖκε, *deduxit*, 16. In optat. παρείκοι, *occasio data fuerit*, 16. In subiunct παρείκῃ, *promptum fuerit*. In plus quàm perfect. παρεΐκει, *dimiserat*, 16. In indicat. pass. παρεῖμαι, *dissolutus*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

lutus ſum: item *admiſit*,16. προεῖμαι, *proiectus ſum, admiſſus ſum*, 18. ἀνεῖται, *diſſolutus eſt, permittitur* ſeu *permiſſum eſt*,1. ἀφεῖται, *licitum eſt, permiſſum eſt*,4. ἐφεῖται, *idem*, 8. παρεῖται. *dimiſſum eſt, neglectum eſt*: παρεῖντο, *promiſerunt, admiſerunt*, 16. προεῖντο, *perierunt, amiſi ſunt*, 18. In infin. ἀνεῖσθαι, *ſolutum eſſe, laxatum eſſe & apertum*,1. ἀφεῖσθαι, *abſoluere*,4. καθεῖσθαι, *demitti, indi, irrumpere*, 13. προεῖσθαι, *proiectum eſſe, neglexiſſe*,18. In particip. ἀνείμενος, *licenter, agens, vagabundus*: ἀνειμένα, *attributa*.1. ἐμπαρείμενος, *fractus, debilitatus*,10. ἑξείμενος, *permiſſus*.11. ἐφειμένος, & poëticè (49.31.) ὑπείμενος, *deiiciens*, 8. μεθείμενος, *prætermiſſus*, 15. παρείμενος, *dimiſſus*, 16. προείμενος, *amiſſus*: τὰ προειμένα, *amiſſa*,18. ὑφείμενη, *conceſſa, permiſſa*, id eſt, *cui conceſſum eſt*,22. ὑπανείμενος, *remiſſus*: hinc aduerbium ὑπανειμένως, *remiſsé*,23. In plus quàm perfecto, καθεῖτο, *ſubmiſſum* ſeu *longum habebat*,13. παρεῖτο, *præterierat, neglectum erat*, 16. In aor. prim. ἀφείθλω, *mihi permiſſum eſt*, dicitur & ἠφείθλω,180.18. & ſine augmento ἀφείθλω: ἀφέθη, *defecit*,4. In ſubiunctiuo, ἀφεθῇ, *repudietur*,4. παρεθῇ, *abiectus fuerit*,16. ἀνεθωσι, *reſtringantur*,1. In infinitiuo, ἐνεθλωαι, & ectaſi ἐνεθλῶαι *immiſſum eſſe*, 6.

113 In perfecto participij paſs. κατιγμένος, *prouenientes*, 1. In plus quàm perfecto, προαφῖκτο, *priùs abierat*,2. ſimplex ἶκτο, *venerat* ſeu *venit*, vt ſit aoriſt. ſecundi per ſyncopen, pro ἵκετο.

184 In futuro medio, ὀπτήσομαι, *aduolabo*. Infinitiuus, ὀπτήσεσθαι, *aduolaturum eſſe*.

206 In fut. primo indicatiui actiui, ὀπτήσω, *locabo*, 10. καταστήσει, *præficiet*: καταστήσομεν, *præficiemus, delegabimus*,13. In indicatiuo medio, ἀποστήσομαι, *defi-ciam* 4. φεύστήσομαι, *fugiam* 17. καταστήσεται, *redigetur*, 13. φεύστήσεται, *perueniet*, 17. ſimplex, στήσεται, *quieſcet*. καταστησόμεθα, *recidemus*, 13. ὑποστησόμεθα *proponemus*,25. Infin. φυγστήσεσθαι, *ſubiturum eſſe*, 15. Particip. ἐνστησόμενος, & poëticè (117.17.) ἐνιστησόμενος, *qui imminebit*,8. In aor. prim. indicatiui act. ἔστησεν, *eripuit*,9. ἐπέστησε, *locauit, præfecit*,10. κατέστησε, *conſtituit*, 13. παρέστησέν, *oſtendit*, 15. φυγκατέστησεν, *adhibuit*,16. φεύστησε, *cinxit, obſedit, circumegit*,17. ὑπέστησε, *produxit, ſuppoſuit*,25. ἐπέστησαν, *ſuperuenerunt, inhibuerunt*,10. κατέστησαν, *inuſserũt, redegerunt*,13. συνέστησαν, *conſcribebant, decuriabant*, 21. Imperat. φυγστησον, *produc, expedi*,15. Optat. καταστήσαιμι, *cooptarim*,13. φυγστήσαιμι, *ob oculos exhibeam*, 15. ſimplex στήσαιμι, στήσαις, *ſiſtam, ſiſtas*. ἀναστήσαι, & Atticè ſiue Æolicè (57.31.) ἀναστήσῃε, *ſubmoueret*, 1. Subiunct. φυγστήσῃ, *ſiſtat*,15. μεταστήσωσι, *moueantur*, 14 Infin. ἀναστῆσαι, *efficere, erigere*.1. ἀνταναστῆσαι, *repugnare*, 3. ἀποστῆσαι, *auertere, reſtituere*,4. δραυστήσαι, *conſtituere, inſtituere*,7. ὀπιστῆσαι, *præficere, conſyderare*, 10 καταστῆσαι, *redire, redigere, efficere*,13. μεταστῆσαι, *mutare*, 14. φυγστῆσαι, *exhibere, probare*,15. φεύστῆσαι, *adduxiſse*,17. προστῆσαι, *proſtituere*, 18. προσαποστῆσαι, *vltrò, deficere, trahere ad defectionem*,20. συστῆσαι, *confirmare, coniungere, comparaſse*, 11. ſimplex στῆσαι, *ſtatuere, ſiſtere*. Particip. ἀναστήσας, *euertens*, 1. δραστήσας, *immoratus*,6. ἐνστήσας, & poëticè (117.17.) ἐνιστήσας, *animo incumbẽs*.8. ὀπιστήσας, *quum adhibuiſſet, qui adhibuit, qui collocauit*,10. καταστήσας, *compellens*,13. φυγστήσας, *ſiſtens, oſtendens*,15. φυγκαταστήσας, *iuxtà collocans*, 16. φεύστήσας, *rediens, cingens*, 17 συστήσας, *adiungens, corrugans, contrahens, conſpirans*,21. ὑποστήσας, *ſubſiſtẽs, proponens*,25. ſimplex στήσας, *ſtatuens*: στήντες, *ſtatuentes*. In indicatiuo med. παρεστήσατο, *in deditionem accepit*,15. συνεστήσατο, *formauit*,21. ὑπεστήσατο, *conſtituit*, 25. ἐνεστησάμεθα, *inſtituimus*,8. παρεστήντο, *ſubegerunt*, 15. φεύστήντο, & ſine augmento στήντο, *ſiſtebant*,17. προστήντο, *præpoſuerunt*, 18. συνεστήντο, *conſtituerunt, excogitarunt, ſuſcitarunt, ſolicitauerunt*,21. Imperat. καταστήσαι, *conſtitue*, 13. Subiunct. δραστησώμεθα, *diuiſerimus*, 6. φυγστησώμεθα, *ſtatuamus, ſubigamus*, 15. Infinit. ἐνστήσασθαι, *inſtituiſſe*,8. καταστήσασθαι, *confirmare, reſtituere*, 13. συστήσασθαι, *fingere, formare, conſtituiſſe*,21. Particip. καταστησάμενος, *iniens, conſtituens*, 13. φυγστησάμενος, *recuperans, conſiſtens*,15. προστησάμενος, *prætendens, plus tribuens*: item *qui præfecit*,18. ὑποστησάμενος, *qui inſtituit, qui ſuppoſuit*,25. In perfect. indicatiui act. ἀνθέστηκα, *repugnaui*,2. διέστηκα, *diſto, diducor, ſum diſcretus*,6. προέστηκας, *degis, præſides*,18. διέστηκε, *differt, diſſidet, diſtat*, 6. ἐνέστηκε, *controuerſum manet, commiſſum eſt, inſtat, viget*,8. καθέστηκε, *fuit, eſt, conſtat*, 13. μεθέστηκε, *demigrauit, immu-*

19 προτίθημι.
20 σωτίθημι.
21 ὑπερίθημι.
22 ὑφίθημι.
23 ὑπατίθημι.

I' κῶμαι *ab'ικομαι*
1 καθικῶμαι.
2 προφικῶμαι.

I'' πλαμαι *à* πλάω.
ἐφίπλαμαι.

I''' στημι *à* στάω.
1 ἀνίστημι.
2 ἀνθίστημι.
3 ἀνταπίστημι.
4 ἀφίστημι.
5 ὑπακαθίστημι.
6 διίστημι.
7 δραστωπίστημι.
8 ἐπίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐφίστημι.
11 ἐπανίστημι.
12 ὑπαστωπίστημι.
13 καθίστημι.
14 μεθίστημι.
15 παρίστημι.
16 φυγκαθίστημι.
17 φεύίστημι.
18 φεύστημι.
19 φεύσίστημι.
20 προσαφίστημι.
21 στωπίστημι *siue* ξωπίστημι.
22 στωεφίστημι.
23 ὑπερίστημι.
24 ὑπερανίστημι.
25 ὑφίστημι.
26 ὑποκαθίστημι.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tauit,14. παρέστηκε, venit in mentem, astat, admotus est,15. ἐξέστηκε, cessit, eò euasit, euenit,17. συνέστηκε, distat,21. ὑφέστηκεν, in rerum naturam extitit,25. Infinit. ἑστηκέναι, quod & ἐξεστακέναι, dementasse,9. συνεστηκέναι, consistere seu constare,21. ὑφεστηκέναι, in rerum naturam existere,25. Particip. ἀφεστηκώς, diuulsus, exemptus, disiunctus, qui abstinuit,4. ἑστηκώς, adhuc vigens, nondũ finitus, 8. ἐξεστηκώς, digressus, deductus de mente, pauens,9. ἐφεστηκώς, imminens, aduentans: ἐφεστηκότες, praefecti.10. καθεστηκώς, & Ionicè (12.29.) κατεστηκώς, qui est,13 μεθεστηκώς, qui demigrauit,14. παρεστηκώς, παρεστηκυῖα, astans,15. περιεστηκώς, praefectus, superpositus, 18. προσεστηκώς, adiunctus,19. συνεστηκώς, & Atticè (210.20.) ξυνεστηκώς, constãs, compactus,21. ὑπεστηκώς, sublatus,24. ὑποκατεστηκώς, sublectus,26. simplex, ἑστηκώς, stans. ἀνεστηκότες, erecti,1. ἀντεστηκότες, aduersarij,2. περιεστηκότες, qui circunsteterũt,17. προεστηκότες, praefecti,18. ἐνεστηκυῖα δίκη, contestata lis,8 κατεστηκυῖα, constituta,13. μετεστηκυῖα, quae rebellauit, 14. συνεστηκυῖα, communi consensu comparata, 21. simplex ἑστηκυῖα, stans: ἑστηκυῖα ἡλικία, matura aetas. ἀφεστηκότα, remota,4. καθεστηκὸς constitutum, fixum: καθεστηκότα, composita, pacata, tranquilla, 13. τὰ ξυνεστηκότα, excrementa alui compactiora,21. ὑπερεστηκότα, prae caeteris eminentia, 24. ὑφεστηκὸς, quod subsistit, quod in rerum naturam cadit,25. Est & alia horum participiorum forma de qua 106.28. & 107.1. ἐφεστὼς, ὥτος, imminens, vicarius, praeses, 10. ὑποσυνεστὼς, pòst concretus,12. ὁ & ὃ καθεστὼς, τοῦ καθεστῶτος, constitutus & constitutum, 13 παρεστὼς, qui praestò est, 15. προεστὼς, antè stans, praeses eminentissimus, praefectus, 18. ἀντεστῶτες, qui non cedunt,2. ἐφεστηκῶτες, principes,10. καθεστῶτες, constituti, 13. παρεστῶτες, qui astabant,15. προεστῶτες, praefecti: τοῖς προεστῶσιν, antè stantibus, 18. συνεφεστῶτες, praepositi,22. ἀνεστάσα, insurgens: τὰς ἀνεστώσας, insurgentes, 1. ἀνεστῶσα, ἀνεστώσης, inita, cõflata, ae, 8. καθεστῶσα, καθεστῶσις, confirmata,13. προεστῶσα, quae praest, πλὴ προεστῶσαν, 18. ὑφεστῶσα, subsistens.25. τὰ ἀφεστῶτα, abscedentia, diffluentia, 4. διεστῶτα, dissidentia, 6 μετεστῶτα, quae transmutarunt,14. συνεστῶτα, conuenientia,21. Rursus poëtae huiusmodi participia contracta efferunt per epenthesim τοῦ ε,108.1. vt ἑπετεὼς, ὼῦς, stans, qui astitit, Ionico more (12. 29.) ω non mutatum fuit in φ, 10. ἐπαναστεὼς, qui insurrexit, 11. καταστεὼς, ὥτος, pro καθεστεὼς, constitutus, versatus: καταστεῶτες, constituti: αἱ καταστεῶσαι, dispositae, 13. ἐφεστεῶτες, praepositi,10 παρεστεῶτες, astantes: παρεστεῶτα, assistentia, 15. προεστεῶτες, principes, primores,18. In plus quàm perfecto, ἀνεστήκειν, ἀνεστήκεις, ἀνεστήκει, surrexeram, as, at, seu surrexi, isti, it,1. ἐφεστήκειν, praefueram seu praefui, 10. περιεστήκει, cessserat,17 μεθεστήκει, & Ionicè (12.29. & 147.3.) μετεστήκεεν, retro abierat seu abiit, 14 sic προεστήκεεν, assidebat,18. hoc plus quàm perfectum sæpe per ea auctum inuenitur, quasi sit vocis med. ab ἑστήκω (139.26.) vt ἀφεστήκεα, desiit,4. διεστήκεα, in seditione erat,6. προεστήκεα, praerat,18. συνεστήκεα, exortum est, exarsit,21. προεστήκεσαν, quod & Atticè (146.26.) προεστήκεσαν, praefuerunt, praecipui authores extiterunt,18. sic καθεστήκεσαν, constituti erant,13. παρεστήκεσαν, astiterunt seu astiterant, 15. In perfecto passiuo, καθέσταται, & Ionicè (12.29. & 66.2. κατεστέαται, constituti sunt,13. In aoristo primo indicatiui passiui, ἀποκατεστάθη, restitutus sum, 5. ἐπεστάθη, ἐπεστάθης, incubui, isti,10. καλεστάθησαν, & Boeoticè (67.23.) καλέσταθεν, oppositi sunt,13. In subiũctiuo, καταστάθωσι, constituti fuerint,13. simplex σταθῶσι, steterint: & in singulari, σταθῇ, consistat. In infinitiuo, καταστάθῆναι, constitutum esse,3. simplex στάθῆναι, stare. In participio, ἀποσταθεὶς, longè stans, 4. ὑποσταθεὶς, insistens: ὑποσταθέντες, insistentes,10. καταστὰς, constitutus,13. συστὰς, constitutus, concretus, commendatus: συστάντες, commendati: ἡ συστᾶσα, conspirans & conflata: τὰ συστάντα, constituta,21. ὑποστὰς, subsistens,25. simplex στὰς, positus, erectus, stans, praefectus. In futuro primo indicatiui, καταστήσομαι, constituar: καταστήσεται, constituetur,13. simplex στήσεται, stabit, constituetur: στήσονται, constituentur.

Καίω à καύω.
1 ἐγκαίω.
2 ἐνκαίω.
3 ὑπαίω.
4 καταναίω

118 In aoristo primo imperatiui actiui, κατάκαυσον, deure, 4. In infinitiuo, καταναῦσαι, comburere, 4. ὑπεκκαῦσαι, succendere, 7. In participio, καταναύσας, comburens, 4. simplex καύσας, incendens. In participio med. ἐγκαυσάμενος, ἐγκαυσαμένη, combustus, a, 1. Simplicis καίω, aoristus primus actiuus est etiam ἔκηα siue ἔκηα, vt dictum est 148.3. Hinc κατέκηα, combussi: in subiunctiuo, κατακήω-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

κατακήσομεν, & poëticè (151.15.) κατακήομεν, *comburamus*, 4. in infinitiuo, κεκῆσαι, 5 ἐξικαίω.
& Ionicè κατακηέμεν, *cremare*. Rursus pro ἔκηα legitur etiam ἔκεια, & sine au- 6 συγκαίω.
gmento, κῆα, *incendi, vssi, adoleui:* & in imperatiuo κῆον, *vre*, quasi à κείω siue à 7 ὑπεκκαίω.
κέω, cum pleonasmo τῦ ι. In perfecto participij passiui, ἐγκεκαυμένος, *inustus*, 8 χαλκοκαίω.
5 *depictus*, 1. ὑπεκεκαυμένοι, *deusti*, 3. κατακεκαυμένος, *deustus*, 4. ἐξεκεκαυμένος, *ambustus*, 5. χαλκοκεκαυμένος, *æs combustum*, 8. simplex κεκαυμένος, *crematus, incensus, adustus*: τὰ κεκαυμένα, *ambusta, combustiones*. in participio aoristi primi pas- siui, κεκαυθεὶς, *concrematus, combustus*, 4. συγκαυθεὶς, *exustus* 6. simplex καυθεὶς, *perustus*, In futuro priore indicatiui pass. ἐκκαυθήσεται, *exuretur*, 2. κεκαυθή-
10 σομαι, *deurar*, 4. simplex καυθήσομαι *vrar, comburar*. In futuro secundo eiusdem vocis ac modi, κατακαήσομαι, *exurar*, 4. regulare est.

128 In aor. pr. infinitiui act. ἐπικλῆσαι, *vocare*, 1. in particip. συγκλήσαντες, Καλέω à κλέω.
congregantes, 6. In perfect. indicatiui pass. ἐπικέκλημαι, *inuocaui*, 1. ἐξεκέκλητας, 1 ἐπικαλέω.
exhortatus est: particip. ἐξεκεκλημένος, *rogatus*, 3. huc referri potest θεοκλήμε- 2 κεκαλέω.
15 νος, *à Deo vocatus*, In aorist. pr. indicat. pass. ἐκεκλίθη, *misertus est*, 3. ἐφοσεκλί- 3 ἐξικαλέω.
θη, *adhæsit*, 5. In participio, ἐπικλιθεὶς, *cognominatus*, 1. κατακλιθεὶς, *euocatus*, 2. 4 ἐφικαλέω.
ἐξεκλιθεὶς, ἐξεκλιτῆσα, *exoratus, exorata*, 3. ἐφικλιτεὶς, *vocatus*, 4. ἐφοσκλιθεὶς, 5 ἐφοσκαλέω.
citatus, 5. In paulò pòst futur. infinitiui, ἐφοσκεκλήσεσθαι, *aduocatum iri*, 5. sim- 6 συγκαλέω.
plex κεκλήσεσθαι, & in fut. prim. κλιθήσεσθαι, *vocatum iri*.

20 122 In aorist. prim. infinitiui act. κεκρᾶσαι, *temperare*, 2. in particip. μεκε- Κεράννυμι à κεράω
κράσας. *qui transfudit*, 3. in indicat. med. σωεκεκράσατο, *contẽperauit*: σωεκεκράσαντο, seu κράω.
& sine augmento συγκεκράσαντο, *contraxerunt*, 4. In partici. perf. pass. συγκεκρα- 1 ἀναπεράννυμι.
μένος, *coniunctus, admixtus, confusus*, 4. in aorist. prim. indic. pass. σωαπεκράθη, 2 κεκεράννυμι.
mixtus est, in vnitate personæ coagmentatus est, 5. In partic. ἀναπεκραθεὶς, *permixtus*, 1. 3 μεκεράννυμι.
25 σωαναπεκραθεὶς, *admixtus, commixtus*: συναναπεκραθεῖσα, *mixta temperata*, 5. Simplicis 4 συγκεράννυμι.
fut. prim indic. κεκράσομαι, *temperabor, præditus ero*: κεκράσεται, *præditus erit*. 5 συναπεκεράννυμι

127 In participio aorist. prim. act. ἐφοκλαύσαντες, *priùs deflentes*, 2. In fut. Κλαίω à κλαύω.
pr. indicatiui medij, μεταπλαύσονται, *deplorabunt*, 1. 1 μεκλ. 2. ἐφοκλ.

131 In aor. pr. infinitiui actiui, κεκορέσαι, *satiare*, à κατακορέννυμι. Κορέννυμι à κορέω.

30 130 In aoristo primo indicatiui pass. ἐφοσεκληρώθησαν, *sortitò adiuncti sunt*, Λαγχάνω à κληρό-
1. in infinitiuo, συγκεκληρωθῆναι, *sortitum esse*, poëticum est (49.22.) pro συγκλη- μαι.
ρωθῆναι, vel pro perfecto συγκεκληρῶσθαι, 2. 1 ἐφοσλαγχάνω.
2 συλλαγχάνω.

328 In futuro primo infinit. medij, συλλήψεσθαι, *adiutorem fore, auxilio futu-* Λαμβάνω à λήβω.
rum, 13. In perfect. indicatiui act. εἴληφα, *diuisi, intercepi*, 3. Atticum est (145.13.)
35 pro δέδαληφα: sic ὑπείληφα, *arbitratus sum, opinor*, pro ὑπολέλυφα, 14. ἐφειλη- 1 ἀναλαμβάνω.
φεν, *occupauit*, 10. κατείληφε, quod & καταλελάβηκε, *coëgit, oppressit*, tanquam à 2 ἀπολαμβάνω.
καταλαβέω, 6. sic simplex λελάβηκε, *cepit, occupauit*, quasi à λαβέω. In infinit. 3 δέχαλαμβάνω.
ὑπειληφέναι, *opinari*, 14. simplex εἰληφέναι, *assecutus esse*. in participio, ἀπειληφὼς, 4 ἐγκαταλαμβά-
contractus, 1. ἀπειληφότες, *consecuti*, 2. κατειληφὼς, *deprehensus*, 6. παρειληφὼς, *qui* νω.
40 *assumpsit*, 7. προειληφὼς, *qui anticipauit, præmeditatus*, 10. in plus quàm perfecto, 5 ἐπιλαμβάνω.
προκατειλήφει, *occupauerat*, 11. διειλήφεσαν, *moderabãtur*, 3. vide 146.26. In perfect. 6 κεκλαμβάνω.
indicatiui pass. ἐξειλημμαι, *circumuentus sum*, 8. ἐφοκατείλημμαι, *anteuerti*, 11. 7 ἐφειλαμβάνω.
ἀπείλημμαι, *contractum est*, 1. In infinit. κατειλῆφθαι, *intercipi, præoccupari*, 6. ἐξει- 8 ἐξειλαμβάνω.
λῆφθαι, *vndique comprehensum esse*, 8. in particip. διειλημμένος, *interceptus, distinctus*, 9 ἐξικαταλαμ-
45 3. ἐγκατειλημμένος, *conclusus*, 4. ἐπειλημμένος, *apprehensus*: ἐπειλημμένοι, *correpti*, 5. βάνω.
κατειλημμένος, *deprehensus, interceptus, adactus, impressus, constitutus, vestitus*, 6. 10 προλαμβάνω.
ἐξειλημμένος, *vndique comprehensus, obuelatus*, 8. προειλημμένοι, *præoccupati*, 10. 11 προκαταλαμ-
προσειλημμένος, *contentus, comprehensus*, 12. ὑπειλημμένος, *præsumptus*, 14. In aor. βάνω.
prim. indicatiui passiui, παρελήφθην, παρελήφθης, παρελήφθη, *adhibitus, sum, es*, 12 προσλαμβάνω.
50 *est*, 7. In infinit. συλληφθῆναι, *conceptum esse*, 13. In participio, ἐξεκτεληφθεὶς, *de-* 13 συλλαμβάνω ex
prehensus, ἐξεκαταληφθέντες, *deprehensi*, 9. καταληφθεὶς, *deprehensus*, 6. inuenitur súv.
& pro eodem καταλαμφθεὶς, quasi à καταλάμβομαι: sic in futuro primo par- 14 ὑπολαμβάνω.
ticipij medij κεκτλαμψόμενος, pro καταληψόμενος, *susceptur us*, 6. atque simplex
in opt. aor. pr. pass. λαμφθείη *deprehendatur*, & in infinit. λαμφθῆναι, *comprehen-*
55 *sum esse*, quasi à λάμβομαι.

140 In futuro primo indicatiui medij, θαλήσῃ, & Atticè (151.34.) θαλήσει, Ἁμαρτάνω à ἁμάρτω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐπιλανθάνω. *oblivisceris*. in perfecto indicatiui passiui, ἐπιλέλησμαι, & in aoristo primo, ἐπελήσθην, *sum datus oblivioni*.

Μέλω à μελέω. μ῀ μέλω, & *impersonaliter* μ῀ μέλει.

146 In futuro primo indicatiui act. μ῀ μελήσει, *pœnitebit*. sic μελήσει, *futurus erit*, à μέλλω, sed tanquam à μελέω. In infinitiuo, μεταμελήσειν, *pœnitentiam allaturum*. In participio medio, ὁ μεταμελησόμενος, *pœnitentia, enim pœnitebit*. In aor. primo indicat. act. μετεμέλησε, *pœnituit*. In optatiuo Æolico, μεταμελήσαιε, *pœniteret*. In subiunctiuo, μεταμελήσῃ, *pœniteat*. in perfecto indicatiui act. pro μεμέληκα, μεμέληκας, μεμέληκε, legitur μέμβλωκα, μέμβλωκας, μέμβλωκε, *cruai, isti, it*, facta videlicet syncope, & pleonasmo τοῦ β ad euphoniam, quòd μ ante λ nunquam ponatur (5.17.) & denique ν Attico more (209.36.) in ω mutato. Dicitur etiam μέμβλωκε,, id est, *transiuit*, iisdem figuris pro μεμόληκε à μολέω: cum ἀφ', ἀφ-μέμβλωκε, quod & poëtica forma (50. 11.) παρμέμβλωκε, *permansit* seu *permanet, adest, cupit*.

Μίγνυμι à μίγω.
1 ἐγκ῀μίγνυμι.
2 κ῀μίγνυμι.
3 ἀφ῀μίγνυμι.
4 προσμίγνυμι.
5 συμμίγνυμι.

148 In futuro primo indicatiui act. συμμίξεις, *vteris familiariter, communicabis*: συμμίξομεν, *prælium conseremus cum*, 5. In aoristo prim. συνέμιξα, *egi cũ, communicaui*, 5. προ῀μιξε, *promouit, congressus est*: προ῀μιξαν, *conflixêre*, 4. in infinit. προσμίξαι, *ad manus venire, accessisse, coniungere se cum*, 4. συμμίξαι, *concurrere, commiscere*, 5. in particip. καταμίξας, *miscens*, 2. ἀφ῀μίξας, *admiscens*, 3. προσμίξας, *congressus, qui accessit*: προσμίξαντες, *admonẽtes*: ἡ προσμίξασα, *quæ adhæsit*, 4. συμμίξαντες, *propiùs accedentes ad*, 5. in perfecto participij passiui, ἐγκεκραμμένον, *admixtum*, 1.

Μιμνήσκω à μνάω, vel μνέω.
1 ὑπομιμνήσκω.
2 ἀναμιμνήσκω.
3 ἐπιμιμνήσκω.
4 ἀφ῀μιμνήσκω.
5 προμιμνήσκω.
6 ὑπομιμνήσκω.

149 In futuro part. actiui, ὑπομνήσουσα, *admonitura*, 6. in indicat. medio, ὑπομνήσομαι, *recordabor, reddam, rependam*, 1. ἐπιμνήσομαι, *mentionem faciam*, 3. In aoristo pr. indicatiui, act. ὑπέμνησα, *memoraui*: ὑπέμνησεν, *impressit memoriã*, 6. In infinitiuo, ὑπομνῆσαι, *commonefacere*, 6. In indicatiuo medio, ἀπεμνήσαντο, *rependerunt, retulerunt*, 1. In imperatiuo, ἀπόμνησαι, *repende*, 1. In infinitiuo, ἐπιμνήσασθαι, *meminisse*, 3. In particip. προμνησαμένη, *pronuba*, 5. in perfect. indicatiui pass. ἐπιμέμνημαι, *insuper memini*, 3. ἀφ῀μέμνημαι, *memoro, facio* seu *feci mentionem*, 4. simplex μέμνημαι, *memini*, vide 139. 10. hinc μέμνησθε, *memoria tenetis*: μεμνῶντο, *commemorant*: In plus quàm perfect. ἐμέμνητο, *meminerant*: in imperatiuo, μέμνησο, *memento*, pro quo etiam legitur μέμνησθι: In optatiuo, μεμνήμην, μεμνῆο, μεμνῆτο, *memor essem* seu *meminissem, es, et*, vide 89.26. pro μεμνῆτο, legitur Doricè apud Pindarum μεμναίατο, apud Cratem μεμνοῖτο, apud Xenophontem μεμνῶτο, & apud Homerum μεμνέῳτο, *memor esset* seu *promptus fuisset*: In subiunct. μεμνώμεθα, *memoremus*: in infinit. μεμνῆσθαι, *meminisse*: ἀφ-μεμνῆσθαι, *memoria tenere*, 2. in participio, μεμνημένος, *memor, memoria tenens*: ὑπομεμνημένοι, *allegantes*, 3. In aorist. pri. indicatiui, ἐπεμνήσθην, *verba feci, memoraui, memini*: ἐπεμνήσθη, *meminit*, 3. vide 152.28. In subiunctiuo, simplex μνησθῶμεν, *memoremus*. In infinit. ὑπομνησθῆναι, *meminisse, reminisci*, 3. In participio, ὑπομνησθεὶς, *reminiscens*, 3 ὑπομνησθεὶς, *submonitus*, 6. In futuro primo indicatiui pass. ὑπομνησθήσομαι, *commemorabo*, 3.

Μόργνυμι à μόργω.

150 In aor. prim. indicatiui med. ἀπεμόρξατο, quod & sine augmento ἀπομόρξατο, *absterfit*: ἀπεμόρξαντο, *absterserunt*, ab ἀπομόργνυμαι.

Νέω à νεύω.
1 ἀνανέω.
2 ὑπονέω.
3 κ῀νέω.

151 In fut. prim. indicatiui actiui, ὑπονεύσω, *annuam*, 2. in indicatiuo medio, ἀνανεύσομαι, *abnuam*, 1. καταινεύσομαι, *annuam*, 3. In aoristo primo indicatiui act. κατένευσεν. *annuit*, 3. simplex ἔνευσεν, *annuit*, item *natauit*: ἔνευσαν, *natarũt*, pro ἔνησαν: nam in hac significatione facit in futuro νήσω, vide 150. 33.

Ὄζω ab ὀζέω, 178.
1 ἐπόζω.
2 προσόζω.

[33. IN futuro prim. indicatiui actiui, ἐποζέσω, *computrescet*, 1. simplicis futurũ est ὀζέσω & ὀζήσω. In aoristo prim. ἐπώζεσε, *computruit*, 1. προ῀ώζεσαν, *oluerũt, computruerunt*, 2.

Οἴχομαι ab οἰχόμαι παροίχομαι

155 In perfecto indicatiui act. παρῴχηκε, *præteriit*. in particip. παρῳχηκὼς, *præteritus*: & in passiuo παρῳχημένος, παρῳχημένη, *idem*.

Ὄλλυω siue ὄλλυμι ab ὄλλω & ὀλέω.
1 ἀπολλύω.
2 διολλύω.

156 Ab ὤλω: In futuro primo indicatiui act. ὀλῶ, *perdam*: ὀλῶ, *perdet*, 3. In infinit. ἀπολεῖν, *euersurũ esse*, 1. ὀλεῖν, *disperditurũ esse*, 3. hinc ἀπολεῖν, καὶ ὀλεῖν, pro καὶ ὀλεῖν, *perditurum & euersurum*. In indicatiuo medio, ἀπολοῦμαι, *peribo*, ἀπολῇ, & Atticè (151. 34.) ἀπολεῖ, *peribis*, 1. simplex ὄλυμαι, ὀλῇ, ὀλῆται, *peribo*,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

peribo, peribis, peribit. In infinitiuo, ἀπολεῖσθαι, *esse periturus*, 1. διολεῖσθαι, & in aoriſto ſecundo διολέσθαι, *disperdi, disperire*, 2. In participio, ἀπολέμενος, *perdendus*, 3. 1 Ab ὀλέω, futurum medium in ſimplici, ὀλέομαι, ὀλέσῃ, & poëticè geminato σ, ὀλέσσομαι, ὀλέσσῃ, *perdam, perdes.* In aor. prim. indicatiui act. ἀπώλεσα, *perdidi*, 1. ſimplex, ὤλεσα, *idem*: ϖϱοσαπώλεσαν, & ſine augmẽto, ϖϱοσαπόλεσαν, *amiſerunt*, 4. In optatiuo Æolico, ἐξολέσσειε, *perdat*, 3. In ſubiunctiuo, ϖϱοσαπολέσῃ, *perderet*, 4. In infinit. διολέσσαι, *perdere, euertere*, 2. In perfecto indicatiui actiui, ἐξώλεκα, & cum attica reduplicatione (144.7.) ἐξολώλεκα, *perdidi*, 3. ſimplex ὀλώλεκα, *idem*. Particip. ἐξολωλεκὼς, *qui profligauit & euertit.*

158 In aoriſto primo indicatiui actiui, σιωμόσαμεν, *iureiurando promiſimus*: σιωμόσαν, *ſimul iurauerunt, conſpirarunt*, 4. ἐπώμοσαν, *iuſiurandũ interpoſuerunt*, 3. In infinitiuo, ἀπομόσαι, *abiurare*, 1. In participio, σιωμόσαντες, *coniurati*, 4. In indicatiuo medio, διωμοσάμην, διωμόσω, διωμόσατο, *iureiurando affirmaui, iſti, it*, 2. In infinitiuo, ἀπομόσασθαι, *abdicare*, 1. διομόσασθαι, *iureiurando affirmare*, 2. ἐπομόσασθαι, *idem*, 3. In particip. 13. ἐπομοσάμενος, *adiurans, iureiurando affirmans*, 3. In particip. perfecti act. σιωμοκότες, *collecti, iuſiurandi participes, coniurati*, 4. ſimplex ὠμοκότες, & cum Attica reduplicatione (144.7.) ὀμωμοκότες, *iudices, quaſi iurati.* In plus quàm perfect. ſimplex ὠμώκει, *iurauerat*: vide 146.33.

157 In fut. prim. indicatiui medij, ἐξομόρξομαι, *abſtergam*, ab ἐξομόρξυμαι.

Participium aoriſti prim. paſſ. ἀπομορχθεὶς, *expreſſus*, ab ἀπομόρξυμαι.

75. & 159. Ab εἰδέω: in perfect. infinitiui act. διειδέναι, *pernouiſſe, perſpicere.* 1. per ſyncopen pro διειδηκέναι, vide 193.42. ſic ἐξειδέναι, *ſcire, animaduertere*, 2. ϖϱοειδέναι, *expertũ eſſe*, 6. ϖϱογειδέναι, *agnoſcere*, 8. σιωειδέναι, *conſcium eſſe*: ὃ σιωειδέναι, *conſcientia*, 9. In particip. κατιδὼς, *qui nouit, qui perſpexit*, 4. ϖϱοειδὼς, ϖϱοειδυῖα, *expertus, experta*, 6. σιωιδὼς, σιωειδότος, *conſcius*, 9. ſimplex εἰδὼς, pro quo abiecto ε reperitur ἰδὼς, *qui nouit.* In plus quàm perfect. ϖϱοΐδειν, *præuideram* ſeu *præuidi, prænotaui, prædixi*, 6. vide 193.44. Ab ὄπωμαι: in futuro medio, ἐπόψομαι, *videbo, inſpiciam*, 3. κατόψομαι, κατόψει (151.30) κατόψεται, *videbo, is, it*, 7. *aſpiciam, es, et*, 4. ϖϱοόψει, *videbis*, 8. ἐφόψει, *deſpicies*, 10. ϖϱοόψεται, *negliget, permittet, patietur.* In infinitiuo, ϖϱοόψεσθαι, *neglecturum eſſe.* In particip. ϖϱοόψόμενος, *neglecturus*, 5. ϖϱοκαθόψόμενος, *exploraturus*, 7. ſimplex ὀψόμενος, *ſpectaturus*, *viſurus.* In aoriſt. prim. indicatiui paſſ. σιωόφθη, *conſpectus eſt, deprehenſus eſt*, 9. ἐφόφθη, *contemptui fuit*, 10. ſimplex ὄφθλω, ὤφθης, ὤφθη, *conſpectus* ſeu *viſus ſum, es, eſt*: ὤφθησαν *conſpecti ſunt, viſi ſunt.* In ſubiunct. ὀφθῇ, *viſus ſit*: ὀφθῶσι, & Ionicè (162.14.) ὀφθέωσι, *cernantur.* In infinit. ὀφθλῶναι, *videri*: σιωὀφθλῶναι, *conſpectum eſſe*, 9. In participio, ὀφθεὶς, *qui apparuit, conſpectus.*

164. & 175. In futuro primo indicatiui medij, ϖϱοπέσομαι, *prior accipiam detrimentum*, à ϖϱοπάσχω, ſimplicis infinitiuus, πέσεσθαι, *paſſum iri.* Participium, ϖϱοπεσούμενος, & πεισόμενος, *paſſurus.*

170 In aoriſto primo indicatiui act. κατεπέτασε, *cooperuit*: ſimplex ἐπέτασεν, & poëticè geminato σ, ἐπέτασσεν, *aperuit.* Participium, πετάσας, *extendens.* In aoriſto primo indicatiui paſſ. ἐπτάδη, *volauit.* In participio, καταπταδεὶς, *extentus*: καταπταδὲν *extentum.*

168 In aoriſto primo infinitiui act. κατασπέψαι, *concoquere*, 1. In aor. prim. participij paſſ. ϖϱοπεφθεὶς, *deceptus*, ſimplex πεφθεὶς, & in perfecto πεπεμμένος, *coctus.* In aor. primo ſubiunctiui, πεφθῇ *coctus ſit.* In fut. prim. indic. paſſ. πεφθήσομαι, *concoquar*: πεφθήσῃ: & Ion. (61.33) πεφθήσεαι, *coqueris, occideris.*

174 In aoriſt. prim. indicatiui act. σιωέπηξε, *compulit in vnum & admiſcuit*, 3. ſimplex ἔπηξεν, & ſine augmento πῆξε; *ſtruxit, ædificauit.* In infinitiuo, καταπῆξαι, *figere*, 1. ſimplex πῆξαι, *conſtruere*, vel *conſtrue*, vt ſit imperatiui medij, aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio, καταπήξαντες, *defigentes*, 1. In indicatiuo medio, παρεπήξατο, *conſtituit*, 2.

181 In perfecto indicatiui paſſ. ϖϱοπέπρωται, *præbitus eſt*, id eſt, *proditus eſt*, 3.

Ὀλλύω.
1 διολλύω.
2 ἀπολλύω.
3 ἐξολλύω.
4 ϖϱοσαπολλύω.

Ὄμνυμι ab ὀμόω.
1 ἀπόμνυμι.
2 διόμνυμι.
3 ἐπόμνυμι.
4 σιωόμνυμι.

Ὀμόργνυμι ab ὀμόργω.

Ὁράω ab εἰδέω & ὄπτομαι.
1 διοράω.
2 ἐξοράω.
3 ἐφοράω.
4 καθοράω.
5 ϖϱοοράω.
6 ϖϱοράω.
7 ϖϱοκαθοράω.
8 ϖϱοσοράω.
9 σιωοράω.
10 ἐπιφοράω.

Πάσχω à πέπομαι seu πάθομαι.

Πετάννυω à πετάω.
καταπετάννυω.

Πέτλω à ϖέπτω.
1 καταπέτλω.
2 ϖϱοπέτλω.

Πήγνυμι à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 ϖϱοπήγνυμι.
3 συμπήγνυμι.

Πίνω à ϖόω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

1 ἐκπίνω.
2 κϛπίνω.
3 ϖϱοπίνω.
4 συμπίνω.

In infinit. καταπεπόϑϛ, *deuorari*, 2. In aor. prim. indicatiui, κατεπόθην, *sum absorptus*: κατεπόθη, quod & κατεπώϑη, *potu haustus est, demersus est*, κατεπόθησαν, *absorpti sunt*, 2. In subiunct. καταποθῇ, *deglutiatur*, 2. In infinit. καταποθῆναι, *absorberi*, 2. simplex, ποθῆναι, *potare*. In participio, καταποθεὶς, *absorptus, inundatus, consumptus*, 2. simplex ποθεὶς, *epotus, haustus*: πόθεν, *bibitum*: ἐκπόθεν, & ectasi ἐκπωθεν, *expressum*, 1. συμπόθεν, *absorptum, deglutitum*, 4. In futuro primo indicatiui pass. κϛποθήσεται, *absorbebitur*, 2.

Πίπλω à πλόω, 206.
1 ἀναπίπλω. (11.
2 κϛπίπτω.
3 ϖϛαπ. 4 ϖϛεπ.
5 ϖϱοαϊπτω.
6 συμπίπτω.

In perfecto indicatiui act. ϖϛεπέπλωκεν, *est deiectus, & décidit*, 4. συμπέπλωκε, *contigit*, 6. In particip. ἀναπεπτωκὼς, *qui décidit, lapsus*, 1. καταπεπτωκὼς, *tabefactus*, 2. ϖϛαπεπτωκὼς, *subiectus*, 3. ϖϛεπεπλωκὼς, *collapsus*, 4. ϖϱοαπεπτωκὼς, *collapsus*: ἡ ϖϱοαπεπτωκυῖα, *exarefacta & iam rugosa*: τὸ ϖϱοαπεπτωκὸς, *quod colapsum est & cóncidit*, 5. συμπεπτωκὼς, *compressus, contractus*: ἡ συμπεπτωκυῖα, *compressa*: τὸ συμπεπτωκὸς, *quod collapsum est & exaruit*, 6.

Πλάζω à πλάϗω.
1 ἀπιπλάζω.
2 παλιμπλάζω.
3 ϖϛαπλάζω.

177 In futuro prim. indicatiui med. ϖϛαπλάγξομαι, *aberrabo*, 3. simplex πλάγξομαι, *errabo*. In aorist. prim. indicatiui act. ϖαρέπλαγξε *seduxit, abduxit ab*, 3 In aorist. prim. indicatiui pass. ἀπεπλάγχθην, ἀπεπλάγχθης, *aberraui, aberrasti*, 1. ϖαρεπλάγχθην, *aberraui*, 3. simplex ἐπλάγχθην, ἐπλάγχθης, ἐπλάγχθη, & sine augmento πλάγχθην, πλάγχθης, πλάϗχθη, *errauisti, isti, it*. In particip. παλιμπλαγχθεὶς, *iterum oberrans*, 2. simplex πλαγχθεὶς, *errans, vagatus, percussus*: inuenitur & regulare πλαγχθεὶς absque γ, à πλάζω, μ, ξω.

Πλέω à πλεύω.
1 ϖϛαπλέω.
2 συμπλέω.

178 In futuro prim. indicatiui medij, ϖϛαπλεύϗομαι, *praterueham*, 1. simplex πλεύϗομαι, *nauigabo*: πλεύσῃ, & Ionicè (61. 33.) πλεύσεαι, *nauigabis*: dicitur & Dorica forma (47. 19.) πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, *nauigabo, is, it*: πλευϗόμεθα, *nauigabimus*: πλευσεῖσθε, *nauigabitis*. In infinitiuo, πλεύσεσθϛ, *iter facturum esse, nauigaturum esse*. In aoristo prim. indicatiui act. ϖαρέπλευϗαν, *nauigarunt*, 1. In participio, ϖϛαπλεύϗας, *praterfectus*, 1. συμπλεύϗας, *consentiens*, 2.

Πνέω à πνεύω.
ἐμπνέω.

179 In fut. prim. indicatiui medij, ἐμπνεύϗομαι, *inspirabo*, simplex πνεύϗομαι, quod & Doricè (47. 19.) πνευσοῦμαι, πνευσῇ, πνευσεῖται, *spirabo, is, it*. In aoristo prim. indicatiui act. ἐνέπνευσα, *inspirauit*: simplex, ἔπνευσα, *spirauit*. In participio medio, ἐμπνευσάμενος, *qui inspirauit & animum addidit*.

Πυθάνομαι à πεύθομαι.

172 In futuro primo indicatiui medij, ἐκπεύϗομαι, ἐμπεύσῃ, *audiam, audies*, ab ἐκπυθάνομαι.

Ῥέω à ῥυέω et ῥώω.
1 ἐκρέω.
2 κϛῤῥέω.
3 ϖϛαῤῥέω.
4 συῤῥέω.

193. & 188. In aor. prim. indicatiui act. ἔξερύησα, *effluxi*. In participio, ὁ καταῤῥεύϗας. *defluens*, 2. tanquam à καταῤῥεύω. In perfect. indicatiui act. συνερρύηκε, *confluxit*, 4. In infinitiuo, παρερρυηκέναι, *effluxisse*, 3. In participio, ἐξερρυηκὼς, ὁῦϛ, *effluens, effusus*: ἐξερρυηκότα γϱάμματα, *literæ exolescentes*, quasi *defluentes*, 1. καταῤῥυηκὼς, *qui defluxit*, 2.

Ῥέζω ab ἔργω.

86 In participio aoristi primi act. ἀπάρξας, *qui confecit*, ab ἀπαῤῥέζω: πεϱιάρξαντες, *circumstantes*, à ϖϛαῤῥέζω.

Ῥήγνυμι à ῥήϗω.
1 διαῤῥήγνυμι.
2 κϛῤῥήγνυμι.

190 In aor. pr. indicatiui act. κατέῤῥηξεν, *impulit*, 2. simplex ἔῤῥηξε, *rupit, erupit in*. In part. perfect. act. διερῥηχὼς, *qui rupit*. 1. In pass. ἡ κατερῥηγμένη, *fragilis*, 2.

Ῥώννυμι à ῥόω siue ῥώω.
1 ἀναῤῥώννυμι.
2 ὑπαῤῥώννυμι.
3 κϛῤῥώννυμι.

192 In aor prim. indicatiui actiui, ἀνέῤῥωσε, *conualuit*, 1. ἐπέῤῥωσαν, *animum addiderunt*, 2. In infinit. ὑπαῤῥῶσαι, *confirmare*, 2. In indicatiuo med. ἐπερῥώϗαντο, & in tmesi, ὑπὸ δ' ἐῤῥώϗαντο, *vibrarunt autem*, 2. In participio perfecti pass κατερῥωμένος, *constipatus, firmus factus*, 3. In plus quàm perfecto pass. ἐπέῤῥωντο, *animo sunt confirmati*. In aoristo prim. indicatiui pass. ἐπερῥώθη, *conualuit, melius habuit, corroboratus est*: ἐπερῥώθησαν, *animo sunt confirmati*, 2. sunt qui legant absque σ: sic in particip. ὑπερῥωθεὶς, & ὑπερῥωτεὶς, *corroboratus, auctus, animo erectus*, 2. ἀναῤῥωθέντες, *reualescentes*, 1.

Σβέννυμι à σβέω.

197 In aoristo primo participij act. κατασβέσας, *qui extinxit*, à κατασβέννυμι. In aoristo primo subiunctiui passiui, ἐγϰϛσβεσθῇ, *extinguatur*, ab ἐγκατασβέννυμαι. In participio, ἐκσβεσθεὶς, *extinctus*, ab ἐκσβέννυμαι.

Σεύω à σύω.
1 ἀποσεύω.
2 ἐκσεύω.
3 ὑποσεύω.

209 In perfect. indicatiui pass. ἐπέσυμαι, *impellor*, pro ὑποσέσυμαι, 3. vide 146 14. sic in participio, ἐπεσυμένος, *concitatus*, 3. In plus quàm perfecto, ἀπέσσυτο, *exiliit, emicuit*, 1. ἐξέσσυτο, & in tmesi ἐκ δ' ἔσσυτο, pro ἐξέσσυτο ὅ', *exiuerat siue exibat autem*, 2. In aorist. prim. ἐξεσύθην, *impulsus sum*, 2. ἀπεσύθησαν, &

Bœo-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Bœoticè(67.23.) ἀπέσυθεν, *eruperunt*: ſimplex ἔσυθεν, & ſine augmento σύθεν, *impetum fecerunt*. In imperatiuo, σῦθι, per ſyncopen pro σύθητι, *feſtina*, vel eſt aoriſti ſecundi actiui, tanquam à σῦμι.

200 In perfecto indicatiui act. κατέσκληκα, *morbo* vel *fame contabui, macie confectus ſum*, 2. ſimplex ἔσκληκα, & Ionicè(107.41.) ἔσκλημα, *exarui*: συνέσκληκεν, *impegit*, 3. In participio. ἐξεσκληκὼς, *induratus*, 1. In plus quàm perfecto, κατεσκλήκει, *contabuerat*, 2. ſimplex ἐσκλήκει, *obriguerat*.

204 In fut. prim. infinitiui act. καταασεῖσθαι, *libaturum eſſe*, à καταασείδω. In participio aoriſti primi, ὑπασείσας, *libans ſumptis libamentis*, ab ὑπασείδω.

207 In aoriſto primo indicatiui act. κατεστόρεσεν, *amouit*: κατεστόρεσαν, *ſtrauerunt*, à καταστορεννύω.

208 In fut. prim. indicatiui act. ὑποστρώσω, *ſubſternam, ſubiiciam*, 3. In participio perfecti paſs. πεφυποστρωμένος, *priùs ſubſtratus*, 2. ὑποστρωμένος, ὑποστρωμένη, *ſubſtratus, ſubſtrata*, 3. In plus quàm perfecto paſs. κατέστρωντο, *proſtrati ſunt* ſeu *erant*, 1.

222 In perfecto participij actiui, διακτέλμηκὼς, *qui diſcidit*, 3. ſi in hoc ac ſequentibus ſyncopen agnoſcas, regularia erunt: vide 188.4. In perfecto indicatiui paſſi. κατατέτμηται, *diſtinctus eſt*, 6. In particip. διατετμημένος, *inciſus*, 3. ἐκτετμημένοι, *caſtrati, ſpadones*, 4. ἐντετμημένος, *inciſus*, 3. κατατετμημένος, *idem*, 6. ſimplex τετμημένος, *ſectus*: τὰ τετμημένα, *ſegmina*. In plus quàm perfect. ἀπετέτμητο, vel cum augmento perfecti (146.29.) ἀποτέτμητο, *obtruncatus erat*, 2. In aoriſto primo indicatiui, ἀπετμήθη, *amputatus eſt*, 2. In imperatiuo, περιτμήθητι, *circunciſionem accipe*, 7. In optatiuo, διατμηθείλω, *minutatim conciſus fuerim*, 3. ἀποτμηθείης, *præcidaru*, 2. In infinit. περιτμηθῆναι, *circuncidi*, 7. ſimplex τμηθῆναι, *vaſtari* In participio, ἀνατμηθεὶς, *ſectione apertus*, 1. ἀπτμηθεὶς, *truncatus*, 2. καταχμηθεὶς, *exciſus*, 6.

105 In futuro primo indicatiui act. περιθήσω, *adiiciam*, περιθήσεις, *admonebis, adiicies*, 11. ἀναθέσει, *imponet*, 1. προσθήσομεν, *apponemus*, 8. In infinitiuo, καταθήσειν, *ſoluturum eſſe*, 6. In particip. ὑποθήσων, *exacturus*, 5. In indicatiuo medio, διαθήσομαι, *diſponam, condam*, 3. ὑποθήσομαι, *imponam*, 5. ὑποθήσομαι, *cõſilium dabo, admonebo*, 14. συγκαταθήσῃ, *conſenties, inibi*, 13. In infinitiuo, καταθήσεσθαι, *collocaturum eſſe*, 6. In aor. primo indicatiui act. κατέθηκα, *poſui*, 6. futuri characteriſtica non ſeruatur, 147.45. ὑπέθηκας, *vertiſti, mutaſti*, 14. ἀνέθηκε, *fixit, dicauit, retulit*, 1. διέθηκεν, *animauit, affectu imbuit*, 3. ἐπέθηκε, *miſit*, 5. κατέθηκε, *depoſuit*, 6. περιέθηκε, *tribuit, ſtatuit*, 9. ὑπέθηκε, *credidit ſubmiſit*, 14. διέθηκαν, *tractarunt*, 3. κατέθηκαν, *indiderunt*, 6. In indicatiuo med. συνεθήκατο, *contraxit, iniuit*, 12. ὑπεθήκατο, *inſtruxit*, 14. In perfect, indicatiui act. προστέθεικεν, *attribuit*, 11. penultima ſcribitur per ει pro η, Bœotico more: vide 108.25. In particip. περιτεθεικὼς, ότος, *tribuens*: περιτεθεικότες ἐσμὲν, *tribuimus*, 9. ſimplex τεθεικὼς, *qui poſuit*. In indicatiuo paſſ. ἐπιτέθειται, *incidit in*, 5. In particip. ἀποτεθειμένα, *repoſita*, 2. συντεθειμένος, συντεθειμένη, *conſtitutus, conſtituta*, 12. συγκατατεθειμένος, *qui conſenſit*, 13. In aor. primo indicatiui paſſ. διετέθη, *redditus eſt, mulctatus eſt*, 3. vide 108.27. προσετέθη, *datum eſt & aſcriptum*, 11. διετέθησαν, *affecti ſunt*, 3. προσετέθησαν, *acceſſerũt*, 11. In optat. διατεθείη, *afficiatur, diſponatur*, 3. ἀποτεθεῖεν, *referrentur*, 2. pro ἀποτεθείησαν, 153.25.27. ſic ſimplex τεθεῖεν, *ponerentur*, pro τεθείησαν. In ſubiunct. ſimplex τεθῇ, *ponatur*: τεθῶσι, *poſiti fuerint*. Infinitiuus, τεθῆναι, *poni, poſitum eſſe*: σφὶ τεθῆναι, *conditam eſſe legem*, quaſi σφὶ ſiue σφίσι τεθῆναι, *ſibi impoſitum eſſe*. In participio, τεθεὶς, *poſitus*: ἀνατεθεὶς, *impoſitus*: ἀνατεθείσα, ἀνατεθείσης, *quæ coit*, 1. διατεθεὶς, *affectus, diſpoſitus, conſtitutus*, 3. ἐκτεθεὶς, *expoſitus*, 4. μετατεθεὶς, *tranſmutatus, defunctus*, 7. προσθεὶς, *additus, adnatus, appoſitus, accreſcens*, 11. συντεθεὶς *ſuppoſitus*, 12. τὰ διατεθέντα, *quæ inhærent*, 8. τὰ ὑποτεθέντα, *ſuppoſita* ſeu *præſuppoſita, prima fundamenta*, 10. In futuro primo indicatiui, προστεθήσομαι, *adiiciar*, 11. ἀνατεθήσεται, *ſuſpendetur, figetur, dicabitur*, 1.

215 In futuro primo indicatiui medij, ἀποτέξομαι, *enitar, fœtum inducam*: infinitiuus, ἀποτέξεσθαι, *enixurum eſſe*.

221 In aor. prim. indicatiui act. ἔξέπισε, *pœnas rependit*. In indicatiuo med.

Σκέλλω à σκλάω.
1 ἐκσκέλλω.
2 κατασκέλλω.
3 συσκέλλω.

Σπένδω à σπείδω.

Στορεννύω à στορέω.

Σστρώννυμι à στρώω.
1 καταστρώννυμι.
2 προστρώννυμι
3 ὑποστρώννυμι.

Τέμνω à τμέω.
1 ἀνατέμνω.
2 ἀποτέμνω.
3 διατέμνω.
4 ἐκτέμνω.
5 ἐντέμνω.
6 κατατέμνω.
7 περιτέμνω.

πίθημι à θέω.
1 ἀναπίθημι.
2 ἀποπίθημι.
3 διαπίθημι.
4 ἐκπίθημι.
5 ὑπαπίθημι.
6 καταπίθημι.
7 μεταπίθημι.
8 προστίθημι.
9 περιτίθημι.
10 προϋποτίθημι.
11 προστίθημι.
12 συντίθημι.
13 συγκατατίθημι.
14 ὑποτίθημι.

Τίκλω à τέκω.
ἀποτίκλω.

Τίνω seu τινύω à τίω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐξετίσαϛ, & sine augmento ἐκτίσαϛ, *pœnas pependit.* In optatiuo, ἐκτίσαιμι, *pœnas sumpsissem*, ab ἐκτίνω, siue ἐκτινύω.

Τιρώσκω à τρώω. 224 In fut. pr. indicatiui act. κατατρώσω, *vulnerabo* In participio aoristi pr. κατατρώσας, *qui sauciauit.* in perfect. indicatiui pass. κατατέτρωμαι, & simplex τέτρωμαι, *vulneratus sum.* participium, τετρωμένος, *vulneratus, læsus.* paulò pòst futurum, τετρώσομαι, *sauciabor.*

τρέφω à θρέφω. 109 In aoristo primo indicatiui actiui, ἐπέθρεψα, *educaui*, 3. simplex ἔθρεψα, & sine augmento θρέψα, *nutriui.* in infinitiuo, ὑπερθρέψαι, *aluisse, educauisse*, 3. συνεκθρέψαι, *simul educasse*, 5. In participio medio, ἀναθρεψάμενος, *qui educauit*, 1. In perfecto indicatiui passiui ἐκτέθραπται, 2. & simplex τέθραπται, *educatus est*: vide 152. 11. In participio ἐκτεθραμμένος, *educatus, adultus*, 2. si scribatur ἐκτετραμμένος per τ, ducetur ab ἐκτρέπομαι, *inuertor*: hinc ἐκτετραμμένη πολιτεία, *mutata respublica*: συνεκτεθραμμένα, *quæ simul exaluerint*, 5. simplex τεθραμμένος, *educatus*: τὸ τεθραμμένον, *educatio.* In aoristo primo indicatiui ἐθρέφθην, & sine augmento θρέφθην, *nutritus sum*: cur non dicatur ἐθεφθην, vide 153. 10. infinitiuus, θρεφθῆναι, *educatum esse*: futurum indicatiui medij, θρέψομαι, *nutriar*: θρεψόμεθα, *nutriemur, alimentum capiemus*: θρέψονται, *nutrientur.*

1 ἀνατρέφω.
2 ἐκτρέφω.
3 ὑπερτρέφω.
4 συντρέφω.
5 συνεκτρέφω.

Τρέχω à θρέχω, & à δραμέω. 110 & 66 In fut. indicatiui act. ὑποθρέξω, *curram*, 2. In infinit. ὑποδρέξειν, *recursurum esse*, 1. In aor. prim. infinitiui act. καταδρέξαι, *percurrere*, 3. In particip. ὑπερθρέξας, *percurrens*, 2. παραθρέξας, *qui prætercurrit*, 4. Perfectum sumitur à δραμέω: vnde in plus quàm perfect. κατεδεδραμήκεσαν, & Atticè (146. 26. 29.) καταδεδραμήκεσαν, *incursionibus vastarant* seu *vastarunt*, 3.

1 ἀποτρέχω.
2 ὑπερ. 3 καθερ.
4 παρατρέχω.

Τυγχάνω à τεύχω & à τυχέω. 219 & 225 A τεύχω, vt in fut. pr. infinitiui medij, ἐντεύξεσθαι, *vsurum esse*, 2, simplex τεύξεσθαι, *iisdem fruiturum esse, fore.* in particip. ἐνθευξόμενος, *vsurus, consuetudinem habiturus.* 2. In perf. infinitiui pass. πεπεῦχθαι, & abiecto ε ex ευ, πεπετύχθαι, *obuiàm fieri*, 4. In particip. ἀποτελευγμένος, *frustratus, cui malè succesßit*: τὸ ἀποτελευγμένον, *quod voto non respondit*, 1. ὑπεθελευγμένος, *obnoxius*, 3. A τυχέω, vt in perf indicatiui act. ὑπετετύχηκε, *nactus est*, 3. In infinit. συμπεπετυχέναι, *cohærere*, per syncopen pro συμπεπετυχηκέναι, 6. nisi mauis deducere tanquam à συμπεπτύχω. In particip. πεπετυχηκὼς, *qui interfuit*, 5.

1 ἀποτυγχάνω.
2 ἐντυγχάνω.
3 ὑπερτυγχάνω.
4 περιτυγχάνω.
5 περιεντυγχάνω.
6 συμπεριτυγχ.

Φαύσκω à φαίω, vide 176. 11. In futuro primo indicatiui act. ὑποφαύσει, *illucescet*, 2. In aoristo pr. διέφαυσεν, *illuxit*, 1. simplex ἔφαυσεν, *exortus est, illuxit.* in subiunctiuo, διαφαύσῃ. *illuxerit.*

1 διαφαύσκω.
2 ὑποφαύσκω.

Φέρω ab οἴω, ἐνέγκω ἐνείκω, & ἐνέχω. 154 & 82. 83. 84. Futurum pr. sumitur tanquam ab οἴω: vt in indicatiuo act. ἀνοίσω, *referam*, 1. ἀποίσω, *auferam*, 2. διοίσω *differam*, 3. ἐξοίσω, *efferam*: ἐξοίσει, *efferet, deferet*: ἐξοίσομεν, *efferemus*, 5. ἐποίσει, *iniiciet*, 6. ἐπανοίσω, *sursum feram, efferam*, 7. παροίσω, *abrogabo*, 11 προσοίσω, *afferam, admouebo*: προσοίσεις, *admouebis* (legitur & προσοίσῃς, *admoueas*, vt sit aoristi prim. subiunctiui: sic in subiunctiuo medio προσοίσηται, *suscipiatis*) προσοίσεσθε, *offeretis*, 14. συνοίσει & Atticè (210. 20.) ξυνοίσει, *conferet, erit vtile*, 15. ὑπερνοίσω, *subuehar*, 17. In infinit. ἐξοίσειν, *patefacturum esse*, 5. καθοίσειν, *allaturum esse*, 8. συνοίσειν, *quadraturum esse, profuturum esse*, 15. in partic. τὸ συνοῖσον, *quod conferet, vtilitas*, 15. in indicatiuo pass. συνοισθήσομαι, *conferar, coniungar*, 15 in medio διοίσομαι, *exportabor*: διοίσεται, *exportabitur*, 3. ἐξοίσονται, *efferent, se recipient*, 5. προισόμαι, *capiam cibum*, 14. συνοίσομαι, *congrediar*: συνοίσεται, & Atticè (210. 20.) ξυνοίσεται, *continget, vertetur in vtilitatẽ, conferet*: συνοισόμεθα, *concurremus, congrediemur, præliabimur*, 15. in optatiuo, προσοίσοιτο, *accipiat*, 14. in infinitiuo, συνοισεσθαι, *actum iri*, 15. in particip. προσοισόμενος, *conflicturus*, 14. συνοισόμενος, *occursurus*, 15. Aoristus pr. vocis actiuæ & mediæ, veluti & secũdus, sumitur ab ἐνέγκω: sed futuri characteristica hîc non seruatur, quin potiùs præsentis, 147. 45. vt in indicatiuo act. εἰσηνεγκα, *intuli*, 4. ἐξηνεγκα, *protuli, extuli*, 5. κατήνεγκα, *detuli*: κατήνεγκε, *demisit, intulit, abstulit*: κατήνεγκαν, *detulerunt, accusarunt*, 8. μετήνεγκε, *diuertit*, 9. προσηνέγκατε, *obtulistis*, 14. συνήνεγκε, *conduxit, & contulit, operæpretium & vtile fuit*, 15. συμφήνεγκε, *contulit*: συμφήνεγκαν, *contribuerunt*, 16. ἐσήνεγκαν, *retulerunt*, 4. In imperatiuo, εἰσένεγκον, εἰσένεγ-

1 ἀναφέρω.
2 ἀποφέρω.
3 διαφέρω.
4 εἰσφέρω siue ἐσφέρω.
5 ἐκφέρω.
6 ὑπερφέρω.
7 ἐπαναφέρω.
8 καταφέρω.
9 μεταφέρω.
10 προφέρω.
11 παραφέρω.
12 προσφέρω.
13 συμφέρω.
14 προσφέρω.
15 συμφέρω.
16 συμφέρω.
17 ὑποφέρω.
18 ὑποφέρω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

εἰσενεγκάτω, *infer, inferat* ſeu *intrò ferat*. 4. (eſt etiam εἰσήνεγκον, aoriſtus ſecundus indicatiui ſine augmento, pro εἰσήνεγκον, *induxi*: vnde & infinitiuus εἰσενεγκεῖν, *inducere*) προσενέγκατε, *traducite*, 12. In ſubiunct. διενέγκῃ, *deportaret*, 3. προσενέγκῃ, *offerat*: προσενέγκωμεν, *proferamus*, 14. poſſunt etiam cenſeri aoriſti ſecundi. nam in hoc verbo, veluti in ἔπω & ἀγορεύω. (400. 14.) vterque aoriſtus eãdem habet vocem in toto ſubiunctiuo atque in tertia perſona ſingulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀπενέγκαι *auferre*, 2. συνενέγκαι, *ſimul conferre*, 16. In partic. διενέγκας, & in aoriſto ſecũd. διενεγκών, *præſtans, eximius*, 3. ἐξενέγκας, αντος, *efferens, qui extulit*, 5. παρενέγκαντες, *conferentes, adhibentes*, 11. προσενέγκας, *qui obtulit*, 14. συνενέγκας, *qui comportauit*, 15. In ſubiunctiuo med. ἐξενέγκωμαι, *reportauero*, 5. In infinit. ἀπενέγκασθαι, *referre, reportare*, 2. προσενέγκασθαι, *afferre*, 13. προσενέγκασθαι, *adhibere* 14. In participio, ἀπενεγκάμενος, *qui abſtulit*, 2. ἐξενεγκάμενος, *qui tranſportauit*, 5. ἐπενεγκάμενος, *importans*, 6. προσενεγκάμενος, *qui attulit, qui ſumpſit, qui eſitauit, qui cibum ſumpſit*, 14. Apud poëtas in his aoriſtis pro γ ponitur ι: aut ſi mauis, hæc tempora ſumuntur ab ἐνείκω ſeruata quoque præſentis characteriſtica: vt in indicatiuo act. ἐξήνεικεν, & depoſito augmento ἐξένεικε, *tulit, porrexit*, 5. ὑπήνεικαν, *ſubduxerunt*, 18. In optatiuo ſimplex, ἐνείκαι, & pleonaſmo τῦ κἀκνεῖκαι, *ferat*. In infinitiuo, ἐξενείκαι, *ferre, extuliſſe*. 5. In participio, ἀνενείκας, *referens*: ἀνενείκαντες ἄνα, *tollentes*, 1. ἐξενείκας, *qui extulit*, 5. ἐπενείκας, *qui intulit*, 6. In infinitiuo medio, ἐσενείκασθαι, *intuliſſe*, 4. ἐξενείκασθαι, *tranſtuliſſe, expilaſſe*. 5. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*, 1. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐνέκω: vt in indicatiuo, ἐξενήνοχα, *extuli*, 5. Atticè vocis eſt actiuæ, 144. 1. communiter verò eſt vocis mediæ. 217. 14. ſemper autem ineſt reduplicatio Attica: vide 218. 4. ſic μετενήνοχα, *tranſtuli*, 9. συνενήνοχα, *profui*, 15. προσενήνοχε, *protulit, produxit*, 13. προσηνήνοχεν, *obtulit*, 14. In participio, ἐξενηνοχώς, *qui intulit*, 5. In particip. paſſ. παρεσενηνεγμένος, *abrogatus*, 11. προσενηνεγμένος, *qui ſe geſſit*, 14. συνενηνεγμένος, *ingreſſus*, 15. vide 152. 6. In aoriſto prim. indicatiui paſſ. προσηνέχθην, *euagatus ſum*, 12. ἀνηνέχθη, *perlatus eſt*, 1. ἀπηνέχθη, & ſine augmento ἀπενέχθη, *delatus eſt*, 2. κατηνέχθη, *cecidit, delapſus eſt, delatus eſt*: κατηνέχθησαν, *delati ſunt*, 8. προσηνέχθη, *acceſſit, oblatus eſt*: προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*, 14. συνηνέχθη, *euenit, contigit*, 15. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*, 10. In ſubiunct. προσενεχθῆς, *allucineris*, 12. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*, 2. συνενεχθῆναι, *contigiſſe*, 15 quod & συνενεγκθῆναι: vide 218. 10. In participio, ἐξενεχθείς, ἐξενεχθέντος, *delatus, euectus*, 5. ἐπενεχθείς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus, obiecta*, 6. μετενεχθείς, *tranſlatus*, 9. παρενεχθείς, *allatus*, 10. προσενεχθείς, *oblatus, denoratus*, 14. συνεχθείς, *collatus, comportatus, contingens*, 15. ὑπερενεχθέντες, *qui ſuperarunt*, 17. κατενεχθεῖσαι, *euerſæ*, 8.

In Aoriſt. primo indicat. act. κατέφησεν, *affirmauit*, 1. In optatiuo ſimplex φήσαι, Atticè ſiue Æolicè (57. 31.) φήσειε, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*, 1. In perfect. indicatiui paſs. πέφαται, *dicitur* ſeu *dictus eſt*: προπέφανται, *prædicta ſunt*, 2. item *manifeſta ſunt*, à προφαίνομαι: atque ab hoc poteſt cenſeri tertiæ ſingularis aut tertiæ pluralis: vide 391 45. In imperatiuo, πεφάσθω, *ſit aſſertum, dictum ſit*.

Φημὶ à φάω, 164. 20.
καπάφημι.
προφημι.

231 In fut. indicatiui act. προφθάσει, *occupabit*, 3. In aoriſt. pri. προέφθασεν, *anteuertit, præuenit, occupauit*, 3. περιέφθασαν, *circunuenti ſunt*, 2. in imperatiuo, προφθασον, *præueni*, 3. in particip. προφθάσας, & poëticè geminato σ, προφθάσας, *præueniens*, 1. προφθάσας, *qui anteuertit*, 3.

φθάνω à φθάω.
προφθάνω.
προφθάνω.
προφθάνω.

233 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθιθον, & ſimplex φθῖθον, *perde*. in optat. Æolico ἀποφθίσειε, *perdiderit*, 1. in infinit. ἀποφθῖσαι, *perdere*, 1. in plus quàm perfecto, ἀπέφθιτο, *interiit*, 1. κατέφθιτο, *periit*, 2.

φθίνω à φθύω.
ἀποφθίνω.
καταφθίνω.

238 In aor. pr. participij paſs. προφωχθείς, *antè toſtus*, à προφωγύω.

Φωγνύω à φώγω.

245. & 241. A' χεύω: vt in aor pr. indicatiui act. ἐνέχευα, quod & ἐνέχεα, *infudi, libaui*, 4. futuri characteriſtica abijcitur, atq; υ apud oratores ex diphthõgo ευ: à poëtis verò non rarò ſeruatur ευ, κατέχευα & κατέχεα, *effudi*: κατέχωας, *infudiſti*, κατέχευεν & κατέχεεν, *effudit*: κατέχευαν, *dieiecerunt*, 6. ἐπέχευε, *ſuperfudit, effudit*, 5. συνεχέαμεν, *confudimus*, 9. διέχευαν, *diffuderunt*, 3. in infinit.

Χέω à χύω, & à χεύω.
ἀναχέω.
ἀποχέω.
διαχέω.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

4 ἐγχέω. 5 ἐπιχέω. 6 καταχέω. 7 παρεγχέω. 8 περιχέω. 9 συγχέω.

συγχέας, *turbare, confudisse*, 9. In participio, ἀποχέας, *qui refudit*, 2. περιχέας, & poëticè περιχεύας, *circunfundens, perfundens*, 8. συγχέας, *qui confudit*, 9. simplex χέας, *qui fudit*. In infinit. medio, χέασθ. *fundere*. In particip. χεάμενος, *fundens*. Ἀ χύω: vt in perfect. particp. passiui, διαχεχυμένος, *solutus, fusus*: διαχεχυμένοι, *effusi, soluti, molliter educati*, 3 περιχεχυμένοι, *imminentes & adfusi*, 8. συγχεχυμένος, *confusus*: hinc aduerbium συγχεχυμένως, *confusè, promiscuè*, 9. In aor. pr. optatiui passi. διαχυθεῖεν, *exhilarentur*, 3. pro διαχυθείησαν, 153. 27. In participio, ἀναχυτεὶς, *redundans*, 1. ἀποχυτεὶς, *effusus*, 2. διαχυθεὶς, *exporrectus, exhilaratus*, 3. ἐπιχυτεὶς, *infusus*, 5. παρεγχυτεὶς, *effusus*, 7. περιχυτεὶς, *circunfusus*, 8. inuenitur etiam προσχυτεὶς, *adfusus*, à προσχέω, sed tanquam à προσχήμι. nam à χέω regularis aoristus prim. indicatiui esset ἐχήθην, vel ἐχέσθην: at à χῆμι fit ἐχέθην, *effusus sum*: vide 196. 18.

Χρῆ à χρῆμι siue χράω.

242 In aor. pr. indicatiui act. ἀντέχρησε, *suffecit, satisfuit*, ab ἀνάχρη: ἐξέχρησε, *suffecit abundè*, ab ἔχχρη.

χρώννυμι à χρόω. 1 ἐπιχρώννυμι. 2 καταχρώννυμι.

243. In aor. pr. infinitiui act. καταχρῶσαι, *tingere, fucare*, 2. In perf. participij pass. ἐπικεχρωμένος, *per summa coloratus*, 1. καταικεχρωσμένος, *tinctus*, 2.

Χώννυμι à χόω. 1 ἀναχώννυμι. 2 ἐπιχ. 3 καλαχ. 4 προχώννυμι. 5 προχ. 6. συγχ.

246 In aor. pr. indicatiui act. συνέχωσαν, *obruerunt*, 6. In infinit. ἐπιχῶσαι, *aggerem cumulare*, 2. In particip. προχώσας, *aggerens*, 4. προχώσας, *qui aggessit, qui exaggerauit*, 5. ἀναχώσαντες, *qui aggesserunt*, 1. συγχώσαντες, *qui obstruxerũt, subruentes, obturantes*, 6. In perf. infinitiui passi. προσκεχῶσθαι, & poëticè sine reduplicatione προσεχῶσθαι, *exaggeratum esse*, 4. simplex κεχῶσθαι, *exaggerari*. In aorist. pr. participij pass. ἀναχωσθεὶς, έντος, *aggestus*, 1. καταχωσθεὶς, *obrutus*, 3.

Ὠθέω ab ὤθω. 1 ἀνωθέω. 2 ἀπωθέω. 3 διωθέω. 4 παρωθέω. 5 περιωθέω.

248 In fut. prim. indicatiui act. ἀπώσω, *prohibebo*, 2. In medio. ἀπωσόμεθα, *respuemus*, 2. In aor. pr. infinitiui act. ἀνῶσαι, *reuerti, referri*, 1. In partic. ἀπώσας, *repellens*, 2. διώσας, *emeritus, rude donatus*, 3. παρώσας, *dimittens, negligens*, 4. In indicatiuo medio, ἀπώσαντο, *recusarunt, expulerunt*, 2. augetur Atticè, 144. 28. In infinitiuo, διώσασθαι, *per interstitium vi impellere & propellere*, 3. παρώσασθαι, *deuicere, differre*: inuenitur & cum augmento Attico παρεώσασθαι, 4. In particip. ἀπωσάμενος, qui repudiauit, 2. παρωσάμενος, *expellens*, 4. In perf. indicatiui pass. ἀπέωσται, *repulsus est*, 2. περιεώσμεθα, *sumus adiecti*, 5. augentur Atticé. sic participium παρεωσμένος, *proiectus, repudiatus*, 4. at ἀπωσμένος, *exagitatus, qui repulsam accepit*, 2. est sine augmento. In aor. pr. subiunctiui pass. περιωσθῶμεν, *repulsam accipiamus*, 5. In partic. ἀπωσθεὶς, *expulsus*, 2. περιωσθεὶς, *reiectus, exclusus*, 5.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi præceptis, ac congeriei vocabulorum siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquam, aut ob aliam quancunque literarum mutationem est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere desyderat, profecto *Plus* (vt cum Ouidio loquar) *quàm quod fieri res sinit, ille petit*. poterũt tamen, vt opinor, ea quæ hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducũtur (quæ omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum sit in thematis inuestigandi ratione obscurum aut difficile, quod horum adminiculo, quasi lumine non possit elucere.

FINIS.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Perbreues in Clenar-
dum annotationes,

PER

Tuſs. Berchetum Lingonẽſem.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

TVSS. BERCHETVS LECTORI S.

PRAECLARVM illud grauiſſimi poëtæ dictum, quo monemur vt in præceptis tradendis breuitati ſtudeamus cùm ego magnopere probo, tum ijs maximè omnibus, qui docendi prouinciam ſuſceperunt, diligenter ponderandum vſurpandúmque arbitror: quòd præceptorũ multitudine obruta miſerè ingenia hebeſcant, & à percipiendis diſciplinis aut omnino deterreantur, aut certè nullo penè fructu in ijs conſeneſcant. At enim qui breuitatem vt rem ſummè neceſſariam & alijs præcipit, & ipſe ſectatur: idem etiam ſapienter præcipit, vt obſcuritatem, quæ cum breuitate vt plurimum coniuncta eſt, vitemus. Scilicet vt præceptorum multitudo ignauis ſatietatem & faſtidium parit, ſic obſcuritas ſtupidis deſperationem: vtrunque verò illis etiam hominibus, in quibus nec ſtudium nec ingenium deſideres, inſtitutum curſum abrumpendi neceſſitatem quandam magna rei tum literariæ tum publicæ iactura afferre proculdubio videtur. Verumenimuero huic tanto malo commodè vtilitérque occurri poſſe puto, ſi non ambitioſæ oſtentationi, ſed alienæ vtilitati ſeruientes, quæ aut ſuperuacanea, aut aliena, aut minimè neceſſaria luxurians ingenium nullo iudicio profundit, ea omnia reſecemus, & quæcunque artis ipſius cognoſcendæ ratio poſtulat, ea paucis quidem, ſed proprijs, vſitatis & ſignificantibus verbis explicemus. Illud enim mihi tantummodo compendium placet, quod nihil diſpendij aut ſalebrarum, in quibus hæreas, habeat, ſed in quo tuta, plana & aperta omnia pateant: ita vt nihil omnino tibi obſtet, quo minus rectè, quò contendis, eò, felicitérque peruenias. Ergo hæc ſententia nobis omnibus ſtet, non minus ſalebras & obſcura diuerticula, quàm ſinuoſas ambages vitandas eſſe, ſi quidem pretium aliquod operę in ſtudiorum curſu facere cogitemus. Nam vt fugienda eſt prolixitas, quæ alacritatem animi retundit, & currentem remoratur ac frangit: ſic breuitatem eam maximè ſectandam, quæ perplexi aut obſcuri nihil habeat, ad quod impingas, ſed vnde eluctari ac extricare te facilè poſſis, cùm docti omnes præcipiunt, tum noſtræ vtilitatis ratio ſuadet. Illud autem non vlla alia commodiori & faciliori ratione fieri poſſe videtur, quàm ſi, præter diſpoſitionis virtutem elocutionísque lumen, artis præcepta validis rationibus confirmemus, quas deinde illuſtribus & appoſitis exemplis ex auctoribus de meliore nota petitis illuſtremus. Nam ſi alterutrum aut deſit, aut non ſatis commodè conuenientérque tractetur, præcepta illa quamuis doctè & accuratè ſcripta, attamen quia manca, nec ſuis inſtructa partibus, à pleriſque ferè omnibus negligẽtur, nec iniuriâ. Fructus enim magno negotio decerptus, nec vlla voluptate, quaſi ſale condîtus, amarus certè quidem eſt, inſuauis, &, vt ita dicam, non ita fructuoſus. Qui verò tam doctum & egregium artificem præſtat, vt tum breuitatem perſpicuitate, tum perſpicuitatem grauitate temperet: is verò in non mediocris ingenij viris, nec meo vnius, ſed doctorum omnium iudicio eſt habẽdus. Quotus enim quiſque eſt Grammaticorum, Rhetorum, Dialecticorum, Philoſophorũ, Medicorum, Iuriſconſultorum, & Mathematicorũ, qui eam, quam profitetur artẽ, eo iudicio, fide, induſtria & accuratione tradat ac doceat, vt non ſæpiſſimè erret, labatur, hallucinetur, decipiatur & decipiat? Quæ vlla eſt ars, aut quod vſquã opus tam venuſtum, affabrefactum & conſummatũ, in quo non plurima vel deſint, vel deſiderentur? idque nõ ex Momorum iſtorum atque inuidorum, ſed eorum qui de rebus probè ſentiũt & candidè iudicant, ſententia. Nam minimè id mirũ eſt, ſi tu nec à moroſis & ſuperciliоſis quibuſdam bene audias, nec viris alienæ laudis æmulis omnino placeas, cùm ij vel politiſſima quæque & doctiſſima monimenta traducere ſoleant, vt aut grauioris ſcilicet eruditionis laudem captent, aut ſua eiuſdem

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

argumenti ſcripta edant, atque ita, reliquis, ſi modò poſſint, ſuppreſſis, auctoritatis pluſculum & nominis inde conſequantur. Age enim, quo tandem conſilio tot libellos ſubinde excudendos curas, niſi hoc ſic exiſtimes, ſic tibi etiam perſuadeas, poſſe te alienis lucubrationibus vel tenebras offundere, vel lucis aliquid adferre? Tanquam ſi multò eruditiùs, aut certè clariùs docturus & interpretaturus ſis, quod alius non ſatis accuratè tradiderit vel obſcuriùs ſignificauerit, aut amputaturus quod nulla neceſſitate effuderit, aut ſuppleturus quod prætermiſerit: aut denique ornaturus & exculturus, quod ille inornatum incultúmque reliquerit. Quanquam non modò non vitupero, ſed laudo etiam maximè doctorum virorum induſtriam, qui ad aliorum ſcripta emendanda & interpretãda ſuam omnem operam ſtudiúmque conferunt, in ídque incumbunt maximè, vt cum voluptate & vtilitate ſumma euolui ea & tractari à nobis poſſint. Alioqui meritò & habear, & ſim etiã impudens, atque vel alienæ induſtriæ parum candidus æſtimator, vel vtilitatis publicæ inimicus, ſi aliquam oſtẽtationis & ambitionis, aut operæ fruſtra collocatæ notam ijs inurerem, qui pietatis, reíque literariæ ornandæ, illuſtrandæ & propagandæ ſtudioſi, non ſolùm quod obſcurum, rude, lacerum & imperfectum eſt, id diligenter explicant, perpoliunt, interpolant atque perficiunt, ſuíſque omnibus numeris abſolutum reddunt, ſed etiam quod non eſt dictum priùs, magna ſui admiratione omniúmque vtilitate nobis impertiunt. Atqui de ijs tantùm loquor, qui nimium ſibi Suffeni ſua tantùm mirantur, aliena prorſus negligunt, quíque opus aliquod quantumuis elaboratum & accuratum, atque adeò, quantum quidem humana induſtria vel potius imbecillitas conſequi poteſt, perfectum, nunquam ita probant, quin ſe aliud longè ornatius & perfectius effecturos ſperent ac præ ſe etiam ferãt. Vnde enim nobis ſingulis ferè annis naſcuntur, & omnium oculis, auribus, & manibus obtruduntur tot Grammaticarũ, Rhetoricarum, Dialecticarũ, Ethicarum, Phyſicarum, Sphærarum, Arithmeticarum myriades? Ecquid autem opus eſt puerorum ingenia tanta multitudine, tanta varietate, tanta etiam infinitate obruere? Quin potius aliena ſcripta & præcepta crebrò reguſtamus, & in ijs acquieſcimus? Aut ſiquid in ijs deſideratur, (vt nihil eſt adeò abſolutum, ad cuius perfectionem aliquid accedere poſſe non videatur) id vel viua voce, vel editis breuiſſimis atque perſpicuis annotationibus illuſtramus? Etenim quod ab alijs eruditè quidem ſcriptum eſt, ſed obſcurè aut imperfectè, id commodæ interpretationis luce quaſi ſtellulis quibuſdam illuminare, &, quoad eius fieri poteſt, perficere minimè damno, ſed noua identidem præcepta cudere & recudere, nouas ſubinde methodos, epitomas, tabulas, inſtitutiones euulgare, &, vt cum poëta loquar, figere ac refigere, illud verò & rideo & damno maximè: neque vllum ſanæ mentis hominem puto, qui non idipſum & damnet & rideat. Nam præterquam quòd in tanta varietate hæremus dubij quid potiſſimum deligamus & ſequamur, iſta etiam nouitas, qua tantopere allicimur & delectamur, veterum obliuionem quandam inducit, aut faſtidium etiam & contemptum parit: faciúntque hæc inauſpicatò captata diuerticula, vt rectam, &, quod vulgò dicitur, Regiam viam nũquam adeamus, nedum frequentemus & teramus. Quinetiam auidè, ne pueriliter dicam, riuulos quoſdam cœnoſos plerunque & malè defæcatos ac noxios ſæpiſſimè conſectantes, ex fontibus ipſis tum limpidis tum ſalubribus, ex quibus illi manarunt, ne guttam quidem hauriamus. Quare ſummis illis totius literaturæ coryphæis & principibus viris ſua indigniſſimè decedit auctoritas, noſtris verò Muſis (dolendum) magna fit iniuria, deperítque vtilitas. Nunquid tamẽ à riuulis idcirco abſtinendum cenſeo? Minimè gentium, ſi modò ijs delibatis continuò & alacriter, quò te deducimus, eò contendas, vt de pleno fonte ſitim explere poſſis. Neque enim de re ipſa queror, ſed de multitudine, de varietate & nouitate nimia, qua plus quàm par eſt, onerati, diſtracti & pellecti, doctam illam & venerandam antiquitatem aut planè aſpernamur, aut certè non magni æſtimamus. Equidem, ſi quàm familiare & procliue optare eſt, tam id quoque perficeretur facilè, atque bene nuncupata vota ex animi ſententia ſuccederent, vellem, vt iſthæc tanta præceptorum multitudo circumcideretur, reſpueretur varietas, & tam effrænata nouandi licentia coercer etur, nullúſque vlli nouitati locus daretur, niſi quatenus illa aut verborum ſplendore, aut rerum grauitate, aut inueniendi acumine, aut dignitate collocãdi, aut

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

denique varia eruditione multiplicíq; vtilitate, vetuſtatis luminibus officere poſſet. Vetera enim multa ſunt partim leuia & ridicula, partim obſcura, ſordida & inutilia, addam etiam falſa & pernicioſa, quæ recentior ætas doctiſſima ſanè & politiſſima meliora effecit & diligentiſſimè perpurgauit atque illuſtrauit: vt ſi tam clarum lumen nõ acceſſiſſet, & hiſtoria & Philoſophia in denſiſſimis, &, quod aiunt, Cimmerijs tenebris iacerent ac propemodum ſepulta eſſent: Ne quis fortaſſe me noua & recentiora omnia repudiare velle putet: quibus contrà vetera multa tum grauitate & vtilitate, tum elegantia & perſpicuitate infinitis partibus cedere & ſcio & profiteor. Verùm hoc vnum iam ago, vetera, quæ præponderent nouis, nobis amplectenda, colenda & retinenda mordicus: immo verò quanquam aliqua ſui parte offendant (Nam vetuſtati quantumuis venuſtæ ſui næui inſunt, ſuæque rugæ & lippitudo, nec omnia in grauiſſimis etiam auctoribus æquè ſemper grauia ſunt) nõ ideo tamen ſui faſtidium animis noſtris inijcere debere: ſed potius conãdum nobis pro virili eſſe, vt fideli & ſtrenua cultura ſuus illis nitor ac dignitas, quæ vel longi æui ſitu, vel hominum inertia valde multum imminuta eſt, reſtituatur. Si quid autem nouandum eſt, id parcè fiat & modeſtè, nec niſi neceſſariò: alioqui longè nobis potior & antiquior debet eſſe publica ſalus & vtilitas, quàm ſola veterum auctoritas. Vtilitas, inquam, & ſalus publica, ſuprema lex eſto. Itaque (nam modus huic tandem rei adhibendus) vt antiquitati ſua dignitas ac auctoritas ſarta tecta, incolumíſque maneret, & publica interim, cui maximè illa conſultum voluit, non negligeretur vtilitas: næ doctiſſimorum & grauiſſimorum virorum, & eorum maximè qui Academijs præſunt, reíque literariæ, vt ita dicam, fræna moderantur, in hoc curæ & cogitationes omnino euigilare deberent. Primùm vt ex tot epitomis in vnum quodque artis genus conſcriptis, vna ex reliquis præcipuè deligeretur, aut certè ex ijs omnibus noua, quaſi corpus quoddam, conficeretur, quæ ad auctoris ipſius, à quo eæ omnes exaratæ & deſcriptæ ſunt, mentem, exemplar & archetypum optimè quadraret. Deinde quæ ſemel docti ſapientéſque viri amica coniuratione ſummóque iudicio è re publica conſtituiſſent, eorum magiſtratus ſummus auctor eſſet, edictóque caueret ne temerè quidquam in ijs vel immutaretur vel nouaretur: cætera autem id genus, quæ ab hac quaſi norma diſcreparent, ea vel non ederentur, vel edita proſtarent quidem, & pro cuiuſque arbitrio, ſi quid vtilitatis allatura eſſent, tractarentur. At non eo tamen loco neque numero haberẽtur, quo ea, quæ publica auctoritate comprobata fuiſſent: nec tanti denique eſſent, vt inſtituta iam & aliquot antè annis vſurpata huius vel illius auctoris docendi ac publicè proponendi ratio vel tantillum immutaretur. Quod quidem ſi fieret, comitiíſque habitis rogarentur ſententiæ, quænam Grammatica Græca ex ſexcentis editis potiſſimùm placeret (iam enim quæ de reliquis artibus & linguis præcipienda ſunt diſſerere, nec meî conſilij eſt, nec facultatis) equidem mihi dubium non eſt, quin doctiſſimi quique pedibus atque animis in hanc ſententiam irent, vnum maximè Clenardum retinendum, diſcendum, docendum. Sed quid comitijs & ſuffragijs ad eam rem opus eſt, cùm ſummo omnium conſenſu vnus ille Clenardus digniſſimus cenſeatur, quem noſtra hæc Academia terat & perſonet? Feliciſſimè ſanè & meritiſſimó. Quòd ſi plus temporis & iudicij in deligendo Latinæ linguæ Grammatico maiores noſtri olim adhibuiſſent, aut iam in cõuentu palam hac de re ageretur, ſententiæque non tam numerarentur, quàm ponderarentur, ſtatueretur, credo, rudia politis, obſcura perſpicuis, barbara Latinis cedere debere. Diligentiſſimus ſanè quidem Grammaticus Deſpauterius, & qui non iniuria Alexandro illi & reliquis eiuſdem notæ hominibus barbaris & inſulſis ſubrogatus & ſuffectus fuit. At quemadmodum rerum omnium viciſſitudo eſt, ætáſque ſuccedit ætati, ſic bono illi Deſpauterio ſuccedere pridem debuit Riuius aliquis, Philippus, Cornelius, aut alius quiſpiam eiuſmodi, à quo barbaries, perplexitas, obſcuritas & prolixitas nimia abſit, & in quibus percipiendis ac ediſcendis nec multum ingenij, nec temporis multum requiratur. Nempe Satis quercus, quod prouerbio dicitur: niſi fortaſſe ea vecordia atque amentia ſimus, vt frugibus in hominum vſum diuino beneficio repertis abſtinentes, glande adhuc veſci, aut potius paſci velimus. Sed de his alij viderint. Neque enim id nunc ago, vt de hac re aduerſus tot tantóſque viros, qui contrà ſentiunt aut faciunt, aliquid pro-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

nuntiem : Nam mihi non ſumo tantum neque arrogo , vt meum conſilium valere debeat, ſed mihi tamen inuidioſum apud modeſtos & candidos homines fore non puto, ſi modeſtè & candidè meam ſententiam aperiam atque proponam. Ergo vt ad hoc noſtrũ inſtitutum iam propius accedamus: Quãquam ego Clenardum in Græcis & eos qui Clenardũ docent, vehementer laudem, nõ tamen tota errare via puto, qui alios etiam, delectu diligenter habito, & diſcant & doceant: quippe qui Clenardum non vſquequaque probem & admirer, tanquam ſi ille vnus citra exceptionem probari, atque in omnibus Academijs & in ore, auribus animíſque omnium verſari debeat. Nam multa in eo requiri cùm Guillonij, tum Anteſignani maximè commentarij in eum auctorẽ editi ſatis teſtantur. Teſtantur & id permulti docti viri, qui Grammatica Clenardi edita & ſæpius ac ſæpius lectitata, ab alijs & edendis & prælegendis deterriti non ſunt. Non eſt autem veriſimile te, ſi quid ſapias, quod ab alio iam , nec infeliciter, tentatum eſt , idem aggredi velle , niſi felicius id & abſolutius perfecturum te ſperes. Id quod feliciſſimè quidem ijs ſucceſſiſſe video , qui Grammaticæ opus in faciliorem & conuenientiorem, quàm Clenardus, ordinem digeſſerunt : quam rem ſi Clenardus ipſe præſtitiſſet , diligentis quidem & eruditi Grammatici laudem, ſi non cæteris omnibus, at certè pleriſque (bona illorum venia dixerim) facilè præripuiſſet. Verùm quid facias ? Nihil ab eodem tam accuratè fieri poteſt, quod idem ab alio, immo ab illo ipſo (ſi modò is ingenio ſuo temperet potius quàm indulgeat, omnéſque ingenij & induſtriæ neruos contendat) emendari & accuratius fieri nõ poſſit. Et verò ille ipſe Anteſignanus, ne longè abeam, illud ipſum egregiè & facilè quidem effeciſſet , ſi quantum operæ in Clenardo doctis & iuſtis commentarijs illuſtrando atque amplificando poſuit , tantum & induſtriæ ad eum commodiori & accuratiori ordine diſtinguendum adhibuiſſet. Atque ita demum eruditum planè artificem & inſignem citra controuerſiam Anteſignanum ſe præbuiſſet. Ad me autem quod attinet, ſi doctrina illi longiſſimo etiam interuallo ſecundus eſſem , aut certè quantum animo ac ſtudio, tantum & ingenio atque induſtria valerem , eniterer ſedulò pro mea in pueritiam formandam & moderandam voluntate maxima, vt nihil hac in parte & ab auctore ipſo & à me deſiderari poſſet. Quanquam cùm operoſus ille & adeò elaboratus , ſingulis videlicet & auctoris & commentatoris paginis ac verſibus reſpondens index , tum notæ arithmeticæ contextui & annotationibus paſſim inſertæ, mutandæ de-integro & diligenter cum ſingulis conferendæ plus tædij & difficultatis interpolatori adferrent, quàm vtrunque opus auctori atque interpreti vnquam attuliſſe videatur. Siquis tamẽ eſt puerorum inſtitutionis ita peritus & ſtudioſus , vt abundantia quadam otij, animi ac facultatis ingentem hanc molem euoluere & aggredi velit ac poſſit : id verò , nulla prorſum mea, ac ne auctoris quidem & interpretis inuidia ſuſcipiat : quorum manes contrà illi plurimum hac nec leui, nec inutili opera gratulabũtur, gratulabitur & tota Græcæ linguæ candidatorum cohors , quæ ſubſidij & compendij ad Græcam linguam facilius & commodius diſcendam aliquid inde conſequetur. Ego quoque illi ipſe candidè gratulabor, qui, quod ab alijs requiro & vehementer probo, effectum darem id ipſum tam libenter, quàm qui libentiſſimè, ſi tantum mihi facultatis & otij, quantum animi ſuppeteret. Sed mearum ipſe virium conſcius, & in onere, quod mihi non leue impoſitum eſt , ſuſtinendo plus ſatis occupatus , hoc vnum, quod iam poſſum & quod in procliui atque ad manum eſt, aggredior & tracto: quæ grauiora ſunt alijs accuratius atque ingenioſius excutienda relinquens. quale autem cunque illud eſt, tibi, ô candide Lector, candidè & liberaliter exhibeo, breues nimirum haſce annotationes, quæ diſcendo docendóque cùm ex me ipſo, tũ ex alijs maximè Grãmaticis vt potui optimè dudum deprompſeram , hoc ſanè conſilio , vt quæ in Clenardo manca videbantur, ſupplerem, & quæ obſcura, explicarem : in quo & mihi & meis nonnihil conſuluiſſe & ſatisfeciſſe ſum aliquando viſus. Scio me nonnulla interdum adnotaſſe, quæ in ipſo etiam Clenardo extent, quod nec diſſimulaui, illum ipſum ad ſui ipſius explicationem arceſſens : ſed id feci, quòd eò illa pertinere viderentur: quæ autem ſunt coniuncta, ſi commodè conferantur, ea lucis plurimum adferre ſoleant. Præterea ſi pleraque ex ijs maiori fortaſſe labore , quàm ingenio aut induſtria ex doctiſſimis quibuſque Grammaticis , quos certè mihi videre contigit,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

(paucos enim tunc habui) collecta & huc tranſlata videbuntur: id ingenuè fatebor, & ſi peccare eſt, fatebor id quoque. At nullam hîc ingenij aut induſtriæ laudem mihi temerè arrogo: quin ſi qua eſt inde ad alios peruentura vtilitas, eam fere totam auctoribus ipſis, vnde ea ferè tota, ſecundum Deum, efloruit, vt debeo, ſic etiam tribuo. Quod autem præcipuè hîc mihi vendico, vnus eſt, quantuluſcunque eſt colligendi digerendíque labor, & vnum quo te nonnihil iuuare ſum conatus, ſtudium: id quod ſi vtcunque ſuccedet, ſatis ſupérque mihi & laudis & præmij adeptus videbor. Cæterùm, quæ ad pronũtiationis, vt videtur, recentioris probationem & confirmationem pauca ſtatim initio annotauimus, ea etiam doctiſſimis viris, qui hæc pluribus diſſeruerũt, adſcribes: quorũ iudicio & auctoritate, quæ grauiſſimis præcipuè rationibus nititur, ſtandũ potius cenſeo, quàm deprauata conſuetudine, & eorũ qui neſcio quam obiectant incommoditatem, pertinacia, aut, vt mollius loquar & modeſtius, timiditate, & ea quam fortaſſe Plutarchus vitioſam hîc non immeritò dixerit, verecundia. Hoc autem vnum ſi addidero, finem faciam: nam & epiſtolæ modus aliquis eſſe debet, & verendum etiam mihi eſt, ne epiſtola annotationum modum excedere videatur. Sed cùm alia de re quàm de hac leuicula acceſſione, dicendum mihi putarem, non potui conſilij mei rationem paucioribus complecti & explicare. quod pro tuo candore boni conſulas velim. Quod igitur vitandæ vituperationis & calumniæ gratia nequaquam ſilentio prætereundum videtur, hoc tandem vnum addamus, vt ne tu ignores, Quæ ad hunc auctorem illuſtrandum per me acceſſerunt, & mihi vni & meis tantùm qui meæ fidei commiſſi erant, me olim collegiſſe & adnotaſſe: de ijs verò promulgandis ne cogitaſſe quidem vnquam: alioqui me tum in colligendo, tũ in interpretando diligentiorem & accuratiorem operam adhibiturum fuiſſe. Sed cùm Librarius in publicam, ſua quidem opinione, vtilitatem, auctorem hunc additamẽto quodam ornatum apparere cuperet, animúmque ſuum induceret me ad eam rem adiumenti aliquid adferre poſſe: quanquam viderem leuidenſæ omnino munus eſſe hanc tantillam operam, quam multo iuſtiorem grauiorémque tum Anteſignanus nauauit, tum quiſpiam alius facilè nauare poſſit: ego tamen multis literis precibúſque victus, in lucem hæc emitti ſum paſſus, quæ tibi aliquantulum profutura putarem. Atque id tum libentius feci, tum confidentius, quòd magna pars ac ferè maxima, vt dixi, eorum quæ hîc leges, non ex meo ſenſu aut penu (quod ſentio quàm ſit exiguum, & rebus neceſſarijs non valde inſtructum) deprompta ſit, ſed è doctiſſimorum virorum, qui ea ipſi per ſe vel excogitarunt, vel aliena freti induſtria nobis impertiti ſunt, lucubrationibus & vigilijs emanarit. Quòd ſi, quantum mihi iam animi & voluntatis eſt, tantum etiam vel doctrinæ vel tranquillitatis & otij vnquam ſuppetet, etſi is non ſum qui ipſe mihi nedum vlli alij temerè quicquam de me pollicear, tentabo tamen, Deo duce, quidpiam aliud, vnde maiorem fortaſſe & voluptatem & vtilitatem ſis percepturus. Tu interim vale. E Muſæolo noſtro 5. Calend. Nouemb. 1580.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

PER BREVES IN CLENARDVM ANNOTATIONES.

PER TVSS. BERCHETVM LINGONENSEM.

Pag. 1 De literis.

BSonandum, vt prior ſyllaba dictionis gallicæ, *beſte*. ipſius enim literæ figura, quæ græcis & latinis eadē eſt, indicat eam apud vtroſque eandem habere vim, poteſtatem & ſonum. Id confirmat Euſtathius in Homer. β (inquit) μιμητικὸν τῆς τοῦ τραγάπων φωνῆς. & alibi, βῆ βῆ φωνῆς τραγάπων σημαντικόν. Idem Cratinus, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥς τε τράγαπον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. i. Is autem fatuus tanquam ouis bee bee ſonans, badizat, i. vadit.

Γ debet vbique eodem modo tũ græcis, tũ latinis pronuntiari, quæcunque tandē vocalis ſequatur. vni enim literæ vnicus tantùm ſonus tribuendus eſt.

E peculiare nomen non habet: nam Hebræis nulla eſt litera, quæ huic reſpondeat. Vnáque eſt ex iis quatuor, quas Plato in Cratylo ſcribit à græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, ſed tantùm ipſarum nomina, *alpha*, *bêta*, & cæteræ omnes literæ præter ε, ο, ω, & υ. Dicitur autem ε ψιλὸν. i. exile, tenue, & gracile, ad differentiam η vocalis lõgæ, quæ vt *ê* vel *ee* fermè proferebatur: vel potius ſecundum Plutarchum, vt ε ab ει diſtingueretur. Nam veteres græci, ει non diphthongum, ſed literam vocabant.

H, aſpirationis nota in grādiuſculis literis, ſed diſſecta iam, anteriori parte ſpiritum aſperum ſeu denſum ſignificat, poſteriore lenem. valet *ê* longum: nec exiliter pronuntiādum, vt ἰῶτα quicum nihil habet commune, nec rurſum vt ε, vt apud nos *ego*: ſed vaſto quodam ſono, medio inter ε & α, à quibus ſæpe contrahitur: aut vt *e* in *honorês*, & in prima gallici nominis *bêſte*. itaque pronuntiandum, *bêta*, *zêta*, *êta*, & *thêta*, ore diductiore. Atque ita pronuntiatum olim fuiſſe à Romanis, teſtatur etiam notus ille Perſii verſiculus, Et potis es nigrum vitio præfigere Theta. Et Martial. Noſti mortiferum quæſtoris, Caſtrice, ſignum? Eſt operæpretiũ diſcere Theta nouum. neque enim ſcribitur apud vtrunque *thita*, vt vulgò iam & corruptè pronuntiatur.

I, pumilionem vocat Cæcilius, quòd omnium & figura & ſono tenuiſsima ſit ac minima. eſt enim μονόγραμμος. Eam Plato accommodam eſſe dicit ad exprimendum res ſubtiles & penetrabiles, vt ἰέναι, ἴτεον. itaque aliter proferenda η, υ, ει, οι & υ quàm ι, ne inter legendum incidamus in ἰωταχισμὸν & πολυΐωτα, quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confuſam. Neque enim ſonandum χεισὸς vt χεησὸς: neque κιὼν vermiculus frumenta corrodens, vt κύων canis: neque μικρὸν longum, vt μικρὸν paruum: neque λοιμὸς peſtis, vt λιμὸς fames: neque πότης obeſitas, vt ποιότης qualitas: neque denique μία vna, vt μυῖα muſca.

K eodem ſemper ſono, quacunque litera ſequente, pronuntiandum.

Σ pro aſpiratione ponitur in iis dictionibus quas à græcis ſumpſimus, vt ſemis, ſex, ſeptem, ſe, ſal, ſus, ſuper: nam græcis aſpirantur ἥμισυς, ἓξ, ἑπτὰ, ἅλς, ὗς, ὑπέρ. Malè autē pronuntiatur, quoties media eſt inter duas vocales: nam proprium ſemper ſonum retinere debet, vt in principio, ſic & in medio.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ϒ, huius ſonus medius eſt inter ι & ου, & tam græcè quàm latinè, vt u gallicum, enuntiandum eſt, non vt i: quomodo & Terentius, In *aſtu* ἄϛυ venit, non *aſty*, vt υ iam pronuntiatur. Itaque & in diphthongo dicetur *tau* non *taf*, vt prima in *audio*: vt dicetur infrá.

Ω, ὦ magnum ita appellatur ex collatione cum altero, quod paruum dicitur: magnum verò, ſiue quantitatem ſpectes, eſt enim natura longum: ſiue figuram, quum ſit veluti ex duobus οο conflatum (nam ante repertam temporis longi notam, vocales productas in ſcribendo geminabant.) proferendum autem vt οο duplicatum, non ictu quidem vocis, ſed productione, vt in dictionis latinæ ſecunda ſyllaba, *honôres*: ex qua vna dictione diſcimus quomodo pronuntiari debeant ο, ω, & η.

Ex ſuperioribus igitur vtcunque apparet β, γ, ζ, η, κ, υ, & ω ita abſurdè proferri, vt non ſolùm nomen amiſerint, ſed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil omnino retineant, atque adeò alium prorſus iam ſonum induerint. In μ, ν, & ταῦ, nomenclaturis & appellationibus potius quàm ſono peccatur, dum pro *mu*, *mi*: pro *nu*, *ni*: pro *tau*, *taf* dicitur. Reliquæ autem præter has literæ ſonuerunt olim, vt nunc ſonant, & ab omnibus citra controuerſiam ferè, rectè pronuntiantur.

Sciendum & hoc poſtremò, quod ad literarum numerũ attinet, Sedecim tantùm literas initio fuiſſe à Cadmo è Phœnicia in Græciam illatas, ſimplicibus ſonis, qui ſunt ſexdecim, ſignificandis inuentas. Quibus poſtea additæ ſunt octo partim à Palamede, partim à Simonide, quibus ſoni compoſiti exprimuntur: videlicet, η ω ζ ξ ψ ϑ φ χ: Id quod nulla quidem neceſsitate factum, ſed maximo tamen cum fructu, vt ſcriptio minus eſſet laborioſa, magíſque compendioſa. Nam pro geminata vocali vel conſonante εε, οο, πϛ, quibus longa notabatur, ſcribitur hodie η ω ψ, & ita de cæteris.

Pag. 2. Vocales ſic dicuntur quòd plenam per ſe poſsint vocem edere. Longæ η ω contractæ ſunt ex duabus breuibus, ſoláque vocis quantitate ab iis differũt, non voce vt vulgò quidem pronuntiantur. Ancipites δίχρονοι, in quibuſdam vocabulis longæ, in quibuſdã breues, in paucis indifferẽtes & variæ, vt apud Martial. Et quos ἆρες ἄρες decet ſonare. & illud Theocr. ἢ γὰ ἔρωτι Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. i. ò Polypheme, Quæ minimè ſunt pulcra, ea pulcra videntur amanti. qua de re etiam paulò pòſt.

Diphthongus eſt ſyllaba ex duabus vocalibus ſonum ſuum retinentibus conflata: ita dicta, quòd duos φθόγγους. i. ſonos efficiat. ſic vulgò grammatici. ſed dicendum potius, in vnam mixtam vocem coeuntibus (nam alioqui, quando diſtinctæ ſunt vocalium voces, duæ ſyllabæ naſcantur neceſſe eſt:) niſi addatur definitioni, quæ raptim & vno ſpiritu proferri poſſunt. Diphthõgus igitur, quaſi geminiſona, quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componatur.

1 2 3 4 5 6

Diphthongi propriæ reuera ſunt nouem αι ai, αυ au, ει ei, ευ eu, οι oi, ου ou, υι vel ῡι ϋι, ηυ εευ vel êυ, ωυ οου vel ôυ. ex quibus ſola ου rectè pronuntiatur. Súntque ita dictæ, quòd poſtulet eas naturalis pronuntiatio. i. quòd duæ vocales vt integrè ſcribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quòd vna eadémque ſyllaba geminæ vocalis ſonum edat. Alioqui diphthongus à vocalis ſono non diſtabit, ſi ſimplicem ſonum adferat. diphthongus enim non ſcriptura, ſed voce cernitur: aliás nõ diphthongus erit, ſed digraphus. Impropriæ ſeu abuſiuæ ſunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi ſcribũtur & proferuntur: in quibus ſcilicet prior ſolùm vocalis integrè pingitur & pronũtiatur, ι verò ſubſcriptũ nõ exauditur: itaque vt ſimplices vocales efferũtur, nec vocem compoſitam edunt. Sunt autem tres, ᾳ a, ῃ ê vel ee, ῳ οο vel ô.

1 2 3

Olim

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Olim ἰῶτα ipſum literis adſcribebatur, non ſubſcribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quaſi dimidiatum ι, hoc modo, α. η. ω. Quæ ſcribendi ad latus conſuetudo remanſit in literis capitalibus, Aι, Hι, Ωι. Id autem fiebat ad indicandas diphthongorum mutationes in contractionibus maximè, & ad ſimiles caſus diſcernendos, vt οἰκέω ὤικεον · τῷ λόγῳ in datiuo ſingulari, & τὼ λόγω in duali. *Pag. 3. ver. 1.*

Conſonantes vocem per ſe non edũt: ideo Platoni dicuntur ἄφωνα. i. vocis expertes. A Grammaticis σύμφωνα, quia cum vocalibus adiunctis ſonos ſuos communicant. Eæ ſunt vel Mutæ, vel Semiuocales: Mutæ nouem, tres tenues ſcilicet, π κ τ, quòd tenuem aerem efflent: tres aſpiratæ, quæ craſſum & denſum ſpiritum edunt, φ χ θ: proferuntur aere multo è gutture erumpente. tres mediæ β γ δ, quæ ſpiritu inter vtrumque medio efferuntur. Mutæ omnes meritò dictæ ἄφωνα γράμματα, quòd per ſe neque vocem edãt vt vocales: neque ſtrepitum, vt ſemiuocales. Aſpiratæ autem, non ſunt cum nonnullis dicendæ aſperæ, ſed denſæ ſeu craſſæ. Neque enim græcis dicũtur πραχέα γράμματα, ſed δασέα, quòd copioſiorem ſpiritum requirant, vt ſit earum opima & quaſi adipalis pronũtiatio. Illis itaque oppoſitæ non dicuntur lenes, ſed ψιλά. i. tenues & exiles. ρ potius eſt aſpera, & ι lenis.

Semiuocales ſunt octo, ζ ξ ψ duplices dictæ, quia binas includant cõſonantes, vel quia duarum literarum ſint compendia. ξ autem valet tantùm κς & γς, vt φοίνιξ ικος, ἄντυξ υγος, ambitus. Interdũ tamen κ in obliquis aſpiratur, ſed præter recti naturam: nam inter κ & σ locus aſpirationi nullus eſt. Itaque quamuis dicamus θρὶξ τριχὸς capillus, non eſt tamen putandum ξ in θρὶξ valere χς. Quatuor ſunt liquidæ ſeu immutabiles, ſic dictæ quòd ita ſint lubricæ, vt pronuntiando quaſi liqueſcant, nec in alias mutentur. quod pluribus Anteſignanus declarat. σ verò μοναδικὸν dicitur. i. ſolitariũ: aliis ἄσημον. i. ſine ſigno. neque enim vel liquida eſt, vel duplex, ſed ſui cuiuſdam iuris, immunis & ſine officio. Dictæ autem ſemiuocales, ἡμίφωνα, quòd vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen ſtrepitus & ſoni ſpeciem edant.

Alteram) Adde, Vt in apoſtrophis, verborum coniugationibus & nominum inflexionibus videre eſt. *verſ. 16.*

Valere) Adde, Tum vt retineatur huius literæ ſuauitas, qua Fabius teſtatur nullam aliam dulcius ſpirare: tum, quia debet inter tres duplices eadem eſſe analogia. cæteræ autem non valent σπ vel σκ, ſed contrà πσ & κσ. Itaque ζδσ non contrà σδ valebit. *verſ. 27.*

Vt σαπφὼ) Tenuis ante aliam aſpiratam nunquam apud græcos ponitur in eadem dictione, ſed ante ſuam poteſt, vt βάκχος, σαπφώ. Nam eadem aſpirata, nullis interpoſitis literis, geminari non poteſt. *Pag. 4. ver. 23.*

Syllaba, eſt ſpiritus comprehenſio ad vnam vocem exprimendam, eáque conſtat vel ex vna vocali, vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam vocem coeuntibus, vel ex conſonante vna aut pluribus cum vna vocali aut duabus ad ſummum. Syllabis autem quatuor accidunt, Quantitas, Tonus, Spiritus & Paſsio. ι, Quantitate, ſyllaba eſt triplex, Longa, Breuis, Anceps. Lõga quatuor præcipuè modis cognoſcitur, Vocali longa, vt ἥρω: Diphthongo, quæ omnis longa eſt natura (niſi αι & οι in fine dictionis ſequente vocali vel diphthongo) vt αἰνείας: Poſitione, quæ ſemper etiam longa eſt, vt ἄρτος, φλὲψ: Et cõtractione, vt τὰς πόλιας πόλις, ἐδόαες ἐδόας. Breuis cognoſcitur breui vocali, vt ἔλεος. Quantitas in ancipitibus cognoſcitur maximè auctoritate poetarum: vt κιχάνω producit α, quod in ἀρετάω & βραδὺς corripitur. Si in eadẽ etiam voce vocalem non natura longam ſequitur muta cum liquida, ſyllaba eſt anceps, vt prima in πάτρης. Vocalem non natura longam intellige, *Pag. 5. ver. 29*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

vocalem omnem præter η & ω quæ natura ſunt longæ. 2, Paſsiones autem ſunt ἀπόσροφος. i.auerſio, de qua Clenardus. ὑφὴν ſubiunio ſyllabarum, quæ coniunctæ eſſe debebant,contrahendarum nota,vt ὅ τι quòd. tum ὑποδιαςολὴ ſubdiſtinctio.i.ſyllabarum,quæ diſiunctæ eſſe debebant,ſeparandarum nota : & ſæpe differentiæ cauſſa ponitur,vt ὅ,τι pro ὅτι quodcunque.eſt igitur paſsio virgula indicans dictionem affici. Sũt etiam tempora,ſeu notæ temporum,quæ longitudinem & breuitatem ſuppoſitarum vocalium deſignant : longum -,breue υ. 3, Accentus autem (i.toni ſeu apices & notæ, quæ eleuationem ac depreſsionem ſyllabarum indicant) ſunt tres : Acutus tres habet ſedes, vltimam, penultimam & antepenultimam. Circunflexus vltimam & penultimam. Grauis habet locum in omni ſyllaba quæ nec acuitur,nec circunflectitur, vt ἄνθρωπος primam habet acutam,reliquas graues,quia demiſſo & graui tono pronuntiantur. Acuto igitur accentu,ſyllaba pronuntiando attollitur. Graui, grauiter, i.abſque vlla vocis eleuatione aut mora enuntiatur. Circũflexus ex vtroque compoſitus,vtriuſque etiam naturam ſeruat .i. cum mora quadam effertur. Acutus & Circũflexus dicuntur principales,quia ſyllabis inſcribuntur,vt θεός,ποιῶ. Grauis autem,minus principalis,quia in ſyllabis ſolùm intelligitur,vt φιλοσοφία. non ſcribitur niſi in vltima ſyllaba,loco acuti in contextu orationis,cohærentiæ cauſſa. ſed τίς interrogatiuum,ſemper acutum retinet: item dictio acutitona,ſequente enclitica,proprium accentum ſeruat. Ergo grauis accentus duplex : Syllabicus,quem habent omnes ſyllabæ, ea excepta ſupra quam eſt tonus apice ſignatus, nec vnquam reuera pingitur : Grauis prædominans eſt acutus dictionum acutitonarum, qui ſcribendo & legendo in grauem mutatur in conſequentia .i. in contextu, non ſequente puncto, aut dictione enclitica: tunc enim,vt dixi,acutus non mutatur.

verſ.41. Longè) Adde : υ etiam capitale denſo ſpiritu ſemper notatur,vt ὑός,ὗς,ὑπερβαίνω,& ita in reliquis.

Pag.6.verſ.11 In *aſpiratam*) Adde,ſuam, vt ſup. Id quod etiam in compoſitione obſeruatur,vt ἀφαιρέομαι,ab ἀπὸ & αἱρέομαι.

ver.17. Pro *breuibus*) Adde : non ſequente in eadem ſyllaba, conſonante : nam μοῦσαι breue eſt, id quod accentus declarat : longa enim ante breuem circunflectitur : At αι in μούσαις longum : itaque & mutatus eſt accentus : nam longa ante longam acuitur. idem dicendum in φιλόσοφοι & φιλοσόφοις.

Adde ad regulam apoſtrophi : Nonnunquam etiam vocalis breuis incipiens dictionẽ reiicitur poſt longam,vt ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή'στι, pro πᾶσα ἀρετή ἐστι. Præterea vtimur apoſtropho in Craſi.i.contractione Attica duarum dictionum,vt τ'ἀγαθὸν,pro τὸ ἀγαθόν. pag.12.ver.23.& 155.25.

Pag.7.ver.15. γ ante γ græcè efferri poteſt,vt Latini in aggrego & aggero efferunt : quomodo κκ geminatum in voce ἐκκλησία. Sed γ ante κ,χ,vel ξ proferri non poteſt,præſertim in vltimis ſyllabis σύριγξ,φάλαγξ,λύγξ : quòd γ nullam habeat coniunctam vocalem cum qua cohæreat. ν autem his ſuperioribus literis præponi non poteſt.

verſ.18. Sonandum vt γ) Hoc nulla ratione grammatica nititur,ſed vſu tantùm corrupto. γ igitur ſonet vt ν,at κ ſuum ſonum retineat,pephanca.

verſ.19. τ poſt ν,vt d) Ridiculum hoc & abſurdum. nam ſi hoc admittamus,quí diſcerni poterunt τὸν τρόμον tremorem,& τὸν δρόμον curſum : οἶκονδε domum ſeu ad domum,& οἰκόν τε domúmque : ἐντελέχεια actus & perfectio,& ἐνδελέχεια aſsiduitas ſeu continuatio?

verſ.21. Vt mi) At facilior commodiórque fuerit pronuntiatio, ſi vnaquæque conſonans ſuum & legitimum ſonum retineat,vel ipſo teſte Fabio,qui ait apud

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta sit eius pronuntiatio. Ridiculum igitur nescio quam prætexere εὐφωνίαν : nam εὐφωνία id suadet, quòd omnes literæ sonent, vt scribuntur.

Censent) Adde : & meritissimò quidem. Neque enim aut vlla ratione, aut veterum auctoritate confirmatur, sed corrupta solùm loquendi consuetudine à vulgo & inducta temerè primùm, & postea mordicus, omnium ferè consensu vsurpata. Quod doctissimi quique viri queruntur, & vt germanæ pronuntiationi suus restituatur honos vsúsque, pro virili nituntur Checus, Erasmus, Mecherchus, Ramus, & nouissimè omnium simul & grauissimè Gualterius, ex quorum fontibus nos hæc hausisse candidè profitemur. *vlt. ver.*

Ablatiuo Græci carent) At eius loco reliquos omnes casus vsurpant, præterquam vocatiuum. Itaque ablatiuus meritò dicitur casus Latinorum. *Pag.8. ver.8.*

Datiuus singularis in omnibus declinationibus parisyllabis habet ι subscriptum, in quinta verò imparisyllaba desinit in ι. *Pa.10. ver.1.*

αν vel ην) Est hoc commune omnibus quatuor primis declinationibus, vt finiant accusatiuum singularem in ν cum vocali nominatiui. *vers.2.*

In α, vel η) Adde, remoto σ nominatiui. In ης autem finita formant quædam vocatiuum in α breue : nempe quæ desinunt in της, quæ gentem significant, quæ componuntur à πείθω, πωλῶ & μετρῶ, tum poetica in πης, vt βλοσυρόπης latè sonans, Iouis epithetum. pag. 129.8. *vers.3.*

Adde, Genitiuus pluralis huius & secundæ declinationis, vltimam ων circumflectit, vt αἰγείων, μουσῶν. *vers.5.*

Quædam in ας primæ, præsertim propria, retinent α in toto singulari, vt θωμᾶς, λουκᾶς, ἀννίβας, πυθαγόρας, λάας lapis, πατραλοίας parricida. 129.3.

Quinque Græcorum) Attica lingua vsi sunt Demosthenes, Isocrates, Xenophõ, Plato, Aristoteles, Aristophanes, & Lucianus : Ionica, Herodotus, Hippocrates & Homerus : Aeolica, homines Aeolidis regionis in minori Asia, Alcæus & Sappho : Dorica, præcipuè Siculi & Rhodii, vt Theocritus & Pindarus. *vers.13.*

Vocatiuum similem) Hinc tamen non sequitur vocatiuũ hunc qui nominatiui locum obtinet, Atticæ linguæ consuetudini adscribendum esse, sed Aeolicæ & Bœoticæ, vt doctè adnotat Henr. Steph. Hoc est, Etsi Attici vocatiuũ parẽ nominatiuo faciant, non tamẽ vocatiuus vsurpatur pro nominatiuo Atticè, sed Aeolicè potius & Bœoticé. Neque enim apud Thucydidem aut alium ex Atticis scriptoribus eiusmodi vsum reperiemus. Rectos quidem & vocatiuos eodem modo Attici efferunt, sed non semper : nam in Atticis scriptoribus vocatiui etiam reperiuntur, vt apud Aristoph. σώκρατες, ἑρμῆ, ξανθία. &c. *vers.15.*

θαῤῥεῖν *pro* θαρσεῖν) θάρσος & θαρσεῖν antiqua scriptura est : at θάῤῥος & θαῤῥεῖν recentior, ab Atticis scriptoribus introducta. *Pa.12. ver.14.*

μούσαις *Musis*) Adde, Et paragoge τοῦ ι in fine fit μούσηφι, α in η mutato & ι subscripto, & μούσηφιν sequente vocali, Atticè, 234.32. & 33. *Pag. 13. vers. vlt.*

Amicitia) Adde : Et quæ in ᾶ circumflexum desinunt ex contractione, vt μνᾶ ex μνάα, τῆς μνᾶς mina : ναυσικάα ᾶ, άας ᾶς. ea enim fiunt per crasin ex puris, 129.15. *Pa.14. ver.31.*

Ad tertiam referuntur omnia nomina & participia paria finita in ος & ον masculina & neutra. Quædam autem huius declinationis habentia ος vel ον purum, contrahuntur per omnes casus. vt ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, mens : τὸ καινέον καινοῦν, τοῦ καινέου καινοῦ canistrum, lanx. 131.22. *Pa.15. ver.15.*

Communia in ος) Quædam nomina in ος Atticis maximè sunt communia : qualia sunt composita, vt φιλόσοφος : Deriuatiua, ἐπακτὸς aduena, hospes : Pura, ἀπροσδαῖος : In ρος vt διάφορος : Et in μος vt ἐπώριμος. 118.13. *vers.16.*

Neutra in ον) Omnia neutra huius declinationis non semper desinunt in ον, *vers.17.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

vt ἄλλο: & pronomina αὐτὸ, τοῦτο, ἐκεῖνο. Sic τιοῦτο, τηλικοῦτο, τοσοῦτο, quæ tamen interdum habent ν.

Pag. 17. *In quartã declinationem.* Multa huius declinationis fiunt à similibus tertiæ finitis in αος, vt μενέλεως à communi μενέλαος, νεὼς à ναὸς templum. Vide 129.25. mutatur enim α, si est in penultima purum ac longum (vt certè illic semper longum est) in ε, & ο finale in ω per omnes casus manente tono in eodem loco, etiamsi obstet vltima longa. (Longa enim vltima, penultima acuitur) id quod Atticorum proprium est in hac maximè declinatione & secunda contractorum.

vers.22. *Neutra in ων)* Vnum neutrum est τὸ χρεών, hoc debitum: de quo 130.1. dicitur & χρεῶν, τό.

vers.26. ων) Veteres Attici ν finale accusatiui singularis remouere consueuerunt, quam terminationem adhuc retinent, vt ὁ ἄθως, τὸν ἄθω· ὁ λαγὼς, τὸν λαγῶ· ἡ ἕως, τλὼ ἕω. κῶς κέως, κῶ κέω. sic ἀπολλὼ in accusatiuo. 15.10. & 129.28.

Pa.18.ver. 11. σῶς *saluus, integer)* adde ταὼς & ταῶς ὦ pauo pauonis.

vers.29. *In ος)* Adde, Aliis scilicet atque aliis literis præcedentibus, prout terminatio recti exigit: vel addito simpliciter ος, vt ἕλλην ἕλληνος: aliquando τος, vt σῶμα σώματος: vel vltima nominatiui consonante variata, vt κόραξ κόρακος: aut vocali, vt αἰθὴρ αἰθέρος: aliquando interposita tantùm vocali ante vltimam nominatiui terminationem, vt ὁ ὄφις ὄφιος, τὸ πῖχος τοῦ πίχεος: vt docet Clenardus & cum eo interpres diligenti multorum exemplorum, pro varietate terminationis, appositione.

Pa.22.ver.23. Nomina in ων composita à nominibus etiam in ων, suorum simplicium formam sequuntur, vt χαλκοχίτων, ίτωνος (quia χιτὼν χιτῶνος faciat) armatus lorica ærea. Homer.

vers.26. ων ονος) ferè deriuata, communia, comparatiua & verbalia, vt ὁ πρίων πρίονος serra: μελεδὼν tamen facit μελεδῶνος, ἡ, cura, & ἡ τυφεδὼν ῶνος vltio.

vers.27. δύδαίμονος) Sic ὁ καὶ ἡ γείτων, ονος vicinus, finitimus, præterquam ὁ καὶ ἡ αἴθων, ωνος. i. καυστικὸς ardens, εἴρων, ωνος, cauillator, dissimulator, & κύων κυνὸς heteroclitum.

vers.32. δράκοντος) Sic λέων λέοντος: quæ fœmininum habent in αινα, vt ἡ δράκαινα, ἡ λέαινα. præter λάκων λάκωνος. quibus simile est γέρων γέροντος.

Pag.25.ver.2. κῆρος *cor)* Adde, Verbalia præsertim & barytona. i. grauem tonum habentia in vltima.

vers.3. Adde: Sic ἀστὴρ, έρος stella: ὁ πίνρ πίερος, φράτηρ φράτερος, barytona penultimam producentia.

vers. vlt. Heteroclitum *est)* Sic τὸ σκῶρ τοῦ σκατὸς stercus, oletum.

Pa.28.ver.11. Vera) Adde & ης per ῆ, vt ὁ ποδὴς τοῦ ποδῆ pedes, contractum ex ποδέας.

Pag.29. v.25. Tum, ους per ωλὸς, vt τὸ οὖς, τοῦ ὠτὸς auris.

Pa.30.ver.4. Adde, ὁ γυνοῦς τοῦ γυνοῦ τῷ γυνοῦ τὸν γυνοῦν. i. muliebris. vestis muliebris.

vers.22. Adde: ως οτος participia præterita, ὁ πτυφὼς τοῦ πτυφότος qui verberauit.

Pa.31.ver. 35. λὸν ὀξέα *ab* ὀξὺς ὀξέος *acutus)* Sic ὁ εὐρὺς τοῦ εὐρέος latus, amplus, spatiosus, λὸν εὐρὺν, & poeticè εὐρέα.

Pa.32.ver.7. λέον *leo)* Huc pertinet ἄναξ, ῶ ἄνα. præter ὁ ὀδοὺς & ὀδόντος, ῶ ὀδοὺς, dēs, vt mox.

vers.10. ὦ χαρίει, *gratus)* Exceptis substãtiuis exeuntibus in ένος, vt ὁ ποιμὴν, & ποιμένος, ὦ ποιμήν.

vers.19. ὦ παῖ) Præter ἡ δαῖς. i. τὸ συμπόσιον conuiuium, cuius vocatiuus est ὦ δαῖς, vt nominatiuus.

vers.23. πίνρ, ὦ πίνρ) Sic Ἴβνρ, ὦ Ἴβνρ Iberus, fluuius Hispaniæ. & alia propria, vt ποσειδῶν ῶνος facit ὦ πόσειδον. Neptunus.

vers.28. Amaryllis) In ις quæ acuuntur in vltima sæpius suum σ retinent, vt κρηπὶς ῖδος, ὦ κρηπὶς crepida. Præterea composita quædam polysyllaba barytona in

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ων, vocatiuum in ον formant, vt ὁ ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον : ὁ ἀγαμέμνων, ὦ ἀγάμεμνον : ὁ κακοδαίμων, ὦ κακόδαιμον (sic ποσειδῶν, de quo iam dictum) ος genitiui remoto, & tono translato in præcedentem.

Fiet diphthongus) Tanta est penultima datiui pluralis, quanta datiui singularis, quod ad quantitatem quidem attinet. *Pag.33.ver.2.*

Τῖς ποσὶ, pes) à datiuo singulari, non nominatiuo. sic ᾑ ἐσί, δρομέσι. 37.21. *ver.10.*

Contractæ declinationes oriũtur è quinta simplicium, propter immedi- *Pag.35.*
tum duarum vocalium concursum, quæ crasin pariunt : declinata enim si- *In nomina*
ne crasi omnino sunt quintæ, vt ἀληθὴς ἀληθέος, contractè ἀληθοῦς. *contracta.*

Contractorum casuum vsus oratoribus præscriptus est. Nam vbi contra- *Obseruatio*
cti reperiuntur, illos vsurpant, incontractos dialectis ac poetis relinquen- *ex Vergara.*
tes : quod simpliciter faciunt in prima declinatione : nisi quòd reiiciunt genitiuum pluralem contractum ἀνθῶν ab ἄνθος, ὸ, flos, propter aduerbiũ ἀνθῶν quoniam, sed retinent ἀνθέων. In secunda verò casibus Atticis vtuntur, vbi sunt, quòd illic desint contracti : sed vbi ex Ionicis contracti reperiuntur, illos ferè malunt. Vbi verò non est terminatio Attica, nec contracta, ferè admittunt Ionicam, spreta communi. dicunt enim ταῖς πόλεσι potius quam πόλισι. In tertia quoque terminationes Atticas malunt, si sint : si non sunt, contractas ex communibus recipiunt. In quarta, omnino contractas vbi sunt, sicut in prima. In quinta, incontractas cõmunes, quòd hæ non habeant hiatum. Ideóque quum ρ remouetur, contractas inde Atticas admittentes, poetis Ionicas relinquunt. Denique vsitatissimi sunt genitiui Attici per ω purum, vt τοῦ δημοσθένεως, τῶν δημοσθένεων· τῆς πόλεως, τῶν πόλεων, accentu in antepenultima, Atticé.

Nomina propria primæ declinationis aliquando paribus syllabis declinantur, vt ὁ ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνεος, τὸν ἀριστοφάνην· οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Et composita ab ἔτος, vt ὁ ἑπταέτης ἑπταετεος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας septennis.

εα η)εα contrahitur in ει diphthongum in accusatiuo plurali masc. & fœm. *vers.10.*
in η verò in cæteris casibus. εε contrahitur in ει in nominatiuo & vocatiuo plurali masc. & fœm. in η autem in cæteris casibus. Si post ε sequitur longa vocalis aut diphthongus, tum in eandem fit contractio. Contractiones autem hic sunt quinque, ου ει η οι ω.

Quædam nomina in α etiam in accusatiuo contrahuntur, quorum scilicet nominatiuus desinit in ης purum, vt ὁ δῦφυὴς τὸν δῦφυῆ & δῦφυᾶ. ὑγιὴς ὑγιέα & per contract. ὑγιῆ vel ὑγιᾶ. δῦφυᾶ & ὑγιᾶ Atticé. vide 131.18.

ἑοιν οἷν) Omnis datiuus dualis in diphthongum per ι siue propriam desinit. *Ibidem.*

In ες) In compositis barytonis tonus transfertur in antepenultimam in vo- *vers.18.*
catiuo vt in δημόσθενες. alioqui idem accentus vocatiui, qui & nominatiui, ὁ ἀληθὴς, ὦ ἀληθές. Addendum & : adiectiua in ης formant ex se substantiua in εια, accentu posito in antepenultima, vt ἀληθὴς ἀλήθεια, εὐσεβὴς εὐσέβεια. At cùm fiunt à verbis in εύω, acuuntur in penultima, vt δουλεία à δουλεύω, βασιλεία à βασιλεύω.

A ηλέος composita sic ferè contrahuntur : ὁ ἡρακλέης ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέεος ἡρακλέους, τῷ ἡρακλέει ἡρακλεῖ, τὸν ἡρακλέεα ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεες ἡράκλεις.

Cùm genitiuus singularis non contrahitur, nusquã contrahitur. In secũda *Pag.36.*
igitur nullus genitiuus contrahitur. Tres autem sunt contractiones in secũ- *In secundam*
da, ι in lingua communi, ει in lingua Ionica & Attica, itidem η, sed in duali *declinationẽ.*
tantùm nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralibus nominum neutrorum. Contrahitur autem hæc secunda in datiuo singulari, tum in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralibus. Casus Attici accentum semper habẽt in antepenultima, etiam si vltima sit longa, vt supra dictum est, τῆς πόλεως,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

τῶν πόλεων. Postremò, oratorius vsus nominum secundæ declinationis, quæ maximè varia est, huiusmodi est : ἡ πόλις, τῆς πόλεως, τῇ πόλει, τὴν πόλιν, ὦ πόλι. D. τὰ ϰῷ ὦ πόλεε, ταῖν πολέοιν ϰῷ πόλεων. P. αἱ ϰῷ ὦ πόλεις, τῶν πόλεων, ταῖς πόλεσι, ἀς πόλεις. Frequentius enim secunda habet obliquos per ε purum, quàm per ι, & tum εϊ in ει contrahitur, & εα in η, εας & εες in εις.

Pag.37. In tertia declinatione contrahuntur tantùm quatuor casus, datiuus singularis, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus dualis ac pluralis. Duæ sunt autem contractiones tantùm, ει & η, idque ex lingua communi non item Ionica aut Attica.

vers.26. τὸν πειρια̃) Sic πειραιεὺς, πειραιέως πειραῶς, πιραιέα πειρα̃. portus Atticæ, Piræus, trisyllabum.

In quarta declinatione singulares omnes casus præter vocatiuum contrahuntur : sed dualis cum plurali sequitur tertiam simplicium. tres sunt autem contractiones, ου ex οο, οι ex ο & ι, ω ex οα.

In quinta sunt contractiones α, ᾳ, ω, ῳ, quæ ita fiunt: Si post α sequitur ο aut ω, contractio fit in ω. Si hæ duæ vocales non sequantur α, fiet contractio in α. ἰω̃τα sicubi reperitur, subscribitur.

Pag. 38. In verba. Tria tempora eandem habent characteristicam cum præsenti & imperfecto, nempe futurum secundum, aoristus secundus, & perfectũ ac plusquam perfectum medium, vt τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα, ἐτετύπειν. præter verba quartæ coniugationis in αστω vel πτω, quæ aoristum secundum habent in γον, vt ϖράττω, ϖράξω, ἔϖραγον. & finita in ζω. quæ ferè eadem tempora finiunt in δον & δω̃, vt φράζω, ἔφραδον, φραδῶ, præter pauca quædã, vt ϰράζω, ϛενάζω, οἰμώζω, παίζω, ϛάζω, & alia nonnulla in quibus γον est pro δον, & γα pro δα.

Perfecti characteristicam plusquamperfectũ retinet : Sic aoristus primus primi futuri formatiuam nihil mutat, præter quinque, εἶπω, ἐρῶ, εἶπα. ἐνέϊϛκω, ἐνέγξω, ἤνεϊϛκα· ἴω, ἥϰω, ἧϰα mitto : θέω, θήσω, ἔθηϰα· δόω, δώσω, ἔδωϰα· quorũ duo prima etiam in reliquis modis vsurpantur, tria verò vltima, minimé. Clenard. 147. 45.

Pag.39. ver.3. Quorum characteristica futuri est ξ, ea in præterito habent χ : quorum autem futuri characteristica est σ, horum præteritum est κ.

vers.14. Verba ὀϊτλιαϛιϰὰ. i. lamentationem aut motum animi significantia, desinentia in ζω, habent ξ in futuro, vt οἰμώζω ploro, οἰμώξω· ϛενάζω ϛενάξω ingemisco, ϰράζω ϰράξω clamo. Cætera in ζω ferè habent σω. At παίζω ludo, & ἁρπάζω rapio, vtrunque futurum habent, σω & ξω.

Quorum characteristica in præsenti est πτ vel φ, habent in futuro ξ, præter πλάττω πλάσω formo, πέπτω πέψω à πέπτω concoquo. Vide 45. 52.

Pa.40.ver.6. Ex sexta coniugatione per cõtractionem fiunt aliæ tres coniugationes, quæ dicuntur circumflexorum. Vnde rursus aliæ tres oriuntur dictæ in μι, & alia quarta in υμι ex finitis in ύω. Ex præsenti autem άω & έω fit futurum in ήσω & præteritum in ηϰα. Sic ex όω, futurum in ώσω & præteritum in ωϰα. Atque hæc omnia in ω purum desinentia tribus temporibus carent, aoristo secundo, futuro secũdo & præterito medio, præter ἀϰούω. ἤϰοον tamen nõ est in vsu.

Pa.41. ver.4. *Graui tono*). 1. æquali cum cæteris syllabis, quæ neque acuuntur, neque circũflectuntur. Nam dictiones quæ dicuntur Barytonæ, grauem quidem tonum, nempe syllabicum habent supra vltimã, sed tonus tamen ille non scribitur.

Pa.47. ver.8. Numerus dualis in voce actiua non habet primam personam, nec par est, ne in passiuo quidem imperfecto, vtroque indefinito, & plusquam perfecto, neque omnino in imperatiuo & optatiuo.

Imperfectũ formatur à themate, ω in ον tantùm mutato, & tono translato in antepenultimam, quoties euadit polysyllabum & incontractum. thema-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

tis autem formatiuam ſemper ſeruat, ſiue ea ſola ſit, vt πρέπω ἔπρεπον, ſiue cum altero, vt πύπτω, ἔπυπτον.

Si ρ conſonans fuerit verbi initialis, ρ geminatur poſt ε, vt ῥάπτω, ἔῤῥαπτον.

Ille) Atticè etiam additur ν ſequente conſonante. Vide 138.19. *verſ.37.*

De Augmento compoſitorum.

Compoſita cum nomine, cum verbo obſoleto, cum ſimplici ſuo, idem nihílque amplius ſignificante, cum particula ὁμοῦ, & cum α priuatiuo, initio compoſitionis augmẽtum habent more ſimplicium, vt φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφεον. ἐνέγκω ab ἔγκω inuſitato ἤνεγκον. ἐνέπω, ἤνεπον. ὁμολογέω, ὡμολόγεον. ἀφρονέω, ἠφρόνεον. Quorum tamen ſimplicia non ſunt in vſu, augentur partim initio, vt ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν: partim in medio, ἀπολαύω ἀπέλαυον & ἀπήλαυον: partim vtrinque, ἀνορθῶ corrigo, ἠνόρθουν. Quæ autem ſimplicis ſignificationem vel mutant vel augent, tunc in cõpoſitis ab ευ & δυς, verbum augetur non compoſitio, vt παρακούω παρήκουον· εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην. δυσαπεύω, δυσηπίσησα. ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον. quædam etiam vtrinque augentur. Quanquam δυς & ευ initio interdum augentur, vt δυσυχῶ ἐδυσύχουν. εὐτυχῶ ηὐτύχουν. Vide 141.18.31. *Pa.48.ver.16.*

Temporale augmentum ita dicitur, quòd breuis in longam ferè tranſeat. addo ferè, quoniam cùm ex diphthongo fit mutatio in præteritis, vt αἴρω ἦρον, improprie dicitur augmentum. nullum enim tempus ibi augetur. non ſolùm autem vocalis breuis in longam mutatur, ſed diphthongus etiam in aliam diphthongum. 49.1. *verſ.21.*

Mutabiles) Quatuor verba non mutant α primam litteram, in præteritis, vt ἀάω ἄᾱον· ἀηδίζομαι ἀηδίζόμην· αἴω ἄϊον· ἀηθέω ἀήθεον ſpiro, triſtor, audio, defueſco. ἀΐω autem eo caret augmento, ne eius imperfectum idem ſit cum ἤϊον ibam. *ver.28.*

Quædã verba οι nõ mutant, vt οἰνίζω οἴνιζον vinũ redoleo. de quibus 140.4. ευ tamen Attici in ηυ vertunt, vt εὔχομαι ηὐχόμην: εὔδω, ηὗδον 142,2. *Pa.49. ver.3. ver.5.*

Maneo) In his enim & reliquis eiuſmodi vltima præpoſitionis, non prima verbi abiicitur. non enim dicitur in præterito παρέκουον, ſed παρήκουον. *ver.12.*

Proficiſcor) Sic ἐμπορκῶ peiero ἐμπώρκουν. vt à περιάγω περιῆγον. à προβάλλω προέβαλλον & craſi πρόυβαλλον, profero. *verſ.15.*

Perfecti & futuri penultima eadem, vt τύψω τέτυφα. ſed diſſyllaba quintæ penultimam futuri ε mutant in α, vt σέλλω σελῶ ἔσαλκα. 51.27. At diſſyllaba primæ & ſecundæ cõiugationis mutant ε in præterito atticè in ο, vt πέμπω, πέπμφα, πέπομφα· βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα. 144.3. βέβρεγμαι, paſsiuum præteritum, non βέβραγμαι. 152.12. *Pag.50.*

Et imperfecti) tum reliquorũ etiam temporũ, vbi locus eſt augmento. 58.18. *Pag.51. ver.1.*

Idipſum fit) .i. idem eſt initium perfecti & imperfecti. *verſ.6.*

Excipiuntur quædam incipientia à ϖ, κ & μν, quæ priorem in præterito repetunt, vt à πλόω inuſitato (pro quo ϖίπλω) πέπλωκα. κλάομαι κέκλημαι· μνάομαι μέμνημαι. 139.9. *verſ.9.*

Sed γρηγορέω habet ἐγρηγόρηκα, non γεγρηγόρηκα, propter inſuauem ſonum eiuſdem literæ ſæpius repetitæ. Sic γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. Nam incipientia à γν & γρη, non repetunt in perfecto primam cõſonantem thematis. 139.6. *ver.18.*

Tenues) Ne fiant ſcilicet aſperæ voces, repetitis aſpiratis. Adde: Quorum autem prima litera eſt ρ, non habent augmentum præteritorum tantùm per ε, ſed per ἐῤ ante ῥ thematis, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον. quinetiam in compoſito præſenti geminatur ρ, vt ῥέω facit καταῤῥέω, vnde καθέῤῥεον. *ver.23.*

Aoriſtus primus fit à futuro, mutato ω in α breue, tonóq; retroacto, vt λύψω *Pag.53.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἔτυφα. habet autem ferè penultimam lõgam, ideóque in verbis quintæ eam aliqua ratione producit. Duo ſunt autem aoriſti, duóque futura, nulla quidem neceſsitate, aut diuerſitatis cauſſa in ſignificando, ſed propter linguæ græcæ copiam declarandam.

verſ.20. *Ac ſemper*) Excipiũtur ea quæ penultimã præſentis retinent in futuro, in quibus aoriſti penultima breuis eſt. 88. 7. vt πλέω πλέσω ἔπλεσα, poeticè ἔπλεσσα.

Pag.54. De Aoriſti primi characteriſtica hoc ſciendum: Quædam aliquando reiicientia σ, ſcribi purè, vt σεύω, ἔσευσα, ἔσευα: & alia de quibus 148. 2. Quinque etiam characteriſticam futuri mutant, vt δίδωμι, δώσω, ἔδωκα, nõ ἔδωσα, &c. de quibus 147. 45.

In Aoriſto ſecũdo ſeruatur formatiua eo modo, quo in medio præterito. Vide 71. 6. & nonnunquam cum imperfecto concurrit, γράφω, ἔγραφον. hoc autem tempus & futurum ſecundum, tum perfectum & pluſquam perfectum medium in verbis ſextæ deſunt, maximè quum facta contractione in terminationem puram deſinunt.

verſ.27. *Penultima breuis*) Quædam tamen penultimam habent longam vt ἄδω ἦδον, de quibus 148. 15.

verſ.28. *Voculæ præſentis*) Vocalis vel diphthongus mutata in indicatiuo mutatur quoque in cæteris omnium modorum temporibus & participiis, idque in omnibus coniugationibus vt ἔπθον, ἐπίθην, ἐπθόμην: πίθε, πίθηθι, πθοῦ: & ita in cæteris. Penultimam autem non mutant hæc φλέγω ἔφλεγον, λέγω ἔλεγον, βλέπω ἔβλεπον, ἐνέγκω ἔνεγκον. Quatuor quoque verba hic irregulariter formantur, quod ad characteriſticam attinet, βλάπω ἔβλαβον, κρύπω ἔκρυβον, καλύπω ἐκάλυβον, σκάπω ἔσκαφον. adhæc βάπω ἔβαφον, θάπω ἔταφον: β enim & φ propriæ ſunt ſuorum perfectorum figuratiuæ, ab inuſitatis βλάβω, καλύβω, κρύβω, σκάφω, τάφω. At ἔῤῥογκα præteritum medium à ῥέγκω (vnde ῥόγκος vaſculum) licet ambas ſeruarit cõſonantes, ſolum tamen κ eſt characteriſticum: nam γκ in eadem ſyllaba comprehendi non poſſunt. Vide 153. 37. & in ſequentibus.

Diſyllaba quæ liquidam habent ante aut poſt ε, illud mutant in α, vt πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον, τέλλω ἔταλον, τέμνω ἔταμον & ἔπμον, præter illa quatuor φλέγω, λέγω, βλέπω, ἐνέγκω, de quibus proximè dictum eſt.

Pag.55.ver.6. *Debui*) Adhæc cùm duæ ancipites concurrunt in diphthongum, priorem retinet aoriſtus ſecundus, vt παύω ἔπαον, φαίνω ἔφανον.

verſ 9. *Eſt figuratiua*) prior itaque retinetur, poſterior abiicitur. in quibuſdam tamen mutatur characteriſtica præſentis, penultimæ corripiendæ cauſſa, vt in iis quorum penultima longa eſt natura.

verſ.21. Futurum primum formatur à præſenti, σ interpoſito, vt πύπω, πύφω, quaſi πύπσω, λέγω λέξω quaſi λέγσω, ἀκούω ακούσω. Sed in tertia & quarta mutatur characteriſtica præſentis in σ vel ξ, vt ἄδω ἄσω, φράζω φράσω, πράπω πράξω. De quinta vide 40. 1.

Futura tria ſunt, quæ ſpiritum præſentis non ſeruant, τρέφω θρέψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω. 149. 25.

Pa.56.ver.13. Imperatiui etſi non habeant primas perſonas plurales, plurales tamẽ mutuo ſumunt à ſubiunctiuis. Nam πύπωμεν imperatiuè ſumitur pro eo quod eſt, plures verberemus: & pro duali, verberemus duo.

Pag.58.ver.6. Subiunctiui actiui eadem eſt omnium temporum inflexio. ſimile eſt autẽ hoc tempus præſenti indicatiuo, niſi quòd breues vocales mutãtur in lõgas.

verſ.27. Græci carent gerundiis & ſupinis: ſed eorum loco vtuntur infinitiuis cum præpoſitione, & articulo neutro.

Pa.61. ver.9. Præſens verbi paſsiui communiter ſignificat paſsionem, Atticè etiam actionem. ideóque inter media tempora computatur.

Secunda

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Secunda persona fit à prima, pro ομ ponendo ε fit πύπτεαι Ionicè: deinde ε & α in η contractis, & ι subscripto, fit πύπτηι. Sic etiam aliæ secundæ personæ passiuæ & mediæ in ηι desinentes.

Secunda aliquando desinit in σαι, vt φάγομαι φάγεσαι pro φάγηι, καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι καυχᾶσαι pro καυχάηι καυχᾶι.

Augmentum) Nempe syllabicum, si à consonante: temporale verò, si à vocali aut diphthongo incipiant. *vers.19.*

Eadem penultima præteriti actiui & passiui verborum ab ω desinentium. *Pa.62.ver.13.* Sed ε in verbis disyllabis secũdæ cõiugationis conuersum in ο Atticè, in passiuo præterito pristinum illud ε retinet, vt λέγω λέλογα λέλεγμαι. πέμπω πέπομφα πέπεμμαι. κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι & κέκλαμμαι. βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι. Verba quoque habẽtia ρ in præsenti cum aliqua consonãte implicitum, si in penultima præsentis ε habeant, id in α vertunt, vt τρέφω τέτραφα τέτραμμαι. illud α tamen in suum ε redit in aoristo ἐτρέφθην. ἔγραμμαι ab ἔγραφα, ἐγράφθην. Penultima autem præteriti passiui semper est longa vel natura vel positione. κέκριμαι tamen penultimam corripit.

Tertia pluralis à tertia singulari formatur ν posito ante ται, vt πεποίληται, κέκριται. quæ formatio tantũ habet locum, vbi ante ται in singulari est vocalis. Nam cùm præcedit altera consonans, quia non possunt illæ simul esse cum ν, non formatur, suppletúrque per participium cum verbo substantiuo, vt λέλυνται πεπυμένοι εἰσί. Iones autem hanc tertiam pluralem formãt à tertia singulari, ponendo α ante ται & mutando tenuem in suam aspiratam, vt λέλυνται λελύφαται. λέλεκται λελέχαται. λέλακται λελάχαται. In tertia verò & quarta coniugatione, σ, quod ται præcedit, in præteriti medii characteristicam mutatur, vt ἄδω, ἧσται, ἧδαται. πέπλησται, πεπλήσθαι ται. πέφρασται, πεφράδαται. In quinta, α tãtùm interponitur, ἔψαλται, ἐψάλαται. In sexta ponitur α ante ται purum, & longa corripitur, vt πεποίηται, πεποιέαται. λέλειται, λελέαται. Poeta tamen βεβλήαται dicit pro βεβλέαται. 183.26. *vers.28.*

Quando est σ ante μαι in prima persona, vt in tertia coniugatione & quibusdam sextæ, seruatur in tertia ante ται, vt κέκλεισμαι, κέκλεισται. *Pag.63.ver.9.*

In quinta mutatur κα simpliciter in μαι: sed γ præcedẽs κ, vertitur in μ ante μαι, ἔψαλμαι, νενέμημαι, κέκεμαι, ἔσσαρμαι, πέφαρμαι, μεμόλυμμαι, à μεμόλυσκα. Prius μ autem Atticè in σ mutatur, vt πέφασμαι, μεμόλυσμαι furculos demeto. sic συμπεραίνω cõcludo, συμπεπέρασκα, συμπεπέρασμαι, συμπεπέρασμαι: vnde συμπέρασμα cõclusio. Sed μ præcedẽs μαι, vertitur in ν ante σαι in secũda persona. *vers.27.*

Verba sextæ quæ habent breuem penultimam in præterito actiuo, interserunt σ ante μαι, vt μέμυκα μέμυσμαι à μύω. τετέλεκα τετέλεσμαι: præter δέδεμαι à δέω: à quo tamen δεσμὸς vinculum: ἄρομαι ab ἀρόω, ἄροκα, aro. Quæ verò penultimam longam habent, nihil addunt, vt πεπολίτευκα πεπολίτευμαι. præter ἄκουκα ἄκουσμαι, ἔγνωκα ἔγνωσμαι, ἐγνώσθην. κρούω etiã, παίω, κελεύω, κλείω & σείω. *Pa.65.ver.12.*

Fui) Sic ἔψαλται ἐψάλθην, vbi σ, & λ immutabilis remanet ante θην. Idem dicendum est de ρ, vt ἔσπαρται ἐσπάρθην. σ tamen aliquando tollitur, vt ἐσώθην à σέσωσται. additur autem in ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην à μέμνηται. abiicitur etiam σ ab αἱροῦμαι ἥρημαι ἡρέθην, & in composito ἀφῃρέθην, vbi vocalis penultima variatur. Sic ἐπαγρέω, ἐπήγρμαι, ἐπηγρέθην. *Pa.66.ver.38.*

Paulò pòst futurum significat cum passione celeritatem. i. aliquid mox & ita certò futurum, vt si iam factum esset: quale est illud, Bruto, si esse in vrbe tuto licebit, vicimus. *Pa.67.ver.16.*

Τύπτη formatur à tertia secundi aoristi abiecto augmento, & addita syllaba θη: tertia autem & reliquæ per τ. *Pa.68.ver.15.*

Non πύφθη) Ne eadem aspirata seipsam propè consequatur. Vbi verò vlti- *vers.19.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ma nullam habuerit aſpiratam, adiuncta ϑι, ſecunda fiet perſona, vt in ſecundo aoriſto.

Omnium optatiuorum penultima eſt οι, & dualis inæqualis in omni tempore, vt contrà, in coniunctiuis omnibus eſt æqualis.

Pag.69.ver.2. *Diphthongus*) Vt τύπτομαι, τυπτοίμην· πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi verò ante μαι fuerit aut conſonans, aut υ, aut diphthongus ex ea conſtans, nulla poterit eſſe formatio, vt τυπτῦμαι, τυπτοίμην, υ eliſo. Sic à τέτυμμαι nullum eſt perfectum optatiui, niſi per periphraſim. Sic à λύω, λέλυμαι, in optatiuo λελυμένος εἴην, & in ſubiunctiuo ἐὰν λελυμένος ὦ, ἦς, ἦ.

verſ.7. *Subſtantiuum*) Neque enim illud tempus vllo modo rectè formari poteſt, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante μαι finalem. tunc enim nõ poſſet effici diphthongus, nẽpe ι interpoſito in τέτυμμαι fieret τετυμμίμην. In verbis autem circũflexis id rectè formatur, vt à πεποίημαι, πεποιήμην in optatiuo, & in ſubiunctiuo ἐὰν πεποιῶμαι, penultima circũflexa.

ver.25. τύπτωμαι ſubiunctiuus à τύπτομαι, ο in ω conuerſo, & ε in η, ídque vbique. In ſecundis autem tantùm perſonis ſingularis ſubiũctiui η finali ſubſcribitur ι, niſi in aoriſtis paſſiuis, qui inſtar actiuorum in tertiis etiam illud retinent, vt, τυφθῇς τυφθῇ, τυπῇς τυπῇ, ſicut τύψῃς τύψῃ, τύπῃς τύπῃ.

Pa.71.ver.21. Medium ſeu commune dicitur, quòd actiui & paſſiui verbi medium eſt & particeps amborum, vt communia apud Latinos. Quædam autem ex his ſemper paſſiua ſunt, vt ἀδικοῦμαι, κατηγοροῦμαι, ἀπόλωλα. quædam actiua, vt λέλωπα ſaltaui à λώπω: at λέλωβα à λωβάω: ſic τέτηκα. Inquibuſdam ſignificatio eſt communis, ſed paucis, vt ἄγομαι ἠγόμην.

Pa.72. ver.6. Accidit verbis primæ & ſecundæ in φ & χ deſinentibus, medium præteritum idem eſſe cum præterito actiuo: cùm eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & præſentis temporis & præteriti actiui, quas etiam medium recipit, vt γράφω γέγραφα, τεύχω τέτευχα in vtroque præterito.

verſ.9. Nam ζ & ν cùm per παρέμπτωσιν extrinſecus arceſſita ſunt, χαρακτηριστικὰ cõiugationis eſſe non poſſunt.

ver.14. *Facit γ*) Præter φρίττω φρίξω πέφρικα fremo, metuo.

In verbis quintæ & ſextæ non circumflexis, remoto κ præteriti actiui, fit ferè medium præteritum, vt ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλα, λύω λέλυκα λέλυα, ſeruata eadem penultima in præterito medio, quæ fuerat in præſenti actiuo.

verſ.25. Quæ δω aut ου habent in penultima, præterito medio omnino carent, præter ἧκται ab ἀκούω, quod etiam rarum eſt, dicitúrque potius Atticè ἀκήκοα. ſic quæ deſinunt in αύω. nam πέπαυα à παύω exoleuit. In ſumma, in verbis puris rara ſunt præterita media, indefinitáque & futura ſecunda. Ex τω etiam, ϑω & δω rarum eſt hoc præteritum, ἐρείδω, ἐρήρεισμαι potius quàm ἤρεισμαι· ἀνύτω & metatheſi ἀνέϑω ἤνυσται, ἀνήνυσται. τ autem rarò eſt characteriſticum. 45.23.

Pag.73. Aoriſti medii vt & futura etiam ſolam vtplurimum actionem ſignificant.

Pag.74.ver.1. ἀπαροῦμαι) Et futurũ Atticum, vt ὑβρίζω, ὑβρίσω ὑβριῶ· ὑβρίσομαι ὑβριοῦμαι.

verſ.3. Excipiuntur ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, pro ἐδοῦμαι, πιοῦμαι, φαγοῦμαι, ab ἔδω, πίω, φάγω.

Pag.75.ver.16 Τυπτίμην fit à τυπτῦμαι, οῦμαι in οίμην vertendo. accentu tantùm differt in ſecundis & tertiis perſonis, ab aoriſto ſecundo eiuſdem modi.

Pa.76.ver.22. E verbis, ſicut nominibus, voces contractæ vbi ſunt, in vſum communem recipiuntur: reliquæ verò incontractæ Ionibus relinquuntur.

ver.28. *Circumflexum*) In vltima ſcilicet, à qua omnis accentus ratio pendet.

Pa.77.ver.13. *Præſens ac imperf.*) Quæ quidem tempora, præterquam in indicatiuo, in aliis modis & participiis ſimul variantur.

Pa.78.ver.20. Penultima futuri ſeruatur in præterito perfecto & pluſquamperfecto, at-

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

que in primo aoriſto, in omnibus verbis circumflexis.

βοάει, βοᾷ) Et Doricè βοῆ, vt ζῆ pro ζᾷ, ι reiecto. Pa.81.ver.25.

Diſyllaba non contrahuntur in primis perſonis, nec tertia plurali indicatiui: totis autem cognatis nullo modo: πλέω, πλέομεν, πλέουσι· πλέοιμι, πλέοις, πλέοι· πλέω, πλέῃς, πλέῃ. Pa.87.ver.21.

Verba in όω à nomine deriuata, mutant ο in ω in futuro: cætera ferè ο retinent: vt δηλόω δηλώσω, à δῆλος: at ἀρόω, ἀρόσω. δόω tamen facit δώσω. Pag.88.ver.4.

His adiunge ἀρέω ἀρέσω, ἀρκέω ἀρκέσω, ὀλέω ὀλέσω, ἐάω ἐάσω, κοπάω κοπάσω, φυράω φυράσω, χαλάω χαλάσω, σπάω σπάσω, φλάω φλάσω, ἀκροάομαι, ἀκροάσομαι, νεικέω νεικέσω. 90.28. verſ.7.

πονέω πονέσω cùm ad corpus refertur, πονήσω cùm ad animum: vt πλήσσω in aoriſto β, ἔπλαγον cùm ad animum, ἔπληγον cùm ad corpus. Diphthongum autem faciunt πλέω πλεύσω, πνέω πνεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω, καίω vel κάυω καύσω, κλαίω κλαύσω, νέω νεύσω & alia eiuſmodi, quæ ferè accipiunt υ in diphthongum in penultima futuri. verſ.12.

Hoc eſt reduplicationem) Nec tamen in omnibus verbis, vt δίζημι, φημί. Reduplicatio autem propria eſt quaſi ſyllabicum augmentum verborum in μι. augentur enim quaſi more barytonorum. Pag.93.ver.7.

Penultima quæ in circumflexo breuis erat, in propriam longam mutatur: quod factum eſt, vt tempus, quod in vltima amiſſum eſt, in penultima reparetur. At in duali & plurali, ac in eorum paſsiuis, cùm vltima ſit natura breuis, nihil cogit penultimam produci, ζεύγνυτον, υ breui. verſ.15.

υ δίχρονον eſt, nec habet vocalem longam ſibi propriam, in quam mutari poſsit, ſed eadem breuis in ſeipſam longam conuertitur. verſ.18.

In quarta fingendum eſt primitiuum, remoto υ, & præcedente conſonante vna aut pluribus, vt à ζευγνύω ζεύγω ζεύξω: à δεικνύω δείκω δείξω, ῥηγνύω, ῥήγω, ῥήξω. Sic ab ἀμφιεννύω & χορεννύω fient ἀμφιέω, & χορέω. Diſſyllaba tamen à ſuis barytonis in ύω, futura regularia mutuantur. At δῦμι δύσω à δύω, φῦμι φύσω à φύω. Pag.94.ver.5.

Verba in μι carent omni futuro ſecundo, aoriſto ſecundo paſsiuo, & præterito perfecto medio.

In ſecunda perſona verborum in μι non ſubſcribitur ι, niſi in φῄς à φημί. Pa.95.ver.26.

τίθετον) Præſens & imperfectum actiuum in duali & plurali numero mutant longam characteriſticam in breuem vocalem ſuæ coniugationis. Nam in penultimis dualium & pluralium præſentis indicatiui reſumuntur vocales primitiuæ, quas ſingulis cõiugationibus pro formatiuis dare poſſumus, ε videlicet primæ, α correptum ſecundæ, ο tertiæ, & υ correptũ quartæ. verſ.27.

ἐτίθετον) Perſonæ duales & plurales hic formantur vt in præſenti, ſeruatis vocalibus primitiuorum. verſ.27.

ἀφεῖσι) Tertia pluralis in præſenti & futuro omnis actiui eſt ſimilis datiuo plurali ſui participii. Sed in quarta coniugatione pro ζευγνῦσι, dicitur ζευγνύουσι à ζευγνύω. 105. 1. verſ.28.

Futurum in quarta deeſt, vt & præſens optatiui ac ſubiunctiui. verſ.33.

τίθεσο) Imperatiuus deſinit in θι, verùm non dicimus τίθεσ propter duarum aſpiratarum alternationem. verſ.40.

Τίθημαι) Lõga vocalis actiui in ſuam breuem hic in perſonis omnibus mutatur, breuiſque ſemper eſt characteriſtica. Pa.96.ver.14.

τίθεσαι) Atticè τίθῃ, à τίθεσαι, σ expuncto, duabus vocalibus in η contractis, & ι ſubſcripto. Sic ἵστασαι ἵστῃ, & κάθισαι κάθῃ.

ἐτίθεσο) dicitur & ἐτίθου, quod ab illo formatur, σ expuncto, & duabus vocalibus in vnam contractis ſyllabam. Sic ἵστασο ἵστω: ἐδίδοσο, ἐδίδου.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ver.17. λέθειμαι) Præteritum perfectum passiuum formatur ab actiuo, κα in μαι mutando & penultima corripienda. Idque in omnibus numeris, vt ἔσακα, ἴσαμαι, ἐσάμεθον, ἐσάμεθα: δέδοκα δέδομαι, δεδόμεθον δεδόμεθα. Sed λέθειμαι retinet Bœoticam præteriti actiui diphthongum. 108.

vers.21. Aoristus secũdus passiuus in omnibus verbis in μι deest, medius nõ item.

Pa.98. ver.9. ἴσαθι) & aliquãdo ἴσθι. 165.10. sic composita καθίσθι effice: ἐφίσθι præfice. 339.10.

Pa.100.ve.9. Sic γνοίην (vt δοίην) & compositum καλαγνοίην, ης, η. 185.49.

Pa.102. ve.1. Verba quartæ coniugationis si trissyllaba sunt, omnino carent futuro, nec coniugantur, nisi ad imperfectum vsque. quod sic intelligendum, non esse illis alia tempora regulariter formata secundum analogiam thematum in μι & in ύω. carent tamen vt plurimũ aoristis secundis. At si dissyllaba sunt, habent & futurũ & aoristũ secundũ, vt δῦμι, δύσω, ἔδυν, eundem scilicet cũ imperfecto. dicitur verò ἔζευξα. ζεύξω & id genus alia, ab inusitato ζεύγω, futurũ ζεύξω. futurũ enim in verbis quartæ nõ deest, vt nec tẽpora ab illo formãda.

ver.15. ζευγνύμενον) Media eadem cum passiuis. cætera desiderantur, nisi sumantur à ζεύγομαι.

Pa.105.ve.15. Vbi enim Dores seruant η, ibi Bœoti mutant η in ει diphthongum. Vbi verò Dores mutant η in α, illic Bœoti seruant η. Et quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti scribunt εἶρωες. Sic ἀδὴ Doricè, ἠδὴ Bœoticè. Quoniam igitur Dores non consueuerunt mutare η in α, Bœoti mutauerunt in ει diphthongum.

vers.20. Adde, sed per mutas potius enuntiantur, quod est contra naturam propriam primi aoristi.

vers.24. ἔδων) Adde, vel ab imperfecto, abiecta reduplicatione: loco autem reduplicationis præponitur augmentum,

Pa.106.ve.4. ἔδομεν) Sic, ἦν ab ἴημι, ἔβην, ἔστην, ἔμεν, ἔπι, ἔσαν. reliqui autem aoristi seruant longam singularis.

vers 5. ἧς, δοῦς) à ἧσθι & δοῦ, posteriore syllaba in σ mutãda: sic ἔς ab ἔσθι, ab ἴημι. Vel à secundis personis singularis, ἔσθην ἔσθης, &c. longis in suas breues commutatis.

vers.6. θεῖναι, δοῦναι) εἶναι, adde: hæc enim tria irregularia vocalem ancipitem in diphthongum assumunt.

vers.12. διδῶ) Item ἴσῃ pro ἴσαθι, vt 165.10. & 339 10.

vers.13. Formatur Optatiuus à præsenti indicatiui τίθημι, μι in ιω mutando, & ad penultimam correptam addendo ι.

vers.17. Præsens Subiunctiui simile est suo circunflexo, nisi quòd secunda & tertia singularis tertiæ cõiugationis, per ῳ diphthongum impropriam, nõ per οῖ inflectitur, vt ἐαὶ διδῶ διδῷς διδῷ. Et pro ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ, quidam dicunt ἱστῇς ἱστῇ.

vers.26. τιθέναι fit à præsenti indicatiui τίθημι, μι in ναι, & longa vocali in breuem mutanda. Aoristus autem secundus, θεῖναι formatur à præsenti infinitiuo, abiecta reduplicatione, & longa vocali resumpta, vt ἱστάναι, στῶναι. Excipitur θεῖναι, δοῦναι, εἶναι.

vers.28. Τιθεὶς participium formatur à τίθημι, μι in σ mutato, & ad characteristicam breuem sumptam ι addendo. ἱστὰς ab ἵστημι, μι in σ & η in α longum mutando. Διδοὺς à δίδωμι, μι in σ, & ad characteristicam breuem sumptam, υ addendo. ζευγνὺς à ζεύγνυμι, μι quoque in σ mutando acuitur vltima. θεὶς verò 2. Aorist. à præsenti τιθεὶς, abiecta reduplicatione.

Pa.108.ve.25. Cæterũ in quarta, actiui penultima remanet, vt ζεύγνυμι ἔζευχα, ἔζευγμαι. δείκνυμι δέδειχα, δέδειγμαι. ἀμφιέννυμι ἠμφίεκα ἠμφίεσμαι. habent enim hæc γ ante μαι, quando futurum habuit ξ. aliàs σ, quum fuit in futuro. excepto ῥώννυμι, ῥώσω ἔῤῥωμαι.

vers.29. Aoristus secundus in nonnullis verbis quartæ regulariter efficitur à themate vnde nascitur futurum, vt πηγνύω καὶ πήγνυμι ἐπάγην à πήγω. Sic μίγνυμι

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

ἐμίγην à μίγω. ῥηγνύω ῥήγνυμι ἐῤῥάγην à ῥήγω. sic ζεύγνυμι ἐζύγην à ζεύγω. Aoristus primus medius sicut in Barytonis, vt ἐσπασάμην ab ἔσπασα. Aoristus secundus medius eodem modo. sed repetit vocalem primitiui, vt ab ἔθην, ἐθέμην, ab ἔδων ἐδόμην. ἐστάμην verò deest à verbo ἵστημι.. Futura verò omnia hic, sicut in barytonis, vt à ἐέδομαι πθήσομαι, ab ἐτέθης πθήσομαι, à θήσω θήσομαι. & sic de cæteris.

Contrahunt) Quæ tempora contracta, vsitatiora sunt barytonis & Ionicis. *ver.34.*

πθήμην nihil differt à præsenti ἀθήμην, nisi prima syllaba, quæ illic est reduplicatio, hic augmentum. *Pa.109.ve.1.*

Non δυνήμι) Nec δυναίμην. quidam tamen dicunt ἰσαίμην, ἴσαιο, ἴσαιτο. In verbis autem quartæ in optatiuo & subiunctiuo desunt tempora, alioqui formanda ab illis actiuis, quæ in vsu non sunt. *vers.8.*

ἐθέλω, ἐθήμην) Vel à præterito imperfecto ἐπθήμην, abiecta reduplicatione reliquorum modorum & participiorum: aoristus secundus formatur quisque à suo præsenti abiecta reduplicatione. *vers.21.*

μοῦ μοὶ μέ) Et sine tonis μου μοι με. *Pa.110.ve.10.*

Οὗτος componitur cum ποῖος, πόσος, ηλίκος. sic τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτον vel τοιοῦτο talis & tale: τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτον vel τοσοῦτο tot, tantus: ηλικοῦτος, ηλικαύτη, ηλικοῦτον vel ηλικοῦτο tantus, a, um. *vers.26.*

Demonstratiuis) Nempe in consonantem, longam vocalem aut diphthongum desinentibus. Breuem autem vocalem in ˊ acutum mutant. atque hæc epectasis πθῆ ˊ in tota declinatione, seu in omnibus casibus obseruatur. *Pa.111.ver.2.*

αὐτὸς articulis præpositiuis per omnes numeros & casus subiicitur, sic, ὁ αὐτὸς idem, τοῦ αὐτοῦ eiusdē: ἡ αὐτὴ eadem, τὸ αὐτὸ vel ταὐτὸ siue ταὐτὸν idem. non autem αὐτὸς solum relatiuum est, sed articulus etiam postpositiuus ὅς. i. qui. Cæterùm αὐτὸς cum nominibus etiam componitur, vt αὐτοδίδακτος, φίλαυτος, & cum aliis partibus. *vers.6.*

ἑαυτῷ, ἑαυτὸ) Sic ex ἑαυτοῦ fit αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, vt inf. vers.27. Et ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. i. adinuicem vel inter se, speciem habet pronominis reciproci. *vers.18.*

ἑαυτά) Hæc autem nihil vetat in nominatiuo quoque dici, ἡμεῖς αὐτοί, vt etiã in singulari, in diuisione, possunt cõiungi per omnes casus, ἐγὼ αὐτός, σὺ αὐτός. *vers.22.*

In omnes quadrat pers.) Vt apud Demosth. ἴστε ἡμᾶς τὰ κατὰ τὴν φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους. id est, ad verbum, Scite nos existentia secundum Phocidem sub nos ipsos facientes .i. Scite nos Phocidem sub potestatem nostram subiecisse. Sic D. Paulus ad Rom. μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς, ne fiatis arrogantes apud vosmet ipsos. *vers.23.*

Infinitum, ἀόριστον ὁ δεῖνα quidam. Nam etsi de homine certo dici potest, tamen is non nominatur, vt, ὁ δεῖνα ἐμοὶ ἔδωκεν. éstque omnis generis, vt ἐγώ. Reliqua autem dicuntur ὡρισμένα finita. Sunt verò & alia patriam significantia, deriuata à possessiuis, vel nomina vel pronomina potius, vt ἡμεδαπὸς nostrâs, ὑμεδαπὸς vestrâs. ποδαπὸς, cuias. at ποταπὸς qualis, quo ingenio. *vers.29.*

Formantur obliqui postpositiuorũ articulorum ab obliquis præpositiuorum, ablato τ, & eius loco addita aspiratione, vt τοῦ, οὗ· τῷ, ᾧ &c. *Pa.114.ve.25.*

Τίς interrogatiuum habet semper acutum in priore syllaba, vt τίς, τίνος, τίνι &c. Τις verò infinitiuum habet semper grauem in fine, & est encliticum, vt ἄνθρωπός τις κατέβαινεν. sup. 28.33.

In compositis) Et aliquando extra compositionem, vt ξυνθήκη pro συνθήκη, & ξῶθῃ pro σωθῇ. *Pag.117. ver.11.*

Pro *fœminina*, legendum *masculina*. *Pa.131.ver.29.*

μοχλὸς *vestis*) Lege *vectis*. *Pa.134.ver.13.*

Attici in duali numero plerunque articulos masculinos fœmininis nominibus iungunt, vt in his exemplis, τὼ γυναῖκε, ὁδώ, πόλιε, χεῖρε. *vers.21.*

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Pa.139. ver.1. ἔῤῥιπτον) Ideóque ε ſolum in præteritis omnibus recipitur, vt ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα, ἐῤῥίφειν, ἔῤῥιψα, non ῥέῤῥιφα neque ἐῤῥεείφειν.

verſ.9. Hæc verò repetunt) Quòd ε in illorum præteritis commune ſit, ſequentibus videlicet geminis liquidis aut tenuibus.

Pa.144.ver.6. βέβροχα irrigo) βέβρεγμαι, paſsiuum præteritum, non βέβραγμαι, 152.12.

verſ.14. Præteriti Attici) Quod ex cõmuni factum eſt Atticum per reduplicationem.

ver.26. ἀγήοχα) Item aoriſto ſecundo ἤγον, ἄγηγον, & metatheſi ἤγαγον.

ver.27. Incæptis ab ο) Vel ſimplici, vt ὀρύω : vel coniuncto οι, vt οἴγω, ᾠγα, ἔῳγα. Idem fit etiam in verbis ab α incipientibus, vt ab ἀνδάνω ἤνδανον, ἐήνδανον. illud autem ε, ſpiritu thematis notatur. vt docetur 145.10.

Pa.145.ver.9. Notandum autem quædam eſſe ex his augmentis quæ lingua communis ab Attica mutuata ſit, vt videre eſt in ἐώρων & ἐώρακα.

Pag.147. verſ.18. δεδέχατο) Pro δεδεγμένοι ἦσαν, excipiebant comiter apud Hom. Iliad. δ, pro ἐδεξιοῦντο.

Pa.150.ver.1. Facere barytona) Quæ tamen, futura inuſitatorum circunflexorum retinent: & contrà ex barytonis faciunt circunflexa, vt ἀλεξῶ, ἀλέξω, ἀλεξήσω. βούλομαι, βουλήσομαι. τύπτω, τυπτῶ, τυπτήσω.

Pa.154.ver.8. Lege, vertere ε in ι.

verſ.9. Pro ἔαπω ἴπω, lege, ἔπω, ἴαπω.

verſ.12. μέλω curo) Sic δουπέω ἔδουπον δέδουπα ſtrepo. etſi hoc tempus, vt & indefinitum ſecundum, in ſexta coniugatione rarum eſt.

Pa.155.ver.31. Pallium) Sic τὸ ἔπος, τοὖπος, potius quàm τοῦπος ſine tenui ſpiritu. De hac contractione iam dictum eſt ſup.12.23.& 49.35.

Pa.159.ver.3. Pro ἔῃσι, legendum ἴσι.

Pa.160.ver.4. Et ἔιμι) Et εἰσίω εἰσίης εἰσίη ſubierit, in mentem venerit, ab ἔῃσειμι, τὸ εἰσέρχομαι ingredior, ſubeo.342.29.

verſ.8. Perſequere) Adde, cum περὶ, περίῃ circumito, cum μετὰ, μέτῃ aggredere.

Pa.161.ver.17. ἔᾶσαι) Cum μετὰ, fit μεθέᾶσαι abiicere, cum contemptu dimittere vel deponere & miſſa facere, remittere, & aliquando detrectare.

verſ.18. ἕμενος) Cum ἀπὸ fit ἀφέμενος relinquens.358.39.

Pa.171.ver.13. ἤλωκα & ἐάλωκα) ſolutione τοῦ η in εα.

Pa.173.ve.42. εἰλεγμένοι delecti) A tertia ἔϊλεκται, & cõpoſitione συνείλεκται fit aoriſtus primus paſsiuus συνειλέχθην : Etſi in aoriſto ſit tantùm ἐλέχθην non λελέχθην, retinens idem augmentũ cum ſuo præterito à quo formatur, non quod aoriſtus propriè habere debuit : ſed habętur ratio præteriti ἐοῦ ἔϊλεκται non λέλεκται. Idẽ eſt autem initiũ præteriti & aoriſti in iis quæ incipiunt à vocali aut diphthõgo.

Pag.184. verſ.25. A γείνω) Seu γένω, cuius futurum ſecundum eſt γενῶ, vnde γέγονα : vt τείνω τενῶ τέτονα, μένω μενῶ μέμονα. vnde participiũ γεγονώς. Vide 166.20. & in ſequentib.

Pa.185.ve.50. καταγνοὺς, όντος) Vide in δίδωμι, ſup.100.9.

Pa.187.ve.16. Pro ἐδεδίδλω lege ἐδεδίγλω.

verſ.32. Aſta) πρίωμαι in aoriſto primo ſubiunctiui per ſyncopen, Atticè pro πριάσωμαι.

Pa.202.v.14. Pro notis arithmeticis, 62.16.& 19. lege 55.10.

Pa.203.ve.27. Pro λαμθάνω lege λανθάνω.

Pa.225.ver.3. Seruant accentum in compoſitis) Eundem ſcilicet & in eadem ſede.

Pa.226.ver.6. Dictio enclitica ſeu inclinatiua eſt quæ inclinat ac deprimit ſuum tonum, vt præcedentis dictionis vltimam grauem in acutum erigat, vt δοῦλός ἐστιν. hìc enim verbum ἐστιν inclinat ac deprimit ſuum acutum in grauem, nempe ſyllabicum, vt grauem ſyllabicum præcedentis ſyllabæ λος erigat in acutum. Aliàs enim encliticæ, quum initia clauſularum occupant, ſuum tonum retinent, vt ζωὲς εἶπον quidam dixerunt.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Non quilibet accuſatiuus ita vſurpatur, ſed accuſatiuo participii peculiaris hic eſt vſus: neque in neutro genere tantùm, ſed maſculino etiam & fœminino. Participium etiam futuri temporis, vſum hunc habet. Inuenitur & aoriſti participium accuſatiui caſus vſurpatum, adiecta particula αὖ. *Pa.228.ver.1.*

Pro ἴξω lege ἴξω extra: nam ἵξω futurum eſt verbi ἵχω. *Pa.229.ve.23.*

Paſſiua regunt accuſatiuum) Adde, ſecundum, rei ſcilicet, non perſonæ. *Pa.230.ve.24.*

ἀμελουῶτα, pro ῶ ἀμελουῶτ. *Pa.231.ver.1.*

ἐν οἴκῳ) Vel τόπῳ. Hæc enim duo tantùm nomina, τόπῳ ſcilicet vel οἴκῳ & οἰκίαν cum genitiuis ἄδου & διδασκάλου præpoſitionibus illis duabus deſunt: ſiue, præpoſitiones deficiuntur nominibus, quæ ipſis iungenda eſſent. *Pa.232.ve.20.*

Fidelibus diſcernebant) Adde, Vel potius, Symbolum, ex D. Auguſtino, collatio, collatum, vel quod confertur, ἀπὸ τῦ συμβάλλειν: quia collata in vnum, inquit, totius catholicæ legis fides ſymboli breuitate colligitur. Sed de ſymbolo & ſymbola vide doctiſsimam viri doctiſsimi Henr. Steph. diatribam in libello de abuſu linguæ græcæ cap. 1. *Pag.236. num.44.*

Α χείζω) Lege à χείω. *Pag.237. num.52.*

Ad iudicium Clenardi de verſione Eraſmi græca in latinam, adde Lud. Viuis iudicium lib. 4. de tradendis diſcipl. Nec Eraſmus, inquit, caret gratia, etiam ad verbum transferens. *Pa.283.ver.35.*

διλωθησμός *florens*) floridis coloribus pictus, vermiculatus, eleganter intertextus. *Pa.389.ver.39.*

Adieram, as, at) Vel, adibam, obibam, peragrabam, adueniebam. vel aderam. Interdum etiam, in mentem mihi veniebat, vel venit. *Pa.403.ve.25.*

πιθῶαι *poni, poſitum eſſe*) Sic λαπιθῶαι affectũ eſſe, à λαπίθημαι, aor. 1. διετέθην. *Pa.411.ve.46.*

FINIS.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Copie du Priuilege.

HENRY par la grace de Dieu Roy de France & de Polongne, au Preuoſt de Paris, Bailly de Rouan, Seneſchaulx de Lyon, Tholouſe ou Poictou, & à tous nos autres Iuſticiers ou officiers, ou leurs Lieutenans, Salut. Noſtre bien amé Henry le bé marchant Libraire de noſtre ville de Paris, nous a faict dire & remonſtrer qu'il a trouué moyen de recouurer vn petit liure intitulé *Perbreues in Clenardum annotationes per Tuſſ. Berchetum Lingonenſem.* Lequel liure deſireroit faire imprimer pour l'adiouſter à vn autre liure intitulé *Grammatica Græca Nicolai Clenardi cũ annotationibus, ſcholijs & praxi Petri Anteſignani,* lequel le ſuppliant a cy deuant faict imprimer ſuiuant noſtre priuilege à luy octroyé le premier iour de Iuillet dernier. Toutesfois ledit ſuppliant doute qu'incontinant qu'il aura expoſé ledit petit liure en vente, les autres Imprimeurs de noſtre Royaume le vouluſſent faire rimprimer : & par ce moyen luy oſter le moyen de ſe rembourſer des fraiz par luy faicts à l'impreſſion dudit liure, & outre receuoir quelque fruict de ſon labeur, s'il ne luy eſtoit par nous pourueu de remede conuenable, humblement requerant iceluy. NOVS à ces cauſes deſirans fauoriſer ceux qui trauaillent à l'augmentation des bonnes lettres, Auons permis & permettons audit expoſant d'imprimer ou faire imprimer les Annotations dudit Berchet ſur ladite grammaire de Clenard, & icelles adiouſter à celles qu'il a cy deuant faict imprimer ſuiuant noſtre priuilege : pour les mettre & expoſer en vente, à fin que l'expoſant ne ſoit fruſtré des fraiz qu'il fera à l'impreſſion deſdites annotations. Auons interdict & defendu, interdiſons & defendons à tous nos ſuiects tant Imprimeurs que autres, de imprimer ou faire imprimer leſdites annotatiõs dudit Berchet, icelles vendre ou expoſer en vente, iuſques au temps de ſix ans conſecutifs, à commencer du iour que leſdites annotations ſoyent commencees d'imprimer : ſur peine de confiſcation deſdicts liures, & d'amende arbitraire. SI VOVS mandons à chaſcun de vous ſur ce requis que du preſent priuilege permettez & ſouffrez ledit expoſant iouyr & vſer pleinement & paiſiblement ſans luy mettre ou donner ne ſouffrir eſtre mis ou donné aucun deſtourbier ou empeſchement au contraire. Auquel ſi mis ou donné luy eſtoit vous faites incontinant mettre à pleine & entiere deliurance & au premier eſtat & deu. Car tel eſt noſtre plaiſir. Nonobſtant quelques autres lettres à ce contraires. Donné à Paris le xviij. iour de Ianuier, l'an de grace mil cinq cens quatre vingts vn. Et de noſtre regne le ſeptieſme.

Signé, Par le conſeil, DANES. Et ſeellé ſur ſimple queue en cire iaune.

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

Anselmo Juar

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

maticales, no es del caso; pero por quanto no todos, los que entienden Latin, saben distinguir lo Latino de lo Gramatico, hè querido darles en ésta segunda parte estas luces de autoridad, para que vean mas claramente, que Erro solo pretende en sus Reparos alucinar, à quien carece de ellas. Confirmase esto con lo que dice el citado Brocense en el lib. 4. de Antiphrasi, pag. 268. quien con Quintiliano lib. 1. cap. 6. dice: Aliud est latinè loqui, aliud grammaticè. Quasi dicas: libris opus habeo: adhibeo tibi fidem, &c. grammáticè quidem dicas, latinè non dicas. Neque enim satis est latinas quærere dictiónes, delectus adhibendus est in verborum conjunctione. *Conque la Latinidad añade à la Gramatica la eleccion, esta el gusto, que trahe consigo la ordenacion de las voces; y como en una esplicacion, hécha para Chicos, no es razon buscar pulideces obscuras, sino llanas aplicaciones, es fuera de proposito éste cargo de Erro, y contra la razon, de lo que es Gramatica, ligado à lo qual yo, y qualquiera, debe procedèr en la esplicacion de éste Arte: sino que esto impida, que despues de instruidos los Chicos en las reglas gramaticales, aspire el Maestro,*

à

reparos; pues con su aguzado herir echò à todo el bien, que podia pretendèr en ellos; dia pretendèr alguno. Ciertamente, que al tumultuada impugnacion, que hace de mi M do, sin discrecion de lo que es Latin, y G tica; sin perdonar al romance; al yerro d prenta, y à otras fragilidades, casi indi bles en qualquiera impression, hice juicio, Amigo Erro adolecia de tiricia espiritual. L cia corporal hace que parezcan todas las amarillas à los ojos atericiados, y assi creo le parecen à Erro las mias. Y puesto à consi qual puede ser el motivo, no hè podido sos otro, que la embidia, que le possee, de vern vorecido. Es la embidia feo borron del hom tisis moral, que en llegando à cierto grado, súme sin crecimientos; y à vista de estos ros, creo firmemente, que la de Erro no crecer mas; con que es de temer, que que ella consumido: pero me glorio mas, en q tengan embidia, que lastima. A mi Gran pone Erro los Reparos, que yo examinarè e respuesta, y à su tiricia moral fuera bueno le pusiera un confortante de humildad chris pues si posseyera ésta ciencia de los santos,

(c) Comunidad Autónoma de La Rioja

4687